ROBERT
FINN

INIȚIATUL

ROBERT FINN

INIȚIATUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINN, ROBERT
Inițiatul / Robert Finn; trad.: Lucia Ostafi-Iliescu
București: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-576-948-4 ; ISBN (13) 978-973-576-948-2

I. Ostafi-Iliescu, Lucia (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT FINN
Adept
© 2004 by Robert Finn
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

mai 2006

ISBN (10) 973-576-948-4
ISBN (13) 978-973-576-948-2

Mulțumesc lui Em care m-a ajutat în toate felurile și în toate privințele.

Mulțumesc și Debrei pentru că m-a convins să mă apuc de scris – la asta te gîndeai?

Apreciez și ajutorul tuturor celor care au citit manuscrisul și mi-au împărtășit gîndurile lor; nu mă plictisesc niciodată să aud: „... și nici măcar nu-mi *plac* thrillerele".

Bravo pentru Boards of Canada care compune o muzică stranie, minunată.

Și, desigur, îi mulțumesc mamei pentru că m-a încurajat să *nu* îmi iau o slujbă serioasă.

CAPITOLUL 1

DIMINEAȚA DEVREME
MARȚI, 8 APRILIE

Londra, trecut de miezul nopții – nu se zărește nici o stea; pleoapa norilor, ca o veche și jilavă pătură cazonă, e coborîtă peste oraș. Lumina de vapori de sodiu a sutelor de mii de lămpi stradale se strecoară din înălțimi, colorînd acest colț din omenire în portocaliu și făcînd ca norii de pe cerul nopții să sclipească slab, ca o ceață radioactivă. Aceste permanente zori false nu dau pace păsărilor, trezindu-le din somn și punctînd astfel coloana sonoră a scrîșnetelor și huruielilor urbane cu neașteptate triluri de luncă. La periferia bătrînului oraș se strecoară ultimele prostituate și cîțiva beți întîrziați se îndreaptă spre casă, conduși doar de instinct. În labirintul de străduțe din cartierul depozitelor de mărfuri în stil victorian, negru de funingine, atmosfera e liniștită. La birourile lor din holurile de recepție, unul sau doi paznici moțăie aplecați peste niște reviste cu care își omoară timpul.

În alte părți orașul nu doarme niciodată, dar aici activitatea e doar comercială și se face numai la lumina zilei. Noaptea tot angrenajul se odihnește. Singura mișcare de pe străzile întortocheate e provocată de rafalele de vînt, care-și poartă încărcătura lor poluantă de praf și ceață.

Deodată se aude zgomotul puternic al unui motor, cînd o dubiță albă, hîrîită, se oprește în fața unui șir tăcut de birouri.

Șoferul cercetează atent strada, în sus și-n jos, scormonind cu privirea fiecare ungher și fiecare intrare. După o pauză de un întreg minut, motorul e stins și portierele se deschid. Prudente, apar trei siluete, asemenea ultimilor trei membri ai unei specii pe cale de dispariție.

Șoferul e mătăhălos și plin de energie; are aproape cincizeci de ani, dar e genul pentru care vîrsta e mai mult o problemă cosmetică.

A doua siluetă este a unui bărbat mai tînăr – de aproape treizeci de ani –, cu o constituție slabă, dar musculoasă. În timp ce tovarășul lui pare plin de energie, el arată mai degrabă îngrozit. Are pe cap o șapcă de baseball, de al cărei cozoroc trage fără încetare.

În contrast cu cei doi, care poartă salopete, cel de al treilea e îmbrăcat ca pentru o zi obișnuită pe pîrtiile de schi – cu hanorac negru cu guler înalt și fermoarul tras pînă sub bărbie și pantaloni tot negri dintr-un material sintetic sofisticat. Capul îi este acoperit cu o căciulă de lînă închisă la culoare. Constituția lui îndesată și mișcările dezinvolte nu fac decît să întărească impresia că se află acolo pentru a lua parte la o competiție. Ar avea nevoie doar de ochelari de soare pentru ca imaginea să fie completă. Barba lui îngrijit tunsă e închisă la culoare, ca și părul scurt ce se zărește de sub căciulă, ceea ce dă trăsăturilor lui un ușor aer oriental, a cărui origine s-ar putea situa oriunde între Oslo și Kabul. Figura lui stăpînită și indescifrabilă sugerează că are în jur de patruzeci și cinci de ani și că este în perfectă stare de sănătate.

Pe lîngă dubiță, o alee îngustă se îndreaptă în jos, de-a lungul unuia dintre zidurile birourilor, permițînd astfel accesul la diverse trape și uși de serviciu ce se deschid pe latura respectivă. Șoferul scoate din dubă o trusă grea de scule și o așază în fața uneia dintre trape. Însoțitorul lui cel nervos se joacă în continuare cu șapca de baseball și mormăie către colegul mai solid:

– La noi oamenii de serviciu sînt toți negri.

Fără să ridice privirea din interiorul trapei deschise, șoferul răspunde:

– Probabil că tu ești șeful lor. Tonul tărăgănat pe care îl folosește dă impresia că se adresează unui copil.

Bărbatul mai tînăr continuă să tragă de șapca de baseball, vizibil neliniștit. Chiar deasupra frunții lui palide, insigna de pe șapcă e inscripționată: „T.J. – Servicii pentru birouri".

Între timp, omul în echipament de schi ajunge la intrarea principală a clădirii. Înălțată cu cîteva trepte, recepția neluminată este abia vizibilă în spatele ușilor duble din sticlă și oțel. Schiorul lucrează la încuietoare. Apoi privește în sus, își aruncă ochii o dată în stînga de-a lungul străzii, o dată în dreapta și apoi din nou spre încuietoare. Ceva din ușă se sparge cu un sunet ascuțit.

Pe latura clădirii, șoferul își gonește cîțiva pași mai încolo tovarășul care rămăsese lîngă el și, inspirînd adînc, apasă pe un mîner din interiorul trapei. Nimic dramatic nu se întîmplă, dar un șuierat din interior, aproape insesizabil, e redus la tăcere. În clădire, ledul de pe panoul de la recepție se stinge. Strălucirea becului de la ieșirea de urgență scade în intensitate. O luminiță roșie începe să clipească pe panoul acoperit cu geam din interiorul ușilor principale.

– Numără pînă la o sută și apoi trage de mîner în sus, zice șoferul. Dă-mi mîna! Prinde brațul Șapcii de Baseball și îi ghidează mîna spre mîner. Nu te mușcă, mai zice el, dar bărbatul mai tînăr nu pare prea convins.

– N-are nici un sens, rostește Șapca de Baseball cu voce scîncită. Deși are parte de o privire cruntă din partea celuilalt, continuă: De ce nu lăsăm totul întrerupt, pînă terminăm treaba?

Bărbatul mai în vîrstă e furios, dar își păstrează tonul scăzut:

– Lasă energia deconectată timp de cinci minute și ai să vezi ce se întîmplă. Am întrerupt doar luminile și nenorocitul ăla de automat pentru cafea; n-am făcut nimic la sistemul de alarmă. Are baterii pentru o săptămînă.

– Atunci de ce vă mai bateţi capul...

Tipul nu apucă să-şi termine întrebarea. O mînă i se încleştează de salopetă chiar sub bărbie, făcîndu-l să tacă. Bărbatul cel solid se apleacă spre el, aducîndu-şi faţa la nivelul feţei lui.

– Dacă dai greş aici, va fi ultimul lucru tîmpit pe care-l vei face. Înţelegi? întreabă omul cel solid, apoi îşi aruncă ochii pe ceas. Acuma mai ai de numărat doar pînă la şaptezeci şi cinci! Apoi înşfacă trusa de scule şi se îndreaptă spre uşile duble de la intrare.

Ajungînd lîngă schior, şoferul face semn cu capul spre acestea.

– S-au deschis?

Schiorul dă din cap. Şoferul împinge uşile înspre hol şi îşi aşază trusa jos, în faţa panoului de alarmă. Luminiţa roşie de la „Baterie" străluceşte puternic. Şoferul introduce o riglă de oţel în deschizătura dintre marginea uşii de sticlă şi ramă. Apoi apasă, trăgînd în sus, şi deschide uşa. Aruncîndu-şi rigla în trusă, scoate o pereche de cleşti de tăiat sîrmă şi-l agăţă cu unul din mînere de buzunarul salopetei. Atîrnă acolo ca un pistol de cowboy. Apoi pescuieşte din trusă o şurubelniţă şi începe să desfacă şuruburile ce fixează panoul în cele patru colţuri, sprijinindu-l cu palma mîinii stîngi.

Apoi aşteaptă.

Trece un minut.

De sub picioarele lui, de undeva din subsol, se aude o bufnitură surdă, ca zgomotul unei ancore ce a atins fundul mării.

– Asta e, bombăne şoferul.

Luminiţa roşie se stinge. Şi se aprinde una verde, pe care scrie: „Control principal". Alături de ea, încă o luminiţă verde începe să clipească. E marcată „Autotest pornire".

– Aici e schepsisul, îi şopteşte şoferul schiorului. Luîndu-şi mîna de pe panou, îşi introduce unghiile sub una dintre margini şi scoate panoul. Spatele acestuia e plin de noduri încrucişate de sîrmă colorată. Se opreşte energia? Problemă. Porneşte din nou? Înseamnă că totul e în regulă.

E momentul ideal pentru ca sistemul să-și facă un examen rapid. Instalatorul nu s-a gîndit niciodată că energia ar putea fi pornită din nou ca parte a unei efracții.

Degetele șoferului separă un ghem de fire. Alege două dintre ele. Întorcînd panoul, depistează locul unde conduc acestea: un comutator marcat „Oprit". Scoate cleștele ce-i atîrnă în buzunar și taie cele două sîrme, jupuind învelișul de la capete cu dinții și apoi răsucind împreună cele două vîrfuri de cupru dezgolite.

– Asta e tot, zice el. Dă drumul cleștelui de tăiat sîrmă înapoi în trusă și lasă panoul să atîrne pe perete, agățat în firele rămase. E timpul ca labagiul ăla mic să-și cîștige existența, adaugă el. Apoi se strecoară afară pe ușă, lăsîndu-l pe schior singur.

Un minut mai tîrziu revine, cu Șapca de Baseball precedîndu-l. Schiorul vorbește pentru prima oară:

– Tezaurul? întreabă el într-o engleză ireproșabilă. Șapca de Baseball dă din cap, indicînd în sus, pe scări. Ceilalți doi îl urmează, șoferul cărîndu-și trusa cu scule.

La etajul întîi trec printr-un birou neluminat, unde se află două șiruri de cîte opt mese, fiecare dotată cu computer și împodobită cu etichete, ghivece cu plante și fotografii înrămate. O licărire vagă din ferestre luminează parțial locul – șaisprezece lumi minuscule – un pulover roz croșetat de mînă aruncat pe spatele unui scaun, un jurnal *Weight Watchers,* un lujer trist de mac.

La capătul acestui spațiu deschis dau peste o ușă încuiată. Șoferul scoate din trusă o rangă de fier și, cu două smucituri violente, sparge tocul ușii în jurul broaștei, suficient pentru ca ușa să se deschidă. Zgomotul se aude neașteptat de puternic în încăperea liniștită.

În camera în care pătrund, lîngă o fereastră mare, se află un birou de lemn. Scaunul e din piele neagră, cu spetează înaltă.

Șapca de Baseball deschide un dulap scund așezat sub fereastră și dă la iveală partea din față a unui seif. Șoferul

pune jos din nou trusa cu scule și începe să studieze seiful. Absent, răsucește bățul de plastic al jaluzelelor venețiene, pentru a bloca vederea. Cerul întunecat, parcarea etajată de peste drum și șinele de cale ferată dispar.

Văzînd că șoferul se concentrează asupra seifului, schiorul se întoarce spre Șapca de Baseball și rostește:

– Biroul președintelui.

Parcurg drumul înapoi, pe lîngă șirul de birouri, Șapca de Baseball mergînd înainte.

Urcă la etajul doi. Decorul e mult mai luxos; pe jos e covor, nu gresie.

– L-am văzut doar o singură dată, rostește Șapca de Baseball, cînd i-am dus un itinerar. Pronunță *intinerar*. Știam că există ceva acolo înăuntru, dar am crezut că trebuie să fie un dulap cu băuturi.

Sosesc la capătul coridorului. Aici nu există ferestre; e doar atîta lumină cît să contureze vag silueta unui birou. Schiorul aprinde lampa de pe acesta, luminînd triunghiul covorului roșu și gros pe care e așezat, cum stă de-a curmezișul coridorului. În spate sînt două uși groase din fag lustruit.

– Asta e, zice Șapca de Baseball, scoțînd mîna din buzunarul pantalonilor pentru a indica ușa din dreapta.

Schiorul pune una din mîinile lui înmănușate pe clanța ușii și o încearcă. Încuiată.

– Am zis că întotdeauna o încuie. Ți-am zis, rostește Șapca de Baseball.

Schiorul își plimbă mîna pe clanță, fără să dea semne că a auzit.

– Uită-te în sertarul de sus al biroului, rostește el cu vocea lui de crainic.

Șapca de Baseball trece de cealaltă parte a biroului, întorcînd spatele schiorului, și trage de mînerul sertarului de cîteva ori. Acesta se mișcă, dar e încuiat. Trage apoi de sertarul de dedesubt.

– Sînt încuiate. Amîndouă...

Zgomotul produs de spargerea lemnului îl întrerupe. Capul i se răsucește brusc, îngrozit de sunetul neașteptat.

Ușa din dreapta e acum ușor întredeschisă, lemnul din jurul broaștei și o parte din toc sînt sfărîmate. Schiorul face un pas înainte. În timp ce Șapca de Baseball stă încă nemișcat, ghemuit în spatele biroului de pe hol, schiorul intră în cameră.

– Arată-mi, rostește el, fără să privească în jur.

Nici acest birou nu are ferestre. Există trei comutatoare chiar alături de ușă și schiorul îl răsucește pe cel de jos. Lămpile cu halogen, de pe rafturile cu geamuri fumurii, luminează un ansamblu de mobilier din lemn făcut la comandă. Seamănă cu cel din apartamentul prezidențial dintr-un hotel modern american. Garnitura lungă de șase metri înălțime, din sticlă și furnir, conține tot ce e necesar: un televizor mic, pahare, o chiuvetă mică neagră – toate avînd în spate oglinzi.

Un birou mare de fag ocupă un alt colț al încăperii. Spațiul rămas include o masă rotundă și două fotolii. Există mai multe dulapuri și comode cu sertare.

Șapca de Baseball se îndreaptă spre cel mai îndepărtat perete al biroului și deschide un dulap înalt. Înăuntru se aprinde o lumină. Deși ușa sugerează că e vorba de un loc pentru păstrat haine, în spatele ei se deschide o firidă de vreo doi metri lungime. E mai îngustă de un metru. La capătul ei se află o mică garnitură de toaletă, cu oglindă. Pe una din părți este o bancă îngustă, doar atît cît să poți sta jos. Rafturile conțin obiecte de toaletă. De cuiele de vizavi de bancă atîrnă mai multe costume de haine și cămăși puse pe umerașe. Se simte un miros slab de lemn de santal.

– Atunci cînd am intrat eu, ușa era deschisă și el era înăuntru. Totul era exact ca acum, cu excepția faptului că nu se vedea chiuveta. Și această porțiune din zid era deschisă, rostește Șapca de Baseball, pășind în firidă.

Răscolește și împinge deoparte costumele atîrnate, pînă dă de un zăvor. O parte din zidul lambrisat se deschide în

două și ușile rămîn prinse în balamale, ca ușițele unui ceas cu cuc. De oriunde, mai puțin dintre uși, e greu să vezi ce se află în spatele lor. Aceasta și deoarece porțiunile de lambriu agățate în balamale au pe ele cîte un șir de cuie și, cînd se deschid, costumele agățate acolo se leagănă împreună cu ușile.

– N-am știut ce este înăuntru. Am crezut că poate păstrează acolo niște băuturi mai deosebite. Dar am vorbit cu una dintre fete, care a fost o dată înăuntru cînd seiful era deschis și l-a văzut.

Și, într-adevăr, în spatele lambriurilor se află ușa de oțel cenușiu a unui seif, dotat cu încuietoarea și mînerul de rigoare.

Șapca de Baseball face un pas înapoi pentru a-i permite schiorului accesul în oficiu. Acesta pătrunde prin lambriurile deschise, dă la o parte costumele de haine și privește ușa seifului.

– Ai făcut o treabă foarte bună, Peter. Acum caută o fereastră și asigură-te că afară totul e în regulă, apoi vezi dacă Alan n-are cumva nevoie de tine. Am să vin și eu după ce termin aici, adaugă schiorul. Peter ezită să plece. Dă-i drumul, zice schiorul, politicos.

Peter o ia în direcția scărilor și găsește o fereastră care dă spre stradă. Drumul cotește în unghi ascuțit în ambele direcții și dubița este singurul vehicul vizibil pe bucățica aceasta de stradă. Totul este așa cum era cînd au intrat: pavajul umed, luminile stradale, noapte.

După douăzeci de secunde, respirația lui Peter aburește prea mult fereastra pentru a mai putea vedea bine afară, așa că tînărul o ia în jos pe scări. Cînd ajunge la etajul întîi, aude zgomotul îndepărtat al unei bormașini, care devine din ce în ce mai puternic în timp ce el străbate spațiul deschis spre biroul din fund.

Ajungînd în ușă, îl vede pe Alan, șoferul, lîngă fereastra acoperită. Ține în mîini, la înălțimea pieptului, în fața seifului, o bormașină industrială. Pe părul rărit de pe cap

sînt vizibile picături de sudoare. Burghiul și-a croit deja drum prin vreo doi centimetri de ușă. Zgomotul, deși destul de puternic, nu e asurzitor.

Peter ridică vocea pentru a acoperi vibrațiile aparatului și strigă:

– Totul e în regulă... Alan tresare violent, deviind burghiul bormașinii de-a curmezișul ușii seifului. Un șarpe unduitor de metal strălucitor rămîne întipărit pe ușa cromată... afară! termină Peter slab propoziția.

Sunetul ascuțit al bormașinii încetează cînd degetul lui Alan atinge întrerupătorul.

– Dumnezeule atotputernic! Nu ți-a spus nimeni niciodată să nu te furișezi pe la spatele oamenilor? Mai ales cînd sparg seifurile altora, spune Alan furios, pe o voce din ce în ce mai ascuțită.

Apoi fixează burghiul bormașinii înapoi în locul unde trebuia și-l pornește din nou, cu privirea întoarsă iar spre seif.

– Credeam că folosești ochelari de protecție, mormăie Peter în barbă.

Privește un minut cu fața răvășită, de nepătruns. Apoi se îndreaptă către ferestrele ce dau spre stradă. Ia un capsator de pe un birou de lîngă geam și se uită în jur după ceva de capsat. În acel moment, o mișcare pe stradă îi atrage atenția. Patru bărbați în uniforme negre identice se îndreaptă rapid spre intrarea clădirii. Doi au cu ei puști scurte, cu patul sprijinit pe umăr. Chiar la colțul străzii se vede un BMW luxos, cu însemnele poliției.

Cînd ajunge aproape de fațada clădirii, unul dintre polițiștii înarmați ridică ochii spre fereastra de la care privește Peter. Acesta se lasă repede în jos.

Ghemuit sub geam, își mușcă buzele. Pe figura lui panica e evidentă. Apoi, tot ghemuit, pentru a rămîne cît mai jos, se îndreaptă spre Alan, împleticindu-se printre birouri. Se ciocnește de unul, colțul acestuia lovindu-l cu putere peste șold. Impactul mută din loc mobila cu cîțiva centimetri, picioarele acesteia smulgînd un scrîșnet covorului de nailon.

Coliziunea împrăștie rechizitele și fleacurile de pe birou, din locul lor de odihnă nocturn.

– La dracu, gîfîie el, apăsîndu-și mîna pe șold.

Apoi se precipită mai departe, cu unul din picioare înțepenit, năvălind în biroul unde Alan își ridicase spatele încovoiat, gaura fiind făcută și bormașina – oprită.

– Poliția! strigă Peter în liniștea din încăpere, cu o palmă continuînd să-și maseze șoldul. Sînt aici, afară, pe stradă!

În acest moment, schiorul sosește urcînd în fugă scările. Se mișcă foarte repede, dar pașii lui sînt silențioși. Se oprește în pragul ușii care duce de la etajul lor spre casa scării. Ușa se deschide în afară, spre scări; era deschisă cînd au sosit ei, proptită cu un extinctor. Schiorul apucă extinctorul. Cînd îl ridică, ușa se apropie, gata să se închidă, așa că întinde un picior pentru a o propti. Ridicînd voluminosul extinctor pe umăr, îl îndreaptă pieziș spre clanța din afară a ușii. În momentul în care îl ridică, la încheietura mîinii îi strălucește o brățară de aur. O a doua lovitură și clanța în formă de L se rostogolește pe scări, cu un clinchet ca soneria unei biciclete.

Intrînd în birou, schiorul lasă ușa să se închidă în spatele lui. Apoi, apucînd de mijloc un cuier-pom, îi scoate bara centrală de crom din baza de plastic și o răstoarnă, scuturînd coroana de agățătoare pe podea. Rămîne în mînă doar cu bara, pe care o răsucește expert o dată, apoi o împinge prin clanța interioară a ușii, la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Bara nu trece complet, capătul ei proptindu-se în tocul ușii după ce a intrat numai o treime.

Cu mîinile larg depărtate, una la fiecare capăt al barei, schiorul o răsucește ca pe o pîrghie pînă la orizontală. Astfel, solid înțepenită, cu un capăt mușcînd lemnul și cu celălalt înfipt în zid, bara blochează acum ușa din interior.

Deși schiorului i-a luat doar cîteva secunde pentru a bara ușa, graba i-a fost salutară, pentru că polițiștii se aud deja tropăind pe scări. Ajung la ușa blocată exact în

momentul cînd cei trei intruși reușesc să se retragă în biroul din capătul celălalt.

Polițistul din frunte bate în ușă. Fără clanța de care să tragă, doar pătratul gemulețului de sticlă armată îi oferă o minimă șansă de a avansa. Dar nu e destul pentru a putea deschide ușa.

Alan stă în pragul biroului, uitîndu-se la ușa dinspre casa scării. Apoi întoarce capul pentru a-l privi pe schior.

– Ce-ai făcut la parter? întreabă el.

Schiorul nu răspunde.

Între timp, Peter intră în panică.

– Ce putem face? întreabă la rîndul lui și repetă întrebarea de mai multe ori în surdină. Apoi trage de bățul jaluzelelor și se uită la distanța de aproximativ zece metri pînă jos și la șinele de cale ferată din oțel strălucitor ce se văd dedesubt. Privirea îi zboară nervos de la șine la ușa biroului și înapoi. Începe să cerceteze tocul ferestrei, încercînd să găsească o încuietoare, dar așa ceva nu există. Fereastra e turnată.

Schiorul trece pe lîngă el, flexîndu-și degetele. Se apleacă spre trusa cu scule larg desfăcută în fața seifului și apucă mînerul unei șurubelnițe. Apoi își îndreaptă spatele și înfige cu putere vîrful acesteia în pieptul lui Peter.

Victima înțepenește. Expresia plină de durere și brațele convulsionate îl fac să arate ca și cum și-ar fi băgat degetele într-o priză. Pentru o clipă nimeni din cameră nu mai mișcă.

Apoi Peter se uită în jos, iar trupul lui, ce tot timpul a tremurat de frică, rămîne liniștit pentru prima oară în această seară. Bărbia îi cade și privirea i se oprește pe mînerul de plastic galben înfipt în toracele lui. Ochii i se deschid larg, ca ai cuiva care-și dă brusc seama că are un scorpion agățat de rever. Ridică o mînă amorțită și nu este clar dacă intenționează să apuce mînerul șurubelniței sau să-l lovească. În timp ce mîna i se ridică, genunchii i se îndoaie și ochii îngroziți i se rostogolesc în orbite. Corpul i se înmoaie și apoi se așterne nemișcat la picioarele schiorului.

Alan rămîne paralizat timp de o secundă, după care depășește momentul cu o tresărire și se apucă să scotocească febril în buzunarul salopetei, cu o expresie panicată pe figură.

Schiorul nu se mișcă.

O clipă mai tîrziu, Alan găsește revolverul, îl smulge din buzunar și-l îndreaptă nesigur spre schior, care stă nemișcat, sprijinit de fereastră.

Ochii li se întîlnesc și Alan face fără să vrea o jumătate de pas înapoi. Continuînd să-i susțină privirea, schiorul spune:

– Am să te ucid și pe tine.

Fiecare cuvînt este clar, dar accentul acela tăios a dispărut, nemaifiind al unui vorbitor nativ de engleză.

Tot trupul lui Alan e ca un arc, iar mușchii îi sînt atît de încordați, încît arma îi tremură ușor în mîinile transpirate. Țintește. Ochii îi sînt pironiți pe schior, care îi susține privirea cu o intensitate feroce. Nici unul nu se mișcă.

Apoi schiorul se aruncă violent spre Alan. Acesta trage instinctiv, dar fandarea schiorului a fost doar un simulacru, îndreptîndu-se de fapt într-o parte, nu spre Alan. Așa că glonțul ricoșează în ceva și sfărîmă fereastra. Geamul cade țăndări peste șinele de jos.

Ridicîndu-se de unde era ghemuit, schiorul întreabă:

– Să mai încercăm o dată? cu același accent cristalin în voce.

Afară, în casa scării, un polițist se ocupă de ușă cu ajutorul unei răngi de fier. Un negru cu gradele de sergent pe umăr stă într-un genunchi, cu semiautomatul MP5 agățat de umăr și țeava îndreptată spre ușă. Degetul de pe trăgaci se află în poziție de tragere.

Polițistul cu ranga de fier smulge încă o bucată din ușă.

– Ce ai spune dacă am trage un foc de armă, sergent? întreabă unul dintre oameni.

Polițistul îngenuncheat dă din cap.

La a patra încercare, capătul ascuțit al răngii de fier alunecă suficient de mult sub marginea ușii pentru ca lemnul să nu se mai crape. Polițistul trage cu putere, pînă ce bara ce ține ușa ferecată în interior se îndoaie brusc cu un scrîșnet și cade cu zgomot pe podea. Eliberată, ușa se deschide cîțiva centimetri. Dar, cu nimic care s-o țină deschisă, o clipă mai tîrziu se izbește, închizîndu-se la loc.

În momentul acela, din partea cealaltă a ușii se aude zgomotul inconfundabil al unui foc de armă.

Polițistul cu ranga de fier sare într-o parte, în afara liniei de tragere. Omul cu semiautomatul se ghemuiește și mai mult, măturînd spațiul cu țeava puștii în dreapta și-n stînga, în căutarea unei ținte. Nu se vede nimic prin gemulețul ușii închise.

După cîteva secunde, sergentul vorbește:

– Cine vrea să țină ușa asta deschisă pentru mine? întreabă el, continuînd să privească prin ferestruică. Ceilalți doi răsuflă zgomotos. Văzînd că nimeni nu se oferă voluntar, continuă: Slap, la parter am văzut un mop, fugi și adu-l, te rog. Chris, vreau ca tu să tragi de ușă să o întredeschizi și apoi să o împingi cu mopul pînă se deschide. După care împinge-l pe podea și pune piciorul pe el cînd ușa s-a deschis, astfel încît noi să putem trece pe lîngă tine. Dean, tu rămîi acolo să ne acoperi.

Mopul este adus și înmînat polițistului cu ranga de fier, care execută ordinul. Cînd ușa se deschide, de undeva de dincolo de ea se aude un pocnet. Cîteva secunde mai tîrziu se aude a doua împușcătură. Ambii polițiști înarmați sînt în alertă, cu degetele încleștate pe trăgaciul puștilor. Nu pot vedea nimic din ceea ce se întîmplă în birou.

– Dean, tu intră spre dreapta și acoperă-ne, comandă sergentul ghemuit.

– OK, sergent, zice Dean și se azvîrle prin ușă în partea indicată.

Își așază un genunchi pe podea și îndreaptă arma spre fundul încăperii.

– Slap, intră în stînga cu arma pregătită să ne acoperi.

Slap își ia semiautomatul de pe umăr, îl armează, trage apoi siguranța, și intră pe ușă.

– Chris, cînd intru și eu, tu ține arma gata să ne acoperi dinspre scară, și de sus, și de jos. Fără surprize, te rog.

Chris dă din cap. Sergentul pășește peste pragul ușii și aceasta se închide în spatele lui, în timp ce Chris se așază în colțul casei scărilor.

Avansînd în cîteva etape și ascunzîndu-se după birouri, cei trei polițiști înarmați se apropie de oficiul acum liniștit. Sergentul ridică o mînă și strigă:

– Poliția! Predați-vă imediat! Repet, poliția! Depuneți armele acum. Imediat. Înțelegeți?

Tăcere.

Cei trei așteaptă timp de treizeci de secunde. Cîteva hîrtii foșnesc, cînd o rafală de vînt le împrăștie de pe un birou.

Cu un semn al mîinii, sergentul le indică soldaților să se depărteze unul de altul și să avanseze spre ușa oficiului. El rămîne pe loc, cu pușca îndreptată spre ușa deschisă.

– Văd un om întins pe jos, anunță Slap.

– Eu văd doi – nemișcați, zice Dean.

Sergentul îi face semn lui Dean să se apropie mai mult. Dean avansează încet, ca un scrimer ezitant, tîrîndu-și picioarele de-a lungul covorului, pînă ajunge pe pragul ușii oficiului. Se ghemuiește, aruncă o privire rapidă înăuntru și întoarce capul.

– Sînt căzuți, zice el.

Sculîndu-se în picioare, sergentul le indică celorlalți doi să rămînă pe loc. Apoi se îndreaptă încet spre oficiu. Vede cele două trupuri, unul în ușă, celălalt lungit sub geamul spart. Intră pe ușa deschisă a oficiului. Piciorul îi alunecă ușor cînd pășește într-o baltă de sînge. Corpul de sub geam are un mîner de plastic înfipt în piept. O mînă întinsă ține un revolver.

Sergentul își pune cu grijă talpa cizmei peste încheietura mîinii celui căzut, imobilizînd-o, cu arma îndreptată spre trupul nemișcat.

– Slap, asigură-te de celălalt, strigă el.

Sergentul se apleacă, cu piciorul încă proptit pe mîna care ține pistolul, și îi pipăie pulsul.

– Ăsta e mort.

– Și ăsta, zice Slap, aplecîndu-se la rîndul lui peste celălalt trup.

Apoi sergentul se îndreaptă spre fereastra spartă și privește atent șinele de cale ferată de dedesubt. După care se uită în dreapta și-n stînga. Nu e nimic de văzut, cu excepția zidurilor și a șinelor. Trăgîndu-și capul înapoi, mai privește o dată cele două cadavre.

– Ce dracu a putut să se întîmple aici? întreabă sergentul, fără să se adreseze cuiva anume.

CAPITOLUL 2

ÎN ACEEAŞI NOAPTE MAI DEVREME
LUNI, 7 APRILIE

David Braun făcu un pas înapoi, în timp ce adversarul îi trimitea o dreaptă rapidă. O a doua lovitură îi rată la mustaţă vîrful nasului – o parte a feţei care, prin forma ei, nu fusese întotdeauna la fel de norocoasă.

Adversarul său, o matahală musculoasă şi blondă cu un pronunţat accent sud-african, îl încolţi, trimiţîndu-i lovituri iuţi de pumn şi ţinîndu-şi garda sus.

David mai făcu un pas înapoi. Nu prea mai avea unde să se retragă.

Îşi îndoi genunchiul stîng şi se răsuci puţin, simulînd că se împiedică. Apoi se uită să vadă cum reacţionează atacatorul lui. Sud-africanul avansă rapid în atac, gata să-i dea lovitura hotărîtoare. Văzîndu-l pornit, David pară cu latul palmei lovitura, se răsuci pe un călcîi şi-l aruncă pe celălalt în sus, pocnindu-l într-o parte a capului şi doborîndu-l. Adversarul lui se întinse pe saltea cît era de lung.

David îl privi îngrozit.

– Dumnezeule, Tommy, iartă-mă, zise el, cuprins îndată de remuşcări.

Tommy se ridică într-un genunchi, cu capul încă aplecat şi cu o mînă pipăindu-şi locul lovit. După ce găsi punctul nevralgic:

– Aoleu! Mi-ai dat un picior în cap, omule. Tommy părea mai degrabă rănit – cel puțin emoțional – decît furios. Își pipăi cu grijă cu degetul marginea urechii roșii, evaluînd stricăciunile. M-ai desfigurat, frate. Mă îndoiesc că în halul ăsta o s-o mai atrag pe puștoaica aia de Vanessa.

David rîse.

– Regret din suflet, repetă el. Aplecîndu-se, se uită de la urechea înroșită a lui Tommy la figura lui rozalie. De fapt cred că le-am adus cam la același nivel.

În timp ce discutau, amîndoi gîfîiau, acoperiți de sudoare. Tommy zise:

– Frumoasă lovitură, omule! Mi-a ajuns pentru astăzi. Ajută-mă să mă ridic.

David îl trase pe Tommy punîndu-l pe picioare, apoi îi dădu o palmă pe spate.

– Ce spui de încă vreo două reprize? întrebă David. Dar categoric fără contact direct. Pe onoarea mea de cercetaș.

Tommy îi aruncă o privire piezișă și batjocoritoare, însă fără nici un fel de răutate.

– Ne batem de două ore, omule! Sînt terminat.

Legîndu-și chimonourile, se îndreptară spre vestiare. Un minut mai tîrziu amîndoi se aflau sub duș.

Tommy stătea cu spatele încovoiat, sprijinindu-se cu o mînă de perete și lăsînd apa să-i curgă pe față. David era puțin mai sîrguincios, frecîndu-se cu peria și cu un gel de duș.

Tommy se întoarse în așa fel încît fața nu-i mai era sub apă. Cînd vorbi din nou, accentul lui păru puțin mai englezesc.

– Te bați foarte dur, omule. Realmente dur. Care-i faza?

David se limpezea, aproape gata cu dușul.

– Și tu lupți la fel de dur, Tommy, zise el.

Închise robinetul și-și scutură apa din păr. Respirația îi era mai liniștită, în timp ce Tommy încă gîfîia puțin.

– Nu chiar ca tine. N-am văzut niciodată pe nimeni antrenîndu-se atît de serios și totuși fără a încerca să concureze, mai zise Tommy. E adevărat că n-ai nici măcar o centură?

David trecu pe lîngă Tommy, îndreptîndu-se spre băncile din vestiar.

– Unde ai auzit tu asta? întrebă el. Am centura albastră la judo de cînd aveam nouă ani. E acasă pe undeva, rosti el peste umăr.

Cîteva minute mai tîrziu, David îi spunea la revedere lui Tommy și ieșea în întuneric, spre parcarea care sclipea în ploaie. Era îmbrăcat cu jeanși indigo și un pulover negru.

Își trecu o mînă prin părul umed și privi în jur pentru a-și descoperi automobilul. Se afla în colțul cel mai îndepărtat al parcării, singur sub un felinar; lumina de sodiu făcea ca vopseaua albastră să pară neagră.

Săltîndu-și geanta pe un umăr, David traversă parcarea, îndreptîndu-se spre mașină. Picăturile microscopice de ploaie îi atingeau fața și i se agățau de gene înainte să le șteargă cu mîna.

Odată urcat în mașină, David își puse geanta pe bancheta din spate. Porni motorul, își scoase mobilul din torpedo și îl deschise. În timp ce intra pe șoseaua principală, mobilul scoase un piuit, anunțîndu-l că avea mesaje pe robot. Cu telefonul la ureche, conducea doar cu o mînă.

„Primul mesaj", anunță înregistrarea automată, apoi urmă o voce feminină care suna obosită: „David, Judy la telefon. Sună-mă dacă asculți mesajul ăsta înainte de ora nouă". David privi ceasul de la bord: 9.45. O auzi inspirînd, după care: „De fapt, știi ceva? Nu te mai obosi! – spus cu mai multă vehemență. Poți tot atît de bine... Ascultă, m-am săturat. E ca și cum mi-aș pierde vremea cu o... fantomă. Ești cu siguranță cel mai drăguț tip pe care l-am cunoscut și aproape că nu pot să-ți reproșez nimic. Cu excepția faptului că nu ți-ar păsa dacă mîine aș muri. Știi cum se simte cineva într-o astfel de situație? E insultător. Ei bine, știi ceva? N-ai decît să mori tu." Majoritatea cuvintelor fuseseră spuse cu vocea cuiva care în mod clar nu obișnuia să țipe. Glasul tremura de emoție. După cîteva secunde care înregistrau o respirație agitată, mesajul se sfîrși.

„Următorul mesaj", comunică vocea automată, apoi se auzi sunetul făcut de cineva care se înecă. „Isuse, cred că am înghițit o viespe." Urmă o tuse puternică și mesajul se termină.

După care aparatul reluă: „Următorul mesaj" și: „Banjo la telefon, prietene. Alunele astea nenorocite sînt un pericol public, la naiba. Am crezut că o să-mi trebuiască o traheotomie. Mă examinează cineva chiar acum".

Din fundal, o voce feminină interveni: „Iar, dragă?" Apoi Banjo continuă: „Vor să mă țină aici toată noaptea. Vino și fă-i o vizită vechiului tău tovarăș, dacă ai un minut liber. Mă voi afla în terapie intensivă la Bătrîna Gîscă Cenușie, unde mi se face respirație gură la gură". Aceeași voce feminină din fundal comentă: „Puțin probabil", apoi mesajul se termină.

Zîmbind, David se îndreptă spre localul lui Banjo. Zece minute mai tîrziu parcă și coborî din mașină. În timp ce intra în salonul strălucitor luminat, îl văzu pe Banjo la bar, încheindu-și cămașa roșie de flanel. Era clar că îi arătase frumoasei barmanițe de vreo patruzeci și ceva de ani ceea ce avea pe dedesubt.

– Aș putea să vin mai tîrziu, spuse David în loc de salut.

– Ce-ai, omule? zise Banjo ridicînd privirea. Ce-ai pățit?

David privi de la Banjo la barmaniță.

– Mi s-a uscat gîtul. N-ai putea să-mi dai un pahar mare cu apă, te rog?

– Și mai ce...?

– Și o halbă de Boddingtons[1], mulțumesc.

– Helen dragă, mie dă-mi ce-am luat și înainte. Iar tu servește-te cu orice îți trece prin cap, zise Banjo, trăgînd de gulerul cămășii în jos pentru a-și descoperi pieptul pistruiat.

Helen își făcu gura pungă, ușor dezgustată.

– Încheie-te la loc. Dacă nici profesionista aia nu s-a atins de tine, doar n-o s-o fac eu, nu? zise Helen amabilă și porni să aducă paharele. O clipă mai tîrziu se întoarse și-l

[1] Marcă tradițională de bere englezească (n.red.)

bătu pe Banjo peste mînă, apoi murmură: O să iau ceva mai tîrziu, iubitule. Apoi apăsă un buton al mașinii de pe tejghea, care înregistră prețul: 50 de penny.

Banjo arătă spre o masă liniștită de lîngă fereastră. David dădu afirmativ din cap și-și duseră băuturile acolo.

Apoi Banjo îl măsură pe David din cap pînă-n picioare.

– Doamne iartă-mă, de fiecare dată cînd te văd, semeni din ce în ce mai mult cu un bătăuș. Probabil că faci economii pentru a-ți cumpăra una dintre hainele alea lungi de piele, nu-i așa? zise Banjo. Apoi curios, împunse cu degetul unul din bicepșii lui David, care ieșea în evidență prin puloverul lui.

– Dacă mi-ar fi spus asta oricine altcineva, în locul unei sperietoare de ciori ca tine, cred că m-aș fi simțit jignit, zise David.

Luă o lungă sorbitură din paharul cu apă, apoi îl puse pe masă aproape gol și scoase un mic oftat de satisfacție.

Banjo își îndreptă atenția spre paharul lui.

– Deci, ai fost să iei puțină burdușeală în seara asta? Trîntă cu mateloți și alții ca ei? Dacă vrei să te antrenezi – și știi ce părere am eu despre chestia asta –, de ce nu mergi în saloanele alea de gimnastică aerobică, să dansezi o oră uitîndu-te la puicuțele alea în costume lycra cum dau din fund sub nasul tău? zise Banjo. Ar fi o chestiune de bun simț, mai adăugă el.

– M-ai văzut dansînd. Imaginează-ți cum aș arăta, treaz și îmbrăcat cu un tricou mulat pe trup, comentă David. N-ar vrea nimeni să vadă așa ceva.

Banjo reluă:

– Ai fi putut să-mi fii de folos puțin mai devreme. Unchiul meu Jess a trecut pe aici. Ți-l amintești pe unchiul Jess? De la absolvire?

Fața lui David luă o expresie îndurerată.

– Oroarea.

– Da, el e. Oricum, va trebui să mă scuzi că sînt un pic nervos. Nu-i ușor să-l convingi să plece cît timp mai ai puțină viață în tine, zise Banjo.

– Îmi aduc aminte că îi place să fie ultimul care rămîne în picioare, zise David.

Banjo luă o înghițitură bună din pahar.

– Ia spune, cum se desfășoară înconjurul lumii? Doar nu permiți tuturor zvonurilor din ziare să te scoată din circulație, nu-i așa?

– Nuuu, protestă David. Dar, în mod evident, va trebui să fac unele ajustări în funcție de, hm, realitățile de la fața locului.

– Dacă, adică, locul nu e bombardat chiar în săptămîna în care vrei tu să stai pe acolo, de exemplu? întrebă Banjo.

– Ăsta ar fi în mod cert un factor de luat în considerație, răspunse David. Dar m-am gîndit mai mult la călătoria cu avionul. Se pare că zborurile devin din ce în ce mai nesigure și liniile aeriene își reduc zborurile.

– Ei bine, s-ar putea ca asta să aibă de a face cu afurisitele de zone de război, zise Banjo ridicînd vocea.

Helen se uita la ei.

– Nu e chiar așa de rău, răspunse David. Oricum, s-ar putea să sar peste Orientul Mijlociu. Nu m-am hotărît încă.

– Vrei să știi ce cred eu? zise Banjo, aplecîndu-se spre David și privindu-l în ochi. Cred că ești așa de plictisit în meseria aia atît de neghioabă, încît ai fi fericit să te lași ucis doar pentru a însufleți puțin atmosfera. La fel și treaba asta cu artele marțiale. După care continuă: Cînd eram în colegiu, era o chestie de înțeles. Fetele considerau că toate poveștile alea războinice sună grozav și era mare înghesuială la club. Dar tu te ții încă tare de ea. Eu cred că o faci și acum pentru că dîndu-i cuiva în cap sau lăsîndu-te tu lovit e singurul mod în care poți să te mai răcorești și în același timp să te simți puțin viu.

David nu răspunse și Banjo continuă:

– Tot ce știu este că există sute de alte meserii pe care ai putea să le faci. Se bătu cu un deget peste buza de jos. Ascultă, de ce nu pleci într-o călătorie, dar ceva nostim. Învață să faci surfing, înconjoară Thailanda, traversează Australia în mașină. Aș veni și eu cu tine. Dar nu te lăsa ucis într-un loc al cărui nume nici măcar nu pot să-l pronunț. A ajunge la știri nu e un mod bun de a-ți face reclamă. Arată ei destul toate porcăriile alea ca să știi de ce anume trebuie să te ții deoparte.

Cîteva clipe nu mai fu rostită nici o vorbă.

Apoi David începu:

– Ascultă, Banjo...

Dar acesta îl întrerupse:

– OK, OK! Iartă-mă. Se poate să fi exagerat. Dar există cîteva lucruri pe care vreau să mi le iau de pe inimă, zise el cu vocea din nou calmă. Apoi mai sorbi o dată din pahar. După care reluă blînd: Cred că oamenii fac lucruri tîmpite în viața lor personală pentru a compensa răul pe care și-l fac cînd sînt la serviciu. Ființele umane n-au fost făcute să-și petreacă zilele în niște cubiculumuri... Începuse din nou să se ambaleze.

David mormăi:

– Eu nu lucrez într-un cub.

– ... pregătind bugetul de vînzări pe trimestrul următor pentru un individ cu numele Prenderghast, continuă Banjo.

– Să știi că de fapt chiar *există* cineva cu numele... spuse David cu o voce tot mai slabă, văzînd că Banjo nu dă nici un semn că ar avea intenția să se oprească.

– Sufletul omenesc este mai mult plastic decît elastic, declară Banjo emfatic, luînd încă o înghițitură bună din pahar. Ochii lui acum rătăceau pe undeva, departe. Dacă îl strivești și apoi îi dai drumul, va încerca să se întoarcă la vechea lui formă, dar ceea ce-i rămîne e de fapt amprenta vizibilă și murdară a unei mîini străine. De fiecare dată cînd

încerci să te schimbi pentru a te adapta unui loc, chestia asta te marchează. Slujbe, școală, familia nevestei, toate astea. Obții o slujbă prefăcîndu-te că ești „un entuziast plin de inițiativă și dinamism" sau așa ceva. Esențialmente, declari că ai un apetit sincer pentru orice rahat produc ei acolo. Dacă îi păcălești și reușești să fii primit în lumea lor e pentru că te-ai străduit să capeți forma necesară, pentru a putea trece prin urechea acului lor. Banjo avea o privire de nebun. Deci iată-te primit. Dar nu poți să te relaxezi, nu poți să revii la vechea formă, pentru că te înhață. Ți-ai supt burta aceea urîtă a individualității proprii și abia mai poți să respiri. Dacă „răsufli" ceva, ajungi pe lista neagră. Nu mai ești de-al lor. Ți se spune că „lucrurile nu evoluează cum am sperat". Dar dacă reușești să minți în continuare, poți să rămîi printre ei și să te îndopi din troaca marii corporații.

– Mai ușor, zise David calm, dar Banjo nu putea fi oprit.

– Acum, ți-ar *plăcea* să crezi că, dacă acasă îți scoți costumul și te destinzi, vei putea să revii la vechea formă. Că adevăratul „tu" este înăuntru, acționînd pîrghii, un maestru iluzionist care-i păcălește pe toți; dar nu e așa. Clătină trist din cap. Nimeni nu poate juca un rol timp de ani de zile. Dacă faci asta atîția ani, nu mai e prefăcătorie, ești chiar tu.

În ciuda faptului că Banjo exagera, vizibil influențat de paharele băute, reușea să capteze atenția lui David. Săgețile lui nu-și ratau cu totul ținta.

– Cele mai rele, David, sînt locurile în care trebuie să te apleci ca să pătrunzi. Tu ai putea să fii într-adevăr cineva, dacă ai vrea. Dar nu faci decît să te încovoi și să te tîrăști ca toți ceilalți, prefăcîndu-te că semeni exact cu toți pigmeii ăia cenușii din jurul tău. Ai putea oricînd să te ridici deasupra lor, dacă ai accepta să spui adevărul. Inspiră adînc. Ai putea. Sau poate e deja prea tîrziu. Poate că vei petrece următorii patruzeci de ani îndoit de la brîu, crezînd că ești tu ăla care rîde la urmă pentru că doar te-ai prefăcut.

Privirea lui Banjo căzu pe băutura lui. Părea să se apropie de sfîrșit și arăta melancolic.

– În fiecare zi, ne mutilăm pe noi înșine doar pentru a corespunde cerințelor. Nici măcar nu așteptăm să fim rugați. Ne place să ne arătăm inițiativa. Și dacă la capăt ne așteaptă un Volkswagen cu CD-player, sîntem în stare să ne smulgem și inima din piept pentru firmă. Și cei mai mulți dintre noi o vom face zîmbind, deoarece sperăm că, la capătul chinului, cînd vom corespunde pe deplin, cel care ne-a pus cuțitul în mînă va zîmbi și ne va spune: „Bun venit la bord, fiule".

Cu răsuflarea tăiată, Banjo își termină băutura.

– Dumnezeule mare, Banjo. Nu mai dorm la noapte. N-am să închid un ochi, zise David, oarecum îngrozit.

Interveni o pauză lungă. Fața lui Banjo se îmblînzea, pe măsură ce intensitatea cuvintelor sale se disipa în aer.

După un minut, zîmbi din nou și spuse:

– Știi ce? Cel mai bun leac contra insomniei este să muncești din greu. Du-te la barul ăla și ia-ți ceva de băut. Fă-ți un bine. Mă duc să fac un tur rapid.

Banjo se ridică în picioare și se îndreptă în grabă în direcția toaletei. Mergînd, bombănea ceva în barbă, dar singurul cuvînt descifrabil fu „asigurare".

David îi comandă lui Banjo încă o halbă de cidru de butoi, care făcea faima cîrciumei. Se uită la propria halbă și descoperi că băuse doar o treime din ea. Urmărindu-i privirea, Helen zise:

– Aș putea să mai pun puțin deasupra, peste ce ai tu acolo. Doar ca să arate mai bine, ce zici, scumpete?

– Mulțumesc, îi fu recunoscător David, apoi continuă: Chiar mi-ai spus „scumpete"?

Helen îi făcu cu ochiul.

– Sînt fidelă tradiției, zise ea.

În timp ce David aducea băuturile la masă, Banjo se întoarse.

– Helen e un adevărat star, nu-i așa? îl întrebă David.

– O bijuterie nepreţuită. A fost profesoară înainte ca soţul ei să moară. Banjo își aruncă privirea spre bar. Totuși, nu-i aminti de asta.

Sorbiră din băuturi.

– În legătură cu ceea ce ai spus, începu David, ridicînd mîna pentru a preveni inevitabila întrerupere a lui Banjo. Sincer să fiu, nu încerc să mă las ucis – dar ai dreptate. Sînt plictisit. Și probabil că fac unele lucruri pe care nu le-aș face altfel. Își drese glasul. Dar, dacă asta te liniștește, să știi că n-am intenţia să rămîn în slujba asta la nesfîrșit. Ceea ce trebuie să înţelegi tu totuși este că sînt realmente bun la o treabă care e bine plătită. Și o mare parte din timp chiar îmi place. Știu că acesta nu sînt „eu". Dar, dacă aș ști ce sînt de fapt „eu", pot să-ţi spun că aș tunde-o într-acolo cu viteza glonțului.

Banjo încercă să intervină, dar David ridică din nou mîna.

– Nu, lasă-mă să termin. Știu despre ce vorbești și sînt de acord cu multe dintre cele afirmate de tine. Și apreciez faptul că îţi faci griji pentru mine, deși Dumnezeu știe că sînt destul de urît ca să trebuiască să-mi port de grijă singur.

Banjo dădu serios din cap.

– Așadar, ce zici de următoarea idee: îţi dau cuvîntul meu – chiar acum – că, într-un an de zile, voi face ceva complet diferit. Chiar dacă nu va fi o treabă potrivită, voi încerca totuși altceva. Se lăsă pe spetează scaunului și-l privi pe Banjo care luase o expresie gînditoare. După care adăugă: Și, pentru că tot încerci să mă convingi să-mi părăsesc ocupaţia actuală, aș vrea să subliniez că nu pari deloc deranjat de faptul că eu am plătit pentru fiecare curry pe care l-am mîncat împreună din 1995 încoace.

Banjo ignoră remarca despre felul acela de mîncare condimentată, dădu doar din cap încet de cîteva ori și-l bătu pe David pe umăr.

– Da. Bine. Și iartă-mă dacă m-am lăsat dus de val. După un minut, expresia lui se lumină și întrebă: Apropo, ce mai face drăguța de Judy? Doamne, fata aia are niște picioare care te bagă-n boală. Să nu mai vorbesc de fundulețul ăla care te face să-ți dorești să muști din el. Iartă-mă dacă vorbesc despre viitoarea ta soție în acești termeni.

– Hmm. Treaba cu Judy nu merge prea bine, afirmă David, scotocind prin buzunare după telefon. Cred că am cele mai recente informații aici. Apăsă pe cîteva butoane și-i dădu telefonul lui Banjo.

Acesta ascultă mesajul.

– Ohooo! fluieră el cînd termină de ascultat. Nu ți-ai pierdut vechiul farmec, nu-i așa? Încă ești în stare să o pui de mămăligă cînd totul merge bine, nu? Acum dă-mi voie să te întreb ceva foaaaarte important și tu trebuie să-mi spui adevărul: intenționezi să te împaci cu ea?

– Nu, răspunse David dînd din cap. Sincer, mă simt chiar ușurat.

– Bine, interveni Banjo, atunci pot să-ți spun că niciodată n-am crezut că voi doi sînteți potriviți unul pentru altul. Fii atent ce-ți spun, data viitoare cînd ai s-o vezi va fi măritată cu un contabil, pe care-l va cicăli amarnic. Va fi tot atît de fericită și nu va avea resentimente.

David fu de acord.

– Da, ca să fiu cinstit, am încercat de mult să găsesc o cale de a ieși din povestea asta în așa fel încît nici unul din noi să nu fie traumatizat. A fost mai bine că am așteptat. Îți amintești cînd am rupt-o cu Hope, după discuția aceea pe care am avut-o? Am fost atît de zguduit, încît am crezut că o să rămîn bîlbîit.

– Da, erai într-un hal! rîse Banjo.

– Cred totuși că am reacționat așa doar pentru că n-am putut să cred că mă ura atît de tare, dintr-odată. Cu Judy n-am ajuns niciodată atît de departe. David oftă. Îmi place de ea și toate celelalte, dar ceea ce mă înspăimînta era cît de ușor îmi era să uit că există cînd nu se afla prin preajmă. Ăsta nu e un semn bun, nu-i așa? Banjo nu răspunse și David continuă: Oricum, despre tine ce poți să-mi spui? Cum merg treburile cu asistenta aia, Melissa, după care ți se aprinseseră călcîiele?

– Adevărul e că au fost cîteva evenimente pe acest front, prietene, zise Banjo, lovindu-și palmele una de alta și frecîndu-le. Și ce front!

Au continuat să vorbească și să rîdă încă o jumătate de oră despre perspectivele sentimentale ale lui Banjo, cînd Helen interveni:

– Vă rog, domnilor, e timpul. N-aveți case unde să vă duceți? Le făcu amîndurora cu ochiul.

David și Banjo își duseră paharele înapoi la bar. Banjo sorbi și ultima picătură, David în schimb îi dădu lui Helen halba aproape plină.

– Noapte bună, Helen, rostiră amîndoi, îndreptîndu-se spre ieșire.

În aer se mai simțea mirosul ploii, dar printre nori apăruseră cîteva breșe. Și în ele sclipeau stelele.

– Te sun săptămîna asta, mai tîrziu, rosti David.

– Foarte bine, prietene, zise Banjo, dîndu-i o ultimă palmă pe umăr și pornind spre casă pe jos, în timp ce David își descuia automobilul.

David dormea adînc, de cîteva ore, cînd pagerul lui începu să-și lanseze beep-ul ascuțit.

Aprinse veioza și sări în picioare. Se așeză pe marginea patului un minut, frecîndu-și fața și trecîndu-și degetele

ambelor palme prin păr. Apoi trase adînc aer în piept, dădu din cap de cîteva ori și întinse mîna după pager.

Ecranul acestuia indica numărul la care trebuia să sune. David se ridică, puțin cam nesigur, și trase pe el un șort. Apoi intră șovăitor în camera de zi și aprinse lumina. Apucă telefonul fără fir, carnetul de notițe și pixul ce se aflau alături. Apoi se așeză pe sofaua de piele cam uzată, puse carnetul pe genunchi și formă numărul din memorie.

După numai un singur apel, o voce răspunse:

– David? Reg Cottrell.

Era o voce foarte englezească, ce părea să aparțină unui bărbat mai în vîrstă.

– Bună, Reg. Care-i treaba? întrebă David.

– Scuze că te-am sunat pe pager. Cred că va trebui să te implici într-o chestie. Tocmai am primit un telefon de la oamenii de pază. S-a pătruns prin efracție în birourile Interfinanzio. Se pare că e o adevărată harababură acolo. Poliția e la fața locului – poliția înarmată. A avut loc un schimb de focuri, au fost chemate ambulanțele. Nu știu prea multe, cu excepția faptului că ofițerul însărcinat cu ancheta este un domn Hammond, de la Brigada de Intervenție Rapidă; i s-a spus că ai să vii.

David își nota informațiile.

– E vorba de birourile lor din East End? Am impresia că mai au pe undeva și altele.

Reg își consultă propriile notițe.

– Pe Bow Road, în Mile End. Despre astea e vorba. Poți să te duci?

– Nici o problemă, Reg. Am să mă duc. Mîine ești la birou? întrebă David.

Reg bolborosi pentru sine: „Acum e trei și jumătate", apoi zise:

– Trebuie să iau un tren mai tîrziu decît de obicei, dar voi veni.

– OK, am să te informez cînd ne vedem, îl asigură David.

– Bine, bine. Reg făcu o pauză. Vreau să zic că... sînt sigur că nu mai trebuie să-ți spun...

– Categoric. N-ai nici o teamă. Din această clipă e prioritatea mea numărul unu, zise David pe un ton convins.

– Perfect, perfect. Clienți importanți! Ei bine, pe mîine, mai zise Reg.

David era deja în picioare cînd răspunse:

– Desigur, și puse receptorul în furcă.

Zece minute mai tîrziu era deja bărbierit și îmbrăcat pentru serviciu – costum bleumarin, cămașă bleu, cravată gri-închis. Băgă carnetul de notițe într-o mapă de piele și trase fermoarul, apoi își vîrî în buzunar cheile mașinii și telefonul și se îndreptă spre ușă.

CAPITOLUL 3

ÎN ACEEAȘI SEARĂ
LUNI, 7 APRILIE

Susan Milton era furioasă. Ședea și privea masa încărcată cu hîrtii. Asistentul ei, Kevin, se afla în spatele scaunului ei, în picioare.

– Tocmai mă gîndeam că arăți puțin cam tensionată, rosti Kevin cu accentul lui din Midwest.

– Sînt într-adevăr tensionată, Kevin, pentru că mă agasezi. Încetează să te mai învîrtești și stai jos, zise Susan. Și ea venea din America, dar accentul ei era mai greu de depistat.

– Ascultă... zise Kevin cu o voce mîngîietoare și lăsă cuvîntul în suspensie.

Îi dădu la o parte părul blond și își puse mîinile pe umerii ei. Cu degetele mari începu să-i maseze mușchii spatelui.

Susan spuse cu o voce de gheață:

– Încetează imediat, altfel, cînd ai să privești în urmă, ai să-ți dai seama că ăsta a fost momentul în care totul a început să se ducă de rîpă.

Kevin își ridică mîinile de pe umerii ei și rîse, cu toate că era puțin nervos.

– OK. Dumnezeule! Vezi ce-am vrut să spun? Ești realmente încordată.

– Ascultă, geniule, va fi greu pentru tine să pricepi, dar încearcă. Dacă aș fi profesorul Shaw, mi-ai mai face masaj?

Faci asta tuturor celor pentru care lucrezi? Inclusiv tipilor de șaptezeci de ani? întrebă Susan, exasperată.

– Nu, zise Kevin supărat. Dar tu *nu* ești profesorul meu. Și apoi bombăni în barbă, ca un gînd final: Nici măcar nu ești mult mai în vîrstă ca mine.

– Corect. Și totuși cei de la facultate s-au gîndit că ai putea să înveți cîte ceva de pe urma faptului că ești asistentul meu – poate cum să-ți termini doctoratul. Se răsuci și se uită la el, deși el refuza să-i întîlnească privirea. Ascultă, încearcă să înțelegi. Eu nu sînt următoarea ta mare cucerire. Sînt cineva pentru care lucrezi și care crede că ești un tip antipatic. E destul de clar? mai întrebă ea.

Kevin răsuflă zgomotos. Se prăbuși pe un scaun, expresia lui sugerînd că se simțea tratat prea aspru. Era supărat.

– Mai avem o mulțime de lucruri de făcut, continuă Susan.

Kevin nu dădu semn că ar fi auzit-o. Își privea fix unul din bocanci, ținînd piciorul întins în față.

Susan se uită gînditoare la îmbufnatul ei coleg.

– Hei, am vrut să-ți spun, zise ea senină, că Jill m-a rugat să te salut din partea ei.

Pentru o secundă, înfățișarea lui Kevin se lumină, apoi însă își luă seama și arboră o expresie nepăsătoare.

– Da? rosti plictisit.

– Da, am dat peste ea cînd se întorcea de la orele de dans. Mamă, chestia aia chiar că te menține în formă. Kevin ridică ochii spre ea. Doamne, ce mi-ar plăcea să fiu așa de bine proporționată și mlădioasă, continuă ea fără să se adreseze nimănui în mod particular. Oricum, a zis să-ți spun „bună".

Expresia lui Kevin rămăsese neutră, evident cu mintea în altă parte, în timp ce se gîndea la cuvintele lui Susan.

– Cred că o să mă opresc aici, spuse ea în șoaptă, după care se ridică.

Își luă de pe spătarul scaunului jacheta de blugi de culoare liliachie și își atîrnă pe umăr geanta sport. Apoi se îndreptă spre coridor și în jos, spre cancelarie. Îl lăsă pe Kevin în biroul ei.

Era o după-amiază tîrzie și universitatea era aproape pustie. Toți studenții plecaseră acasă și la fel făcuse, în ziua aceea, și cea mai mare parte din corpul profesoral. Cînd traversă holul și se apropie de ușa cancelariei, Susan îl văzu pe profesorul Shaw venind spre ea.

– Bună ziua, domnule profesor, zise ea zîmbind. Ținu cu piciorul ușa larg deschisă, așteptînd ca el s-o ajungă.

– Ei, ce surpriză plăcută! Mergi înăuntru să bei ceva? întrebă profesorul.

– Doar o ceașcă de cafea. Vreți și dumneavoastră una? întrebă ea cu căldură în glas.

– Prin ce am meritat așa ceva? întrebă profesorul, amuzat. Ei, scuză-mă. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut în timpul tău liber, norocul meu.

Cancelaria era o încăpere vastă, pătrată, lambrisată cu lemn și plină de mese și scaune tot din lemn de culoare închisă. Ferestrele înalte cu grilaj dădeau spre un scuar și spre cerul din Cambridge, pe care se zăreau umbrele apusului. În partea cealaltă a încăperii era un bar de stejar.

Două cafetiere cu cafea fierbinte se aflau pe un aragaz portabil de lîngă bar. Susan își turnă o cană din cafetiera mai plină. Profesorul Shaw schimbă cîteva cuvinte grăbite cu bărbatul în jiletcă din spatele barului și primi un pahar înalt de sherry și un salut plin de curtoazie.

Își croiră apoi drum spre o pereche de fotolii vechi din piele. Încăperea era aproape goală.

Reiații maronii, foarte șic, ai lui Susan, părul lăsat liber pe umeri, tricoul alb – cu cuvîntul POLO scris pe piept cu litere roșii – arătau puțin cam prea moderne pentru a se încadra în standardele universitare. Pe de altă parte, profesorul arăta, în fiecare centimetru al ființei sale, ca un vechi membru al corpului profesoral: cămașă de flanel de culoare deschisă, în carouri, pulover verde-gri și pantaloni ponosiți de catifea cord cafeniu-roșcată.

– Tinerii de azi sînt categoric mai puțin insistenți decît îmi închipuiam eu, dacă ești în situația de a nu avea nimic

mai tentant de făcut într-o seară ca asta, zise profesorul, ridicînd paharul de sherry spre ea. Cîștigul e de partea mea.

– O nu, sînt destul de insistenți, din punctul meu de vedere. Și nu doar seara. Kevin Hartman e un excelent exemplu, zise Susan.

– O, Doamne, e agasant? întrebă profesorul Shaw.

– Am exagerat puțin, răspunse ea blînd. Nu e nici o problemă. E ca și cum ai lucra cu un cățeluș care nu știe încă să facă pipi civilizat. E plin de energie, dar și-o împrăștie în toate direcțiile, continuă ea, examinînd desenul de pe cană.

– Ei bine, bănuiesc că noțiunea de bune maniere a evoluat atît de mult de pe vremea cînd eram eu tînăr, încît părerile mele ar interesa azi doar pe vreun coleg istoric. Pe vremea mea, era de neconceput să curtezi pe un membru de sex feminin al corpului profesoral, dar era perfect OK să te căsătorești cu ea. Îți vine să te întrebi cum puteau să înceapă poveștile de felul ăsta, nu-i așa? întrebă profesorul.

– Aș putea să spun că, astăzi, acesta a devenit un teren minat. Susan privi atentă cana, urmărind absentă cu degetele conturul emblemei colegiului imprimate pe ea. Apoi cugetă abia auzit: Am vrut să o fac la modul colegial, dar n-aș mai fi avut niciodată liniște. Concentrîndu-se din nou, continuă: Știți, dacă ar exista un tip care mi-ar face favoarea de a se concentra asupra muncii sale, aș putea fi atît de impresionată încît să vreau chiar să ies cu el. Iată ironia modernă. Apoi continuă: Probabil cel mai bun lucru este să ne obișnuim să separăm viața socială de ceea ce se petrece la serviciu. Păcat doar că nu cunosc decît persoane legate de munca mea.

– O, mă îndoiesc că lucrurile vor rămîne așa multă vreme. Ești încă în perioada de acomodare. Știu că te afli foarte departe de casă, dar există oameni minunați în jurul tău. Așteaptă doar ca noutatea situației să se atenueze puțin și în curînd te vei trezi că îți dorești cu disperare puțină singurătate. Și ce se întîmplă cu clubul vostru? Nu aveți o secretară sociabilă? Ori sînt toți teribil de distanți și doar la

obiect? Chicoti ca și cum ar fi spus ceva nostim. O, vreau să spun că asta e bine.

Susan zîmbi slab.

– Oricum, să-mi spui dacă domnul Hartman începe să devină incomod. Avem un adevărat cerber la Relații sau Resurse Umane, sau cum se mai numește departamentul săptămîna aceasta, și sînt sigur că nimic nu-l va bucura mai mult decît să-i țină domnului Hartman o prelegere despre cea mai recentă concepție privind comportamentul la locul de muncă, reluă profesorul, apoi zîmbi. Sau aș putea chiar eu să-l mustru niței. Asta era foarte la modă pe vremea mea.

– A transmis BBC recent vreun film cu gangsteri, cu Jimmy Cagney? întrebă Susan.

– Cu Humphrey Bogart, de fapt. Un film incitant, răspunse el. Dar, ia spune-mi, cum progresează lucrarea?

Susan dădu drumul aerului printre buzele strînse.

– Lăsînd la o parte contribuția nedorită a lui Kevin, merge destul de încet. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu sînt sigură dacă am destul material. Înainte de a intra în amănunte, mi s-a părut că aveam ceva mult mai consistent.

Profesorul Shaw ridică brusc din sprîncene și zise:

– Știi ceva? Am o idee minunată. De fapt, ar fi trebuit să mă gîndesc chiar de dimineață.

Își puse jos paharul cu sherry și își apăsă palmele pe genunchi, aplecîndu-se ușor înainte.

– La Londra s-a întîmplat cel mai fascinant lucru. M-aș fi gîndit la tine imediat, atîta că știam că ești ocupată pînă peste cap cu lucrarea ta. Dar așa lucrurile se aranjează perfect.

Susan zîmbi cu o expresie nedumerită.

– Ar trebui să-ți spun la ce mă gîndesc, nu-i așa? Școala de Antichități din Londra tocmai a intrat în posesia unei colecții total necunoscute de documente, în urma morții ultimului lor proprietar. Din ceea ce mi s-a spus, multe dintre ele se referă la practici și credințe magice și provin din diverse secole. Școala ne-a întrebat dacă n-am vrea să trimitem pe

cineva să le vadă. Ei sînt obișnuiți mai mult cu... ei bine, poți să-i spui non-ficțiune: istorii, scrisori și tot felul de înregistrări. Eram gata să merg eu însumi acolo, deși mi-e puțin peste mînă. Aș prefera să te trimit pe tine. În afară de asta, corespunde exact preocupărilor tale. Ai fi primul cercetător al unei colecții care pare absolut fascinantă. Poate vei găsi chiar ceva folositor pentru lucrarea ta și o să-i oferi astfel domnului Hartman ocazia de a se mai răcori. Sau, încă mai bine, de a pune ochii pe femeia aceea care se învîrtește pe aici în lenjerie intimă.

– Jill Jenkins, rosti încet Susan. Marile spirite gîndesc la fel. Deci, spuneți-mi mai multe. Ce știți despre această descoperire?

Profesorul îi povesti ceea ce știa, adică exact atît cît să-i trezească curiozitatea. După cîteva minute, o întrebă:

– Presupun că nu ai unde să stai în Londra, așa e?

– Mă gîndesc să mă duc zilnic cu trenul, răspunse ea.

– Am o idee mai bună, interveni profesorul, deși desigur e alegerea ta. Ești mai mult decît binevenită în casa surorii mele. Am tot avut de gînd să o închiriez, dar este un loc extrem de convenabil cînd am treburi în oraș – ceea ce presupun că nu se va întîmpla prea des zilele acestea. Oricum, dacă există vreo justificare pentru a o ține așa, aceasta este: să pot din cînd în cînd să fac cîte un *beau geste*.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră... rosti Susan, nesigură dacă e cazul să accepte sau nu.

– Sînt teribil de stînjenitoare chestiunile astea, nu-i așa? Excesul e tot atît de neplăcut ca și meschinăria. Ei bine, te las să hotărăști singură. Ia cheile și, chiar dacă nu faci decît să treci pe acolo pentru a te asigura că locuința mai e încă în picioare, ți-aș fi îndatorat. Doctorul Williams a stat acolo de cîteva ori, dar întotdeauna a lăsat în urmă o asemenea dezordine pentru doamna care vine să facă curățenie, încît mi-e teamă că mi-am permis să-l fac să creadă că locul nu mai e disponibil, mai zise profesorul.

Expresia lui Susan dădu de înțeles că se hotărîse.

– Sînt sigură că pot fi un oaspete mai bun decît Morsa. Mulțumesc, domnule profesor. Întîi îmi găsiți un birou adecvat, acum asta! Sînteți o dulceață! Apoi ridică dintr-o sprînceană. Hm, mă întreb dacă politica universității îmi permite să vă spun așa.

– Voi avea grijă să permită, prima oară cînd voi fi nevoit să iau parte la una dintre ședințele lor ininteligibile. Și hai să clarificăm totul, draga mea. Sînt sigur că oricum ne-am înțelege minunat, însă calitatea muncii tale este cea care te pune în fruntea listei mele de priorități. Ultima oară cînd am permis farmecului cuiva sau vreunei glezne elegante să mă influențeze în activitatea universitară, George al VI-lea se mai afla încă pe tron.

Au continuat să stea astfel de vorbă și pînă la urmă Susan comandă un pahar cu vin alb. Profesorul primi un pahar cu vin roșu specialitatea universității și un sandviș cu șuncă. Între timp, discutară despre expediția lui Susan la Londra. Deși în privința colecției avea puține de spus, profesorul cunoștea în schimb o mulțime de lucruri despre Școala de Antichități și personalul ei. În cele din urmă, conversația reveni la locuință.

– Știi, Lizzy nu a vorbit niciodată cu mine despre munca ei și nici eu n-am întrebat-o. Știu doar că, atunci cînd a plecat dintre noi, deși ieșise la pensie de cîțiva ani, niște domni din guvern au venit să-i ia toate hîrtiile. Îi sugerasem în cîteva ocazii să se stabilească undeva într-un loc precum Hampstead, dar munca o ținea aproape de metropolă. Apoi, la vremea cînd a fost liberă să se mute, nu cred că și-a mai dorit. Îmi imaginez că voi două v-ați fi înțeles bine. Amîndouă extrem de inteligente.

Cîteva minute mai tîrziu, barmanul veni să-i întrebe dacă mai doresc ceva, înainte de a închide barul. Era trecut de ora

nouă și erau singurii care mai rămăseseră în cancelarie. Amîndoi fură de acord că era timpul să plece.

Susan își exprimă încă o dată entuziasmul față de ideea profesorului și-i spuse că se va duce la Londra chiar în după-amiaza următoare, după ce va rezolva la universitate cîteva probleme mărunte. Părăsi cancelaria cu o expresie mult mai puțin îngrijorată decît la sosire.

CAPITOLUL 4

MAI TÎRZIU ÎN ACEEAȘI NOAPTE
ȘI DIMINEAȚA DEVREME, MARȚI, 8 APRILIE

Străbătînd labirintul de străzi al Londrei și îndreptîndu-se cu mașina spre sud, dinspre Islington spre centrul orașului, David urmă cursul uitat al rîului Fleet, ce în ultima sută de ani dormitează ascuns sub străzile orașului.

Se apropie de destinație. În fața lui, un BMW argintiu, cu dungi fluorescente, bloca drumul – elita poliției pentru victime de elită.

David trase Saab-ul lui albastru într-un loc de parcare cu aparat de taxare, cam la vreo zece metri de mașina poliției. Ceasul de la bord arăta orele 4.35 dimineața.

Mai în față, pe aceeași stradă, parțial ascunsă de o cotitură a drumului, o clădire de birouri cu trei niveluri părea să fi trecut la orarul de lucru non-stop. În timp ce peste tot pe stradă ferestrele erau întunecate și ușile închise, clădirea respectivă avea toate luminile aprinse. Lîngă ușile deschise se zăreau siluete în uniformă și cîteva vehicule oficiale erau parcate pe stradă, în diverse poziții.

David se îndreptă spre clădire, cu mica sa mapă de piele sub braț. Aerul nopții era încă umed și, cît timp dormise, temperatura scăzuse. Pietrișul mărunt udat de ploaie scîrțîia sub tălpi. Ajunsese la cincisprezece metri de un grup de trei polițiști în uniformă, cînd aceștia se opriră din conversație.

– Bună dimineața. Îl caut pe inspectorul Hammond. Pot să intru? li se adresă David.

Aparatele de emisie-recepție se auzeau pîrîind.

– Numele, vă rog, domnule? întrebă ofițerul de poliție cel mai apropiat de el, cu o expresie severă pe chip.

– David Braun, de la compania de asigurări Marshall & Liberty. David scoase o legitimație de serviciu care îl desemna drept agent de asigurări.

– Sînteți așteptat, domnule? mai întrebă polițistul, fără să se uite la ea.

– Da, răspunse David, adresîndu-i un simplu zîmbet politicos.

Oficialul dădu din cap și privirea severă i se îmblînzi.

– Bine, urcați, zise el aproape prietenos. Și nu atingeți nimic.

David dădu din cap că a înțeles și, trecînd pe lîngă un alt grup, urcă scările și intră prin ușile deschise într-un hol cu geamuri la fațadă; pereții aveau un aspect zgrunțuros, ingenios, dar nu prea elegant. Un panou de alarmă era deschis chiar între uși; din el ieșeau sîrme în toate direcțiile. Sub panou se afla o lădiță, capacul ei deschis dînd la iveală mai multe recipiente și sticle de plastic. În jur nu se vedea nimeni.

David urcă scara spre primul etaj și acolo întîlni un alt polițist în uniformă, stînd în fața unei uși ce se deschidea spre palier.

Aceasta era proptită cu un extinctor, pentru a rămîne deschisă. Pe ușă și pe tocul ei se vedeau urme de lovituri, crăpături și așchii. Una dintre clanțe se afla alături, pe podeaua de ciment.

– Îl caut pe inspectorul Hammond, zise David.

– Doar un minut, domnule ofițer, zise polițistul. Vreți să așteptați aici?

– Nu fac parte din poliție, sînt de la asigurări, îl informă David.

– Arătați ca un.... Așteptați aici, domnule, adăugă polițistul. Fără „ofițer" de data aceasta. Apoi se îndreptă spre biroul deschis din spatele lui.

David auzi voci venind de dincolo de spațiul luminat a giorno. O adiere de vînt îi mîngîie fața și împrăștie hîrtiile de pe birourile apropiate.

O clipă mai tîrziu, polițistul se înapoie cu un bărbat îndesat de aproape cincizeci de ani. Purta pantaloni de costum închiși la culoare, o cămașă albă și o cravată albastră imprimată cu pinguini miniaturali. Se uită absent la David și-și trecu degetele prin cele cîteva șuvițe lungi de păr șaten.

– Sînt de la compania de asigurări. De fapt, ne-am mai întîlnit, domnule inspector. Sînt David Braun, îi întinse el mîna.

Pentru o clipă, Hammond o privi fix. Apoi brusc ridică bărbia, ca și cum se petrecuse ceva în mintea lui, după care îi scutură lui David mîna de cîteva ori.

– Da, da. Bijutierii de pe Bond Street. Adevărat. Hammond nu zîmbi, dar limbajul trupului sugera că David încetase a mai fi un străin pentru el. Îmi amintesc cazul. Ne-ai ajutat tot timpul anchetei. Totul a mers rapid după ce proprietarul a devenit mai cooperant.

Hammond îi întoarse spatele lui David și intră în birou. Își duse o mînă la spate și-i făcu semn cu degetul, aproape ca și cum s-ar fi așteptat ca David să-l ia de mînă.

– Vino, vino, i se adresă el fără să privească în jur. David se conformă. Vrei puțin din cafeaua asta a dracului de proastă? îl întrebă apoi, arătînd spre dreapta, pe cînd treceau pe lîngă un mic spațiu amenajat ca o bucătărie.

– Probabil nu, răspunse David, continuînd să-l urmeze.

– Înțeleaptă hotărîre, comentă Hammond fără să se întoarcă.

Cînd se apropiară de ușa biroului din colț, unde părea să se desfășoare o activitate intensă, Hammond se opri și David îl ajunse.

– Vrei să-ți spun ceea ce știm pînă la această oră? îi aruncă el lui David o privire tăioasă.

– Mulțumesc, răspunse acesta, trăgînd de fermoarul mapei pentru a scoate carnetul de notițe dinăuntru. Apoi luă un pix din buzunarul costumului.

– Alarma s-a declanșat imediat după ora unu. Compania de pază ne-a alertat. În această parte a orașului au fost multe jafuri armate, așa că a fost trimis un vehicul, cu un echipaj de patru oameni înarmați. Au găsit ușile principale de la parter deschise. Au intrat și au urcat, dar la etajul acesta ușa era blocată. În timp ce încercau să o deschidă, au auzit două împușcături. Odată intrați înăuntru, s-au apropiat de acest birou. Hammond indică biroul din colț, în fața căruia se aflau. Au găsit două cadavre. Unul era înjunghiat cu o șurubelniță, celălalt, împușcat. Cel cu șurubelnița în piept avea în mînă un revolver – din care lipseau două gloanțe, însă în victima lui era o singură gaură. Fereastra era făcută praf, așa că probabil pe acolo a zburat cel de-al doilea glonț. Cel împușcat avea jumătate din cutia toracică strivită, dar nu e clar din ce cauză. Seiful de colo a fost perforat, însă nu pare să fi fost deschis. Arată ca și cum au fost surprinși de băieții din echipaj în ultimul minut. De asemenea, se pare că au intrat în biroul președintelui de la etajul superior. Dar nici o urmă evidentă de furt. Am să-ți povestesc tot ce vom mai afla din rapoartele judiciare și autopsii. Poate că tu, împreună cu clientul tău, ați putea controla dacă lipsește ceva. Totuși aș fi puțin surprins să apară ceva nou, pentru că nu s-a găsit nimic asupra celor doi morți, concluzionă Hammond. Întrebări?

– Am trei, dacă nu te superi, zise David. Hammond dădu aprobator din cap. Mai întîi, mă gîndesc la sistemul de alarmă. Iartă-mă că te întreb, dar, dacă intrușii au declanșat-o cînd au intrat, cum de au avut timp să perforeze seiful înainte de a fi întrerupți? întrebă David.

La care Hammond răspunse:

– Tocmai cercetăm asta. Alarma a fost anulată în momentul intrării. Nu știm exact cum, deși în mod clar s-a umblat la panou. Apoi, după un sfert de oră, alarma s-a declanșat

cumva. S-ar putea ca derivația să fi fost prost executată. Am să-ți comunic ce descoperim. Apropo, intervalul nostru de reacție a fost sub cinci minute, incluzînd apelul companiei de pază. Întrebarea următoare.

– Ați mai auzit vreodată de ceva asemănător? Doi spărgători morți, care s-au ucis între ei?

– Nu, chiar așa ceva nu. Am găsit cadavre acolo unde o bandă se hotărîse, hm, să se descotorosească de cineva chiar în toiul unei operațiuni. Acum e primul caz cînd nimeni n-a rămas în viață. Ai vreun comentariu de făcut, domnule Braun? întrebă Hammond.

– Nu. Mă întrebam doar cît de neobișnuită este această întîmplare, spuse David.

– Ei bine, toate întîmplările de genul ăsteia sînt neobișnuite. Obișnuit este să stai acasă în pat, nu să pătrunzi în biroul cuiva. Dar, e adevărat, cazul ăsta seamănă mai degrabă cu programul ăla TV *Cei mai îngrozitori răufăcători ai Americii.* S-ar putea să trebuiască să scriu o monografie pentru *Gazeta detectivului,* comentă Hammond cu o voce total inexpresivă.

Lui David îi trebuiră cîteva clipe pentru a-și da seama că inspectorul glumea. Respiră zgomotos.

– Deci, care e ultima întrebare? îl chestionă Hammond.

– Pot să mă uit pe fereastra aceea? indică David către ușa biroului, dinspre care răzbătea adierea nopții.

Pentru prima oară, fața lui Hammond arătă o ușoară emoție. Sprîncenele i se împreunară. Poate că era iritare. O clipă nu răspunse, apoi intră în biroul indicat de David.

– Să nu te atingi de nimic, nici cu mîinile, nici cu picioarele. E un talmeș-balmeș îngrozitor aici.

Pe podea se vedeau contururile desenate cu cretă ale cadavrelor, panglici de marcaj și diverse semne proaspete. O pată mai mare era în mod evident de sînge. Era sinistru de întinsă – roșul ei părînd negru pe covorul de nailon cenușiu-închis. Amîndoi o ocoliră, mergînd pe lîngă pereți.

David i se alătură lui Hammond lîngă fereastra fără geam. Numai cîteva cioburi de sticlă rămăseseră în colțurile ramei. Se aplecă și privi afară, în noaptea umedă.

Sub fereastră, cam la zece metri mai jos, se vedea linia de cale ferată. Două șine al căror oțel strălucitor reflecta lumina slabă din jur. Între ele sclipeau cioburi de geam. Unele erau mari cît palma; mai la distanță, praful format din fragmentele mai mici strălucea ca niște confetti.

Linia de tren părea să fie mai jos de nivelul străzii. Era mărginită de pereți înalți care continuau pe o distanță apreciabilă în ambele direcții. Trecea astfel printr-un soi de canion artificial, format din pereții clădirilor de pe ambele laturi.

Peste drum de fereastra de unde privea David, un zid compact se ridica la o înălțime de aproximativ zece metri. Mai sus apăreau niște spații mari dreptunghiulare, ca niște ferestre fără geamuri deschise în cimentul neted, acoperite cu rețele metalice. Dincolo de rețele strălucea o lumină slabă fluorescentă. Clădirea părea să fie o parcare supraetajată.

Hammond interveni:

– Nimeni nu sare mai bine de 10 metri în sticlă spartă și fier. Cel puțin nu fără a ajunge la spital. Nu mai vorbesc că trebuie să te cațeri apoi afară. Închidem pentru o oră calea ferată pentru verificări, dar asta pentru că s-ar putea să existe vreo probă acolo jos. Nu ne așteptăm să găsim urmele pașilor Omului-Păianjen.

David se aplecă mai mult și studie partea inferioară a ramei ferestrei.

Vocea lui Hammond deveni clar iritată.

– Braun, vreau să te ocupi de clientul tău, să-mi dai informațiile pe care le vreau și să-l liniștești. Nu începe tu să investighezi cazul. În primul rînd, pentru că nu s-a furat nimic.

David se ridică, se întoarse cu spatele spre fereastră și cu fața la Hammond.

– Ai dreptate. Mulțumesc, inspectore. Mă duc să dau cîteva telefoane și să iau niște notițe. Ești bun să-mi amintești numărul dumitale de telefon? zise el.

Hammond îndreptă spre David o privire dură, timp de cîteva momente, înainte de a scoate din buzunarul de sus al hainei o carte de vizită și a i-o întinde. David îi oferi una de a lui.

– Sună-mă dacă vă pot ajuta cu ceva, zise el.

Își croi apoi drum înapoi prin birou. Hîrtiile începuseră să se împrăștie în jur, stîrnite de suflarea mai aspră a vîntului.

Jos apăruse un tehnician care preleva amprentele de pe panoul de alarmă. David se opri și i se adresă:

– Bună ziua. Inspectorul Hammond tocmai mi-a spus că nu ați aflat încă de ce s-a întrerupt alarma.

Tehnicianul ridică repede ochii de la ceea ce făcea, observă costumul lui David, părul tuns scurt și silueta lui bine clădită, apoi i se adresă:

– Ei bine, domnule, presupun că nu s-a anunțat încă în mod oficial. Dar, dacă vă grăbiți, pot să vă spun ce va conține raportul. Aceste fire, indică el cu un deget îmbrăcat în latex o pereche de sîrme cu capetele dezgolite, au fost despărțite. Puteți chiar să vedeți unde s-a umblat la ele.

Într-adevăr, două sîrme ieșeau din panou într-un arc, apoi fiecare continua în zigzag. După acest zigzag, spre capetele de cupru dezgolite, deveneau drepte.

Tehnicianul explică:

– Ondulațiile astea au apărut acolo unde sîrmele au fost separate. Așa cum vin ele din fabrică, sînt puțin curbe. Pînă la buclele astea, curba există. În interiorul lor, acolo unde sîrmele au fost despărțite, ele sînt drepte. Cineva a anulat alarma și apoi ori s-a răzgîndit, ori altcineva a venit și a întrerupt circuitul.

– Mulțumesc, zise David și-l lăsă pe tehnician să-și continue treaba. Ieși apoi prin ușile principale afară, în întunericul umed.

O clipă, se opri pe stradă în fața clădirii luminate. Privi imobilele de pe fiecare parte, apoi se îndreptă spre automobilul lui, uitîndu-se atent la spațiile dintre ele.

Cînd ajunse la mașină, se urcă și dădu drumul motorului. Dar nu plecă imediat, ci scoase din torpedou o hartă a orașului. Descoperi strada pe care se afla parcat, apoi își plimbă degetul în jos, de-a lungul liniei de cale ferată, pînă cînd vîrful degetului i se opri pe o stradă ce traversa șinele în unghi drept.

Băgînd mașina în marșarier, o întoarse și apoi o puse în mișcare, urmărind ruta pe care o căutase pe hartă.

La cîteva sute de metri mai departe, șinele de cale ferată se aflau la aproape patru metri mai jos de nivelul străzii. Pentru a le traversa, un pod trebuia să fie înalt doar de jumătate de metru sau cam așa ceva. Și, într-adevăr, David găsi cocoașa podețului, îl traversă și apoi încercă să găsească parcarea supraetajată pe care o văzuse de la fereastra spartă a biroului.

Curînd reuși să o localizeze. Lăsîndu-și Saab-ul pe stradă, trecu pe sub bariera de la intrare și privi înăuntrul micii gherete a paznicului. Nici un semn de viață. O luă în sus pe rampă, trecu de mai multe niveluri fără ferestre, pînă ajunse la un etaj cu deschiderile acelea mari și se trezi uitîndu-se afară spre clădirea Interfinanzio.

În parcarea supraetajată nu se afla nici un automobil și la acel etaj numai două dintre becurile fluorescente erau aprinse.

David se îndreptă spre deschizătura din zid și privi afară prin rețeaua metalică, spre șinele de cale ferată și spre fereastra cu geamul spart de la biroul luminat de vizavi. Camera era goală, dar văzu mișcare în vastul birou din spatele ei.

Scoțînd o batistă din buzunar, apucă partea de jos a rețelei metalice și împinse. Era solid ancorată în zidul de ciment. Merse mai departe, trecînd de primul din cei doi stîlpi ce împărțeau deschizătura din zid. La fiecare metru încerca din nou împletitura de sîrmă. Nu fusese smulsă, nici tăiată.

Își bagă mîinile în buzunare și rămase privind rețeaua metalică, cu buzele strînse. După aproape un minut de gîndire și cercetare atentă, ochii i se îngustară.

Se îndreptă către o anumită parte a rețelei, ce-i atrăsese atenția. Folosind batista pentru a nu o atinge cu mîna, se întinse și împinse partea de sus a sîrmei. Aceasta ieși din ciment. Dacă cineva ar fi reușit cumva să stea suspendat pe dinafară, putea să tragă partea de sus a rețelei afară din zid și să facă o gaură suficient de mare pentru a se strecura prin ea, pătrunzînd astfel la etajul al patrulea al parcării.

Acum David își îndreptă atenția spre podea. Se întinse în poziție de flotare și se uită cu atenție în toate părțile. Apoi se mută într-un alt loc și repetă cercetarea. Schimbă de cinci ori locul, coborînd atît încît partea din față a costumului aproape îi atingea podeaua. Nu găsi nimic interesant.

Se ridică și privi de jur împrejurul etajului, lovindu-și palmele una de alta pentru a scutura de pe ele praful și nisipul. Pe față avea aceeași expresie gînditoare ca atunci cînd studiase rețeaua de sîrmă.

Ochii îi alunecară pe pardoseala de ciment, apoi pe pereți – căutînd în toate direcțiile.

Apoi îi veni o idee. Întorcînd spatele etajului patru, coborî pe cea mai apropiată rampă la un etaj ale cărui ferestre dădeau spre strada pe care parcase el. Lumina era puțin mai bună, numai un singur tub fluorescent nu ardea.

De această dată avu nevoie să se întindă doar o dată înainte de a sări în picioare, cu un zîmbet pe față. Se îndreptă spre locul unde un ciob de geam strălucea în lumina slabă.

Pe podeaua parcării se vedeau patru urme late de cauciucuri, dreptunghiuri negre lungi de o jumătate de metru, cele două din spate mai late decît cele din față. Una dintre ele trecea exact peste țandăra de sticlă.

Aplecîndu-se, David scoase un pix din buzunar, apoi se ghemui din nou. Mută cu atenție fragmentul de geam, cu un milimetru sau două mai departe. În lumina slabă, era greu de

spus dacă cimentul de sub ciob avea pe el cauciuc sau nu. David aduse ciobul în poziția inițială.

Scoase telefonul mobil de la centură, unde era agățat, și luă în mînă cartea de vizită a lui Hammond. Formă primul număr aflat pe ea.

După ce sună o dată, primi răspunsul:

– Hammond.

– David Braun la telefon. Inspectore, există ceva despre care cred că ar trebui să știi. În drumul spre casă am trecut pe lîngă parcarea supraetajată de pe partea cealaltă a șinelor de cale ferată. M-am gîndit să arunc o privire și am descoperit o bucățică de geam la unul dintre etaje. Nu e un fragment din geamul unei mașini; arată ca o sticlă de fereastră. Poate ar fi bine să trimiți pe cineva să se uite puțin pe aici, zise David.

Răspunsul lui Hammond fu plin de furie:

– Braun, nu m-am făcut destul de bine înțeles? Nu face nici o investigație, nu te băga, misiunea ta e să-l liniștești pe proprietar, așa cum se spune în fișa postului. Dacă mi-ai răvășit locul crimei, fiule, te acuz de imixtiune.

Era gata să continue, cînd David interveni:

– Stai ușor, Hammond. Vocea lui avea o urmă de asprime. Mi-ai spus că au fost două persoane implicate în această spargere și că amîndouă se află la morgă. Dacă ai dreptate tu, locul acesta nu constituie o scenă a crimei. Dacă am dreptate eu, cum ar putea să constituie o imixtiune corectarea greșelii tale? Parcarea aceasta își deschide porțile într-o oră și jumătate, așa că hotărăște dacă vrei să cercetezi urmele cauciucurilor celui de al treilea bărbat înainte sau după ce două sute de șoferi vor năvăli aici. Am să aștept cincisprezece minute și apoi mă duc acasă. Și David apăsă butonul roșu al telefonului, terminînd conversația.

Exact zece minute mai tîrziu, o dubiță se opri lîngă automobilul lui David. Acesta coborîse lîngă mașină și făcu semn cînd dubița se apropie.

O femeie cam de cincizeci de ani, cu o siluetă de boloboc și părul roșcat-deschis, coborî de pe scaunul șoferului, urmată imediat de pasagerul din dreapta, un bărbat slab și trist, cam de douăzeci și ceva de ani.

– Ai găsit ceva interesant? îl întrebă ea pe David cu o voce joasă, plină de energie.

– Așa cred. Haideți să vă arăt, răspunse el, conducîndu-i în interiorul clădirii.

Întîi îi duse la rețeaua metalică desprinsă.

– Nu mă întrebați cum a reușit să ajungă încoace, dar, dacă a făcut-o, ar fi putut să se strecoare înăuntru pe aici, zise el, indicînd o parte a rețelei.

Tehnicianul mai tînăr împinse bara cu mîna înmănușată în latex și privi cu atenție în sus prin gaura rezultată.

Apoi David îi conduse în josul rampei.

– Din partea aceasta a clădirii puteți să priviți jos pe stradă, dar pe partea cealaltă, de la acest etaj în jos, nu există ferestre. Așa că, dacă a parcat aici, a putut apoi să coboare cu mașina fără să fie văzut de la locul crimei, chiar dacă avea farurile aprinse, explică David. Apoi se apropie de ciobul de sticlă. Acolo, continuă el, este o bucățică de sticlă care cred că provine de la fereastra spartă a biroului.

– Ai putut s-o cari pînă aici tu însuți, zise femeia cu bruschețe.

– Ei bine, în primul rînd n-am făcut-o – am văzut-o înainte de a ajunge în această parte a parcării. Și apoi, priviți! Ridică un picior și le arătă talpa: piele autentică. În biroul acela nu exista aproape nici un ciob, toate au căzut afară pe șinele de cale ferată, și pentru a ajunge aici a trebuit să merg pe jos aproape patru sute de metri. Foarte puțin probabil să fi putut căra ceva pe tălpi atît de departe. Comparați apoi toate acestea cu un suspect care a sărit peste cioburi la aproximativ patruzeci de metri de aici, care – dacă a avut puțină minte – purta încălțări cu tălpi de cauciuc și al cărui picior s-a frecat de podea chiar aici – arătă spre ciob –, dacă s-a urcat în mașina care a lăsat aceste urme.

– Minunat, exclamă femeia, bătînd din palme. Apoi se întoarse spre asistentul ei și spuse: De ce nu poți să fii și tu la fel? Acesta ridică din umeri, cu o expresie doar pe jumătate aprobatoare, în timp ce ea continuă, energică: Probabil se va dovedi că e o bucată de geam din altă parte, totuși e o poveste remarcabilă. Vom verifica locul pe îndelete. Apoi adăugă: Cred că e mai bine s-o ștergi. Indiferent ce i-ai spus lui George Hammond, cred că a avut destul parte de tine pentru o singură zi. Apoi zîmbi și se întoarse spre asistentul ei: Acum, butoi cu melancolie, poți să aduci aici cutia pentru probe și aparatul de fotografiat, în timp ce eu fac niște măsurători.

David îi lăsă să-și vadă de treabă. Se întoarse la automobilul lui și plecă acasă. Avu timp doar să-și împrospăteze puțin ținuta înainte de a porni spre o nouă zi obișnuită de muncă.

CAPITOLUL 5

ÎN ACEEAȘI ZI, MAI TÎRZIU DUPĂ-AMIAZĂ
MARȚI, 8 APRILIE

Sertare late de mahon, parchet pe jos, ferestre înalte și calorifere din fier masiv: toate însemnele științei secolului al nouăsprezecelea. Susan se afla în Sala Asiriană de la etajul întîi al Școlii Londoneze de Antichități, privind afară pe fereastră.

Purtase un trenci alb pînă la genunchi, pe care acum îl ținea pe brat. De celălalt umăr îi atîrna geanta sport. Costumația ei simplă – jeanși de culoare închisă și un pulover alb de lînă, plus cizmele de culoare roșie – o făcea totuși să arate cumva mai bine îmbrăcată decît persoanele pe lîngă care trecuse în interiorul clădirii.

De la fereastră putea să vadă, în stînga, impunătorul turn al Bibliotecii Senatului – sursa de inspirație a lui Orwell pentru Ministerul Adevărului. Mai multe cărți decît ar fi fost în stare să numere o ființă omenească: un munte de înțelepciune, prea înalt pentru a putea fi urcat de vreun savant.

Pe stradă, o pereche de turiști se opri să privească clădirea și declanșă blițurile.

– Doamna Milton? rosti o voce în spatele ei.

Se întoarse și descoperi un bărbat durduliu și cu trăsături delicate care i se adresa din prag, cu un zîmbet nesigur pe figură și cu mîinile încleștate la spate. Era îmbrăcat cu

o cămașă portocaliu-sîngerie decolorată și jeanși negri prespălați. Părea de aproape patruzeci de ani.

– Da, dar Susan e suficient, răspunse ea.

Acum, după contactul vizual dintre ei, el părea să fi roșit puțin.

– O, sînt încîntat să te cunosc. Eu sînt Bernard, Bernie Lampwick. Rîse ușor. Cel mai adesea mi se spune Bernie. Cel puțin în față. Rîse din nou. Se clătina ușor pe călcîie, cu o expresie stîngace. Eu mă ocup de colecția Teracus.

Susan se încruntă puțin, nedumerită. Bernie explică:

– O, așa numim noi colecția pe care ai venit să o cercetezi. Oricum, bun sosit! Schiță o mișcare ca și cum ar fi vrut să-i întindă mîna. Cu fulgarinul pe un braț și geanta pe umăr, Susan nu fu în stare să-i răspundă. Mîna lui căzu înapoi, de-a lungul trupului, și el zîmbi nervos. OK. Ascultă, pune-ți lucrurile jos. Aici e bine. Am să te conduc într-un tur de recunoaștere și apoi poate mergem să bem un ceai. Sau cafea, dacă preferi. E ceva puțin mai în stil american, nu-i așa?

– O cafea ar fi perfectă, acceptă Susan. Apoi își așeză trenciul pe spatele celui mai apropiat scaun și-și puse și geanta pe el. Aici e bine? întrebă ea.

– O, da, acolo e foarte bine, răspunse Bernie. Dacă cineva ar încerca să ciupească ceva din camera asta, cel mai probabil ar fi una dintre aceste neprețuite antichități.

Susan rîse.

Bernie se întoarse spre ușă și-i indică să o ia înainte. Discutînd, se îndreptară spre spațiul de la intrare, apoi trecură printr-o ușă dublă.

Cu coada ochiului Susan putea să-l vadă pe Bernie cum o studia. Întoarse puțin capul spre el și acesta își mută repede privirea spre coridorul din față. Apoi roși din nou.

– Aveți mulți vizitatori ca mine? întrebă ea, prinzîndu-i privirea și susținînd-o. Știi... făcu o pauză. Bernie își umezi nervos buzele, în timp ce o aștepta să continue. Figura lui dovedea cît de prost se simțea. Apoi ea adăugă: ... americani?

El rîse tare, evident ușurat.

– Categoric, nu. Nu, aici viața seamănă puțin cu cea dintr-o mănăstire. Nu prea avem contact cu lumea din afară. Rîse iar. Scuze dacă vechile maniere sînt puțin cam ruginite.

De data aceasta, cînd ea își luă privirea de la el, căutătura lui rămase îndreptată înainte.

– Așadar, de ce Teracus? întrebă Susan.

– Era pseudonimul proprietarului colecției. Numele său real a fost probabil Terry Cousins – deși se pare că există unele îndoieli în legătură cu asta. Din cine știe ce motiv, a folosit mai multe nume cînd a achiziționat documentele. Dar cea mai mare parte a corespondenței pe care o avem e semnată Teracus. Era realmente o figură, sau un om al misterelor, aș spune. A murit în Grecia într-un accident de mașină, dar poliției locale i-a luat o bună bucată de timp să afle cine era și să dea de urma actelor care-l priveau. Apoi au anunțat poliția britanică, iar ei au trimis pe cineva la el acasă. Nu avea familie, au găsit-o doar pe proprietăreasa care-i închiriase apartamentul de la etaj al casei ei. Era mort deja de două luni cînd aceasta a aflat vestea cea proastă și atunci s-a pus problema sorții colecției. Proprietara știa că el călătorise prin toată lumea pentru a o aduna și credea că și-ar fi dorit să fie apreciată la justa ei valoare, așa că a donat-o universității. Se pare că soțul ei a fost pedel acolo.

Lui Bernie îi scăpă privirea nedumerită a lui Susan la auzul acestui ultim amănunt.

– Am trimis pe cineva acolo să arunce o privire rapidă și să vadă dacă era ceva de capul colecției, spuse Bernie, apoi adăugă conspirativ: Tot timpul ni se oferă ediții din *Picture Post*[1] sau copii ale Bibliei de pe vremea reginei Victoria cu titlul de comori neprețuite. Oricum, asistentul pe care l-am trimis ne-a telefonat aproape nebun de entuziasm. Păstrăm totul la subsol, în Sala Alexandrină. Sînt peste patru sute de documente în total, adunate de-a lungul anilor, începînd cu

[1] Revistă britanică de reportaje din actualitate, foarte populară. A apărut între 1938 și 1957. (n.red.)

notițe recente ale lui Teracus, pînă la unele pagini dintr-o carte scrisă pe la mijlocul secolului al șaptesprezecelea – presupunînd că sînt autentice. Desigur, ceea ce e mult mai interesant este că un număr dintre acestea sînt copii recente ale unor documente mult mai vechi. Există chiar un fragment scris cu cerneală modernă, dar în scriere hieratică[1]. Am tradus cît să ne convingem că nu e vreo galimație sau vreun fragment dintr-o lucrare cunoscută.

Ajunseseră într-o sală de mese aglomerată. Bernie vorbea puțin mai tare, pentru a acoperi larma vocilor și zgomotul frecării și scîrțîitului scaunelor trase pe podeaua acoperită cu vinil. Luă o tavă și o puse pe tejgheaua din față. Puse pe ea o cană cu ceai, o ceașcă plină cu cafea și cîteva gogoși pentru sine. Susan alese un pachețel de biscuiți cu ghimbir.

După ce Bernie plăti, găsiră o masă liniștită, mai departe de agitația din jur, și își reluară conversația.

– Sînt aproape gata cu prima variantă a catalogului colecției, reluă Bernie. E o scurtă descriere a ceea ce cred eu că înseamnă fiecare document, plus cîteva particularități privind stilul și aspectul lui. Este evident important să se facă o distincție între vîrsta cuvintelor, vîrsta hîrtiei și a cernelii. Bernie bău puțin ceai. Apoi continuă: Cred că ar fi bine să-ți începi studiul de la acest catalog. Uită-te puțin prin descrierile făcute de mine, eventual verifică-le. Dacă ți se pare că am făcut vreo greșeală, semnalează-mi-o. Nu sînt orgolios în privința lor. Cu cît mai multe greșeli descoperi, cu atît mai bine, aș zice eu.

Susan întrebă:

– Ai scanat vreun document?

---

[1] Scriere hieroglifică egipteană folosită de pe timpul primei dinastii (aproape de 3 000 î.Hr.) timp de aproximativ 2 000 de ani. Din secolul al VII-lea î.Hr. scrierea hieratică a rămas în uz doar pentru texte religioase. Era aproape întotdeauna scrisă cu cerneală pe papirus (spre deosebire de scrierea demotică, în uz aproape general din secolul al VII-lea î.H., care era de regulă zgîriată pe piatră sau lemn). (n.red.)

– Nu. Desigur, deținem o arhivă digitală a documentelor noastre, dar tindem să facem întîi clasificarea lor, înainte de a le introduce în computer, spuse Bernie, ușor insistent.

– Mi-ar plăcea foarte mult să scanez cîteva, afirmă Susan. O să pot să fac adnotări pe copiile digitale cît mai repede posibil.

Bernie păru puțin tulburat.

– Ei bine, trebuie să urmezi o anumită procedură, zise el pe un ton nu prea satisfăcut.

– De a cui permisiune avem nevoie? Pot să mă îngrijesc eu de asta, spuse Susan cu energie.

Bernie se arătă alarmat.

– A, stai puțin. N-am spus că nu putem s-o facem. De ce nu lași asta în seama mea?

Ea îl privi în ochi.

– Speram că putem începe chiar astăzi, Bernie. Apoi se oferi: Voi lucra cu documentele deja clasificate de tine. În acest fel n-am să te întîrzii prea mult. Și invers. Tonul ei era foarte direct, dar efectul era îmblînzit puțin de un zîmbet.

Ușoara iritare a lui Bernie devenise resemnare.

– Sînt sigur că putem aranja ceva, dacă e atît de important, vreau să spun, dacă ne ajută cu ceva.

– Mulțumesc, Bernie, zise ea, răspunzînd expresiei lui ușor abătute cu un zîmbet încîntător. Sînt fascinată de acest om, Teracus. Ai idee de ce a adunat această colecție? Era negustor sau savant?

Bernie se lumină la față.

– Ei bine, e curios. Din moment ce toată colecția a fost încuiată în casa lui, ea era, evident, cît se poate de privată. Și, judecînd după corespondență, se pare că tipul făcea numai achiziții. N-am văzut nici măcar o singură mențiune a vreunei vînzări. Deci n-a fost negustor. Pe de altă parte însă, nu era afiliat nici unei instituții academice pe care o cunosc. Se pare că și-a petrecut ultimii treizeci de ani colecționînd, pur și simplu pentru propria plăcere. Ce făcea

pentru a-și cîștiga existența, n-am idee. După cum am spus, un om al misterelor.

– Într-adevăr, zise Susan admirativ. Totul este atît de interesant! Și întreaga colecție se referă la mituri și magie?

– Există foarte multe documente despre magie – legende despre mari vrăjitori, manuale de inițiere, însemnări, chiar filozofie. Cele mai multe dintre ele în latina medievală – vreau să spun, limba în care sînt scrise; suportul material însă nu este medieval. Pentru că, în cea mai mare parte, sînt copii recente, nu va fi ușor să descoperim cînd au fost scrise originalele, doar dacă nu găsim referiri la ele în altă parte. Apropo, sînt destul de sigur că sînt copii, nu falsuri, dar ar trebui să ai în vedere și această posibilitate. N-a fost ușor să-mi dau seama ce este fiecare document. Unele dintre notele lui recente păreau să dateze din Evul Mediu, atîta că au pe ele date din anul trecut. Se pare că latina lui Teracus era chiar bună, spuse Bernie. Și continuă: Sînt și fragmente despre relicve mistice. Primul document pe care l-am văzut eu era absolut fascinant. Pare să fi fost cea mai nouă achiziție din colecție. Aparent e vorba traducerea latină a unui text clasic tibetan despre ceva denumit însemnele sau sigiliile tămăduitoare. După cum afirmă documentul, zeii găsesc anumite modele interesante. Imprimarea pe trupul unei persoane bolnave a unuia dintre aceste desene va atrage interesul unui zeu, care ar putea să decidă să-l însănătoșească pe bolnav. Realmente foarte interesant. Apoi există un alt text, florentin, datînd, se pare, din secolul al XVI-lea, care discută modurile în care poate fi ocolită regula ce interzicea vrăjitorilor să se atace unul pe altul cu farmece. Mă întreb cine a putut scrie așa ceva. Și cine erau cititorii? Credeau ei în ceea ce spuneau? Fiecare document pare să necesite cercetări aprofundate.

Susan dădu din cap.

– De abia aștept să încep.

– Ei bine, eu am terminat, fu replica lui Bernie. În timp ce stătuseră de vorbă, el găsise cumva timp să mănînce două

gogoși și să bea cana cu ceai. Hai să mergem jos. Știi, această clădire are în jos tot atît de multe etaje cîte are și deasupra. Noi ne vom duce în subsolul doi, cel mai adînc. Un loc minunat pentru păstrarea documentelor, cu condiția să mențiii umezeala la un nivel destul de scăzut. Sper că nu suferi de claustrofobie, nu? Oricum, te vei obișnui destul de repede.

Bernie o conduse pe Susan înapoi în holul principal, apoi spre un vechi lift ca o colivie, dar suficient de mare pentru a încăpea în el o pianină. Ca să intre în clădire, Susan urcase o scară, ceea ce însemna că parterul unde se aflau acum era cu aproape doi metri mai sus de nivelul străzii. Pe cînd liftul cobora, trecură de primul nivel, puțin mai jos de strada de afară. Sub acesta mai existau încă două etaje, unde lumina soarelui era înlocuită de tuburi fluorescente. Deasupra butoanelor liftului, niște indicatori se aprindeau succesiv, trasînd coborîrea. Cînd ajunseră la etajul cel mai de jos, era luminat ultimul beculeț. Deasupra scria -2.

Bernie o conduse pe Susan într-o sală vastă, aflată vizavi de intrarea în lift. Iluminația generală era slabă, dar petele strălucitoare ale unor lămpi luminau mesele sau posturile de lucru ce erau folosite. Bernie petrecu cîteva minute arătîndu-i lui Susan unde se găsea totul, cum să deschidă dulapurile cu documente și cum să folosească un computer. O lăsă uitîndu-se prin hîrtii și plecă pentru a-i face rost de o legitimație de acces.

Susan răsfoi mai multe documente și scoase unul. Îl plasă pe un raft așezat lîngă postul de lucru pe care și-l alesese și aprinse mica lampă cu halogen de lîngă el. Apoi scoase din geantă un carnet galben de notițe și un rotring subțire și începu să ia note. Abia dacă ridică ochii cînd se întoarse Bernie.

Trecură două ore înainte să facă pauză. Puse creionul jos și se întoarse spre Bernie, pentru a-i aminti de problema scanării documentelor.

Bernie îi arătă cum să folosească noul lor aparat de făcut microfilme și scannerul optic. Susan se apucă imediat de

treabă, petrecînd în mod eficient o oră cu scanarea hîrtiilor, înainte ca Bernie să o anunțe că pleacă acasă.

– Mulțumesc pentru ajutor, Bernie, i se adresă Susan. Ne întîlnim dimineață, OK? Stabilește tu cum îmi voi petrece timpul aici.

Bernie fu de acord și spuse:

– Să nu rămîi prea tîrziu. Oricum te vor ruga să pleci la ora nouă seara.

– Ascultă, Bernie, ar fi posibil să dau un telefon? Vreau să-l sun pe profesorul meu de la Cambridge, îl informă Susan.

– A, desigur. Faimosul profesor Shaw. Decanul nostru de aici e unul dintre foștii lui studenți – probabil de pe timpul cruciadelor. O, n-am vrut să te jignesc, se scuză Bernie.

Exista un cod pentru convorbirile din afara orașului și Bernie îl scrise pe un carnet. Apoi, cu un mic semn de rămas-bun, plecă.

În cursul după-amiezii mai intraseră și ieșiseră vreo doi cercetători, dar acum Susan avea la dispoziția ei toată încăperea, din care cea mai mare parte era neluminată.

Se duse la biroul de alături, care avea pe el un telefon, și formă codul lăsat de Bernie, apoi un număr din memorie. I se răspunse prompt.

– Domnule profesor, la telefon Susan Milton.

– Susan, draga mea, cum merge treaba?

– Domnule profesor, e ceva absolut fabulos. Trebuie să vă mulțumesc pentru că m-ați trimis aici. Probabil că vor trebui să mă arunce afară, deoarece mie nu-mi mai vine să plec. Colecția e uluitoare.

– Perfect, e exact ce am sperat și eu.

– Domnule profesor, puteți să vorbiți? Nu vreau să vă întrerup.

– Tocmai am primit o broșură cu oferte de vacanță în Toscana. Unele arată chiar tentante, dar nu mă deranjează să las deoparte pentru cîteva minute o examinare detaliată a ofertelor, dacă tu ai fost atît de amabilă să mă suni.

– Sînt sigură că vă aflați în mijlocul unui eveniment important, dar e realmente drăguț din partea dumneavoastră să negați. Pot să vă spun la ce am lucrat în după-amiaza aceasta? întrebă Susan.

Discutară încîntați timp de cîteva minute, profesorul făcînd ocazional sugestii sau cerînd mai multe informații cînd vreun detaliu îi capta interesul.

După cîtva timp, zise:

– Și sper că toată lumea se comportă și te tratează bine.

– O, Doamne, dar ce ați făcut? întrebă Susan brusc înspăimîntată. Am auzit că decanul e un fost student al dumneavoastră. L-ați amenințat că-i chemați părinții la cancelarie, sau ceva asemănător, de mă tratează așa regește?

El o certă:

– Ai realmente o imaginație rebelă pentru o tînără cu scaun la cap ca tine. Poate că am exprimat, în treacăt, dorința de a te vedea bine tratată. Dar în mod sigur nu-mi amintesc să fi amenințat pe nimeni.

– Ei bine, mulțumirile mele dumneavoastră și lui Humphrey Bogart. Tipul ăsta, Bernie Lampwick, a avut mare grijă de mine. La început a fost puțin cam nervos, lucru pe care la vremea respectivă l-am atribuit prezenței mele impresionante. Acum îmi dau seama că probabil s-a temut pentru viața lui. Și nu l-a ajutat nici faptul că tipii de pe aici nu vorbesc cu o femeie decît din an în Paști. Oricum, acum ne înțelegem bine.

– Minunat. Dacă totul merge strună, să lăsăm lucrurile așa cum sînt. Ai avut ocazia să treci deja pe la casa despre care ți-am vorbit?

– Nu. Am venit direct la școală. Dacă e OK pentru dumneavoastră, mi-ar plăcea să stau la noapte acolo. Își aruncă privirea la ceasul de pe perete. N-am timp să aranjez nimic altceva.

– Și nici nu trebuie. Mi se pare limpede că e cazul să stai acolo, doar dacă nu poți într-adevăr să suferi locul. Apoi, ca

și cum s-ar mai fi gîndit atent la ceva, adăugă: Deși presupun că aș putea să vorbesc cu decanul să-ți găsească altceva?

Susan oftă zgomotos.

– Da. Probabil că am să sfîrșesc prin a dormi în apartamentul lui, în timp ce el doarme cu capul pe birou. Nu, am priceput. Dacă e realmente OK în ce vă privește, aș fi onorată să stau în casa dumneavoastră. Mai am un telefon de dat și apoi mă îndrept într-acolo, să o văd pe lumină.

– Poate că o să-mi spui cum ai găsit-o.

– În mod cert. Vă sun mîine, cam la aceeași oră, dacă sînteți de acord.

– Aștept telefonul tău. Acum nu te mai reții.

– În ordine. Încă o dată vă mulțumesc, domnule profesor.

– La revedere, Susan.

Susan puse încet receptorul jos. Privirea îi era pierdută în depărtare, pe față avea un zîmbet afectuos. Cîteva clipe rămase nemișcată. Apoi, revenindu-și, cotrobăi prin geantă și scoase un repertoriu cu adrese. Îl frunzări pînă la litera D și privi la ceas. Făcu o pauză, ciocănindu-și unul dintre dinții de jos cu unghia degetului mare. Apoi, hotărîtă, scoase o cartelă telefonică internațională, își fixă receptorul între umăr și gît și butonă din nou codul lăsat de Bernie. După care introduse un lung șir de cifre citite de pe card, cîte trei odată, și apoi altele din repertoriul de adrese.

Apelul se auzi cîteva secunde – un bîzîit lung de centrală americană, nu cele două triluri din Marea Britanie.

– Dee, răspunse o voce feminină.

– Bună, Dee, Susan la telefon, rosti ea nesigură.

– Bună, surioară, se auzi un glas plin de viață și încredere, unde ai fost? De o săptămînă îți tot las mesaje.

– Iartă-mă, Dee. Am călătorit în legătură cu munca mea, răspunse Susan ușor deranjată. Apoi continuă cu mai multă bunăvoință: Acum sînt la Londra. Probabil că voi sta aici încă două săptămîni, cel puțin.

– E perfect, Susie. Vin și eu. Probabil că vei mai rămîne acolo Dumnezeu știe cîtă vreme, iar eu nu te pot vedea

niciodată, decît de Crăciun. Și apoi, n-am fost niciodată în Anglia. Are loc acolo o conferință care mă interesează și, în afară de asta, cred că am să mă întîlnesc cu sora mea mai mare și am să-i verific pe toți englezoii ăia care roiesc în jurul ei. Ia vezi dacă vreunul arată destul de bine, ca să ți-l fur!

– Dee, nu e deloc nostim. Și ce vrei să zici cu venitul aici? Credeam că urăști orice loc în afară de New York.

– Ascultă, nu poți să spui nu, doar sîntem în familie, e ca un contract legal sau ceva asemănător. *Sue casa, me casa,* îți amintești? Am mottoul aici, negru pe alb. Dar tu ai avea ceva prin Londra unde să stau și eu sau va trebui să găsesc vreun motel Fawlty Towers[1]?

– Nu știu. Eu o să stau într-o casă a profesorului meu, dar încă n-am fost acolo să văd cum e. Poți să mă suni peste cîteva zile, cînd voi ști mai multe? Vorbești serios că vrei să vii?

– Nu fi atît de îngrozită, Susie. N-am să-ți distrug viața sau ceva de genul ăsta. Ai putea să spui prietenilor tăi că sînt adoptată sau așa ceva, nu e nevoie să știe că ai o soră prea puțin intelectuală.

– Dee, termină! Pentru mine n-ar avea nici o importanță nici dacă n-ai fi terminat opt clase. Nu mă deranjează prezența ta; doar că sînt foarte ocupată. Dumnezeule, tu cîștigi mai mulți bani într-o lună decît cîștig eu într-un an. Ai un succes enervant!

– Asta e ceva nou. Mă flatezi. Ei bine, aș putea să mă obișnuiesc și să-mi placă. Ascultă, te sun pentru amănunte într-o zi sau două. Între timp, vrei să-mi spui dacă să-ți aduc ceva de pe aici? Mă duc la cumpărături în weekendul ăsta. Dacă nu cumva ai pus pe tine cîteva kilograme în plus, ar trebui să arăți încă destul de bine în orice mi se potrivește mie. Ce părere ai de bluza aia Betsey Johnson despre care ți-am povestit?

---

[1] Motel fictiv dintr-un faimos serial de televiziune BBC cu același nume, al cărui proprietar este un personaj snob, xenofob și paranoic. (n.red.)

– Ești cu adevărat generoasă, Dee, dar eu nu îmbrac nimic cu decolteul pînă sub buric. O bluză înflorată s-ar potrivi mai bine cu genul meu.

– Dumnezeule, nu e de mirare că ai sfîrșit înconjurată doar de cărți! Am să-ți aduc ceva brodat și puțin mai feciorelnic. Ia spune, ai mai sunat-o pe mama?

– Dar tu?

– Am sunat-o acum vreo săptămînă. Hm, poate două. Ar trebui să mergem să-i vedem. Vino acasă în timpul vacanței de vară.

– Nu, așa ceva e propriu studenției. Eu nu mai am vacanțe de vară. Dar am s-o sun. Am s-o fac.

– Bine. Hai, Susie, mă grăbesc. Mulțumesc că m-ai sunat și îți urez o zi bună.

– La revedere, Dee.

Susan închise. Apoi răsfoi prin repertoriul cu adrese pînă ajunse la litera M și se opri gîndindu-se o clipă. După care închise caietul cu zgomot și începu să-și adune lucrurile.

CAPITOLUL 6

DOUĂ ZILE MAI TÎRZIU
JOI, 10 APRILIE

David se înapoie din nou la locul efracției. Parcă automobilul cîteva străzi mai departe și se îndreptă cu geanta în mînă spre clădirea de birouri. Nimic nu semnala faptul că imobilul fusese locul unor evenimente atît de serioase la începutul săptămînii.

Urcînd treptele din față, David își aruncă ochii spre încuietoarea ușilor de la intrare. Șildul clanței era lustruit ca o oglindă – nou-nouță. Împinse ușa și păși în spațiul recepției.

Aruncîndu-și privirea în stînga, putu să vadă în spatele geamului fumuriu un nou panou de alarmă. Un model nou, cu un ecran de cristale lichide. În loc de negru, panoul cel nou era crem-deschis, asortat cu culoarea pereților.

David se apropie de biroul de la recepție, unde o adolescentă supermachiată ședea vorbind într-un telefon cu căști.

– Trebuie să închid, bine? șopti ea în microfon, apoi apăsă un buton de pe consola din fața ei. După care zîmbi destul de larg ca să i se vadă toți dinții, pînă în fundul gurii. Bună ziua! i se adresă ea lui David cu vorbirea cîntată a operatorilor de telefonie și își aplecă capul într-o parte.

– Bună, sînt David Braun de la Marshall & Liberty. Am o întîlnire cu Alessandro Dass. În timp ce David rostea numele președintelui, zîmbetul recepționerei se șterse puțin.

– Vă așteaptă? întrebă ea.

David dădu afirmativ din cap.

– La ora nouă și jumătate, apoi își cercetă ceasul de la mînă: era 9.25.

– Imediat... zise ea și privi spre tavan. Apoi formă un număr de pe consola din față. Doamnă Billings, sînt Stephanie. Este aici un tînăr domn, îi aruncă o privire lui David și strînse din buze, care vrea să-l vadă pe domnul Dass.

David scoase o carte de vizită de serviciu din buzunarul de sus al hainei și i-o înmînă recepționerei exact cînd aceasta întreba:

– Îmi spuneți din nou numele dumneavoastră?

Apoi citi numele corect, așteptă un moment și zise:

– Bine. După care apăsă un buton și îl privi pe David. Vine cineva să vă conducă. Luați loc, vă rog! Indică două banchete portocalii așezate lîngă zid, între o plantă decorativă și o măsuță cu ziare.

David se așeză și începu să răsfoiască pagina sport din *Daily Telegraph*. Nu ajunse prea departe. O femeie ca un băț, cu aspect sever și îmbrăcată într-o rochie gen sac, fără mîneci, de culoare maro-închis, apăru dintr-o parte, însoțită de un clinchet de brățări. Avea o piele rugoasă și foarte bronzată, care se potrivea bine expresiei ei.

– Președintele vă așteptă la ora unsprezece, zise ea pe un ton categoric.

Fălcile lui David se contractară puțin. Apoi se relaxară. Ridicîndu-se, zise cu amabilitate:

– Cum dorește domnul Dass. Puse ziarul pe măsuță. Am să revin la ora unsprezece.

Se auzi un suspin de nerăbdare.

– Oricum, am să văd dacă domnul Dass e pregătit să vă vadă acum, reluă femeia, deși tonul ei sugera că încercarea îi cerea un efort uriaș.

– Vă rog, doamnă Billings, nu-i provocați nici o neplăcere domnului Dass. Dacă mă așteaptă la unsprezece, de ce să-l dezamăgim? întrebă el amabil, desfăcînd brațele cu palmele în sus.

Doamna Billings își îngustă pleoapele și îi aruncă lui David o privire suspicioasă. Fața ei tăbăcită semăna acum cu pielea unui pui de caiman.

– N-are sens, dacă tot sînteți aici, zise ea țîfnoasă. Puteți să veniți cu mine. Se întoarse și se îndreptă spre scări. David o urmă.

Cînd trecu prin fața tinerei Stephanie de la biroul de recepție, aceasta îi prinse privirea, își îndreptă ochii spre spatele secretarei președintelui ce se depărta și deschise gura cît se poate de expresiv, mimînd cuvîntul „cățea".

David rîse fără să vrea, dar nu suficient de tare pentru ca doamna Billings să audă. O urmă în sus, pe scări.

Femeia îl conduse la etajul al doilea, de-a lungul unui coridor așternut cu covor. În capătul lui se afla un birou așezat oblic, ce constituia un fel de punct de control pe lîngă care trebuia să treacă orice vizitator. O plăcuță de pe el indica „D-na Billings".

După ce treceai de birou se vedeau două uși.

Doamna Billings ridică o mînă indicînd „stop" și bătu la ușa din dreapta. Apoi o deschise puțin și băgă capul înăuntru. Cînd și-l trase înapoi, ultimele urme ale ceea ce fusese probabil un zîmbet luminos făcură loc unui rictus înghețat. Se întoarse spre David și i se adresă pe un ton glacial:

– Președintele vă primește.

Trecînd pe lîngă ea, David pătrunse într-un birou mobilat scump, dar fără gust. La un somptuos birou de fag aproape gol ședea un bărbat îmbrăcat impecabil într-un costum crem, a cărui croială – și felul cum se potrivea perfect cu cravata de mătase deschisă la culoare și cămașa nespus de albă – îl făceau să arate aproape ca o reclamă de modă. Pielea lui, bronzată și ridată, dar cu asprimea distinsă cultivată de starurile mature de cinema, strălucea de sănătate. Părul argintiu era bogat și perfect lins. Zîmbi – dinții îi erau

perfecți, dar contrastul cu ochii lui întunecați și lipsiți de expresie era neliniștitor.

David se apropie de birou și întinse mîna, rostind:

– Domnule Dass!

Acesta se ridică și apucă mîna lui David o fracțiune de secundă. Doamna Billings încă stăruia în ușă. Dass i se adresă:

– Mulțumesc, Maureen. Ea închise ușa în urma ei.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Dass? întrebă David.

Amîndoi rămăseseră în picioare. Dass își lăsă capul pe spate și privi într-un punct, undeva la distanță, dincolo de tavan. Apoi își strînse buzele, gînditor.

Vocea lui era bine timbrată, iar accentul era italian și cultivat.

– Marshall & Liberty – facem afaceri cu ei de niște ani buni. Peste o sută, dacă memoria nu mă înșală. Întotdeauna i-am considerat foarte atenți. N-au adoptat marketingul modern. Rosti cuvîntul cu mult dezgust. Oferte speciale și lucruri de felul ăsta. Tonul lui deveni ferm. O companie care lucrează bine pentru clienții ei n-are nevoie de așa ceva, de toate vociferările și insistențele astea pentru a încheia afaceri. Nu trebuie să pretinzi încrederea clienților, ci s-o cîștigi. Ei bine, Marshall & Liberty au cîștigat încrederea *noastră*.

Dass continua să privească spre tavan, nu la David, așa că acesta nu răspunse; pur și simplu aștepta. Iar Dass continuă:

– Tu – cum se zice? – l-ai scos din pepeni noaptea trecută pe polițistul ăla cu investigațiile tale. Al treilea infractor! Tu ai descoperit asta, nu? Se uită la David.

– Da, răspunse acesta.

Dass zîmbi și privi în jur. Apoi rosti încet, aproape numai pentru sine:

– Dumnezeule, dar ăsta e un birou oribil! De ce o țară care poate conduce un imperiu își permite să piardă din

măreție? Guverne slabe, funcționari publici leneși, polițiști corupți – ziarele nu vorbesc decît despre asta. Își răsuci mîna, arătînd cu degetul arătător întreaga cameră: Și designeri care nu se pricep la design. Făcu un gest brusc cu mîna, alungînd gîndul deoparte. Da, acest al treilea ins ne intrigă. Un om din interior care a lucrat aici, *da,* un al doilea care cunoaște sistemele de alarmă și securitate, *categoric,* iar al treilea, creierul! Dass se ciocăni cu degetele pe frunte: cel cu ideea. Cel care a gîndit, care a plănuit totul – poate care mai întîi a observat.

Dass se îndreptă spre colțul cel mai îndepărtat al biroului și trase de o ușă, deschizînd-o. În interior se aprinse o lumină, dînd la iveală un alcov. O clipă mai tîrziu împinse ușa la loc, închizînd-o.

– Interfinanzio e o companie veche. Într-un fel, e o afacere de familie. Și, ca orice familie, posedă bijuterii moștenite, mici comori.

Dass căzu într-unul dintre cele două fotolii din încăpere. Mișcările îi erau sprintene, mult mai tinerești decît ar fi sugerat părul argintiu și fața lui ridată.

– Iartă-mă că aduc în discuție un subiect dezagreabil, dar cîndva am întîlnit un bărbat, un american, care colecționa cai de curse faimoși. Nu, nu vii. Cai morți. Ce fascinație poate exercita așa ceva? Aranjase o încăpere doar pentru ei, ca un muzeu. Dass făcu din nou un gest, de parcă îndepărta ceva cu mîna. Nu, e de neînțeles, zîmbi el batjocoritor, apoi continuă: Oricum, bănuiesc că îl atrăgeau nu cadavrele lor, ci gloria apusă a fiecărui exemplar. Simbolismul unui lucru nu este generat de obiectul respectiv, ci de mintea celui care-l privește. Și cum ar putea fi altfel? La fel și în cazul problemei care te aduce la mine. Ai venit pentru a discuta despre lucruri care pentru oamenii mei reprezintă simboluri profund semnificative, lucruri care evocă glorii trecute.

Dass continua să nu-l privească direct pe David; se uita fix la o pictură de deasupra biroului lui. Era un tablou întunecat, impresionist-abstract, rezultat al prea multor culori amestecate împreună. Părea ușor tulburat de ceea ce vedea, sau poate de ceea ce gîndea în timp ce privirea lui rămăsese fixată acolo. David continua să stea în picioare în mijlocul încăperii, ținînd mapa cu ambele mîini, în față.

Dass îi arătă ușa pe care o deschisese cu puțin timp în urmă.

– Înăuntru e un seif. A fost deschis.

David se neliniști. Dass făcu un gest spre celălalt fotoliu.

– Stai jos și notează-ți.

David se așeză cu mapa pe genunchi. O deschise, scoase un carnet de notițe și-l așeză pe mapă. Apoi trase un pix din buzunarul interior al hainei și începu să scrie.

Dass reluă:

– Cred că, într-un fel sau altul, cel de al treilea individ despre care vorbeam a aflat că am venit în Anglia pentru o perioadă mai lungă de vreme. Poate că știa că există una sau două dintre comorile familiei pe care ne place să le purtăm cu noi. Vorbesc despre asta pentru că avem încredere în Marshall & Liberty, în seriozitatea și discreția voastră. Sînt alte instituții care ne inspiră o mare neîncredere. Activitatea ta detectivistică de noaptea trecută a demonstrat ce greșeală aș fi făcut dacă m-aș fi lăsat în întregime pe mîna poliției. Poliția despre care citesc în ziare în fiecare zi, poliția care nu poate să numere pînă la trei fără ajutorul unui profesionist adevărat. Arătă spre David: O minte competentă și scrupuloasă, devotată companiei pentru care lucrează.

Acum Dass îl privi direct pe David. Își întoarse ochii întunecați spre el cu o atît de bruscă intensitate, încît David clipi și pentru moment nu reuși să-i susțină privirea. O expresie ce putea să fie frică se răspîndi pe fața lui. Însă, o secundă mai tîrziu, se reculese și-l privi la rîndul lui pe Dass în ochi. David mai clipi o dată involuntar, dar nu-și întoarse privirea.

Dass se ridică și se uită în jos spre David. Vocea lui era ușoară, aproape eterică, dar intensitatea expresiei de pe chipul lui era copleșitoare:

– Pot să-ți spun David? Ascultă-mă deci, David. Vreau să investighezi tu acest furt. Vreau să preiei tu această sarcină. Vreau ca poliția să continue să te informeze despre evoluția cercetărilor lor, în așa fel ca tu să poți să adaugi ceea ce știu ei la ceea ce afli tu. N-am trăit atît de mult fără să-mi fac ceva prieteni, așa că acest lucru nu va constitui o problemă. Însă trebuie să am pe cineva în care să pot avea încredere care să preia principalele responsabilități.

David deschise gura, gata să vorbească, luptînd să-și formuleze cuvintele, dar Dass ridică o mînă. Ochii lui încă stăruiau în cei ai lui David.

– Să ne înțelegem. Nu-ți cer nimic ilegal. Vreau să iei legătura cu poliția, să studiezi bine incidentul și apoi să acționezi mai departe independent, cînd consideri că eforturile lor nu dau rezultate. Știu bine că, atunci cînd un client este bănuit că încearcă să inducă în eroare compania de asigurare, aceasta inițiază o investigație. Se verifică amănuntele și se angajează investigatori secreți. Ei bine, de data aceasta, acțiunea se va desfășura cu aprobarea clientului – și, dacă este încununată de succes, cu profunda lui recunoștință. Deci, noi am dori să recuperăm ceea ce s-a furat, fără publicitate, fără zgomot și fără dezordine. Dass făcu o pauză și dădu din nou din mînă. Aș putea desigur să mă mulțumesc pretinzînd banii pe asigurare. Flutură ușor din mîini în semn că acesta ar fi cel mai ușor lucru din lume. Aș putea să mă mulțumesc cu o sumă de bani în locul comorii păstrate cu grijă în familia noastră încă de pe vremea cînd Alexandru al VI-lea era papă. Dar mi-e teamă că Marshall & Liberty ar găsi această hotărîre cam costisitoare. Cineva își dă cu greu seama de valoarea în bani a unui lucru pînă nu vine vremea să plătească pentru pierderea lui. Ei bine, mă îndoiesc că Marshall & Liberty ar supraviețui unei astfel de hotărîri,

iar pentru mine e aproape de neconceput să urmez această cale, atîta timp cît încă mai cred că am putea recupera obiectul pierdut.

Cînd termină de vorbit, Dass își mută privirea pătrunzătoare și încă o dată ochii lui se îndreptară spre tavan. Atenția i se concentrase din nou asupra a ceea ce percepea el în spatele zidurilor biroului.

David descoperi că își ținuse respirația, încît acum dădu drumul încet aerului din plămîni. Se uită din nou la notițele luate și continuă să-și țină pixul pregătit. O peliculă de transpirație îi apăruse la rădăcina părului.

Dass reluă:

– Regret că nu pot să-ți dau o fotografie. Întotdeauna am considerat că a le păstra invizibile pentru lumea largă e cel mai bun mod de a ne proteja comorile. Se încruntă și-și depărtă puțin mîinile, admițînd astfel că s-ar putea să fi greșit. Dar e vorba despre ceva foarte vechi, ceva antic. O cutie de construcție neobișnuită, îmbrăcată în piele, dar sculptată în os. Și explică mai departe: Sînt materialele cu care se lucra pe vremea aceea. Înăuntru se află un ornament, un filigran cu un desen complicat. Metalul din care e făcut e platina, preferată de incași și de vechii egipteni, deși nu credem că această piesă își are originea în nici unul din cele două imperii. E din Orient, din China, și e un unicat.

Dass se ridică, traversă biroul și deschise un sertar. Scoase o coală de hîrtie și un creion și începu să schițeze.

– A mai existat o încercare de a fura această piesă, acum cîțiva ani. Niște hoți foarte pricepuți. De atunci n-am mai lăsat să circule nici o informație explicită despre existența sa. Dosarele companiei voastre, de exemplu, o înregistrează (deși cred că nu ți s-a comunicat aceasta pînă acum), dar o descriu într-un mod indirect. Greutatea, lungimea și lățimea exacte și distanța pe care s-ar întinde împletitura desenului, dacă ar fi dești rat, dar nici un fel de fotografii sau de desene. De fapt, v-am oferit o enigmă, al cărei răspuns e obiectul

pierdut – suficient pentru a-l recunoaște, dar nu suficient pentru a-l descrie. Aproape terminase de desenat. Tu însă s-ar putea să ai nevoie de ceva mai multe informații. Cel care a luat asta – Dass indică desenul – trebuie să-și fi dat seama că nu vrem ca poliția – și, inevitabil, toată lumea – să afle de existența lui și că deci nu-i vom raporta lipsa. Asta va însemna că dosarul și investigația vor fi închise – pentru că n-a existat nici un motiv ca poliția să suspecteze implicarea unui al treilea personaj. Tu nu numai că ai stabilit, independent, existența acestui al treilea individ, dar ne-ai oferit și un mod de a raporta un furt fără să ne dezvăluim secretul. Poliția are o descriere eronată a ceea ce ne-a fost luat; tu vei acționa separat, dar vei fi în posesia adevărului.

Dass se opri din desenat și ridică în sus schița. O împletitură de linii întrețesute se încrucișau pe foaie, formînd un desen complicat. Semăna, în mare, oarecum cu o pană, dar era lat cam cît o frunză de palmier și simetric față de linia centrală.

– A fost cîndva, în vremuri de demult, venerat pentru proprietățile lui mistice, așa cum presupun că este orice obiect deosebit de vechi. Mi s-a spus că, dacă cineva călătorește suficient de mult prin China și vorbește cu destui oameni, poate încă să audă istorii care-l leagă de diverse povestiri și mituri populare, în ciuda faptului că a fost scos din țară cu secole în urmă.

Din buzunarul impecabilului său costum, Dass scoase o brichetă fină Dunhill și, cu un scurt declic, aprinse o flacără pe care o plimbă pe sub marginea de jos a colii de hîrtie.

– Nu-mi plac melodramele, dar descrierea comorii noastre pierdute nu va ajunge la cunoștința colecționarilor avizi ai lumii datorită mie. Și sper că nici datorită ție, adăugă Dass, oferindu-i lui David o nouă porție din privirea lui directă, pătrunzătoare.

Menținu contactul vizual pînă ce desenul se prefăcu în scrum și fire de cenușă începură să danseze prin încăpere.

Cînd hîrtia arse complet și flacăra îi ajunse la degete, Dass dădu drumul rămășiței de cenușă neagră să cadă într-un coș de sub biroul lui. Nu păru tulburat de faptul că flăcările îi atinseseră degetele.

– Îmi place să gătesc, zise el fără a fi întrebat. Te învață să nu te înspăimînte puțină fierbințeală.

Se aplecă și sfărîmă pelicula de cenușă, împrăștiind-o. Cu cealaltă mînă scoase o batistă galbenă de mătase și-și șterse degetele.

– Sun-o pe secretara mea, dacă pot să te ajut cu ceva în cercetările tale. Poate că ai să fii atît de bun să mă ții la curent cu progresele pe care le faci, adăugă el.

În mod evident, întrevederea luase sfîrșit. Cu mîini nesigure, David băgă înapoi în geantă carnetul de notițe, după care se ridică și se îndreptă spre ușă. Dass continua să-și șteargă degetele.

– Iartă-mă că nu-ți dau mîna, zise el.

David dădu din cap ca paralizat și apucă mînerul ușii cu o palmă umedă. Păși în coridor și împinse ușa la loc pînă se închise, sprijinindu-se o clipă cu spatele de ea.

Își strînse degetele tremurînde într-un pumn. Era vizibil tulburat. Închise ochii pentru moment, după care, reluînd ezitant gestul lui Dass, scotoci după o batistă și-și șterse transpirația de pe frunte.

Cînd deschise ochii, o văzu pe doamna Billings stînd la biroul ei și scrutîndu-l, exact cum se uită o pisică la un șoarece. Avea pe figură un rînjet aproape senzual.

– Ceva în neregulă? întrebă ea, părînd încîntată de tulburarea lui.

David nu răspunse. După care, revenindu-și, trecu repede pe lîngă ea cu un scurt „la revedere" și coborî precipitat spre recepție. Trecu de Stephanie fără să dea semne că observă încercările ei de a-i atrage atenția, după care ieși în stradă, îndreptîndu-se spre mașină.

Aproape de locul unde își parcase automobilul se afla o cîrciumă. Afară, pe trotuar, un panou: „Cafea, cappuccino, servim micul dejun". David intră. Doi salahori plini de praf stăteau la unul din capetele barului, bînd din niște halbe. În jurul lor, mai multe mese erau ocupate de oameni care luau micul dejun. David comandă o halbă de bere Guinness, privindu-și ceasul. Ora era 10.04.

După ce fu servit, se îndreptă spre o masă mai depărtată de ușă și se așeză, sorbind timp de cîteva minute din băutura comandată. Își întinse o mînă pe masă. Era aproape fermă, deși un ușor tremur încă se mai putea observa.

Scoase mobilul și formă un număr din memorie. Ținu telefonul la ureche.

– Kieran, eu sînt, David. Apoi ascultă răspunsul de la celălalt capăt al firului, după care continuă: Bine, mulțumesc. Fii atent, ești liber la prînz? Aș vrea să-ți cer un sfat, așa că alege un loc unde ți-ar plăcea să luăm masa. Compania plătește. Ascultă din nou, după care: Am să-ți spun cînd ne vedem, dar cînd ești liber? O altă pauză, apoi: Da, cine s-ar fi gîndit? În mod sigur n-am fost niciodată atît de critic la adresa istoriei, dar te înțeleg. Să sperăm că ăsta e genul de expertiză de care am nevoie pentru acest proiect. Altă pauză: Nu, e foarte bine mai devreme. Ne vedem acolo, deci. Sună-mă dacă intervine ceva. Pauză. Grozav! Ne vedem la douăsprezece.

David închise telefonul și-l băgă înapoi în buzunar. Luă apoi în mînă carnetul de notițe și, continuînd să soarbă din bere, mai făcu unele însemnări răzlețe, pe măsură ce-i veneau în minte, pînă ce halba se goli.

O duse apoi la bar și observă că au și bomboane de mentă. Cumpără un pachet și băgă una în gură. Apoi se îndreptă spre mașină.

Două ore mai tîrziu stătea față în față cu Kieran, într-o braserie elegantă din West End. Mulți dintre cei care luau

masa de prînz erau la costum, ceilalți, în cea mai mare parte, erau îmbrăcați în mod vizibil după modă; Kieran era singurul care purta un tricou deschis la gît.

– Aș vrea să-mi fi spus mai înainte. Mă simt puțin cam dezumflat venind aici în civil, zise Kieran.

David zîmbi amabil, privind peste el spre strada din fața restaurantului. Luă o gură de apă.

Kieran întrebă:

– Te simți bine, David? Pari puțin plecat dintre noi. Ai avut o dimineață dură în minele de sare?

– Iartă-mă, Kieran. Am cunoscut pe cel mai... Tu ai avut vreodată de-a face cu cineva care te înspăimîntă de moarte, fără să știi de ce? întrebă David.

Kieran îl privi o clipă și răspunse:

– Tot timpul. Sînt bibliotecar. Dar gîndul că există oameni pe lume care te sperie e neliniștitor. Cine e această brută?

– Un client. Un om de afaceri. Trebuie să aibă vreo șaizeci de ani, nu e un tip solid, nici ostil – de fapt, chiar politicos –, dar aproape că n-am putut să-l privesc în ochi.

David continua să se uite fix spre stradă.

– Dumnezeule atotputernic! Ei bine, indiferent cine e, probabil că are ceva special. Nu și-a dat seama că ai putea să-l ucizi cu degetul cel mic? întrebă Kieran.

David respiră zgomotos și-l privi:

– Categoric, nu. Oricum, hai să lăsăm astea. Ce mai faci, cum merg treburile?

– Treburile? Vrei să spui Hope? Știi că acum se află la Hollywood? Face un film despre un lup evadat, produsul unui program de inginerie genetică al CIA. Sună îngrozitor; dar probabil că va avea succes. N-am prea văzut-o de cînd v-ați despărțit. Ne sună din cînd în cînd, vorbind fără oprire, tot felul de chestii profesionale pe care le irosește pe noi, și apoi trebuie să fugă. Cred că totuși e în sfîrșit fericită, spuse Kieran.

– Mă bucur că e fericită. Întotdeauna a fost important pentru Hope să se simtă apreciată. În mod ideal, de către mai multe milioane de oameni odată, comentă David zîmbind.

– N-am să te las să vorbești în felul acesta despre sora mea. Asta e treaba *mea,* zise Kieran.

Se opriră cîteva minute pentru a studia meniul, apoi apăru chelnerul. După ce comandară, Kieran continuă:

– Bei la masa de prînz? Am crezut că ești foarte disciplinat în privința asta. Nu face parte din modul de viață al unui călugăr războinic.

– Nu cred că sora ta are obiceiul să-și aleagă drept parteneri călugări, Kieran, zise David. Și întotdeauna am băut un pahar de vin din cînd în cînd. David părea în defensivă.

Kieran ridică mîinile, predîndu-se.

– Scuză-mă, n-am vrut să te irit.

Chiar atunci sosiră băuturile și David sorbi o înghițitură din paharul lui.

– Ca să-ți spun drept, sînt încă puțin nervos din cauza întîlnirii de azi-dimineață cu clientul meu cel diabolic.

– Clientul acesta te-a făcut să apelezi la ajutorul meu? întrebă Kieran.

– Să-ți plătesc un prînz scump și să te rog politicos să mă ajuți, da. A pierdut ceva, pe care eu trebuie să-l găsesc. Am nevoie să știu cine și-ar dori acest obiect, unde ar putea cineva să încerce să-l vîndă, cu cine să stau de vorbă, spuse David.

– Se pare că ai nevoie de un specialist. Vorbește-mi puțin despre jucăria dispărută. Ce s-a pierdut de fapt?

– Ei bine, Măria Sa n-a avut chef să-mi dea prea multe informații, dar știu că e un fel de bijuterie orientală complicată, veche și valoroasă. Imaginează-ți că ai croșeta o dantelă din platină. Mi-a spus că e de undeva din China, unde încă mai există legende despre puterea ei magică, zise David.

Sosiră aperitivele și fiecare luă cîte o îmbucătură. Mestecînd, Kieran ridică furculița și gesticulă spre David.

– Știi ceva? Dacă e ceva cu semnificații magice, s-ar putea să-ți fie de ajutor cei de la Școala de Antichități. Tocmai au înființat o echipă care se ocupă de mituri și practici străvechi. Îl cunosc pe tipul care conduce echipa, Bernie Lampwick – am fost colegi de cămin în timpul studenției.

David dădu din cap, fără să pară surprins.

– Dacă n-ați fi fost colegi de cămin, v-ar fi fost prieten de familie, ori tatăl lui ar fi fost unul dintre servitorii pe viață ai tatălui tău, ori așa ceva.

– Să nu vorbești în felul acesta de față cu tata. Din 1981 nu i s-a dat voie să ridice chiria la nici una dintre casele de pe moșia lui. Zice că oamenii aceia trăiesc mai bine decît el, spuse Kieran.

David renunță la subiect și continuă:

– Oricum, ai putea să-i vorbești tipului ăstuia, Bernie? Vezi dacă ar fi dispus să ne ofere ajutorul lui timp de vreo două zile. Compania e destul de generoasă în astfel de cazuri: ar trebui să-și poată cumpăra vreo două perechi de pantaloni din ce primește.

– Cred că Bernie e mai mult un om fără reputație decît provincial, dar am să-l sun. Am și eu partea mea? întrebă Kieran.

– Partea ta e somon afumat, urmat de *boeuf en croute,* apoi de *tarte tatin,* de două pahare de vin și cafea. Nu e rău pentru o muncă de zece secunde, zise David.

– Zece secunde pentru a-ți comunica și o viață de om pentru a stabili legăturile și a dobîndi cunoștințele enciclopedice necesare. Iar tu beneficiezi de toate astea, afirmă Kieran.

– Destul de corect. Mai punem și un coniac. Bernie acesta e obișnuit cu munca de teren? Ar fi dispus să stea de vorbă cu cîțiva negustori, în caz că există comercianți pentru genul ăsta de obiecte?

Kieran reflectă:

– Hmm! Bernie nu este ceea ce am putea numi o persoană sociabilă. Face ulcer dacă i se cere să țină o prelegere.

Oricum, lasă asta în seama mea, voi găsi eu pe cineva capabil, cu puţină minte şi care e disperat după ceva mărunţiş.

Conversaţia reveni la Hope şi la încercarea lui Kieran de a explica intriga filmului pe care-l făcea. Apoi îi sugeră lui David să vină la ei la cină la toamnă, cînd se întoarce Hope acasă. David se întrebă cu glas tare dacă ar fi într-adevăr o idee bună. Problema fu lăsată nerezolvată, dar căzură de acord să se întîlnească din nou peste cîteva săptămîni, pentru a o rediscuta cum se cuvine. Întîlnirea lui David cu Dass nu mai fu menţionată.

CAPITOLUL 7

A DOUA ZI
JOI, 10 APRILIE

Susan îi arătă noul ei permis agentului de pază, care dădu din cap și apăsă cu piciorul pe o pedală, permițîndu-i astfel să treacă de bariera rotativă, înaltă pînă la șold. Traversă holul, privind în sus, și observă ornamentația tavanului. În dreapta scării principale se afla ușa lată a coliviei liftului. O aștepta. Coborî la nivelul cel mai de jos.

Un minut mai tîrziu intra în Sala Alexandrină de la subsol. Bernie era deja acolo și, văzînd-o, îi făcu semn cu mîna din colțul unde lucra.

Susan puse jos geanta și cafeaua și își atîrnă trenciul alb de ploaie în cuierul de lîngă ușă. Bernie se furișă pînă la ea:

– Bună dimineața, Susan. Cum te simți astăzi?

– Grozav. Tu ești OK? răspunse ea voioasă.

– O, da. Minunat. Hm! Voiam să vorbesc cu tine despre ceva, continuă Bernie, dînd din nou semne de nervozitate.

Susan, care acum stătea jos, întinse unul din picioare și trase mai aproape un scaun așezat sub biroul ei.

– Sigur. Ia loc, zise ea, răsucindu-și propriul scaun spre cel al lui Bernie și întinzînd mîna peste umăr pentru a-și lua cana Starbucks[1].

---

[1] Starbucks – lanț de cafenele, foarte popular printre tinerii intelectuali din America, extins și în alte țări. Cănile Starbucks au uneori pe ele mici citate în spirit ironic sau umanist. (n.red.)

Bernie se așeză și se sprijini de spătar. Părea să stea destul de incomod, așa că se aplecă înainte:

– Aseară am primit un telefon de la un vechi prieten. Se pare că a cunoscut pe cineva care lucrează în asigurări. Are un client care a pierdut o piesă antică rară și care are nevoie de sfatul unui specialist în privința locului unde ar putea s-o găsească. Obiectul pe care-l caută pare ceva despre care tu ai putea să știi mai multe.

Susan nu zise nimic și Bernie adăugă grăbit:

– N-am răspuns că vei fi neapărat de acord. Categoric nu. Bernie zîmbea nervos, ca și cum ar mai fi fost ceva în toată povestea asta în afară de ceea ce spusese.

– Dar...? interveni Susan interogativ.

– Hmm. Dar am spus că vei sta de vorbă cu tipul de la compania de asigurări, continuă Bernie, ridicîndu-și privirea spre ea și încercînd să-i determine reacția.

Susan nu dădu nici un semn că nu i-ar fi surîs ideea.

– Și plătesc pentru acest tip de consultanță, nu-i așa? întrebă ea ușor intrigată.

Bernie dădu din cap.

– Bani buni, cred. Prietenul meu mi-a spus că probabil au nevoie de cineva pentru cîteva zile, probabil nu una după alta, ci din cînd în cînd, în interval de două săptămîni. Faci cîteva cercetări despre articolul pierdut, redactezi un mic memoriu care să-i îndrepte în direcția cea bună și eventual îl însoțești pe anchetatorul lor la cîțiva negustori sau case de licitații. Prietenul meu nu era sigur de ce ar fi nevoie exact, dar cred că îți poți face o idee.

– Ei bine, să știi că pare ceva destul de interesant. Totuși, nu sînt dispusă să-mi pierd prea multă vreme. Pînă la urmă cum a rămas?

– I-am spus că am să te întreb dacă poți să te întîlnești cu individul de la asigurări în această după-amiază. Am numărul lui aici, zise Bernie, încercînd să-i înmîneze o hîrtiuță, care însă rămase agățată de degetele lui. Mai încercă o dată, dar tot fără succes.

– Bernie! zise Susan cu fermitate, pentru a-i atrage atenția.

Cînd el ridică ochii, ea întinse mîna și smulse nota din mîna lui, atît de iute, încît el n-avu timp nici să se miște. Apoi o întoarse cu susul în jos, astfel încît să poată fi citită, și se uită la număr.

– Mulțumesc că ai aranjat toate astea, Bernie. S-ar putea să fie distractiv. Și Dumnezeu știe că nu mi-ar strica niște bănuți în plus, zise ea.

– O, atunci e bine, comentă Bernie, arătînd mult mai fericit. E foarte bine. După care se sculă pentru a se întoarce la postul lui de lucru.

– A, Bernie! zise Susan. Am să plec în curînd. Mă duc la femeia care a donat colecția, proprietara lui Teracus. Dacă mă întîlnesc cu tipul ăla după-amiază, înseamnă că pe ziua de azi nu mai ajung să fac altceva. M-am gîndit că ar fi bine să știe cineva unde mă aflu. Să nu crezi cumva că trag chiulul sau așa ceva.

Bernie nu părea prea sigur de ceea ce are de făcut cu această informație.

– Să nu crezi că eu... Sper că nu te deranjează dacă te întreb, dar de ce vrei s-o vezi?

– Dintr-o mulțime de motive. Vreau să știu mai multe despre proveniența acestui material. Vreau să știu dacă ar mai putea exista și alte documente. Sînt curioasă să știu cine a fost în realitate acest Teracus. Am să-ți spun mîine ce am descoperit, concluzionă ea.

Bernie zîmbi admirativ și dădu din cap de cîteva ori, înapoindu-se în colțul său.

Susan mai luă o sorbitură din cafea și lipi biletul lui Bernie pe telefon. Apoi își fixă receptorul pe umăr și începu să apese pe butoane.

– David Braun, se auzi o voce, după cel de al doilea țîrîit.

– Bună, David. Sînt Susan Milton. Bernie Lampwick mi-a dat numărul tău, îl informă ea.

– Bună ziua, doamnă Milton. Credeți, deci, că ați putea fi interesată de propunerea mea?

– S-ar putea. Bernie a spus că ai vrea să te întîlnești cu mine după-amiază. Ai vreun plan? întrebă ea.

– Pentru după-amiaza asta? Nu chiar. Hai să întocmim unul. Cînd sînteți liberă?

– Dacă e în centrul Londrei, pot să fiu oriunde în jurul orei patru. S-ar putea și mai devreme, dar mai am de făcut un drum și nu știu cît de mult timp îmi va lua, spuse Susan.

– Atunci, hai să rămînă ora patru. Ce părere aveți de Muzeul de Istorie Naturală, lîngă dinozaurul cel mare din holul principal? mai întrebă David.

Susan rîse.

– Ești într-adevăr de la asigurări?

– Jur pe tabelele mele de actuar! Puteți veni la mine la birou dacă vă simțiți mai bine acolo. Mă gîndeam doar...

– Nu, nu. La dinozaur e bine. Am avut de gînd să vizitez muzeul de cînd am sosit în Anglia, zise Susan.

– Atunci e ușor. Păstrați orice bilet de transport și vă voi despăgubi, o informă David.

– Nici o problemă. Deci, ăă, cum arăți? întrebă ea.

– Conform majorității prietenilor mei, ca un bodyguard. Oricum, voi fi singurul care vizitez muzeul îmbrăcat în costum. Sunați-mă pe mobil dacă nu mă descoperiți, mai zise David.

– Perfect. Gata, trebuie să plec. Voi fi acolo la ora patru, mai zise Susan.

– La revedere.

Susan puse receptorul jos. Scoase repertoriul de adrese din geantă și trecu numele și numărul lui David în el.

Apoi îl deschise la litera H și formă alt număr.

În telefon se auzi:

– Alo? Era vocea fragilă a unei femei în vîrstă.

– Doamnă Harris, la telefon Susan de la universitate, se recomandă ea.

– O, spune-mi, te rog, Hilda, fetițo, zise doamna Harris.

– Mulțumesc. E în regulă dacă trec peste puțin timp pe acolo, să stăm niței de vorbă? întrebă Susan.

– Desigur, draga mea. Vino cînd dorești. Am făcut niște fursecuri. Oricum pentru mine sînt prea multe.

– Sper să nu te deranjez... Hilda. Dacă vin pe la prînz, e bine?

– Nici o problemă! Voi fi aici toată ziua. Doar că mai tîrziu va trebui să merg pînă la magazin, după o bucățică de pește. Prefer puțin pește la ceai și tot așa și Herbert. Ai să te întîlnești cu băiețașul meu mai tîrziu. Nu ești alergică, nu-i așa? întrebă Hilda.

– La pisici?

– La blană.

– Nu. Îmi plac pisicile. Abia aștept să vă întîlnesc, pe tine și pe Herbert, la douăsprezece, zise Susan.

– Nu-i așa că va fi minunat pentru noi? zise Hilda, aparent altcuiva.

– Ne vedem mai tîrziu, Hilda.

– Foarte bine, draga mea.

Susan puse receptorul jos.

Aproape că terminase scanarea colecției. După ce încheie convorbirile telefonice, introduse în aparatul de făcut microfilme și ultimele documente. Apoi înregistră întreaga colecție pe un CD-ROM, pe care îl vîrî în driverul laptopului ei, înainte de a-și băga computerul în geanta sport.

Era timpul să plece. Luă ascensorul pînă la suprafață și ieși în strălucitoarea lumină a soarelui de aprilie, îndreptîndu-se spre stația de metrou Russell Square.

O oră mai tîrziu se afla în partea cea mai de vest a Londrei, mergînd pe jos prin Brentford, cu ghidul în mînă.

Strada rezidențială de-a lungul căreia mergea făcea o buclă la jumătatea ei, ca și cum construcția clădirilor începuse din ambele capete, fără să se mai întîlnească la mijloc. Destinația lui Susan se afla în curbă, după primul cot.

Cînd ajunse în fața ei, Susan se opri o clipă pentru a se uita la clădire. Era o casă mare, neîngrijită, separată de celelalte, cam din anii 1920. În mijlocul curții din față, așternută

cu dale, se afla un strat micuț oval de flori. Conținea trandafiri bine întreținuți, cu flori mari, catifelate, roz-pal.

Susan deschise poarta de fier forjat și urcă treptele din fața ușii. Apăsă pe sonerie și auzi o reproducere electronică a melodiei *Mîneci verzi*[1]. O clipă mai tîrziu, o femeie de aproape șaptezeci de ani, cu părul vopsit într-un blond strălucitor, deschise ușa. Era îmbrăcată cu pantaloni largi bej și cu un tricou alb cu mîneci lungi, care avea pe piept un tigru brodat cu fir auriu. Sub tigru era scris cuvîntul „Nepal".

– Bună ziua, sînt Susan.

– A, bună, draga mea. Ne-ai găsit repede? Vino înăuntru, zise Hilda.

După ce treceai de ușa principală, în micul vestibul, chiar în față, mai erau două uși. Cea din stînga era deschisă, dînd la iveală niște pereți acoperiți cu un tapet roșu în relief și o garnitură de mobilier formată din trei piese de culoare roz-deschis.

Hilda o conduse pe Susan înăuntru.

– Am pus ceainicul la fiert. Ceai sau nes? întrebă Hilda.

– Ceai, te rog, răspunse Susan.

Hilda îi făcu semn să se așeze pe sofaua încăpătoare de lîngă fereastră. În spatele ei, draperiile purpurii cu volănașe încadrau imaginea unui fragment de stradă. După ce Susan se așeză, Hilda se duse să trebăluiască în bucătărie, făcînd de acolo, din cînd în cînd, comentarii doar parțial audibile în legătură cu vremea și murdăria de pe străzi.

După cîtva timp, ceaiul era gata și Hilda îl aduse împreună cu o farfurie cu fursecuri ce fu plasată pe măsuța din furnir de tek, acoperită cu cristal, aflată lîngă genunchii lui Susan, în timp ce ea luă loc aproape de ușă. Un petic pătrat de stofă roșie era așezat pe brațul drept al scaunului Hildei și rațiunea prezenței lui acolo deveni în curînd clară, cînd o pisică neagră dolofană intră din bucătărie, mieună spre

[1] Cîntec englezesc medieval (n.red.)

Susan și apoi sări pe stofa roșie. Se ghemui cu picioarele ascunse sub ea și își întoarse privirea spre stăpîna sa.

Hilda păru să fi așteptat aceasta pentru a începe să vorbească:

– Terry a fost un bărbat minunat. Și foarte liniștit. În permanență preocupat de colecția lui, dar fără să mă deranjeze sub nici o formă. Am vărsat o lacrimă cînd am auzit că a murit. Ocupa camera de la etaj chiar de cînd Herbert, soțul meu, nu micuțul lui tiz de aici, a mobilat-o, ceea ce trebuie să fi fost prin 1977, deoarece toate șervetele pentru ceai pe care le cumpărasem de pe piață aveau imprimați pe ele cei 25 de ani de la încoronarea reginei, murmură ea. Apoi continuă: Nu ți se pare că toate fotografiile ei de atunci încoace arată groaznic? Dacă eu aș fi cel care i-a făcut fotografia de pe bancnote, m-aș aștepta să fiu trimis în Turnul Londrei. Nu înțeleg cum de a acceptat-o.

Susan era gata să intervină, cînd Hilda ridică ceainicul, îl clătină de cîteva ori și mai turnă două căni aburinde. Chiar și cu lapte adăugat, infuzia avea o pronunțată nuanță roșie, care sugera că e foarte tare.

– Mulțumesc, zise Susan cînd i se înmînă cana pe farfurioară. Erau din porțelan bun, cu suprafața albă decorată în culori pastel cu scene pastorale – tinere fete agitînd serpentine de hîrtie. Știi ce altceva mai făcea Terry, în afară de colecționatul documentelor? întrebă ea.

– Nu l-am văzut niciodată să fie cu adevărat interesat de altceva. Cred că a mai avut și alte ocupații, dar nu vreme îndelungată. În cea mai mare parte a timpului era plecat. Multe dintre mărunțișurile colecționate de el sînt din străinătate – și nu mă refer la țări apropiate. Ci la locuri cu adevărat străine, cum ar fi Africa sau Nepal. Se uită la tricoul pe care-l purta. Ăsta mi l-a adus el. Întotdeauna l-am tachinat că, atunci cînd e plecat în astfel de locuri, nu se bronzează deloc. Cum poți să petreci o lună în Africa și să te întorci acasă alb ca o coală de hîrtie? Însă eu cred că nu

ieșea din hotel. Nu știu de ce, dar nu pot să mi-l imaginez afară, adăugă Hilda, părînd pentru o clipă gînditoare.

– Știi de ce a adunat colecția? Nu pare să fi vîndut nimic, deci nu era o afacere. A fost doar pentru plăcerea lui? întrebă Susan.

– Adevărul e că nu m-am gîndit niciodată la asta, dar nu venea nimeni pe la el. Deci n-a fost ceva ca o bibliotecă de împrumut, dacă știi ce vreau să spun. Nu, a fost o pasiune a lui, asta a fost. Se pot colecționa lucruri mult mai rele decît niște hîrtii vechi și bănuiesc că unele dintre ele au ceva valoare pentru istorici. Hilda prinse privirea lui Susan. V-ați uitat peste ele? întrebă ea.

– E încă foarte multă treabă de făcut, dar da, am petrecut deja o mulțime de timp uitîndu-ne prin ea. E extraordinară și îți sîntem foarte recunoscători cu toții că ne-ai dăruit-o, zise Susan.

– Ei bine, cu toate că Terry n-ar fi fost încîntat ca o mulțime de străini să-și vîre nasul în hîrtiile lui, m-am gîndit bine și am ajuns la concluzia că i-ar fi plăcut și mai puțin ca totul să ajungă la ghena de gunoi. Nu, mi s-a părut că trebuie să găsesc pentru ea un cămin adecvat. Dacă tot va trebui ca niște străini să pună mîinile pe ea, îmi place să cred că Terry ar fi preferat să fie cineva care să aibă grijă și să se bucure de ea, așa cum a făcut-o el, zise Hilda.

– Și unde și-a păstrat colecția? întrebă Susan.

Chiar în acel moment, în camera de deasupra se auzi o bufnitură.

Hilda o auzise și ea și privi spre tavan. Îi răspunse lui Susan evident cu gîndul în altă parte și îndreptîndu-și atenția spre ușă.

– Avea o ladă mare încuiată, pe un piedestal fixat într-un perete. Cheia am găsit-o printre lucrurile pe care mi le-a returnat poliția. Toată colecția lui se afla înăuntru, cu excepția...

De sus se auzi un nou zgomot, ca o balama ruginită ce scîrțîia, după care sunetul unui obiect greu ce era mișcat. Hilda privi din nou în sus, spre tavan.

– Totul e în regulă? întrebă Susan.

– Mă întreb dacă Herbert n-a rămas încuiat înăuntru... Doamne ferește, ce spun eu? Ești aici, nu-i așa, iubitule? Probabil că am lăsat o fereastră întredeschisă sau așa ceva. Ar fi mai bine să mă duc să arunc o privire, în caz că începe să bată vîntul.

Hilda puse cana cu ceai jos și intră în bucătărie. Reveni o clipă mai tîrziu cu o cheie de aramă înnodată pe un șnur.

– Vin imediat, draga mea. Servește-te iar cu ceai, zise ea și deschise ușa.

Băgă apoi cheia în broasca celei de a doua uși din vestibul, după care Susan putu să audă zgomotul înăbușit de pași pe măsură ce Hilda urca scările, care probabil începeau chiar de partea cealaltă a ușii.

Susan sorbi din ceai, de-abia umezindu-și buzele. Se strîmbă și puse cana jos. O auzi pe Hilda umblînd deasupra.

Apoi se auzi o nouă bufnitură grea și un alt zgomot, asemănător unui gîfîit sau unui țipăt. Susan sări în picioare și strigă în direcția ușii, în timp ce ochii i se roteau în jurul încăperii.

– E totul în ordine, doamnă Harris?

În căminul de cărămidă era aprins un foc electric cu aparență de flacără, iar alături se afla un set de ornamente din fier. Susan luă în mînă un vătrai scurt, îl strînse ferm în pumnul drept și se îndreptă spre ușa deschisă din fața ei. Trecu și celălalt prag și începu să urce scările, cu vătraiul ridicat înainte.

– Doamnă Harris, vrei ca unul dintre noi să vină sus? strigă ea tare.

Auzi un scîncet și urcă repede restul treptelor fără covor.

În capul scărilor se afla o încăpere mare. Într-o parte a ei era un pat, iar în cealaltă un birou și un fișier. Peretele din față era acoperit în cea mai mare parte de ferestre. În mijlocul camerei, pe podea, era trîntită doamna Harris, care făcea eforturi să se ridice. O siluetă, un bărbat îmbrăcat complet în negru, stătea sprijinit pe partea din afară a ferestrei.

Bărbatul o privi pe Susan, apoi o luă la fugă pe suprafața pe care stătuse, pierind din vedere. Înainte însă, Susan îi văzu partea dreaptă a trupului. Purta o bluză neagră a cărei mînecă dreaptă fusese sfîșiată pe toată lungimea. Susan îi văzu partea de sus a brațului musculos. O pată mare întunecată se întindea pe pielea măslinie a bicepsului. Alte două pete mai mici îi marcau antebrațul.

Ținînd vătraiul în sus, Susan se repezi spre fereastră. La parter casa fusese extinsă, la etaj însă nu, astfel că un acoperiș plat ca o terasă se întindea cam la cinci metri mai jos de fereastra etajului.

Susan se uită afară, dar omul dispăruse.

Zăvorî repede fereastra și alergă spre locul unde zăcea Hilda.

Aceasta continua să încerce să se ridice și să vorbească, dar buzele i se mișcau fără a scoate nici un sunet și pe față avea o expresie de panică sălbatică. Nu părea să înregistreze prezența lui Susan.

– Doamnă Harris, repetă aceasta de mai multe ori, dar Hilda nu-și îndreptă privirea spre ea.

Încercă un moment să o ajute să se ridice, dar bătrîna nu se putea ține pe picioare și căzu înapoi pe dușumea, aproape trăgînd-o și pe Susan după ea.

– Nu-ți fie teamă, Hilda, mă întorc imediat, zise Susan.

Alergă în jos pe scări, pînă în camera din față. Un telefon alb, fără fir, era așezat pe masa de lîngă fotoliu (de pe care Herbert plecase). Susan îl apucă și apăsă butonul verde pentru a avea ton. Apoi formă 999 și comandă o ambulanță. Dădu cît de multe amănunte putu, apreciind că Hilda avea aproape șaptezeci de ani. Nu-și dădea seama ce răni putea să aibă. În timp ce vorbea, urcă din nou pe scări, scoțînd antena telefonului pentru a menține contactul.

Cînd termină convorbirea, închise telefonul și-l puse pe podea în vîrful scărilor. Luînd o pernă de pe patul din colț, o așeză sub capul Hildei și încercă s-o convingă să se întindă

și să înceteze a mai încerca să se ridice. O ținu de mînă, bătînd-o ușor cu palma.

Cîteva clipe mai tîrziu, lăsă mîna Hildei și apucă din nou telefonul. Formă încă o dată 999, apăsînd butoanele cu degetul mare, și ceru poliția.

Aceasta a fost cea care a sosit prima, la trei minute după apel. Cînd auzi soneria de la intrare, Susan lăsă mîna Hildei și apucă din nou vătraiul. Coborî scările spre ușa din față, unde putu să vadă în mod clar prin geamul jivrat două siluete în uniformă. Deschise ușa și le dădu drumul polițiștilor înăuntru.

Apoi îi conduse direct sus pe scări.

– Ce s-a întîmplat, domnișoară? întrebă polițistul care îngenunchease lîngă Hilda.

– Eram jos. Ea a urcat pentru că auzise un zgomot și a găsit pe cineva aici. Am avut impresia că aud – nu știu exact ce – dar mi s-a părut că e ceva în neregulă, așa că am strigat-o și apoi am urcat și eu. Un om se afla pe acoperiș, dar o clipă mai tîrziu a dispărut, povesti Susan.

Celălalt polițist examina cufărul mic soldățesc de la picioarele patului; capacul era aproape scos din balamale. Se îndreptă apoi spre fereastră, o deschise și ieși pe acoperiș. Apoi începu să vorbească în microfonul de pe rever, în timp ce cerceta atent suprafața asfaltată, acoperită cu pietriș.

Primul polițist i se adresă liniștitor Hildei:

– Nu-ți fie frică, draga mea. Acum totul e în ordine. Nu te teme. Apoi i se adresă blînd lui Susan: Probabil că acum puteți să puneți jos vătraiul ăla.

Susan îl ținea încă în mîna stîngă și scoase un suspin ușor, aproape ca un chicotit.

– Cred că aud ambulanța, zise ea o clipă mai tîrziu.

Coborî scările, făcu un ocol rapid pentru a pune vătraiul și telefonul la locul lor, apoi ieși să-i întîmpine pe cei doi infirmieri de la ambulanță, care veneau repede spre intrare. Îi conduse la Hilda și le spuse puținul pe care-l știa.

Cum camera de la etaj era destul de aglomerată, Susan se întoarse din nou în încăperea din față a Hildei și luă iar în mînă telefonul fără fir. Acesta avea pe el patru butoane cu memorie, fiecare cu cîte un nume alături. Primul buton avea scris pe etichetă „Daisy".

Susan îl apăsă.

Răspunse o femeie și Susan, o întrebă:

– Scuzați-mă, sînteți o prietenă a Hildei Harris?

– Sînt sora ei, răspunse femeia.

Susan îi aduse la cunoștință cele întîmplate.

Daisy fu șocată. Intrată total în panică, începu să pună întrebări, fără a mai aștepta răspunsurile. Susan o întrerupse cu voce calmă, dar fermă, explicîndu-i ce era necesar să facă, calmînd-o și încercînd s-o ajute să se organizeze.

Îi dădu numărul ei de mobil și o puse să-l noteze. Susan avea să o însoțească pe Hilda la spital, așa că Daisy va putea să afle ce se întîmplă sunînd-o pe mobil.

Apoi Susan o întrebă dacă are cheia de la casa Hildei. O avea. Aceasta însemna că Susan putea să lase poliția să încuie, iar Daisy putea să intre mai tîrziu înăuntru cu cheia ei, dacă era nevoie.

Susan îi sugeră lui Daisy să stea puțin să se liniștească, apoi să vină și ea la spital, cînd va avea timp. Urma să se întîlnească acolo.

Rugînd-o să mai rămînă puțin la telefon, Susan îi întrebă pe infirmierii de pe ambulanță la ce spital va fi dusă Hilda.

După ce încheie convorbirea, Susan intră în dormitor prin bucătărie, găsi o mică valiză și împachetă cîteva obiecte de strictă necesitate. Tocmai terminase, cînd îi văzu pe infirmieri coborînd-o pe Hilda pe targă.

Susan scoase o foaie din carnetul ei de notițe din geantă și scrise unde și cum putea fi găsită. Apoi își luă în mînă trenciul și geanta. După ce targa ieși pe ușa de la intrare, coborîră și polițiștii. Susan le spuse că o va însoți pe Hilda

și le dădu hîrtia cu datele ei de contact, rugîndu-i să încuie ușa la plecare.

Apoi refuză net cînd oamenii de la ambulanță îi sugerară să ia un taxi. Ezitînd, o lăsară să urce în față, alături de șofer, în timp ce ei și Hilda rămaseră în spate.

– Herbert, rosti Susan, amintindu-și brusc de el. Scoase un pix și scrise numele pe dosul palmei.

CAPITOLUL 8

ÎN ACEEAȘI ZI
JOI, 10 APRILIE

Susan Milton era în întîrziere. David își privi din nou la ceasul de la mînă – 16.49. Înconjura foarte încet diplodocul.

– David Braun? întrebă o voce blîndă de americancă. Avea în ea un vag accent sudic, amestecat cu unul de pe Coasta de Est.

David se întoarse și văzu o fată drăguță, în jeanși de culoare închisă și bluză albă de bumbac, strîngînd în mînă o geantă și un trenci, cu o expresie de îngrijorare pe față.

– Domnișoara Milton? De fapt, domnișoara profesoară Milton, nu-i așa?

Susan nu-i răspunse imediat. Își trase mai sus pe umăr cureaua genții și întinse mîna. Aceasta tremura cînd rosti:

– Așadar, fără o ordine anume: întîi, regret realmente că te-am făcut să aștepți. În al doilea rînd: spune-mi Susan. Și în al treilea: am avut o zi incredibil de scîrboasă, scuză-mă că mă exprim astfel, așa că s-ar putea să trebuiască să mă iei ușor.

David numără punctele pe degete:

– Nici o problemă. Bună, Susan. Și îmi pare rău să aud asta. Hai să intrăm în cafenea înainte de a închide, ca să poți cel puțin să stai jos, zîmbi David.

O luă înainte și Susan îl urmă.

Pătrunseră în cafeneaua aproape pustie. David își puse mapa pe un scaun și îi făcu semn lui Susan să se așeze.

– Oamenii primesc de obicei o cină pentru că acceptă să stăm de vorbă în interesul meu. Permite-mi cel puțin să-ți aduc o cafea, în timp ce-ți tragi sufletul, zise David.

Susan dădu afirmativ din cap, cu un zîmbet slab pe chip.

Cînd el se răsuci spre tejghea, ea îl chemă:

– Ai putea să-mi aduci și un sandviș? Sînt moartă de foame.

– Bineînțeles, zise el și se duse să ia o tavă și să se așeze la coadă.

David era ultima persoană din rînd. Plăti cafeaua și mai multe pachete cu sandvișuri, pe care le aduse apoi la masa lor.

Cît timp stătu la coadă, David își aruncă privirea spre Susan de cîteva ori și o văzu încovoiată, plimbîndu-și degetele prin păr, cu capul foarte aplecat. După ce termină de plătit, o văzu cum inspiră profund, apoi se reculege. Își trase umerii înapoi și-și ridică bărbia.

El se întoarse la masă și puse tava pe ea.

– N-am știut ce ți-ar plăcea, așa că am luat ton, cașcaval cu castraveți murați și șuncă. Servește-te tu întîi, iar eu am să mănînc tot ce nu-ți place.

Îi dădu apoi o ceașcă de cafea și înșiră sandvișurile în fața ei. Susan întinse imediat mîna după cafea. David reluă:

– Ascultă, trebuie să-mi cer scuze; uneori pricep cam greu. Mi-ai spus că ai avut o zi dezastruoasă; ai prefera să ne întîlnim altă dată? Susan tocmai desfăcea ambalajul de celofan de pe sandvișul cu ton și ridică ochii. David rîse: Oricum, sandvișul poți să-l mănînci.

– Încearcă numai să mi-l iei, zise ea mușcînd o îmbucătură bună din el. Mestecă un minut. Nu, totul e în regulă. Am fost puțin dată peste cap de evenimente, dar asta e tot. Să spunem că ar fi putut să fie o zi chiar mult mai proastă pentru mine.

David îi susținu o clipă privirea, cîntărind cît e de sinceră dorința ei de a continua întrevederea, apoi dădu din cap.

– Ei bine, hai să-ţi povestesc pentru ce am nevoie de ajutor şi poate îmi poţi spune dacă este domeniul tău şi bineînţeles dacă te interesează.

Susan era ocupată cu mestecatul, dar dădu din cap entuziasmată şi învîrti un deget pentru a-i semnala lui David să continue.

– OK, reluă el, lucrez la ceea ce ai putea să numeşti o companie de asigurări. Cei mai mulţi dintre clienţii noştri sînt persoane sau familii bogate. Treaba mea este să mă asigur că totul se desfăşoară fără probleme, de cîte ori vor ceva sau vor să reclame o poliţă. Fac multă muncă de teren, completez formulare şi vorbesc chiar cu poliţia, de multe ori. La începutul acestei săptămîni, la sediul unuia dintre clienţii noştri a avut loc o spargere. A fost foarte amănunţit pusă la punct. Cel care a conceput planul a vrut să lase impresia că au umblat după banii din seiful principal, dar ceea ce căutau de fapt era un obiect rar şi valoros, aflat în seiful privat al preşedintelui. Aici am nevoie de tine. Dacă ar fi fost furat un obiect de argint din secolul al optsprezecelea, aş şti cu ce negustori să vorbesc, deoarece am puţină experienţă în acest domeniu. Ştiu cîte ceva despre modul cum sînt plasate şi vîndute asemenea lucruri. Dar cu această piesă nu ştiu de unde să încep, aşa că am nevoie de puţin ajutor.

Susan înghiţi ultima îmbucătură din sendvişul cu ton şi întinse mîna spre cel cu caşcaval şi castraveţi, spunînd:

– Credeam că asta e treaba poliţiei, nu a asigurărilor.

– Ei bine, dacă avem noroc, a amîndurora. Poliţia investighează, noi scormonim puţin, se face un schimb de informaţii şi, cu puţin noroc, se întîmplă ceva bun. În mod evident, o investigaţie ca aceasta merge mult mai repede dacă poliţiştii implicaţi sînt experţi, să zicem, în argintul de secol optsprezece – dar nu prea sînt mulţi din aceştia. Desigur, ai dreptate, de cele mai multe ori lăsăm totul în seama poliţiei, dar în acest caz sînt multe motive pentru care vrem să facem tot ce putem, între care şi faptul, important,

că am fost rugați chiar de clientul nostru să acționăm astfel. Firma lui ne plătește serviciile de peste un secol; ar fi bine să nu fiu eu cel care strică această tradiție, zîmbi David.

– Deci, ce a fost *șterpelit?* întrebă Susan pe un ton jucăuș.

El îi adresă un zîmbet ironic și zise:

– A, da, școala Dick Van Dyke de engleză cu accent cockney[1]. Foarte bine.

Susan dădu din cap ca și cum ar fi făcut o plecăciune și înhăță încă un sendviș.

– Ei bine, prea multe informații nu am. E o cutie de os, acoperită cu piele, ce conține o bijuterie antică de platină. Asemănătoare unui filigran. Aș putea să-ți fac o schiță aproximativă, bazată pe o schiță tot atît de aproximativă ce mi-a fost arătată, zise el scoțînd carnetul de note din geantă și începînd să deseneze.

– Am crezut că platina e ceva recent, ca alum... Făcu o pauză. Ca aluminiul? pronunță apoi cu grijă.

– Ei bine, se pare că nu. Conform clientului meu, egiptenii și aztecii făceau și ei bijuterii din platină. Sau poate că erau maiași, zise el nesigur.

– Bănuiesc că erau incași, îi sugeră Susan. În esență, oameni care au trăit cu foarte multă vreme în urmă. Deci e un obiect egiptean sau sud-american? întrebă ea.

David terminase de desenat.

– De fapt, chinezesc, deși nu știu exact de unde din China. Întoarse carnetul și-l împinse spre Susan. Nu sînt Michelangelo, dar... Se întrerupse cînd văzu expresia lui Susan. Ce e? o întrebă.

Ea încerca să-și deschidă geanta și, datorită grabei, nu reușea să desfacă clapa.

– Stai puțin, zise ea ținînd geanta deschisă, scoțîndu-și laptopul și ridicînd ecranul. Îi dădu drumul. Cînd ai spus

---

[1] Încercarea parțial nereușită a actorului american Dick Van Dyke de a vorbi în dialectul cockney în filmul *Marry Poppins* a fost adeseori ridiculizată, îndeosebi de către englezi. (n.red.)

chinezesc, poate ai vrut să spui tibetan? întrebă ea. Computerul prinse viață.

– Ei bine, tot ce știu e că obiectul provine din China și că acolo se pare că există încă legende despre el. Tu, ca expert în legende și mitologie... vocea lui David se pierdu.

Susan căuta ceva pe ecran.

– Iartă-mă, imediat. După care zise triumfătoare: Da, *există* legende despre acest obiect și am aici una dintre ele.

Întoarse laptopul, ca David să poată vedea ecranul. Pe el se vedea o foaie de hîrtie conținînd mult text scris de mînă în alfabetul roman și o schiță ce semăna destul de bine cu cea de pe carnetul de notițe al lui David.

– Măi să fie, ești grozavă, zise David. Deci ce e?

– Stai să vezi, zise Susan. Am citit chestia *asta,* bătu ea ușor cu degetul în ecran, azi-dimineață. Iar după-amiază tu îmi ceri s-o identific. Ce spiriduș și-a băgat coada?

Pentru moment David nu spuse nimic, ridică doar din sprîncene. În schimb, pe fața lui Susan era întipărită o expresie ciudată. Se aplecă brusc și-l privi pe David în ochi.

– Hai să-ți povestesc de ce ziua mea de azi a fost atît de îngrozitoare, zise ea pe un ton sincer.

– OK, aprobă David, lungind cuvîntul din cauza nesiguranței.

– În mod normal locuiesc la Cambridge, dar am venit la Londra din cauza unei mari descoperiri. Școala de Antichități de aici a moștenit o colecție particulară de documente, atunci cînd proprietarul acesteia a murit, cu cîteva luni în urmă. Colecția e extraordinară, așa că m-am dus să stau de vorbă cu femeia care a donat-o școlii: proprietara apartamentului unde a locuit posesorul. Acesta era aproape tot timpul plecat în străinătate pentru a achiziționa noi documente, doar că o dată nu s-a mai întors. Am vizitat-o pe proprietăreasa lui în dimineața aceasta, pentru a afla ce mai știe în plus despre colecție sau despre fostul ei posesor. În timp ce mă aflam acolo – vocea ei deveni mai intensă –, cineva a pătruns în casă și a atacat-o pe această doamnă. Am

venit aici de la spitalul unde au internat-o. E într-o formă destul de proastă. Are hemoragie internă, probabil a fost lovită cu ceva. Insul care a atacat-o a spart lada unde fusese păstrată colecția. Bătu din nou în ecran cu degetul. Unde fusese ținut și acest document. Cel care descrie obiectul tău furat. Ce părere ai despre această coincidență? Cine a furat obiectul e probabil și în căutarea documentației despre el.

Amîndoi căzură o clipă pe gînduri.

– Cum a murit posesorul colecției? întrebă David cu subînțeles.

– Cred că termenul folosit de poliție a fost „neexplicat". Apoi Susan întrebă la rîndul ei: A avut loc vreun act de violență în timpul spargerii despre care mi-ai spus?

– O mulțime, răspunse David. Care e antonimul lui „pacifist"? Doi oameni morți probabil doar pentru a îndrepta poliția pe o pistă greșită.

Făcură din nou o pauză, reflectînd.

– Dar acum unde e colecția? întrebă David.

– Încuiată în siguranță la Școala de Antichități, răspunse Susan, deși spre sfîrșit tonul ei deveni mai puțin sigur.

David ridică o sprînceană.

– Ei bine, cred că ar trebui să stai de vorbă cu inspectorul Hammond de la Direcția de combatere a crimei organizate și să-i spui ceea ce mi-ai relatat mie, spuse David, căutînd în mapă cartea de vizită a lui Hammond. Cred că ar fi foarte înțelept ca această colecție să primească o pază suplimentară. Îi luă o clipă pentru a copia informațiile pe o foaie, apoi rupse pagina din carnet și continuă: Am să-l sun și eu, să-i spun ce se întîmplă. Apoi chipul i se lăsă deodată. Dumnezeule! Îmi pare rău! Abia acuma am realizat! Vrei să spui că erai acolo cînd s-a întîmplat totul?

– Da, cam așa ceva. Bătrîna doamnă a urcat la etaj să vadă ce zgomote se auzeau, iar eu am auzit și ceva și m-am speriat. Am strigat-o, spunînd ceva ca și cum am fi fost mai mulți. Cînd am ajuns în capul scărilor, cineva tocmai ieșise pe fereastră.

– Dar *tu* eşti bine acum, nu-i aşa? întrebă David.

– Ştii, am făcut muncă voluntară timp de un an în New York. Am văzut lucruri mult mai rele decît dosul unui bandit. Doar că am fost acolo, lîngă biata bătrînă.... Căreia i-au trebuit doar douăzeci de secunde pentru a se transforma dintr-o persoană fericită într-o fiinţă plăpîndă despre care spuneau.... despre care doctorii cred că poate nu-şi va mai reveni niciodată. Susan părea foarte emoţionată. Apoi însă îşi reveni şi se adună.

David o întrebă:

– De ce nu m-ai sunat să anulăm întîlnirea? Sau puteai pur şi simplu să nu apari. Cu greu aş fi putut să te condamn pentru aşa ceva.

– Nu e tocmai modul meu obişnuit de a lucra. Dumnezeule, dacă dau în primire fără să capăt nici o zgîrietură, cum aş face faţă unei adevărate situaţii critice? întrebă ea.

David părea impresionat.

– Iartă-mi clişeul, dar să sperăm că nu va trebui să afli niciodată răspunsul la această întrebare, zise el. Ochii lui rătăciră în căutarea unei ţinte, alta decît neliniştea de pe figura lui Susan. Se trezi privind ecranul laptopului. Studie atent imaginea de pe el, apoi continuă: Ascultă, hai să schimbăm rolurile. Eu voi avea sarcina de a scăpa ca prin urechile acului, iar tu poţi să te ocupi de cercetări. De exemplu, indică el textul de pe ecran. Ai putea să-l descifrezi?

– Sigur că da, răspunse ea, e în latină şi se pare că e o traducere din tibetană. Oricum, asta e ceea ce scrie la sfîrşitul textului. Vocea lui Susan revenise la normal cînd continuă: E o poveste despre un Magic Marker. Rîse uşor, ca şi cum abia acum realiza ce spusese. David rămăsese total inexpresiv. Iartă-mă, umor american! În State, Magic Marker e un pix mare şi gros. E ca şi cum ai spune aici Biro sau Sellotape. Oricum, în povestea de aici, acest Marker e fermecat pentru că atrage atenţia zeilor. Ei sînt fascinaţi de model. Ideea e să pui Markerul pe o persoană

bolnavă și, dacă se întîmplă ca un zeu să-l observe, bolnavul e vindecat.

– E ca un fel de brățară medicală de identificare de natură divină? întrebă David pe un ton puțin ușuratic.

– Nu e o brățară, dar în esență da, cam așa ceva, spuse Susan, privind undeva departe.

David o observă.

– Ce este? întrebă el blînd.

– Tocmai m-ai făcut să mă gîndesc la ceva. E complet aiurea, dar coincidența e atît de stranie! Nu, s-o lăsăm baltă, mai adăugă ea.

– Ce vrei să spui? repetă el, încurajator.

– Cînd ți-am spus că am făcut munca voluntară, mi-am adus aminte de unii dintre vagabonzii pe care i-am văzut. Ascultă, nu vreau să spun că e adevărat, e doar o idee, dar pe tipul care a atacat-o pe bătrîna doamnă l-am zărit pentru o clipă. Avea mîneca sfîșiată, așa că am putut să văd niște semne ciudate pe brațul lui.

– Ca niște tatuaje? întrebă David.

Susan clătină din cap.

– Nu erau tatuaje. Mi-au amintit de ceva ce aveau vreo doi indivizi din azilul unde lucram eu. Știi ce e sarcomul Kaposi? întrebă ea.

– E ceva legat de SIDA, nu-i așa?

– Da, e un tip de cancer al pielii care fusese foarte rar înainte de a apărea SIDA. În general, te îmbolnăvești doar dacă sistemul tău imunitar e la pămînt. După o pauză, Susan continuă: Vreau să spun că tocmai mi-a venit în minte, citind asta. Făcu semn spre laptop. Ai spus că tipul a fost realmente violent. Ei bine, eu l-am văzut sărind de pe acoperiș. Unul dintre cele mai rapide moduri de a te îmbolnăvi de SIDA e să fii consumator de droguri. Se potrivește cu violența, se potrivește cu un comportament impulsiv, precum săritul de pe acoperiș. Poate că era chiar sub influența vreunei substanțe care-l face agresiv și îi anihilează durerea, ca fenciclidina.

David adăugă:

– Și se pare că, pentru a scăpa de la locul jafului, același om a sărit pe fereastră de la o înălțime de zece metri.

– Aha. Deci, se potrivește și cu asta, zise Susan.

– Deci e vorba de un drogat, concluzionă David.

– Poate. Dar voiam să spun altceva. Dacă e un drogat violent și foarte bolnav? Dacă a luat ceva suficient de tare pentru a-l face să-și imagineze că e Batman, probabil că are idei destul de ciudate, spuse Susan. Părea că n-are chef să continue.

– Și... zise David, încurajînd-o cu blîndețe.

– Ce-ar fi dacă nu vrea acest obiect ca să-l vîndă? Dacă el într-adevăr crede că îl poate vindeca? întrebă ea.

Amîndoi reflectară cîteva clipe asupra acestei posibilități. David nu părea convins, dar nici unul din ei nu mai adăugă nimic.

Apoi conversația se îndreptă spre probleme mai practice. Era evident că Susan trebuia să se implice în investigațiile lui David; nici măcar n-au mai dezbătut problema. David explică de ce avea nevoie și cît ar plăti compania lui.

Susan fu de acord să pună cercetările privind Markerul Medicinal (așa îl numiră) în fruntea listei ei de priorități – ceea ce se întîmplase oricum, chiar înainte de evenimentele din ziua aceea.

– Cînd ne putem revedea? întrebă David.

– Am nevoie de cîteva zile. Ce spui de marți? zise Susan.

– E foarte bine pentru mine. Și care ar fi ora cea mai indicată? continuă David.

– De obicei termin treaba în jurul orei șase... zise Susan gînditoare.

David arăta ușor surprins.

– A, bine. Am putea să ne întîlnim seara, dacă ți-e mai ușor așa.

– Nu, am vrut doar să spun... De fapt, gîndeam cu voce tare. Doar dacă nu... Probabil că ar fi mai ușor așa. Dar poate că tu nu lucrezi de obicei seara? continuă ea.

– Aș vrea eu! Uite ce e, amicul meu Kieran a primit de la mine o masă compusă din trei feluri pentru cele două minute cît l-a sunat pe prietenul tău Bernie. În aceste condiții, tu în mod sigur meriți mai mult decît un sendviș. Își aruncă privirea spre ambalajele goale. De fapt trei amărîte de sendvișuri.

– N-am mîncat toată ziua, se justifică ea sfioasă.

– E în regulă. Ce ai spune... David stătu un minut pe gînduri. Villandry de pe Great Portland Street, marți la șapte și jumătate seara. Cheltuielile sînt suportate de companie, desigur. Inclusiv taxiurile. Își notă pentru a-și aminti să facă rezervarea.

– E bine, zise Susan puțin cam nesigură.

– Și sună-l pe Hammond. Deja o mulțime de oameni trebuie să știe unde se află colecția. Dacă e cineva care o caută... spuse David cu seriozitate.

Susan dădu din cap.

– Nu-ți fie teamă. Nu sînt genul care uită.

Își adunară lucrurile și se îndreptară spre ieșire. Era cu cîteva minute înainte de ora închiderii.

– Data viitoare am să arunc și o privire în jur, zise Susan, în timp ce ieșeau.

De la restaurant se îndreptară spre stația de metrou. David o întrebă pe Susan cîte ceva în legătură cu munca ei de cercetare și ce părere are despre Londra.

Continuînd să pălăvrăgească, coborîră în stația de metrou și trecură de bariere. Se dovedi că merg în direcții diferite.

– Deci pe marți seara, strigă Susan, pășind pe scara ei rulantă.

David îi făcu cu mîna.

– Ne vedem atunci, zise el.

Rămase o clipă privind-o cum se depărtează, înainte de a se întoarce și a se îndrepta spre celălalt șir de scări rulante.

CAPITOLUL 9

PATRU ZILE MAI TÎRZIU
LUNI, 14 APRILIE

David ședea în biroul lui Reg Cottrell, discutînd despre situația firmei Interfinanzio.

– Deci, te-ai întîlnit cu președintele, zise Reg, avînd aerul că știe ce va spune celălalt.

David îl privi în față, cîntărind ce semnificație poate avea întrebarea, apoi răspunse:

– E o prezență extraordinară, nu-i așa?

– Chiar așa. Prezență, e un cuvînt nimerit. Poate că ar fi trebuit să-ți spun cîte ceva dinainte. Reg se gîndi o clipă, apoi continuă: Cum s-a desfășurat întîlnirea?

– Ei bine, nu pot să pretind că nu m-a zăpăcit puțin, dar pînă la urmă ne-am înțeles destul de bine. Era foarte dornic să ne implicăm și noi în povestea asta. Vrea să investigăm pe cont propriu, să facem ceva în plus față de ceea ce face poliția. De fapt, ca să fiu sincer, părea să spună că ar dori să găsim noi obiectul pierdut și să lăsăm deoparte poliția.

Reg se arătă puțin surprins.

– Poate că aș fi putut să formulez ideea ceva mai bine, dar în esență asta e. Asta, precum și insinuarea că Marshall & Liberty ar da faliment dacă el ar ajunge să pretindă asigurarea.

Reg dădu din cap cu seriozitate.

– E foarte posibil, doar dacă nu aranjăm ceva cu cei care fac evaluarea. Vremurile sînt mai dure acum pentru noi decît erau atunci cînd a fost semnată polița asta. Oricum, lucrurile depind de tine. Ce ai de gînd să faci?

– Ei bine, speram într-un ajutor din partea asociaților, afirmă David precaut. Dacă fac prea puțin, pun în pericol nu numai pe unul dintre cei mai buni clienți ai noștri, dar se pare că risc ruinarea financiară a companiei. Dacă insist atît cît vrea domnul Dass s-o fac, probabil am toate șansele să ne pun poliția în cap, ceea ce nu ne-ar aduce nimic bun. Ținem la o bună colaborare cu poliția și nu vrem relații proaste cu clienții – deci pot să am probleme în ambele cazuri, în funcție de cît de mult mă implic.

Reg nu părea prea în largul lui cînd răspunse:

– Așa cum am spus, hotărîrea e a ta și e destul de delicată. Dar să ai în minte că Alessandro Dass e un individ de categorie supergrea – a tras ceva sfori la vremea lui. În mod cert nu e un tip căruia să vrei să-i înșeli încrederea. Și, tot din cauza asta, orice are aprobarea lui va trece cu bine și de alte instanțe – are el grijă de asta. Mă îndoiesc că poliția și-ar băga nasul prea tare în ceva anume, dacă asta nu le-ar conveni lui Dass și asociaților lui; doar dacă n-ar fi vorba de o încălcare grosolană a legii.

David studie puțin afirmațiile colegului său.

– Reg, mă prind cam greu, așa că sper că ai să mă ierți dacă sînt insistent, dar de ce nu preia cazul unul dintre asociați?

Reg arăta și mai stînjenit.

– Nu știu, hm, dacă mai am ceva de adăugat. Să zicem că grupul asociaților te consideră un tip foarte promițător. Asta e realmente o șansă să ne arăți de ce ești capabil, fără să te controleze cineva. Ți se dă mînă liberă și sînt sigur că poți să-ți imaginezi cît de recunoscătoare îți va fi firma dacă vei putea să duci cazul ăsta la bun sfîrșit.

David dădu încet din cap, cu o expresie obosită de înțelegere pe figură.

– La asta m-am gîndit și eu: am șansa să strălucesc, fără să mă controleze cineva. Așa că voi obține toate aplauzele, dacă lucrurile merg bine. Iar dacă merg prost...

Reg zise energic:

– Hai să nu stăruim asupra acestui caz. Cred că deja ai înțeles destul de bine cum stau lucrurile.

– Cred că da, zise David, și adăugă semnificativ: Mulțumesc că m-ai introdus în peisaj.

Reg îi evită privirea și se prefăcu ocupat cu răsfoirea unor hîrtii de pe birou, de parcă ar fi căutat ceva.

– Bun, perfect, zise el. Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

David se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Reg continua să-i evite privirea, uitîndu-se fix la o filă din calendarul de pe birou.

– Ne vedem mai tîrziu, zise David.

– Salut, răspunse Reg. Toate cele bune.

– Bună ziua, am o întîlnire cu inspectorul Hammond, i se adresă David polițistului din spatele biroului de la intrare.

– Numai o clipă, domnule, zise acesta ridicînd receptorul.

Consultă o foaie ponosită cu interioare și formă un număr. Urmă o scurtă conversație, pe care David nu putu să o audă.

– Intrați, vă rog, i se adresă polițistul, arătîndu-i o ușă din colțul sălii de recepție.

Apăsă apoi cîteva momente pe un buton de sub birou. Încuietoarea bîzîi puternic, semnalînd că ușa s-a deschis. După ce David trecu de ea, polițistul ridică degetul de pe buton și bîzîitul încetă.

Polițistul aruncă o privire în spatele unei uși.

– V-aș conduce pînă sus, dar sînt singur aici. Mergeți pînă la etajul doi și faceți stînga. Prima ușă este biroul inspectorului.

– Mulțumesc, zise David și începu să urce scările.

Găsi cu destulă ușurință biroul lui Hammond și bătu în ușa ieftină, de placaj.

– Intră, se auzi o voce.

David deschise ușa și păși într-o încăpere mică. Chiar în față se afla un singur birou, în spatele căruia stătea George Hammond. Camera mai conținea un fișet și o măsuță. Pe peretele opus ușii se afla o fereastră prăfuită, prin care David putu să vadă o țeavă de scurgere cu vopseaua sărită și o bucată de zid. Împrăștiate în tot biroul erau o mulțime de hîrtii, unele disparate, altele în dosare.

– Domnule Braun, zise Hammond în semn de salut.

– Inspectore, răspunse David.

Hammond avea pe chip nelipsita-i privire încruntată. Făcu un semn cu capul spre singurul scaun liber din încăpere. David se așeză.

Hammond vorbi primul:

– Deci, clientul vostru are relații.

– Mi-a spus că o să dea cîteva telefoane. Asta vrei să spui? întrebă David.

– Da, asta vreau să spun, zise Hammond cam răutăcios.

David rămase imperturbabil.

– Deci, vrei să începi primul, sau să încep eu? întrebă el.

Hammond doar se încruntă.

Văzînd că nu avea să primească un răspuns, David spuse amabil:

– OK, încep eu, dar, înainte de asta, îmi poți spune dacă îmi porți pică mie sau clientului meu?

Hammond continuă să-l privească mînios.

David nu spunea nimic.

– Bine, dă-i drumul, zise Hammond cu o voce care părea să fie o versiune îmbufnată de ton conciliant.

– Bun. Ai primit mesajul meu despre Susan Milton, sper. Te-a sunat? întrebă David.

Hammond dădu din cap afirmativ.

– E profesoară de istorie la universitate. A descoperit niște copii ale unor documente vechi, care descriu piesa furată din seiful președintelui de către cel de al treilea hoț. Dacă ai vorbit cu ea, știi că există cineva care la ora actuală este în căutarea acestor documente.

Hammond nu spuse nimic.

David continuă:

– Domnișoara Milton încearcă să afle tot ce poate în legătură cu obiectul și, cu puțin noroc, și despre negustorii cu care am putea să luăm legătura. O să îți comunic tot ce aflăm, înainte de a întreprinde ceva. N-am nimic împotrivă să vorbesc eu însumi cu cîteva persoane, adăugă el.

– Așa ceva n-ai să faci, se repezi Hammond.

David își ieși din pepeni.

– Haide, Hammond, nu fi copil. Am spus că e alegerea ta.

Furios, Hammond se aplecă înainte, punîndu-și pumnii pe birou, gata să se scoale în picioare.

David nu clipi. Apoi zise puțin mai calm, dar cu aceeași energie:

– Regret dacă ești forțat să mă cooptezi în investigația ta. N-a fost ideea mea și n-am dorit-o. Dar nu o respinge doar din îndărătnicie. Cînd am să vorbesc cu domnul Dass, n-am să-i spun că mă ajuți dacă n-ai să mă ajuți. Poate să mă concedieze cu un singur telefon. Deci, dacă mă întreabă cum merge treaba, am să-i spun adevărul. Dacă alegi să-ți faci din Dass un dușman, te privește.

Hammond îl privi fix cîteva secunde, cu toată greutatea adunată încă în pumni, gata parcă să sară în picioare. David nu se clinti.

După o pauză, Hammond întrebă, cu o voce din care dispăruse orice urmă de iritare:

– Te-ai gîndit vreodată să intri în poliție?

David răsuflă ușurat pe furiș și clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Hammond.

– Trebuie să dau tot felul de examene și așa mai departe. În plus, nu sunt prea bun în relația cu oamenii.

Hammond rîse tare, aruncîndu-și capul pe spate.

– Ticălos obraznic ce ești, zise amabil. Era realmente amuzat, deși pe figura lui nu se vedea nici o urmă de zîmbet, doar pielea i se încrețise în jurul ochilor. Expresia obișnuită îi revenise cînd reluă: Să nu mai faci nimic asemănător cu ceea ce ai făcut în noaptea aceea, altfel rupem relațiile. E clar?

– Da, răspunse David calm. N-am să mă vîr în picioarele tale.

– Atunci o să colaborăm bine.

Hammond își îndreptă atenția spre teancul de hîrtii de pe birou. Scotoci printre ele, pînă găsi un dosar anume. Timp de cîteva clipe adună și așeză într-un teanc o parte dintre foile ce-i umpleau biroul. Apoi le împinse într-o parte și așeză dosarul în spațiul astfel eliberat.

– Avem rezultatul analizelor, zise el, trecînd cu privirea peste fila de deasupra.

În timp ce Hammond examina raportul de laborator, David aruncă și el un ochi peste el, citind de-a-ndoaselea. Apoi își mută privirea, înainte ca Hammond să fi observat.

– Cioburile din parcare se potrivesc *într-adevăr* cu geamul fereastrei biroului. Ceea ce înseamnă că urmele de cauciucuri erau foarte probabil ale suspectului nostru – dat fiind că erau proaspete și trecuseră peste cioburi. Vrei să afli ce mașină a fost? întrebă Hammond.

– Un Jaguar mare și vechi? presupuse David.

Hammond răsuflă zgomotos.

– Un... se uită din nou în raport și citi cu glas tare: un Porsche Turbo 911, nou. E o mașină de nouăzeci de miare, așa că nici măcar în Londra nu sînt prea multe. Cercetăm încă lista posesorilor, dar am găsit deja o mașină înregistrată ca fiind a cuiva care a murit în 1996. Presupunerea noastră este că o mașină ca asta e oprită des de poliție, așa că, dacă posesorul adevărat nu vrea ca oamenii noștri să-l urmărească

peste tot, trebuie să o aibă asigurată în mod corespunzător. Ceea ce înseamnă că, deşi numele e probabil fals, adresa trebuie să aibă legătură cu el – trebuie să aibă unde să primească poşta. Oricum, nu era nimeni la adresa respectivă, aşa că am pus-o sub supraveghere, în caz că tipul se întoarce. Eşti mulţumit?

– Toate sînt veşti bune. Ce-mi poţi spune despre cei doi morţi din timpul spargerii? întrebă David.

– Corect. Unul lucra la firmă. El trebuie să fi ştiut unde este seiful şi ce se găsea în el. Celălalt era un fost deţinut. A fost condamnat de două ori pentru că şi-a însuşit ceea ce nu-i aparţinea. El este cel care a perforat primul seif – deşi se pare că n-a fost nevoie de el la seiful preşedintelui. Probabil că tipul din interior ştia cifrul, zise Hammond.

– Dar nu s-au ucis unul pe altul, nu-i aşa? mai întrebă David.

Hammond clătină din cap.

– A fost o înscenare abilă. Dar care a avut totuşi vreo două lacune. În primul rînd am să-ţi spun ce *ar fi trebuit* să credem noi, OK? Hammond îşi trase puţin mînecile în sus. Are loc o dispută – poate pentru că au apărut oamenii noştri – şi spărgătorul seifului îl înjunghie pe tipul care lucra la firmă cu o şurubelniţă. Acesta scoate arma şi trage două focuri – un glonţ iese pe fereastră, şi spărgătorul seifului se accidentează cînd sare în lături, dar al doilea îi pătrunde în inimă. Apoi tipul din interior moare şi el cîteva clipe mai tîrziu. Acum, iată ce credem noi că s-a întîmplat *în realitate:* cel de al treilea l-a înjunghiat pe tipul din interior cu şurubelniţa spărgătorului de seifuri – purta mănuşi, aşa că numai amprentele spărgătorului se află pe ea. Dîndu-şi seama că urmează la rînd, acesta scoate o armă, dar ratează nimerind în fereastră. Cel de-al treilea îl pocneşte pe spărgător cu ceva, suficient de puternic pentru a-l face inofensiv. Apoi pune arma în mîna celui deja mort şi trage, ucigîndu-l pe celălalt. După care iese pe fereastră, concluzionă Hammond.

– Ai vreo idee cum de nu și-a rupt gîtul, sărind de la înălțimea aceea? întrebă David.

– Încă n-am elucidat povestea asta. De fapt, am organizat un fel de loterie în cadrul secției. Oamenii au venit cu tot felul de idei. Privi o listă din fața sa. Parcarea aceea de vizavi are cinci etaje și o balustradă pe acoperiș; dacă înnozi o frînghie de balustradă poți să treci peste drum. Altcineva credea că tipul e un bun săritor cu prăjina. Nu știu ce să zic. Mai e cineva care crede că a aruncat o saltea pneumatică de sus și a sărit pe ea, apoi a tăiat-o și a luat-o cu el. Toate ideile astea sînt cam excentrice, dar cea mai mare parte dintre ele ar putea de fapt să funcționeze. Bănuim că a fost norocos cu primul glonț, care l-a ratat, dar e posibil să fi fost îmbrăcat cu o vestă antiglonț.

Hammond închise dosarul și se ridică:

– Asta ar trebui să te mulțumească. Acum trebuie să plec.

– Îți sînt recunoscător. Și n-am să-ți stau în drum, promise David.

– Deci sîntem chit? Ești mulțumit? N-ai să-i spui șefului tău cine știe ce despre mine?

– N-am nimic de spus șefului meu, în afară de faptul că ați făcut o treabă foarte bună. Vorbim în curînd, zise David politicos.

Hammond îi făcu doar cu mîna, un gest care putea fi interpretat și ca o concediere, și ca un salut. David plecă.

Coborî în grabă scările, apoi ieși prin ușa securizată înapoi în stradă. Imediat ce fu departe de secția de poliție, scoase un carnet de notițe și-și notă o adresă. Fusese vizibilă, deși răsturnată, pe prima foaie din dosarul lui Hammond.

În aceeași seară, după antrenament, David se îndreptă spre casă. Intră într-o cîrciumă din apropiere, să-și cumpere ceva de băut. Toată lumea în jur părea că are de gînd să stea pînă la ora închiderii, dar David se scuză curînd după zece și o porni spre casă.

Pe bancheta din spate a mașinii, ascunsă vederii, se afla mapa lui cu hîrtii. În timp ce conducea, întinse o mînă și o luă. Apoi o așeză pe locul din dreapta lui.

Continua să-și arunce din cînd în cînd privirea spre ea.

La următorul stop o apucă, trase fermoarul și-și scoase carnetul de notițe. Felinarele din apropiere dădeau doar atîta lumină cît să poată descifra scrisul. Răsfoind cîteva pagini, găsi adresa pe care o citise în raportul lui Hammond. Era o adresă din Notting Hill.

Bătu nerăbdător cu mîna pe volan, așteptînd să se schimbe stopul – strada era liberă –, și întoarse. O luă spre vest.

Străzile nu erau aglomerate. Coborî spre Euston Road și intră în fluxul de mașini ce se îndreptau spre vest. Coborînd puțin mai departe spre sud, intră pe Autostrada de Vest.

Odată ajuns în cartierul pe care-l căuta, trase pe dreapta, scoase din torpedou o hartă și o desfăcu. Urmărind drumul cu degetul, după ce făcuse un semn în dreptul destinației, plecă mai departe, conducînd încet.

Casa pe care o căuta se afla la colțul unei străzi laterale liniștite cu o stradă puțin mai lată.

Se apropie venind de pe aceasta din urmă, cu ochii ațintiți înainte, pentru a nu rata colțul.

Îl văzu și semnaliză stînga. Chiar înainte de a face curba, observă un Ford Mondeo bleumarin cu doi oameni pe scaunele din față. Două perechi de ochi îl urmăriră sincronizat. „Foarte subtili", murmură el pentru sine.

Evită să se uite direct spre cei care-l observau și coti încet pe strada laterală. Pe ambele ei laturi se aflau parcate mașini, așa că nu prea erau locuri. Cam la douăzeci de metri de colț, unul sau două locuri erau libere. Le ignoră și parcă mașina doar cînd fu cam la o sută de metri de colțul străzii.

Opri motorul și stinse farurile, rămînînd nemișcat în automobil. Apoi ajustă oglinda retrovizoare, pentru a putea vedea strada din spatele lui. Liniște peste tot. Era aproape

ora unsprezece într-un cartier rezidențial foarte elegant și foarte puțină mișcare în jur – în mod cert nimic suspect.

Timp de cîteva minute, David rămase în așteptare. Din cînd în cînd își arunca privirea în oglindă, deși nu era nimic de văzut.

După aproximativ cinci minute, clătină din cap, parcă dezamăgit de propria prostie, și porni motorul. Bătu gînditor cu mîna pe volan încă vreo cîteva secunde, în timp ce motorul torcea silențios, apoi întinse mîna să aprindă farurile.

Dar, înainte de a termina mișcarea, se opri brusc; pe străduță venea către el o mașină, îndreptîndu-se spre colț cu farurile stinse.

Instinctiv, David se ascunse, lungindu-se pe scaunul pasagerului. Murmurul slab al unui motor puternic se auzi pe lîngă portiera lui în timp ce mașina trecea încet, aproape la pas.

Ascultă cum zumzetul înfundat al motorului descrește, îndepărtîndu-se. Mișcîndu-și doar degetele, apăsă butonul pentru a coborî fereastra cîțiva centimetri și își încordă auzul. Sunetul motorului era tot acolo. Părea să se fi oprit pe loc.

David se ridică încet în poziție dreaptă. Rezemătoarele de cap ale locurilor din față îl ascundeau vederii. Privi în oglindă.

Un Porsche negru, cu caroseria foarte joasă, oprise într-un spațiu de parcare dublu, la douăzeci de metri în spatele lui. David opri motorul.

Foarte încet, își lăsă din nou capul în jos, aplecîndu-se pe locul din stînga. Oglinda laterală stîngă era ajustabilă și David o mișcă pînă putu să vadă în spate, de-a lungul trotuarului.

Un bărbat îmbrăcat complet în negru apăru o clipă mai tîrziu din spatele Porsche-ului. Traversă trotuarul repede și se lipi de zidul gardului. Crengile ce atîrnau peste zid creau mici pete de întuneric, cu care silueta lui întunecată se confunda. Era vizibil doar pentru cineva care știa unde să se uite.

Silueta ridică o mînă, o îndreptă spre mașină și un set de chei străluci pentru o clipă în lumina nopții. Dar luminițele roșii ale Porsche-ului nu se aprinseră: nu se auzi bipul sistemului de alarmă.

Silueta coborî mîna și bagă cheile în buzunarul hainei, trăgînd fermoarul.

– Te-ai răzgîndit, șopti David.

Mișcîndu-se pe furiș, silueta se îndreptă spre colț, depărtîndu-se și mai mult de David. Conturul lui întunecat deveni și mai greu de distins pe măsură ce intra și mai mult în umbră.

Ușa din față a clădirii de pe colț se găsea pe cealaltă stradă, acolo unde așteptau polițiștii. Din poziția lui, tot ce putea să vadă David era o parte a casei și zidul înalt ce înconjura grădina.

Silueta înaintă lipită de capătul cel mai îndepărtat al zidului grădinii. Proprietatea era suficient de mare, așa încît, la aproximativ treizeci de metri de colț, bărbatul era încă în afara razei vizuale a polițiștilor.

Omul făcu doi pași rapizi și sări peste zid, după ce-și pusese o mînă pe creasta lui. Păru o mișcare foarte simplă și fluidă, dar era de fapt ciudată, pentru că zidul era cu un metru mai înalt decît el.

David continuă să privească. Trecu un minut întreg. Apoi se ridică și schimbă poziția comutatorului luminii interioare, în așa fel încît să nu se aprindă cînd va deschide portiera. Scoase apoi o cîrpă de șters praful din buzunarul ușii șoferului.

Deschise portiera și ieși încet afară. După care împinse ușor ușa cu palma. Nu se închise complet, dar el o lăsă așa.

Mergînd ghemuit, se apropie de Porsche și privi înăuntru. Pe locul de lîngă șofer se afla o servietă. Înfășurîndu-și mîna în cîrpă, David apucă mînerul ușii. Privi în susul și în josul străzii și apoi, nevăzînd pe nimeni în apropiere, încercă ușa.

Nu era încuiată.

David se aplecă în interior și, folosind în continuare cîrpa, apăsă clapetele servietei. O deschise și privi înăuntru. Era plină de hîrtii.

Apucînd cîteva, David începu să le frunzărească. Era greu să-ți dai seama ce conțineau, din cauza luminii foarte slabe. Ca și în mașina lui David, becul interior al Porsche-ului fusese stins.

Multe hîrtii erau facturi. O alta era scrisă într-o limbă care nu era engleza. Găsi o coală cu antet pe care era tipărit ceva și o ridică, orientînd-o în așa fel încît să cadă în lumina felinarului.

Era de la o agenție imobiliară. Părea să fie un contract de închiriere a unui apartament. David citi adresa.

Un cîine lătră și o ușă fu trîntită, aproape în același timp. Păru să se audă din direcția clădirii de pe colț. David își scoase repede capul afară din mașină și scrută strada. Nimic.

Dădu drumul documentelor înapoi în geantă, închise capacul și apăsă clapetele. Apoi împinse portiera silențios, dar cu putere, folosindu-și palma încă înfășurată în cîrpă.

După care se retrase, îndoit pe jumătate, spre mașina lui. Ajungînd la locul șoferului, deschise portiera, dar nu intră. Răsuci o singură dată cheia în contact și motorul încălzit porni imediat, făcînd un zgomot abia audibil.

Lăsă portiera șoferului larg deschisă și se îndreptă spre mașina din spatele lui. Își puse mîna acoperită cu cîrpă pe aripa Mercedesului și se lăsă cu putere pe ea. Mașina se clătină pe arcuri. Repetă gestul mai cu forță și de data aceasta alarma prinse viață, rupînd tăcerea. Luminile mașinii începură să clipească.

David fugi spre mașina lui, sări în ea și, cît de repede putu, o scoase din spațiul în care era parcată. Apăsă pe claxon și-l lăsă să sune în timp ce conducea repede în susul străzii.

Într-una dintre case se aprinse o lumină.

David conduse iute, cu claxonul apăsat, pînă ajunse la o buclă a străzii, la cincizeci de metri mai departe. Luînd degetul de pe claxon, aprinse farurile și încetini pînă la viteza legală.

Apoi se îndreptă spre casă. Se trezi conducînd ca un maniac – extrem de prudent, într-un stil bătrînesc.

CAPITOLUL 10

SEARA URMĂTOARE
MARȚI, 15 APRILIE

De data aceasta Susan sosi devreme.

Era un restaurant cu delicatese și Susan se plimba printre sticle, cutii și lăzi, privind atent la tot ce-i stîrnea interesul.

Taiorul bleumarin îi dădea un aspect de femeie de afaceri, fără să fie totuși prea sever. Bluza de mătase de culoare roz-pal, pe care o purta pe dedesubt, era fără mîneci și cu un decolteu adînc în formă de V, și i-ar fi oferit o aparență mai feminină dacă mai tîrziu ar fi decis să-și scoată jacheta.

Părul ei drept și blond era lăsat pe spate și, față de săptămîna trecută, căpătase ușoare onduleuri. Pielea avea strălucirea sănătoasă a cuiva care nu folosea cosmetice – o impresie pe care îi luase ceva timp s-o creeze.

Susan ridică privirea exact cînd David intră în restaurant. Purta un costum gri-închis cu cămașă și cravată bleumarin. Părul lui șaten scurt era ușor dat cu gel și David arăta proaspăt ras și îmbăiat.

– Bună, salută Susan zîmbind.

– Bună... răspunse David, arăți... Făcu o pauză ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva. ... foarte bine. Ce mai faci?

– Minunat. Privi în jur. E un loc foarte simpatic.

– Mîncarea e de obicei bună, deși nu sînt chiar expert în restaurante. Nu iau masa prea des în oraș, zise David.

– Nici eu, dacă nu pui la socoteală brioșa de la Starbucks, zise Susan.

David își roti privirea prin restaurant.

– Hai să vedem dacă mi-au reținut masa pe care am rezervat-o, zise el conspirativ, conducînd-o.

În interiorul restaurantului ambianța era plăcută, intimă. Lămpi fixate pe stîlpi în toată încăperea împrăștiau o lumină ca de lumînare. Peretele care dădea spre stradă era din sticlă, din podea pînă în tavan, cu vedere spre elegantele case de vizavi și spre noaptea din spatele lor.

O chelneriță îi așeză exact în mijlocul încăperii.

După o scurtă discuție, căzură de acord să împartă o sticlă de Chablis. Apoi amîndoi cercetară meniul cîteva clipe.

Susan fu prima care aduse vorba despre treburi.

– Am vorbit cu domnul Hammond. Dar n-am avut impresia că intenționează să facă mare lucru. Se pare că a dat telefon celor responsabili cu paza școlii și le-a dat cîteva sugestii. Am văzut acum un tip de vreo șaizeci de ani, într-o uniformă ca de poștaș, care stă lîngă lift. Ce ar trebui să facă, dacă ingeniosul nostru geniu al răului s-ar întoarce, nu știu. Din fericire, noi ne aflăm în partea cea mai de jos a subsolului. Ar trebui să treacă pe lîngă ghereta de la intrare și apoi să-și găsească drumul în jos vreo două etaje, înainte de a ajunge la Paznicul Senior, așa că ar trebui să fim în siguranță. Zîmbi ironic.

Un chelner aduse vinul, pe care David îl acceptă dînd din cap fără să-l mai guste. Paharele fură umplute și el începu:

– Îmi pare rău că Hammond n-a fost prea săritor. Parcă ar fi fostul meu profesor de matematică reîncarnat. Ori e nefericit, ori furios, în funcție de ce fel de zi are. Aproape că ne-am certat cînd m-am dus să-l văd ieri. Clientul meu a tras niște sfori și a făcut cel mai rău lucru posibil în ochii lui Hammond: l-a pus în situația de a fi nevoit să dea ajutor. Am putut să văd că îi provoca o suferință reală. Totuși, trebuie să spun că probabil e un copoi destul de bun, dincolo de firea lui.

Își gustară vinul.

– M-am gîndit la teoria mea cum că tipul ar fi drogat, zise Susan, dar chiar atunci chelnerul se înapoie pentru a le lua comanda.

Susan alese supă, apoi pește, iar David optă pentru *bruschetta,* urmată de o friptură.

– În legătură cu drogatul, o îndemnă David, cînd chelnerul plecă.

– Da. Nu-mi mai place ideea, reluă ea.

– De ce? întrebă David.

Își îngustă ochii privindu-l.

– Cred că știi deja, zise ea suspicioasă.

David sugeră:

– Pentru că e prea organizat, disciplinat și plănuiește totul cu meticulozitate. Nu pare un tip care-și injectează droguri și care a pierdut contactul cu realitatea. Și în plus, din punct de vedere fizic, e cel mai uluitor gimnast pe care l-am văzut vreodată.

– L-ai văzut? întrebă Susan surprinsă.

– Am... Pentru un moment David păru să dea înapoi, dar n-o făcu. Fîstîcit, trase aer în piept și admise: Da, l-am văzut azi-noapte.

Susan, care devenise mai caldă pe măsură ce stătuseră de vorbă, se răci brusc.

– Ce ai făcut? întrebă ea, scrutîndu-l.

– A fost o coincidență. Am trecut cu mașina pe lîngă adresa unde Hammond crede că locuiește tipul. Moșu' postase afară doi oameni care-l așteptau. M-am gîndit să trec doar pe acolo; nu știu de ce.

– Și l-ai văzut? Era acolo? întrebă ea, fără să arate prea impresionată.

– Ei bine, cineva era. Mașina se potrivea cu cea pe care o caută Hammond. L-am văzut furișîndu-se în grădina casei. Polițiștii din față nu păreau prea descurcăreți, așa că am făcut puțină gălăgie și am declanșat alarma unei mașini. Dacă au venit să vadă ce e cu zgomotul, probabil că i-au

văzut Porsche-ul. Dacă nu... ce altceva aș fi putut să fac? N-am putut să merg să le bat în geam. Măcar au avut o ocazie să-l prindă, zise el oarecum defensiv.

– Pentru Dumnezeu, de ce ai... începu Susan neîncrezătoare.

Apoi o expresie furioasă de înțelegere i se așternu pe figură și degetul ei arătă spre David.

– Clientul tău nu te-a rugat să cercetezi tu jaful, nu-i așa? Îți pui în practică fanteziile tale macho, zise ea acuzator. Ridicase vocea.

– Hei, calmează-te, răspunse el aproape șoptit. Acționez conform dorințelor exprese ale clientului nostru și cu aprobarea companiei mele. Dacă n-ar fi fost cea mai incredibilă coincidență, pungașul nostru ar fi avut norocul să-și strîngă lucrurile, poliția n-ar fi observat nimic, iar seara mea s-ar fi terminat doar cu o privire rapidă pe dinafara casei, nimic mai mult. Ce am făcut atît de rău? întrebă el.

– Nimic pe care Rambo să-l fi considerat exagerat, zise ea puțin mai calmă, dar nu glumea decît pe jumătate.

– S-ar putea să greșesc, dar am impresia că nici tu nu faci întotdeauna chiar ce ți se spune. Cînd bătrîna doamnă a fost atacată, te-ai dus sus neînarmată, nu-i așa?

– Țineam un vătrai în mînă, răspunse Susan liniștită. David rîse fără veselie și dădu din cap. Ea continuă încet, dar cu o voce la fel de intensă: Încercam să ajut pe cineva despre care credeam că a dat de belea. Nu-mi băgam nasul în investigațiile poliției doar pentru că nu era nimic de văzut la televizor.

Amîndoi se inflamaseră puțin. David arăta ca și cum era gata să dea un răspuns iritat, cînd un chelner radios întrebă cu un accent mediteranean autentic:

– Cine servește *bruschetta?*

Ultimul cuvînt fu pronunțat cu un gest larg.

– Mulțumesc, spuse David.

Un minut mai tîrziu fu servită supa lui Susan.

Pentru un moment nici unul nu se atinse de mîncare, apoi amîndoi simultan întinseră mîna după vin.

David inspiră adînc, după care continuă:

– Ai dreptate – n-a fost treaba mea, dar din cine știe ce motiv am făcut-o. Apoi vorbi în continuare, înainte ca ea să poată face vreun comentariu: Ți-am spus că poliția a crezut că în spargere au fost implicați doar doi oameni? Și așa ar fi rămas, dacă eu n-aș fi scotocit prin împrejurimi și n-aș fi dovedit că de fapt au fost trei. Am greșit; sînt un tip rău, ce să fac? Dar toată lumea a beneficiat de pe urma probelor pe care le-am găsit eu. Altfel n-am fi știut nimic nici despre Porsche și nici despre casa din Notting Hill. N-am fi avut nimic. Iar aseară tipul ar fi venit și ar fi plecat – și-ar fi luat lucrurile și s-ar fi evaporat fără urmă. Dar iarăși, pentru că am încălcat regulile și mi-am băgat nasul unde nu trebuie, am o idee destul de clară încotro se va îndrepta în continuare. Vocea lui era egală, dar ușor nerăbdătoare, ceea ce sugera că dorea foarte mult ca Susan să-l înțeleagă. Și nu o spun din spirit de contrazicere, dar nu e treaba ta să mă certi pentru asta, nu-i așa? Însă și tu te-ai implicat, pui totul la inimă.

Susan nu răspunse, dar părea mai potolită. Începură să mănînce.

După cîteva secunde, un licăr reapăru în ochii lui Susan.

– Deci știi unde se va duce, Sherlock? întrebă ea.

– Credeam că sînt Rambo, îi aminti el.

– Juriul încă deliberează. Făcu o pauză, apoi adăugă: Regret dacă m-am dat mare și tare în fața ta. Ai dreptate, nu e treaba mea să te cert.

David zîmbi ușurat, umerii i se relaxară.

– Dacă îți displace să-ți ceri scuze tot atît de mult cît îmi displace mie să cer aprobarea altcuiva, atunci sîntem chit.

– Prin urmare, vrei să-mi spui că e cazul să mă retrag din afacere chiar acum? întrebă ea ca să-l tachineze.

– Tu nu meriți așa ceva, dar asta e ceea ce fac de obicei. Nu sînt bun să lucrez în echipă. Deci, vrei să știi ce am aflat?

– N-am de gînd să te implor, răspunse ea, prefăcîndu-se supărată.

– OK. În timp ce se afla în casă, m-am uitat în mașina tipului, începu David.

Susan căscă ochii. David ridică mîna.

– Nu mă condamna, pînă ce nu-mi afli toate secretele; curiozitatea ta n-are să te ierte niciodată. Sorbi o gură de vin pentru a-și umezi buzele. Și-a lăsat mașina descuiată și am găsit acolo o servietă plină cu hîrtii. Una dintre ele era un contract de închiriere a unui apartament aproape de centru.

Susan arăta dezorientată.

– Maestrul nostru nu-și poate aminti să-și încuie mașina?

– Cred că s-a gîndit la asta. Bănuiesc că are unul dintre acele sisteme de alarmă enervante, care fac un „bip bip" ca să te anunțe că s-au armat. Cînd dai nouăzeci de miare pe o mașină, vrei ca toată lumea să-și întoarcă privirea cînd cobori din ea. E unul dintre multele motive pentru care mașinile sport rare sînt foarte nepotrivite pentru a fugi cu ele, zise David.

– Deci ai găsit o adresă? întrebă Susan.

– Da, chiar la sud de Great Eastern Road, mai jos de Old Street, spuse David.

– Ce ai de gînd să faci cu ea? Cu adresa? întrebă Susan.

Era clar o întrebare ce sugera răspunsul. Nu-l mai luase la trei păzește, dar nici nu-l lăsase de tot.

– Depinde dacă a fost prins aseară sau nu. Dacă avem noroc, totul ar putea fi deja sfîrșit. Ar putea să fie deja în spatele gratiilor, adăugă David.

– Nu pari prea convins, zise Susan.

– Ar fi trebuit să-l vezi pe tip. A sărit peste un zid care cred că avea aproape trei metri înălțime. N-am văzut niciodată ceva asemănător și am văzut destul de multe lucruri uimitoare în viața mea, afirmă David.

– Poate e un fel de guru în arte marțiale, sugeră Susan.

– Crede-mă. Cunosc cîțiva oameni care corespund acestei definiții și nici unul dintre ei nu poate face ce a făcut el.

– Serios? Ai un cerc interesant de prieteni, zise Susan ridicînd o sprînceană.

David înălță din umeri.

Susan se întinse și-l prinse de braț, ținîndu-l de încheietura mîinii prin haină. El nu se opuse. Ea îi întoarse mîna și îi inspectă încheieturile degetelor. Primele două erau îngroșate, acoperite de bătături lucioase, parcă date cu ceară.

– Probabil că te antrenezi intensiv, dacă ai asemenea articulații, zise ea dîndu-i drumul.

El ridică din nou din umeri.

– Alți oameni dezleagă cuvinte încrucișate. Privi mîinile lui Susan. Tu ce faci pentru a te menține în formă? întrebă el.

– Ghici, zise ea, întorcîndu-și mîinile cu palmele în sus. Dosul palmelor era neted, doar pielea de pe palmă părea mai elastică.

– Vîslești? întrebă David.

– Nu, răspunse ea și se opri.

Chelnerul se întorsese pentru a le lua farfuriile goale și a le turna vin în pahare. După ce termină de turnat în paharul lui David, sticla se goli.

– Deci, cine poate sări un zid ca acela? întrebă Susan.

– Bună întrebare. Și mai e și felul enigmatic în care a scăpat de la locul spargerii. E o înălțime de aproximativ zece metri pînă jos, pînă la șinele de cale ferată. După care s-a cățărat pe zidul orb de peste drum. Cineva din grupul lui Hammond a sugerat că ar fi un săritor cu prăjina. Poate părea stupid, dar în loc de prăjină imaginează-ți că ai o scară. Poți să te urci pe ea și apoi să o împingi să cadă.

– Ca Buster Keaton? Deci tipul e un atlet complet care și-a folosit abilitățile de săritor cu prăjina și săritor în înălțime pentru a executa niște jafuri curajoase. Te rog! comentă Susan.

– Ce? Atleţii profesionişti nu devin niciodată răi? Ce spui de O.J.[1]? întrebă David. Susan rîse, iar el continuă: Nu ştiu, dar cumva a făcut-o. Tipul dă dovadă de o formă extraordinară pentru cineva despre care credem că e bolnav în ultima fază.

Sosiră felurile principale comandate.

– A, ce bun e! zise Susan după prima îmbucătură.

– Ai mai aflat ceva despre Markerul Medicinal?

– O mulţime de lucruri, răspunse ea, dar nimic care să ne ajute să-l recuperăm. N-am idee unde ar putea cineva să meargă să vîndă un obiect ca ăsta şi sînt din ce în ce mai puţin convinsă că hoţul ar intenţiona să-l vîndă. Dacă voia doar ceva bani, există o mulţime de obiecte mai bune de furat – bani lichizi, în primul rînd. Ai spus că exista un seif plin de bani pe care ar fi putut să-l golească.

– Ei bine, poate că plănuise să-i ia şi pe aceştia, dar n-a mai avut timp. Atîta că Hammond a spus că seiful principal era de fapt deschis cînd au sosit ei. Deci, se poate presupune că a renunţat la bani în favoarea Markerului Medicinal.

– Desigur, s-ar putea ca acesta să valoreze mult mai mult decît banii, comentă Susan. Am aflat ceva ce ar putea să aibă legătură cu Markerul, ceva ce s-a petrecut în timpul domniei împăratului Shi Huangdi. Acesta a oferit un premiu oricui i l-ar aduce. Poate nu e relevant, totuşi acest obiect s-ar putea să aparţină culturii chineze din secolul al treilea î.Hr.

– Huangdi? întrebă David.

– Primul împărat al întregii Chine. Dinastia Qin. Cel care a ridicat Zidul, răspunse Susan.

– Aşa că acest obiect ar fi ca o bijuterie a coroanei. Extrem de preţios, zise David.

– Dacă e acelaşi obiect. Dar cum ar putea cineva să dovedească lucrul ăsta? Nu poţi data metalul şi nu există reprezentări ale lui, după cîte am putut să aflu. Documentul

---

[1] Oriental James Simpson, faimos jucător de fotbal american, acuzat în 1994 că şi-ar fi ucis fosta soţie şi pe prietenul ei. (n.red.)

Huangdi menționează că e vorba de o bijuterie făcută dintr-un metal mai prețios decît aurul, care conferă nemurire. Am dat de el pentru că cercetam tot ce se referea la bijuterii cu puteri extraordinare de vindecare. Dar ideea că obiectul nostru are capacități vindecătoare apare într-un document găsit în podul cuiva din Brentford. Nu există nimic care să lege bijuteria furată de povestea lui Huangdi, cu excepția pasajului aceluia despre care ți-am vorbit, zise Susan.

– Deci n-ar putea fi vîndut? întrebă David.

– E un filigran de platină superb, așa că sigur valorează niște mii de lire, și probabil se poate dovedi că platina provine din China. Dar, una peste alta, nu cred că ai putea să demonstrezi vreodată că e vorba de piesa din documentul Huangdi. Așa că eu cred că tot mai bun ar fi un sac plin de bani, mai zise Susan.

– Numai dacă nu e corectă teoria ta despre SIDA, zise David.

– Dar tu nu crezi în ea.

– N-aș spune asta. Cred doar că ar putea să fie și alte cîteva explicații pentru ceea ce ai văzut. Încep să cred că tipul ăsta e un fel de personaj din Forțele Speciale – poate cineva rămas din timpul Războiului Rece –, antrenat să facă treburi murdare pentru guvern și care acum nu mai are de lucru. Știm că se pricepe să pună lucrurile la cale, dar e și un bun executant. Poate că a fost spion? Și în mod sigur duce o viață aspră; poate ceea ce ai văzut tu sînt arsuri sau răni. Sau poate că are într-adevăr SIDA și legendele despre Marker sînt doar o coincidență. Dacă ar fi crezut că legendele nu sînt adevărate, ar fi plecat mai degrabă cu banii. Deci, probabil că el crede în ele. Totuși, în acest caz nu pot să pun de acord isprăvile de agent secret de care știm că e capabil cu ideea că tipul crede în povești. David se scutură și adăugă: Mituri și legende, vreau să spun. Scuză-mă.

Susan dădu din mînă într-un gest de „nu-ți face probleme".

– Nici eu nu pot. Nu e vorba de superstiții – gen evitarea numărului treisprezece sau așa ceva –, tipul ar trebui să fie realmente preocupat de științele oculte. Singurul lucru la care pot să mă mai gîndesc este că a comis un jaf comandat. Dacă altcineva a știut că acest client al tău are obiectul și l-a angajat pe tipul nostru să-l fure, atunci problema autenticității nu s-ar mai pune.

David păru interesat.

– Să știi că ai perfectă dreptate. Dacă vrei să furi ceva, agentul nostru secret e exact genul de persoană pe care ar trebui să o angajezi. Observînd privirea ei nesigură, David adăugă: Ideea asta se potrivește cu faptele mai bine decît orice altceva la care ne-am gîndit. Ce mi-a scăpat?

– Numai un lucru, răspunse ea. Să zicem că e un mercenar și fură Markerul pentru vreun colecționar; de ce a venit atunci și după colecția de documente? Astea nu au valoare pentru nimeni în afară de oamenii de știință. Aproape toate sînt copii recente ale unor lucrări mai vechi. Cea pe care ai văzut-o deunăzi e scrisă cu pix. E deci lipsită de valoare, cu excepția informațiilor pe care le conține.

– Ei bine, poate că tipul caută aceste informații. Ce spune exact documentul? întrebă David.

– Vorbește puțin despre biografia unui călugăr nebun care l-a întocmit, dar în esență este exact ca pentru un mixer sau o combină muzicală, zise ea.

David arăta uluit și întrebă:

– Adică?

– Instrucțiuni de folosire, răspunse ea. S-a întors după instrucțiuni. Oricum ai lua-o, fie mercenarul, fie șeful lui crede în legendă.

Rămaseră amîndoi tăcuți, reflectînd la cele discutate, cînd un chelner îi întrebă:

– Totul e în regulă?

– Mulțumim foarte mult, răspunse David. Crezi că ai putea să-mi aduci un pahar din vinul roșu al casei? Îi aruncă o privire lui Susan.

– Da, și pentru mine din cel alb. Mulțumesc, zise ea, apoi, întorcîndu-se spre David, continuă: De fapt, nu mi-ai răspuns la întrebarea despre adresa pe care ai găsit-o. Ce se întîmplă dacă mercenarul nostru nu e arestat? Tu ai informațiile de care are nevoie poliția, iar timpul trece.

Din nou, David păru că nu se simte tocmai în largul lui.

– În nici un caz nu-i pot spune asta direct lui Hammond. A fost destul de iritat de toată povestea cu cel de al treilea hoț. S-ar crede că le-am îngreunat investigațiile în loc să le fiu de vreun ajutor.

Susan zise răbdătoare:

– Pare să aibă și el dreptatea lui. Îți dai seama, nu-i așa?

– E vechea dilemă a celui care se hotărăște să acționeze singur. Cînd autoritățile dau greș, ce-ar trebui să faci? Să ridici din umeri și să spui „asta e" ori să te apuci să le dai o mînă de ajutor?

– Ești sigur că le-ai oferit ocazia de a greși, înainte de a te băga tu? întrebă Susan.

– În mod cert am făcut asta cu mașina în care a fugit cel de al treilea hoț. N-aveau de gînd să cerceteze parcarea de vizavi în noaptea aceea. Pînă a doua zi, locul ar fi fost invadat de sute de vehicule.

Susan ridică din umeri.

– OK. Putem să avem păreri diferite despre cît de mult ți se ridică ție nivelul adrenalinei, dar cred că ne este clar amîndurora că nu e treaba mea să-ți dau peste degete. Însă mi se pare că ai putea să dai realmente de o groază de necazuri, chiar de pericole, dacă vei continua să acționezi de unul singur. Îți spun asta prietenește.

David, care pînă atunci privise în farfurie, ridică ochii spre ea. Evitîndu-i privirea, ea adăugă:

– ... sau oricum, ca angajat al tău.

– A, bine, în acest caz... zise el rîzînd.

Susan reluă:

– Ascultă, n-ai putea să le telefonezi și să le dai adresa, să zicem, ca un informator anonim?

David nu părea convins.

– Nu știu. Nu vreau ca poliția să stea prea mult să-și bată capul cine poate fi informatorul. Înainte să-ți dai seama, vor scoate o teorie că în spatele întregii acțiuni se află doi tipi. Pe de altă parte, n-aș fi surprins dacă Hammond ar ignora complet pontul furnizat de un anonim.

Susan își atinse buzele cu un deget, gînditoare.

– Ei bine, ai mai făcut chestia asta și înainte. De ce nu le spui că e vorba de un informator de-al tău? Sună-l pe Hammond și spune-i că nu poți să-i explici de unde ai informația, dar crezi că ar trebui verificată.

David se gîndi la cele spuse de Susan.

– Îmi place mai mult ideea asta. Hammond nu va fi deloc încîntat, dar și-ar risca meseria dacă ar ignora informația.

– Bravo, zise Susan. Dar fă-o repede, OK? Poliția are nevoie de adresa asta.

– Asta îmi amintește că trebuie să-i dau un telefon mamei, spuse David, sarcastic.

Susan se strîmbă.

– Nu începe să mă confunzi cu mama ta, zise ea, scoțîndu-și jacheta.

Cînd se întoarse pentru a o pune pe speteaza scaunului, marginea strîmtă a bluzei i se ridică, descoperindu-i talia subțire. Ochii lui David se plimbară o clipă peste ea.

– Nu cred că e nici un risc, zise el.

Sosi chelnerul cu paharele cu vin.

Cu un gest impulsiv, David își luă paharul și-l ridică, toastînd:

– Pentru mica noastră echipă!

– Pentru Rambo și mama lui, zise Susan ciocnind.

Pentru o vreme, problemele de serviciu fură lăsate de-o parte și conversația se îndreptă spre viața lor personală. Susan îi povesti puțin despre munca ei, iar David o imită, explicîndu-i cîte ceva despre ceea ce făcea el. Amîndoi o făcură pe un ton autoironic și autodepreciativ.

În loc de desert, optară pentru cafea cu whisky și frișcă.

David sorbi de cîteva ori, mînjindu-se de frișcă pe nas. Amîndoi izbucniră în rîs și el își șterse nasul cu șervetul.

– Știi că nu e deloc nostim, zise el. Ne-am îmbătat.

– Eu, s-ar putea, dar tu ești de două ori mai voluminos ca mine. Ți-ar trebui mai mult de trei pahare de vin ca să te îmbeți.

El ridică patru degete, se încruntă și apoi îndoi unul din ele.

– Trei și jumătate, și au fost foarte mari. Apoi întrebă: Ai făcut vreodată vreunul dintre chestionarele acelea din reviste, care-ți calculează cît alcool bei pe săptămînă?

– S-ar putea, răspunse ea jucăușă.

– În ce mă privește e ușor: de două ori pe săptămînă – o halbă cu prietenul meu Banjo. Nu țin la băutură. Și mă antrenez intens. Crede-mă, nu te sfătuiesc să te prezinți vreodată mahmură la o ședință de antrenament – e o adevărată tortură.

– Știu, răspunse Susan, ridicînd palmele ei înăsprite, pentru a-i aminti că și ea se antrena.

– Trasul clopotelor, zise el hotărît.

– Nu, nu, zise ea, dînd din deget a negare. Apoi adăugă: Nu, părinții mei sînt niște metodiști foarte stricți. Mersul la biserică s-a mai rărit, dar atitudinea față de bețivăneală nu s-a schimbat.

– Mai puțin în seara asta, sublinie David.

Ea păru încurcată.

– Da, nu știu ce s-a întîmplat aici. Dar nu va fi trecut în dosarul meu personal, nu-i așa? rosti ea cu gravitate.

– Nu fi caraghioasă! Totuși s-ar putea să trebuiască să-i sun pe părinții tăi, zise el.

Apoi, în timp ce-și beau cafelele, vorbiră puțin despre Londra. Seara părea să se apropie treptat de sfîrșit, așa că, atunci cînd paharele se goliră, David ceru nota.

– Hai să mai vorbim peste vreo două zile. Pînă atunci ar trebui să mă trezesc, zise David.

– OK. Să-mi spui ce faci cu Hammond, te rog. Și sună-mă dacă se dovedește că omul nostru a ajuns la închisoare.

Susan notă numărul ei de mobil pe nota de plată.

– Adu-mi aminte să-l trec în agendă, înainte de a da nota la contabilitate, zise el.

Ea rîse.

– Știi, a fost cea mai simpatică întîlnire de afaceri pe care am avut-o vreodată.

– Așa e, nici n-ai fi zis că de fapt am făcut treabă, nu-i așa? fu de acord David.

Se ridicară. Susan își puse din nou jacheta și apoi ieșiră din restaurant. Era o noapte nu prea rece și merseră pe stradă cam o sută de metri, aproape fără să schimbe o vorbă, pînă cînd David văzu un taxi. Îi făcu semn și i se adresă lui Susan:

– Cere-i chitanță.

Taxiul se opri lîngă ei. Susan îi dădu șoferului adresa și apoi deschise portiera din spate. Înainte de a urca, se întoarse spre David și spuse:

– A fost o seară cu adevărat plăcută.

– Și pentru mine, răspunse el, și, pentru o clipă, amîndoi se simțiră stînjeniți. Nu părea potrivit să-și strîngă mîinile, dar nu era clar ce-ar trebui să facă.

– Ai grijă cum ajungi acasă! spuse David, cu mîinile atîrnîndu-i țepene de-a lungul trupului.

Susan dădu din cap zîmbind și urcă în taxi, iar el trînti portiera în urma ei și o privi cum se depărtează.

CAPITOLUL 11

ZIUA URMĂTOARE
MIERCURI, 16 APRILIE

David se afla din nou în biroul inspectorului Hammond. De data aceasta polițistul fusese destul de politicos, dar vorbise la telefon mai mult de jumătate din cele zece minute de cînd David stătea acolo, așa că avusese prea puțin timp pentru ostilități.

Pentru Hammond, cea mai mare parte a convorbirii telefonice constase în scurte mormăieli. În final, zise:

– Am să te țin la curent. Trebuie să mă opresc. Apoi puse telefonul jos. Se întoarse să-l privească pe David, care ședea de partea cealaltă a biroului. Deci ai auzit ce s-a întîmplat cu filajul nostru? i se adresă el, adăugînd printre dinți un torent de înjurături.

– Nu, n-am auzit, răspunse David.

Fața lui Hammond se schimonosi într-un zîmbet lipsit de veselie, după care se relaxă.

– Cel de al treilea tip i-a bătut de i-a nenorocit pe cei doi ofițeri, apoi a dispărut. Se pare că se întorsese acasă să-și ia cîteva lucruri. Ofițerii au năvălit peste el cînd s-a întors la mașină. L-au amenințat cu armele, dar, cînd au încercat să-i pună cătușele, i-a luat la bătaie. Nu știu cum – dar, crede-mă, am să aflu eu *exact* ce s-a-ntîmplat –, a reușit să-i dezarmeze și apoi i-a burdușit bine. Am o listă pe undeva – le-a rupt aia, le-a perforat ailaltă. N-o să moară, dar o vreme nu vor cîștiga

nici un concurs de frumusețe. I-a făcut harcea-parcea. Hammond, care, în timp ce vorbea, se uitase prin hîrtii, ridică ochii și prinse privirea lui David. Ești mulțumit?

Mușchii obrazului lui David se încordară puțin.

– Regret foarte mult să aud asta – vreau să spun, faptul că oamenii tăi au fost răniți. David făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Am aflat ceva despre care cred că trebuie să știi. Pe de altă parte, s-ar putea să consideri asta drept un amestec din partea mea.

– Ce ai mai făcut, Braun? mîrîi Hammond amenințător.

– Eu? Nimic. Dar, după cum știi, de-a lungul anilor compania mea a recuperat sute de obiecte furate; în felul acesta și-a făcut o mulțime de relații. Unul dintre oamenii noștri de contact ne-a transmis cîteva informații, zise David.

Mîinile lui Hammond începură să se agite.

– Haide, dă-i drumul, zise el agresiv.

David se aplecă înainte și vorbi blînd:

– Calmează-te, Hammond, ai început să-mi provoci dureri de cap.

– Dacă mă întărîți... zise Hammond, vocea devenindu-i stridentă. Însă nu termină propoziția.

David nu mai rosti nimic cîteva secunde, respira doar regulat. Hammond îl privea fix. Apoi, David scoase o bucată de hîrtie din buzunar, o așternu pe masă și zise:

– Un Porsche Turbo negru, cu acest număr, bătu el cu degetul peste foaia de hîrtie, a stat mult timp parcat în fața acestei adrese, bătu puțin mai jos pe aceeași foaie, iar informatorului nostru i s-a părut suspect.

– Ai lăsat să transpire amănuntele în legătură cu mașina pe care o căutăm? întrebă Hammond, încă bătăios.

– Nu-mi place cuvîntul „să transpire". Oamenii tăi au dat sute de telefoane, recomandîndu-se drept ofițeri de poliție de fiecare dată; eu am rugat doar pe cîțiva dintre oamenii noștri de contact, foarte discreți, să țină ochii deschiși. Nu e același lucru, sublinie David, fără a ridica vocea.

– Și eu ce vrei să fac cu informația asta? întrebă Hammond.

– Dacă numărul mașinii e cel corect, aș vrea să-l arestezi pe proprietar și să-l bagi la închisoare. Dacă nu, acceptă, te rog, scuzele mele, pentru că ți-am răpit din timp, zise David.

Hammond trase hîrtia spre el și o răsuci în așa fel încît să o poată citi. Începu să dea din cap. Apoi își scoase în afară buza de jos. Continuă să clatine ușor din cap și spuse pe ton uniform:

– Lasă-mi mie asta. Cum David nu răspunse, Hammond îl întrebă cu același glas monoton: Altceva?

David dădu negativ din cap și se sculă.

– La revedere, zise el, dar Hammond nu dădu nici un semn că îl auzise.

Printr-un proces necunoscut, mirosul de bere răsuflată se amestecase cu cel de fum de țigară și pătrunsese în pereții cîrciumii, devenind mirosul ei caracteristic, un iz ușor înțepător, intim, pe care clienții îl găseau instinctiv la fel de familiar ca pe cel al casei în care se născuseră.

Respirînd acest aer de bodegă, la o masă aflată la mică distanță de bar, Banjo îi dădea lui David ceea ce el numise „scurte informații de presă". David nu se uita aproape deloc la televizor, așa că Banjo considera de datoria lui să-i facă un sumar obiectiv a ceea ce pierduse.

– Deci, ce au acești oameni așa deosebit? întrebă David nedumerit.

– Nimic. Sînt niște trîntori plîngăreți și fără minte, răspunse Banjo.

– Credeam că sînt celebrități, zise David fără să înțeleagă.

– A fost o emisiune făcută cu celebrități și alta despre jungla numită „Arătați-mă iar la televizor, am fost cîndva o celebritate". Și desigur, după aceea toți redevin celebrități, doar pentru că toată națiunea i-a văzut la televizor scobindu-se în nas și pierzînd vremea plictisiți săptămîni întregi, zise Banjo.

– Deci despre asta se discută de obicei la birou – despre cîțiva oameni obișnuiți care nu fac mai nimic și nu se duc niciodată nicăieri? întrebă David.

– Exact, zise Banjo radios. E ca și cum ai privi maimuțele de la grădina zoologică.

– Și de ce tipii ăia se oferă să fie filmați? mai întrebă David.

– Ei bine, există și un premiu, dar cred că cei mai mulți parte dintre ei o fac deoarece e un mod de a înceta să mai fie, pentru scurt timp, un nimeni găunos și lipsit de orice talent...

– Și de a deveni un cineva găunos și lipsit de talent, interveni David.

– Și e mult mai ușor decît să faci ceva cu viața ta, termină Banjo.

– Prin urmare tu nu faci parte dintre admiratorii lor. În mod cert, pare că-ți stau în gît, zise David.

– N-aș avea nimic împotriva nici unuia dintre ei dacă i-aș întîlni pe stradă. Seamănă într-un fel cu poștașul meu – e un tip destul de simpatic, în general foarte bine dispus. Îmi aduce poșta, ceea ce e drăguț. Dar m-ar călca îngrozitor pe nervi dacă s-ar apuca să-și facă propria emisiune. Sau imaginează-ți că mă duc la Muzeul Tate și tot ce au expus sînt desenele în creion ale cîinelui Pokey făcute de nepoata mea Siobhan. Faptul că îndrepți camera spre cineva nu-l face mai interesant sau mai deosebit. Ca să crezi că națiunea dorește să te vadă luîndu-ți micul dejun sau șezînd pe sofa îți trebuie un ego de mărimea unui bizon. Cineva care crede că simplul fapt al existenței sale constituie o distracție de mîna întîi pentru alții nu poate decît să-mi displacă.

David comentă:

– Ai grijă cu elocința ta, Banjo. Cineva din clubul păcălicilor ăstora ar putea să fie pe-aici și să te audă vorbind așa. Mai bine spune-mi o glumă proastă în compensație.

– Doamne iartă-mă, prietene, ești așa un snob! zise Banjo cu un dispreț nepăsător.

David interveni:

– N-am vrut să par un snob. Dar nu asta am în minte cînd te tachinez. Doar că mi se pare nostim faptul că ești super-educat. Credeam că oamenii de felul ăsta au dispărut odată cu regina Victoria. Adevărul e însă că probabil ai fi mai fericit dacă n-ai ști așa de multe. Dacă nu te-ai fi mutat din Bromley[1], ai fi avut aceeași mentalitate ca toți ceilalți din lumea în care ai crescut. Și n-ai fi văzut nimic rău în ea. Mă gîndesc doar că e o ironie a vieții faptul că un factor social atît de benefic precum educația poate fi o problemă atît de mare pentru cineva.

Banjo păru să fi rămas fără cuvinte. Uitîndu-te la el, era dificil să spui dacă fusese ofensat, dar în mod clar fusese dat peste cap.

David se îngrijoră și continuă:

– Am vrut să spun nostim într-un mod interesant, nu nostim în sensul de prostesc. Nu îmi bat joc de tine, spun doar că mi se pare că uneori te simți nițel ca un trădător față de gașca ta de acasă. Chiar dacă n-ai vrut asta, i-ai depășit. Dar toată lumea o face. Trebuie să te hotărăști în ce lume îți place să trăiești. Și nu e ușor. Cea mai mare crimă într-un grup ca acesta este să crezi că ești mai bun decît ei, dar e greu să nu te simți așa cînd vezi că au o mentalitate destul de îngustă în multe privințe.

Banjo oftă zgomotos, ridică din sprîncene și privi fix în profunzimea imaginară a halbei lui.

– Astea sînt chestii personale. Nu e o discuție la o halbă de bere, comentă el, evitînd privirea lui David.

Acesta continua să pară îngrijorat.

– Regret dacă ți-am trîntit toate astea în față, dar din cînd în cînd am voie să fiu înțelept și perspicace. Apoi adăugă foarte blînd: Nu e exclusiv treaba ta.

Banjo îi adresă un zîmbet posac și începu să dea semne că-și revine.

---

[1] Suburbie a Londrei (n.red.)

– Ai dreptate, să știi. Pot să împart observații, dar nu pot să le accept de la alții. De fapt, e vorba de ceea ce încerci să spui. Îmi place să pretind că iau lumea așa cum e, dar îmi place și să mă dau mare prezicînd soarta altora. Poate că acestea două nu se pot combina.

David dădu din cap încurajator.

– Asta spun și eu. Ești profund, dar încerci să n-o arăți, pentru că de fapt ești puțin stînjenit de asta. O folosești ca pe un truc aparent nevinovat. Îți amintești discursul tău despre adaptare? Cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît mai mult cred că ai dreptate – dar cred că ți se aplică și ție. Nu că te-aș desconsidera în vreun fel pentru că nu ești perfect.

Banjo scoase un fel de sforăit ilar.

– Ticălos încrezut! Asta e tot, sau mai ai și alte observații perspicace pentru a-l răsturna pe Banjo?

David răspunse:

– Nu știu care e soluția problemei, dacă la asta te referi. Dacă reușești să devii mai bun – indiferent ce înseamnă asta –, poți provoca o ruptură între tine și oamenii din jurul tău, dacă nu... Bănuiesc că nici irosirea propriului potențial nu te face să te simți mai bine. Uită-te la mine și la părinții mei – acum nu mai am nimic în comun cu ei. Trăim în lumi diferite. Credeam că vor fi mîndri de mine dacă voi obține o diplomă și toate celelalte, dar tot ce am reușit a fost să devin un mister pentru ei, iar mie ei să mi se pară puțin mai neînsemnați.

Banjo interveni:

– Și crezi că sufăr și eu, într-o măsură, de aceeași boală?

David dădu din cap. Banjo recunoscu:

– Cred că ai dreptate, amice. Și deci ce părere ai, trebuie să-mi țin gura cînd sînt cu ai mei sau trebuie să le arăt ce bătrîn înțelept am devenit? E o alternativă jalnică, nu-i așa? Să le ascunzi prietenilor cine ești de fapt sau să riști să-i pierzi?

David ridică din umeri.

– Ei bine, eu am ales cea de a doua variantă. Acum spune-mi tu cum ți se pare că merge.

– Pentru că tot sîntem la momentul adevărului și ne cercetăm sufletele, zise Banjo coborînd vocea, uneori cred că ești puțin cam singur și poate chiar frustrat de soarta ta.

– S-ar putea să nu fii prea departe de adevăr, zise David, stingherit. Acum era rîndul lui să-i evite privirea lui Banjo. Știi că nu-mi place să discut despre asta, dar mă simt ca și cum aș fi făcut o înțelegere – nu mă întreba cu cine –, care însă nu s-a realizat. Această alegere de care vorbim: dacă să încerci să te tragi în sus pentru a-ți atinge potențialul sau să rămîi alături de restul – ei bine, am știut că voi avea un preț de plătit dacă trag de mine. Știam că îmi asum niște riscuri îndepărtîndu-mă de oameni, dar... nu știu, am crezut că voi fi răsplătit ceva mai mult, mai consistent.

– Cum anume? întrebă Banjo, fascinat.

– Pare destul de simplu, acum, că o spun cu glas tare, dar am crezut pur și simplu că, dacă trag de mine, știi tu, antrenîndu-mă, muncind din greu și studiind, cîndva voi avea parte de ceva mult mai bun și mai măreț decît dacă nu m-aș fi străduit.

– Muncește și răsplata se va ivi? întrebă Banjo. Ca un fel de comunism karmic. Fiecăruia după nevoi, de la fiecare după posibilități.

– Cred că da. Într-un fel, încă mai aștept să-mi încep viața – cea reală, în care să se întîmple într-adevăr tot felul de lucruri deosebite. Presupun că undeva în sinea mea mi-am închipuit că destinul meu va fi cu atît mai impresionant, cînd în sfîrșit se va materializa, cu cît devin mai valoros ca persoană. David ridică mîinile. Sună complet aiurea.

Figura lui Banjo exprima contrariul.

– Toată lumea crede în destin, David, toată lumea. Ascultă-le pe fetișcanele astea tinere cum vorbesc despre tipii lor și se întreabă la nesfîrșit: „Oare el e alesul?". Dacă viața ar fi ceva întîmplător, n-ar exista persoana potrivită,

n-ar exista alegeri corecte. Nimeni n-ar putea să se întrebe: „Asta e ceea ce trebuie să fac, ăsta e lucrul potrivit?“ deoarece o asemenea întrebare n-ar avea nici o semnificație. N-ar fi decît un șir de zile una după alta, la întîmplare. Chiar și oamenii care nu cred în Dumnezeu, sau în superstiții, sau în rai, sau în orice altceva, cred că există o legătură între ziua de azi, cea de mîine și viitor. Toți cred, cît de puțin, că au un destin.

David răspunse:

– Corect. Și, ca să-ți spun drept, mă simt puțin înșelat de destinul meu. Mă simt ca și cum mi-am pus forțele la bătaie pentru ceva, mi-am respectat obligațiile, dar nimic nu s-a întîmplat. Dumnezeule, par atît de ingrat!

– Nu cred că e vorba despre a fi sau nu ingrat, zise Banjo încruntîndu-se. Probabil că îți e mult mai ușor așa decît dacă s-ar fi împlinit destinul tău măreț, dar rău. Pînă la urmă, hoțul e o provocare, nu? Să afli pentru ce ești făcut? Ca atunci cînd te duci la război. O mulțime de inși se întreabă cum i-ar face față. Nimeni nu-și închipuie că e un picnic.

David răspunse:

– Nu mă faci să par deloc mai puțin stupid, dar cel puțin, formulînd lucrurile în felul ăsta, văd că nu sînt singurul idiot care gîndește așa.

– Ființele umane sînt povestitori; nu putem să nu ne dorim ca viețile noastre să fie o poveste frumoasă, zise Banjo. Poate chiar o legendă, adăugă el melodramatic.

– Ar trebui să vorbesc cu Susan despre asta. Ea e expertă în legende, comentă David.

– A, da. Femeia care a fost menționată în treacăt drept doamna Milton. Cum e Susan? întrebă Banjo.

– Nu te ambala. E o fată interesantă, dar nu facem altceva decît să colaborăm, zise David.

– O, spune-mi o ghicitoare mai grea, prietene. Asta e prea ușoară. Și mie îmi plac provocările, să știi. Banjo închise ochii și își duse degetele la tîmple, vorbind șovăielnic:

Simt ceva. Primesc un mesaj de dincolo. Spune că... Spune... Vocea îi deveni tremurătoare și murmură: Lui David îi place această fată!

David rîse, iar Banjo continuă să joace teatru:

– Așteaptă, mai e ceva. Apoi, cu aceeași voce, suspinînd: David vrea s-o invite pe această fată să iasă împreună, dar e prea timid pentru a îndrăzni. Și ce mai spun vocile? David...

Acesta îl întrerupse:

– Poate că acum e momentul să-ți arăt o figură pe care am învățat-o la antrenament. Dacă o execut bine, pot să-ți rup gîtul fără să mă vadă cineva.

– Dar astfel ți-ai pune în primejdie propria viață, prietene, zise Banjo arogant. Ca maestru în arta Dimac, cunosc întreaga gamă de figuri ale legendarului Conte Dante[1]: tehnici de paralizare, schilodire și mutilare.

David simulă un accent cockney de om bătrîn:

– În regulă, Banjo, glumeam numai. N-ai să rănești tu pe omul care mai dă un rînd, nu-i așa?

– Așa mai vii de-acasă. Mă duc să mă ușurez; mă aștept ca la întoarcere să mă întîmpine o halbă de Old Nasty, dacă nu vrei să încasezi o palmă șovăitoare, zise Banjo, ridicînd prudent o mînă ce tremura, ca și cum îi era și lui frică de puterea ei. Apoi se îndreptă leneș spre toaletă, în timp ce David se întorcea spre bar.

Cînd Banjo reveni, o halbă plină cu cidru proaspăt îl aștepta. David avea și el una.

Banjo întrebă:

– N-ai trecut pe tonicul din flori de soc? Ai devenit o mașină de băut, omule. Trei halbe? Și ce va mai urma.

---

[1] Personaj fictiv din romanele popularului scriitor Robert Rankin, maestru în arta marțială secretă Dimac. Inspirat de personalitatea reală a lui John Keehan, pseudonim Dante, adică „mîini experte" (jap.), un luptător american de arte marțiale care în anii 1960–1970, a creat un stil de luptă extrem de brutal și de crud. (n.red.)

– Eu și Susan am sfîrșit prin a îngurgita o cantitate apreciabilă de vin noaptea trecută. Nimic nu-ți face mai multă sete ca prea multă băutură. Privi spre paharul lui și răsuflă adînc. De fapt, ai dreptate, nici măcar nu voiam asta, iar mîine va trebui să vorbesc din nou cu durul acela din Brigada de Intervenție Rapidă. Mai bine să nu fiu mahmur.

– Așa mai merge, zise Banjo, în timp ce David își dădea halba neatinsă deoparte. Pămpălăule, șopti el nu tocmai încet.

David comandă o cola.

– Atunci asta e disponibilă? întrebă Banjo, arătînd spre berea lui David, care aprobă din cap.

Banjo se ridică, luă halba plină și se îndreptă spre partea cealaltă a crîșmei. Acolo se afla un bătrîn care stătea singur la o masă, cu mîinile încrucișate pe mînerul unui baston, al cărui vîrf se afla între ghetele lui. Un ziar zăcea împăturit pe masă, cu un careu de cuvinte încrucișate parțial dezlegat. Omul era îmbrăcat cu un costum negru vechi, care într-un anume fel arăta tot atît de comod și neprotocolar ca și jeanșii zdrențuiți al lui Banjo, și cam la fel de scump.

David nu putu să audă schimbul de cuvinte, dar Banjo se înapoie fără halbă. Bătrînul ridică bărbia și bătu cu mîna peste baston privind spre David, într-un gest de recunoaștere amicală.

Cînd Banjo se așeză, David zise:

– Ascultă, vreau să te întreb ceva.

– Sînt numai urechi, răspunse Banjo.

– Bijuteria furată despre care ți-am vorbit... începu David, iar Banjo dădu din cap. Ei bine, provine din China și se pare că în vechime se credea că are puteri tămăduitoare. Ce este ciudat e că hoțul care a furat-o pare să creadă în aceste povești. Susan își închipuie că e pe moarte și că vrea obiectul – Markerul, cum l-am numit noi – pentru a se vindeca.

– Sună într-adevăr straniu. Ce ai vrut să mă întrebi? zise Banjo.

– Mă întreb dacă e absolut imposibil, comentă David, închizînd un ochi și privindu-l fix pe Banjo.

– Ce să fie absolut imposibil? întrebă Banjo, fără să continue însă.

– Cred că am spus destul de multe lucruri cretine în seara asta și unul în plus nu mai contează. Mă întreb dacă e posibil ca cineva să creadă că va fi vindecat de o piesă de metal veche de două mii de ani.

– Vrei să spui, spre deosebire de a alege să fie vindecat de către o piesă de metal din secolul douăzeci, cum ar fi aparatul de radioterapie, zise Banjo.

David nu răspunse, ci își continuă raționamentul:

– Îți amintești ce ți-am spus, că am un client care m-a speriat de moarte? Ei bine, tipul care a furat Markerul de la el nu e cu nimic mai bun. De fapt, avînd în vedere faptul că a ucis mai multe persoane, aș putea să spun că e chiar mai înfricoșător. Amîndoi au ceva special. Parcă ar fi extratereștri, sau așa ceva. Arată ca niște ființe umane, dar e ceva în ei care îți face părul măciucă, mai zise David, apoi privi fix și gînditor la părul roșu, țepos al lui Banjo.

Banjo strînse din buze, gînditor.

– Nu cred că te-am văzut vreodată speriat. Îți amintești cînd am fost la aniversarea Rebeccăi Stevenson și gașca fratelui ei a vrut să ne stîlcească în bătaie? Îți aduci aminte? Atunci ar fi trebuit să fii speriat, erau niște namile.

David zîmbi.

– Asta e partea cea mai bună a antrenamentelor – după ce ai fost bătut de cîteva ori de către experți, nu prea te mai impresionează niște amatori care încearcă și ei marea cu degetul.

Banjo dădu din cap.

– Ei bine, poate ar trebui să te gîndești la asta atunci. Zici că tipul te-a speriat de moarte. Dacă nu ți-a fost teamă că vei fi rănit, atunci de ce ți-a fost frică? Rămaseră tăcuți o clipă, apoi Banjo reluă: Mă gîndesc la tratamentele astea ciudate.

Bănuiesc că eu cred în vindecarea prin credință – cel puțin într-o anumită măsură – și poate și în terapia prin hipnoză. Și cred că majoritatea oamenilor sînt gata să creadă în unele dintre remediile acelea chinezești, pe care ei le folosesc de mii de ani. Nu știu, poate că acest Marker e ceva asemănător cu acupunctura. Ai văzut imagini din acelea cu oameni cărora li se fac operații pe viu și pe care singurul lucru care-i făcea să nu simtă nimic erau cîteva ace?

– E adevărat, răspunse David. Sînt sigur că, dacă cineva ar fi putut demitiza acupunctura, ar fi făcut-o deja pînă acuma. Și acupunctura e doar înfiptul unor mici bucăți de metal în cineva!

– În locul potrivit, sublinie Banjo îndatoritor, reflectînd. Nu spuneai tu că unul dintre senseii tăi a fost paralizat?

– Ba da, radiografiile erau agățate pe pereții clubului. A suferit o fractură de coloană. Am uitat despre care vertebră era vorba, dar n-a putut să-și miște picioarele timp de un an. Se presupune că e ceva incurabil, dar el s-a vindecat. Pretinde că datorită meditației și tehnicilor de respirație.

– Și tu-l crezi? întrebă Banjo.

– Îl cam cred, răspunse David. E foarte greu să simulezi. Dacă avea de gînd să-și facă reclamă cu un fals, trebuia mai curînd să afirme că i-a spart dinții din față lui Bruce Lee sau că cel puțin a pus la pămînt o bandă întreagă. Dacă vrei să cauți o jumătate de duzină de oameni pe care să-i mituiești pentru a-ți susține povestea, trebuie să cauți ceva mai macho și mai practic, bănuiesc.

Banjo zise:

– Deci nu e atît de greu de înțeles cum omul tău poate să ajungă să creadă în miracole. Apoi privi o clipă chipul lui David și-l întrebă: Vrei să spui că și tu crezi?

David făcu o pauză și se strîmbă.

– Nuuu... Poate el să fie un atlet precum cascadorul care-l dublează pe Căpitanul America[1], dar asta nu înseamnă că știe despre ce vorbește.

– Ce, e cam sărit? întrebă Banjo.

– Nici n-o să-ți vină să crezi! Ori ia vreun drog, ori face niște antrenamente zilnice pe lîngă care eu arăt ca bătrînul tău unchi Jess, zise David.

– Ei bine, în cazul acesta ar fi mai bine să te ții departe de el, nu-i așa? întrebă Banjo.

[1] Personaj al unor faimoase seriale de comicsuri patriotice, erou atotînvingător (n.red.)

CAPITOLUL 12

ZIUA URMĂTOARE
JOI, 17 APRILIE

Ora șapte seara și afară mai era încă lumină. Două etaje sub nivelul străzii, în subsolul Școlii de Antichități, Susan termina de luat notițe.

Degetele i se odihneau pe tastele laptopului sidefiu. Pernița degetului arătător drept bătea ușor peste litera „H" fără să apese – ca un metronom măsurîndu-i gîndurile.

Apoi degetele îi reveniră la viață și Susan scrise: „Referirea la mercur – excepție de la elementele lui Aristotel?"[1]

Pusese laptopul puțin la stînga ei; un document din colecție era fixat cu o agrafă de birou în dreapta. Întorcînd puțin capul, putea să tasteze în același timp în care privea hîrtia îngălbenită, acoperită cu un scris mărunt și precis. Stătea așa de cîteva ore.

Ridică mîinile de pe tastatură și-și săltă umărul drept, rotindu-l din încheietură. Cu mîna stîngă își masă de cîteva ori o parte a cefei.

Apoi luă o hotărîre.

– Gata, am plecat, zise ea, salvînd și închizînd documentul la care lucrase.

---

[1] E vorba de cele patru elemente cosmice fundamentale recunoscute de vechii greci (foc, aer, pămînt, apă) plus eterul, substanță paradisiacă, eternă. (n.red.)

Apoi închise laptopul, desprinse cu grijă coala de hîrtie de pe suport și o strecură înapoi în coperta de plastic transparent. În timp ce computerul încă mai zumzăia, pregătindu-se să se închidă, Susan luă coperta cu ea pe hol.

Un al doilea dulap pentru documente se afla acum într-o cameră separată de cea în care lucrau cercetătorii. Pescuind un inel cu chei din buzunarul jeanșilor de culoare verde-marin, Susan deschise ușa grea de metal și aprinse lumina.

De-a lungul zidurilor se aliniau vitrine și rafturi, cîteva fiind grupate în mijlocul camerei. Deși aparent curată, încăperea mirosea a praf – particule de praf ce luau foc dacă tuburile de neon erau lăsate aprinse mai mult de cîteva minute.

În colțul opus ușii, dulapul pentru documente fusese așezat pe un suport de lemn. Ca dimensiuni, era între un seif și un fișet. Nu avea cifru, doar o broască acoperită și un mîner mare cromat.

Deschizînd încuietoarea, Susan ridică în sus mînerul, care făcu un zgomot metalic, și trase de ușă. Pe trei rafturi fuseseră așezate coperți de plastic și biblioraturi pline de post-it-uri galbene, pe copertele cărora erau numere de cod și etichete scrise de mînă.

Strecurînd la loc coperta adusă cu ea, Susan închise ușa. Pe dulap se afla o planșetă cu clamă metalică. Agățat de ea printr-un fir lung și uzat din plastic alb era un pix marca Biro pe jumătate crăpat. Aruncîndu-și mai întîi privirea pe ceas, Susan completă cîteva rubrici de pe formularul cu linii abia vizibile din cauza nesfîrșitelor xeroxări.

Apoi ieși din cameră, stingînd lumina și încuind ușa în urma ei. Pentru a face loc noului dulap cu documente, diverse mărunțișuri vechi fuseseră scoase din depozit și acum eșuaseră pe hol, lîngă ușă. Susan observă un fișet verde vechi, învelit în plastic. Stătea pe-o parte – semn sigur că sfîrșitul îi era aproape. I se alăturaseră cîteva sertare smălțuite, cu etichete de catalog, precum și un vechi stor rulat, acoperit cu o învelitoare de cauciuc negru uzat.

Oprindu-se la automatul de lîngă ascensorul acum tăcut, Susan alese o supă de tomate și tresări cînd mașinăria scoase o cană de plastic cu un zgomot puternic ca o împușcătură, ce o făcu să zdrăngăne. Sunetul acesta, urmat de un gîlgîit, fură singurele zgomote în tăcerea din jur.

Susan rămăsese ultima persoană care mai lucra la acel etaj. Zgomotele obișnuite ale zilei încetaseră. Din cînd în cînd, un sunet ca al unei bile de rulment aruncate repetat pe podeaua de marmură se strecura de sus, dar seara era liniște peste tot. Nici paznicul cel nou nu se vedea pe nicăieri.

Luînd supa cu ea în Sala Alexandrină, Susan se lăsă să cadă pe scaun. Becul slab de neon de deasupra capului și lampa strălucitoare cu halogen de pe biroul ei erau unicele surse de lumină.

Sorbi cu zgomot cîteva picături din supa foarte fierbinte, apoi începu să scotocească în geantă după agenda de telefon. Fixat în coperta lui își descoperi cardul telefonic, pe care îl puse pe masă.

Răsfoind printre adrese, găsi pagina pe care o căuta și fixă agenda cu palma pentru a sta deschisă. Cu receptorul la ureche, apăsă pe un lung șir de taste și așteptă ca telefonul să înceapă să sune.

– Dă-i drumul, se auzi vocea lui Dee.

– Dee, la telefon Susan.

– Așteaptă o clipă, Susie. Apoi vocea lui Dee, ușor înăbușită, se auzi strigînd: Scoate-l din biroul meu înainte să-l ucid, Jack. Șterge-o și tu și trage ușa după tine. Tonul înăbușit dispăru și vocea lui Dee, liniștită și calmă, reveni: Iartă-mă pentru ce ai auzit. Și iartă-mă că ți-am spus Susie. Ce mai faci, surioară?

Căldura bruscă din glasul lui Dee o luă pe Susan pe nepregătite, dar răspunse:

– A, foarte bine! Sînt foarte bine. Tu ce faci, Dee?

– Supermișto. Dee ezită o clipă. Te-ai mai gîndit la vizita mea? Fără să-i dea lui Susan timp să răspundă, continuă: Aș putea să anulez, dacă nu crezi....

Susan o întrerupse blînd:

– Dee, am vrut doar să spun că sînt foarte ocupată. Mi-ar plăcea mult să te văd. Mă simt prost pentru că am multe de făcut zilele astea. Nu voi putea să stau cu tine atît timp cît aș fi dorit. De-asta eram puțin sceptică.

Dee se gîndi o clipă.

– Ei bine, ce-ai zice dacă aș fi o persoană autonomă? Mă înarmez cu un ghid și hoinăresc singură. Poate găsesc și un hotel în centru.

Susan se învioră:

– Locul unde stau eu, care-i aparține profesorului meu, e incredibil, spuse ea entuziasmată. Trebuie să locuiești cu mine – chiar dacă n-am să stau pe acasă prea mult. Imaginează-ți că Miss Marple[1] și-a cumpărat o casă. Toate decorațiunile sînt de pe vremea regelui Eduard[2]. Totul este demn de un magazin de antichități – așa că nu există nici TV. O să-ți placă.

– Sună grozav. Deci nu te deranjează? întrebă Dee.

– Nu, Dee, zise Susan cu sinceritate în glas. De abia aștept să te văd!

– Ei bine, sosesc marți. E prea curînd?

– Marțea viitoare? De azi în cinci zile? întrebă Susan ușor surprinsă.

– Da, confirmă Dee cu voce timidă.

– Mă gîndeam doar... N-are importanță. E foarte bine. E grozav, vreau să spun, zise Susan.

Dee își drese glasul și interveni optimistă:

– Deci, de ce ești atît de ocupată? Aș putea să înțeleg, dacă mi-ai spune?

– Știi ce-i aia hîrtie, nu? zise Susan în glumă. Ei bine, sînt îngropată în hîrtii. O mulțime de hîrtii vechi care trebuie

---

[1] Personaj al mai multor romane de Agatha Christie, o fată bătrînă, inteligentă și curioasă care reușește să rezolve numeroase crime. (n.red.)

[2] Eduard al VII-lea, rege al Regatului Unit între 1901 și 1910, perioadă de mare efloreșcență artistică. (n.red.)

citite, analizate și clasificate. Numai unui singuratic ar putea să-i placă. Din fericire...

– Deci nu mergi în fiecare noapte la petreceri în oraș? întrebă Dee.

– O ceașcă de cacao și la ora unsprezece în pat, o asigură Susan. Deși zilele astea fac o chestie mai interesantă, ajut la investigarea unui jaf. O companie de asigurări mă plătește să fac niște cercetări despre o piesă antică furată. E cu polițiști și hoți adevărați!

– Nancy Drew[1]. Deci nu-ți petreci timpul doar cu bibliotecari, ci și cu tipi de la asigurări. Bună treabă, comentă Dee amuzată.

– Tipul nu e un agent de asigurări tipic, zise Susan, înghițînd ultimul cuvînt, ca și cum ar fi regretat că vorbise despre asta.

– Ce tip? Care tip? întrebă Dee.

– Cel de la compania de asigurări, răspunse Susan degajat, apoi adăugă: Îl cheamă David.

– Seamănă cu vreo celebritate?

– Dumnezeule, nu știu. Clancy Brown[2] cînd era tînăr, dar mai oacheș, răspunse Susan.

– Kurgan? Vînzînd asigurări? Mintea mea refuză să-și imagineze așa ceva, zise Dee ușor neîncrezătoare.

– Greșești. Nu e crunt, e doar solid. În orice caz, era vorba de munca interesantă pe care o fac, nu de tipul pentru care o fac, sublinie Susan.

– Sigur, sigur, zise Dee fals concesivă. E burlac?

– Așa cred, zise Susan cu nonșalanță. Încetează să-mi mai pui întrebări despre el. E doar un personaj secundar. Apoi se corectă: E o activitate colaterală, și unul dintre

---

[1] Eroina adolescentă a unei serii întregi de romane de aventuri pentru tineret, foarte populare în America. Simbolul detectivului amator inteligent. (n.red.)

[2] Actor american, distribuit adesea în roluri de erou negativ (între care rolul maleficului Kurgan în filmul fantastic *Highlander* din 1986). (n.red.)

motivele pentru care cred că nu voi avea suficient timp pentru tine. Apoi adăugă emfatic: Oricum nu e genul meu.

La care Dee interveni:

– OK. Am înțeles. E un tip mișto, e disponibil, dar pe tine nu te interesează. Am înțeles. Nu-mi mai spune nimic. Glasul lui Dee suna conspirativ, ca și cum tocmai descoperise ce se petrecea. Deci pot să-ți spun cursa cu care vin? Vezi dacă poți să mă întîmpini la aeroport. Nu-ți bate capul nici într-un caz: pot să ajung în oraș și singură.

Susan clipi. Părea surprinsă că Dee renunțase așa de ușor la interogatoriul despre David.

– A, da. Lasă-mă să iau un pix. Așa, dă-i drumul.

Dee sosea pe aeroportul londonez Heathrow marți seară. Susan ar fi avut timp să meargă la aeroport, fără să irosească prea mult din ziua ei de lucru.

– Și cum mai arăți, te-ai schimbat? Ești mai înaltă? Te-ai tatuat? întrebă Dee.

– Nu-ți fie teamă. Am să țin în mînă o placardă, zise Susan. Ne vedem marți, Dee.

– Pe marți, surioară, răspunse Dee și închise.

Susan rămase un moment cu telefonul în mînă, cu cotul sprijinit pe birou. Cînd puse receptorul în furcă, micul clic cauzat de atingerea plasticului se întîmplă să coincidă cu o bufnitură de la distanță, ca și cum ar fi pus jos un telefon ce cîntărea tone.

Răsfoind alene repertoriul de adrese, se trezi uitîndu-se la pagina cu numărul lui David. Își mușcă o clipă buza de jos, gîndindu-se. Apoi introduse numărul în memoria mobilului. Șterse totul din greșeală și trebui să tasteze informațiile pentru a doua oară. Stînd cu telefonul în mînă, își lăsă gîndurile să hoinărească.

Deodată visarea îi fu întreruptă de un zgomot, un sunet ca atunci cînd două bucăți de cremene sînt izbite una de alta. Venea de pe cealaltă parte a zidului – din depozit. Susan înălță capul, încercînd să audă mai bine, nemișcată. Un scîrțîit slab, prelung, ajunse la urechile ei, ca sunetul unui

obiect tîrît pe linoleum sau ca sunetul ascuțit, dar îndepărtat, al unui metal răsucit sau deformat.

Își roti alarmată ochii prin sală, căutînd ceva. Însă nu-l găsi.

Apoi ridică receptorul și apăsă pe zero. Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Susan închise.

Cu pași ușori se îndreptă spre ușă și apăsă clanța cu infinită precauție, acoperindu-și o mînă cu cealaltă. Cînd clanța fu complet lăsată în jos, deschise ușa un milimetru. Putu să vadă ușa depozitului întredeschisă și lumina aprinsă.

Tot așa de încet, dădu ușor drumul clanței. Apoi împinse ușa suficient cît să se strecoare afară.

Înainte de a ieși, studie grămada de vechituri ce se afla între ea și ușa deschisă a depozitului. Ochii îi căzură peste o stinghie de stejar solid – un băț lung de un metru, întărit la unul din capete cu un manșon de fier, cu care se desfăceau foraibărele ferestrelor înalte în stil victorian. Se furișă spre el, lăsîndu-și greutatea pe piciorul din spate, cu cel din față alunecînd înainte, încet-încet.

Mîinile i se încleștară pe băț, și Susan îl trase cu grijă din grămada de obiecte între care era vîrît. Se afla în colțul coridorului, între cele două camere. Nu era în raza vizuală a intrușilor din depozit, dar nici ea nu putea să vadă înăuntru.

O plesnitură, ca a unui cablu de oțel întins la maximum ce pocnește în două, răzbătu din încăperea pe care nu putea s-o vadă.

Apucînd bățul de ambele capete, ca pe o bîtă, Susan avansă cu pas alunecat și tăcut, apropiindu-se de ușa deschisă.

Ajungînd aici, se uită înăuntru și văzu un bărbat, îmbrăcat în negru și gri, stînd cu spatele spre ea, în fața ușii deschise a dulapului cu documente. O mulțime de dosare erau împrăștiate la picioarele lui. În mîini ținea o foaie de hîrtie pe care se vedea în mod clar un desen complicat – era același document pe care ea i-l arătase lui David pe ecranul laptopului.

Intrusul ținea hîrtia în sus, înclinînd-o în așa fel încît lumina să cadă pe ea, și era aparent captivat de ceea ce vedea.

Purta pe cap un fes negru de lînă, pe care Susan îl vedea din spate și dintr-o parte, astfel încît fața îi era umbrită și invizibilă. Dar, în timp ce-i ascundea parțial trăsăturile, fesul îi bloca totodată și vederea periferică, nepermițîndu-i să observe prezența femeii.

Susan făcu un pas spre el. Apoi înțepeni cînd, brusc, el se întoarse (în direcția dulapului însă) și smulse un alt dosar de pe raft.

Încă n-o observase, dar ea putu să-și dea seama că e același om pe care îl zărise cînd se grăbise să sară în ajutorul doamnei Harris. Acum era proaspăt bărbierit, dar fără îndoială era aceeași figură.

Mai făcu un pas. Apoi încă unul. Ajunse aproape de el.

Încă un pas și Susan își răsuci bățul deasupra umărului drept, după care îl lăsă să cadă cu putere, izbindu-l într-o parte a capului, zburîndu-i căciula și trîntindu-l la pămînt.

Lovitura produsese un zgomot curios, ascuțit și anorganic. Privirea lui Susan fu atrasă de o scînteiere metalică. Căciulița de lînă zăcea la picioarele ei și vizibil în interiorul ei se afla o bentiță galbenă aurită. Intrusul purtase un cerc de metal în jurul tîmplelor.

O lovitură de o asemenea forță peste un cap descoperit ar fi putut să fie fatală; dar, deși sîngele curgea șuvoi dintr-o rană deschisă în părul lui scurt și închis la culoare, iar ochii îi părură un moment incapabili să se concentreze asupra vreunui lucru, intrusul era totuși viu. Bentița de metal îl apărase întrucîtva de violența izbiturii.

Stătea întins pe o parte, cu un cot sub el, cu cealaltă mînă făcîndu-și umbră feței, ca și cum încerca să vadă mai bine.

Înaintînd spre el, Susan ridică bățul pentru o nouă lovitură.

Intrusul sări înapoi, tîrșîind picioarele. Se lovi de marginea ascuțită a unui dulap înalt și cenușiu, dar o clipă mai tîrziu stătea drept.

Nu era prea sigur pe picioare și ochii păreau să-i urmărească un punct invizibil, ca o muscă năucită de căldură, orbitînd în jurul capului lui Susan. Cu toate acestea, făcu un

pas spre ea, cu mîinile ridicate ca ale unui boxer în gardă, dar fără să țină pumnii strînși și cu încheieturile degetelor îndreptate spre ea.

Fără să-și ia ochii de la adversarul ei, Susan țipă cît putu de tare. În spațiul acela mic, strigătul îl făcu pe intrus să înțepenească.

Dar o secundă mai tîrziu sări la ea.

Imediat ce el se mișcă, Susan coborî fulgerător bățul, împungînd în față cu vîrful lui ascuțit. Îl atinse în falcă. Icnetul ei acoperi sunetul lemnului greu izbindu-se de os.

Intrusul căzu la pămînt într-un genunchi, dar imediat sări la loc în picioare, ca un hopa-mitică, și smulse bățul din mîinile lui Susan, făcînd-o să-și piardă echilibrul. Susan făcu un pas înapoi pentru a se restabili, apoi unul înainte, nimerind exact în pumnul lui, o lovitură rapidă de stînga ce-i atinse pometele, îndoindu-i pe loc genunchii și trîntind-o pe spate. Dădu cu capul de colțul ușii deschise a dulapului. Căzu peste bentița de metal, care o împunse dureros.

Dinspre coridor se auzi un huruit.

Partea stîngă a feței intrusului, unde Susan îl lovise prima oară, era plină de sînge, picăturile îi cădeau una cîte una de pe bărbie. Marginea fălcii drepte era însemnată de o dungă purpurie de piele vătămată, urma armei improvizate a lui Susan. Gura îi atîrna deschisă.

Făcu un pas spre Susan, care lupta să-și scoată o mînă de sub ea, incapabilă pentru moment să se ridice.

Două siluete în uniformă năvăliră în încăpere și se opriră brusc. Intrusul își răsuci capul pentru a-i privi, rotindu-și ceafa înțepenită cu o mișcare nefirească a umerilor. Nou-sosiții purtau insignele echipei de pază.

– Poliția va fi aici într-o clipă, țipă la intrus unul din paznici, un tînăr negru. Acesta rămăsese în picioare, rănit, gîfîind și privindu-i feroce. Pleacă de lîngă ea! spuse ferm agentul, avansînd spre ei. Își ținea mîna pe un trepied de

metal strîns, aflat pe o cutie de lemn, ale cărui picioare pliate erau destul de butucănoase pentru a face din el o eventuală armă. Haide! mai zise paznicul, ferm, dar pe un ton persuasiv, cu mîna încleștată în continuare pe stativul metalic. Celălalt paznic, palid și nervos, rămăsese în ușă.

Intrusul făcu doi pași ezitanți spre paznici, cu spatele îndoit, cu capul aplecat, cu sîngele curgîndu-i de-a lungul pometilor și picurînd de pe vîrful nasului lăsat în jos. Mergea ca un rănit.

Era însă numai o manevră. Brusc, intrusul înhață o mînă de documente de pe jos și alergă cu umărul înainte spre ușă. Primul paznic fu aruncat într-o parte, în timp ce încerca să-l prindă. Colegul lui, care nu făcu decît să apuce de mîneca intrusului, descoperi că rămăsese cu o bucată de material sfîșiat în mînă, în timp ce acesta trecu în forță pe lîngă el. Înainte să-și elibereze mîneca, ceva de la încheietura intrusului străluci în lumină.

– Ernie, vezi de fată! strigă omul de culoare, ridicîndu-se în patru labe și luînd-o la fugă după intrusul care o zbughise deja prin ieșirea de urgență de lîngă lift și acum urca scările cîte trei trepte odată.

Agentul rămas pe loc privi neliniștit la Susan, apoi la partenerul lui care dispărea.

Susan ridică o mînă, iar el veni repede spre ea și o ajută să se scoale.

Era destul de nesigură pe picioare, așa că fu obligată să-și arunce un braț peste umerii lui acoperiți de mătreață pentru a se ține dreaptă.

– Ajută-mă să mă duc în cealaltă încăpere, repede, i se adresă ea.

El o susținu în timp ce ea își croia drum spre birou. Picături de sînge strălucitor căzură de pe o șuviță a părului blond, imprimînd o dungă stacojie pe tricoul alb de bumbac.

Susan se poticni și aproape căzu pe scaun. Agenda era tot deschisă, cu telefonul mobil peste ea, ca un semn de carte supradimensionat.

Susan înhăță telefonul și formă un număr cît de repede putu. Tresări cînd receptorul îi atinse obrazul.

Telefonul sună – o dată, de două ori, apoi cineva răspunse.

– David, spuse ea.

CAPITOLUL 13

CÎTEVA CLIPE MAI TÎRZIU
JOI, 17 APRILIE

– Îi sun, dar sînt și eu doar la cîteva minute distanță, răspunse David cu telefonul la ureche și cu o mînă pe volanul mașinii, apoi ascultă vocea lui Susan de la celălalt capăt al firului. Dumnezeule! Ești bine? Doamne! Apoi ascultă mai departe. Fii atentă, te afli chiar lîngă Spitalul Universitar. Am să te sun acolo pe mobil. Ești bine? Ascultă. Da, da. Îi sun acum. Făcu o clipă pauză, pentru a depăși un autobuz prea lent. Du-te la spital. Te sun în curînd. Închise și formă 999.

După cîteva explicații, femeia de la centrala poliției înțelese ce se petrecea: un om care tocmai comisese un atac violent într-o zonă a Londrei se îndrepta probabil spre o altă locație. David menționă numele inspectorului Hammond și dădu cîteva informații despre sine. După cîteva minute fu asigurat că o mașină era pe drum, așa că închise.

Pentru moment era prins în trafic, așteptînd să se schimbe culoarea semaforului, pe drumul de la Islington spre Old Street. Căută în memoria telefonului mobil, găsi numărul lui Hammond și îl formă.

– Hammond, lătră o voce chiar după primul țîrîit.

– Sînt David Braun, spuse celălalt și, fără să-i mai dea voie să replice, continuă: Omul nostru tocmai a atacat-o pe Susan

Milton la Universitate și a furat hîrtiile despre care ți-a vorbit ea. Ai pe cineva la adresa aceea pe care ți-am dat-o?

– Acum nu, răspunse Hammond.

– Am sunat la 999, dar am considerat că trebuie să știi și tu. Poate că ai vreun echipaj pe acolo, continuă David și, ținînd fix volanul cu genunchiul, trase de cravată, lărgi nodul și o scoase.

Haina și-o dăduse deja jos și acum se afla pe locul de lîngă el.

Hammond spuse scurt:

– Trebuie să mă ocup de asta. La revedere, Braun. Apoi adăugă tăios, abia auzit: Mulțumesc.

Adresa spre care se grăbea acum David se afla pe o străduță ce dădea în Great Eastern Road, șoseaua care mergea de la Old Street în jos spre centru și apoi spre Turnul Londrei. Cartierul era o aglomerație de clădiri vechi din cărămidă roșie, cu trei etaje, pline de garsoniere și ateliere – multe dintre ele avînd încă uși de pod la ultimul etaj și vechi scripeți de fier ancorați sub acoperișuri –, rămășițe ale unui trecut în care zona era locuită de muncitori, înainte să fie renovată pentru a satisface gusturile clasei de mijloc.

Soarele coborîse mult sub orizontul vizibil lui David. Întunericul făcea ca străzile întortocheate să pară și mai înguste. Rătăcind prin labirintul lor, David ajunse pe o străduță pavată cu piatră.

În sfîrșit, coti după un colț și nimeri în raza farurilor unei mașini. Un Porsche negru mergea în gol, lipit de bordură, aproape de o intrare retrasă de la stradă. O ușă înaltă, cu două canaturi, din lemn, vopsită în albastru, ducea la parterul unui atelier. O siluetă îmbrăcată în negru deschisese unul din canaturile ușii și acum trăgea cu putere de zăvorul din partea de jos a celuilalt.

Cînd David dădu complet colțul și strălucirea purpuriu-haloidă a farurilor Porsche-ului nu-l mai orbi, putu să-l recunoască pe omul întîlnit cu cîteva zile înainte. Bărbatul pe care-l văzuse sărind un zid de trei metri se afla în fața lui,

trăgînd de zăvorul din stînga ușii, fără să reușească să-l scoată din pămînt. Umărul drept căzut și felul în care se ținea cu mîna stîngă de clanța grea de fier sugerau că se sprijinea mai puțin pe picioare și mai mult de ușă.

Deschisă, ușa înaltă de lemn ar fi fost destul de largă pentru a primi Porsche-ul. O pardoseală de ciment abia vizibilă în interior sugera un garaj.

David nu încetini pînă ce nu fu în dreptul ușii deschise, fără să dea astfel impresia că a ajuns la destinație. Dar cînd trecu de silueta care se lupta cu zăvorul, frînă brusc și puse botul Saab-ului său de-a curmezișul străzii, oprindu-l doar la cîțiva centimetri de botul Porsche-ului și blocînd astfel strada.

Apoi sări din mașină, dar omul nu fugi, ci se ridică doar din poziția aplecată și își îndreptă umerii.

O jumătate a feței lui era neagră, acoperită de sînge uscat, de la frunte pînă la barbă. În jumătatea cealaltă, linia maxilarului era umflată oribil, cu pielea oacheșă întinsă peste obrazul deformat. În carne i se imprimase urma unei lovituri violente.

Vorbi printre dinții strîns încleștați, cu buzele răsfrînte de pe gingiile însîngerate; părea un craniu care vorbește:

– Un singur cîine, și acela fără tribut. Mă simt insultat, zise el sugînd sîngele printre dinți. Poate chiar mortal! continuă cu un șuierat scurt, ce intenționase probabil să fie un hohot de rîs.

David se oprise la cîțiva pași de adversarul lui, care stătea nemișcat în ușă.

Individul îl studia.

– Ce inteligent din partea stăpînului să-și trimită fiul credincios. O sută de ani de-acum încolo îți vei dori să-l fi păstrat pentru tine însuți.

David nu răspunse.

– Ei bine, hai să vedem cît de bine ți-ai învățat lecțiile, adăugă silueta, însoțindu-și ultima silabă de o bulă de sînge ce i se formă în colțul gurii.

Făcu un pas înainte și scoase mîna stîngă de la spate, dînd la iveală un cuțit ținut strîns în pumn.

David făcu involuntar o jumătate de pas înapoi, reacționînd instinctiv la vederea unei arme printr-un gest care crea mai mult spațiu de mișcare. Își lăsă apoi toată greutatea pe piciorul din spate, căci pericolul unui cuțit făcea o lovitură de picior preferabilă unui pumn. Își ridică garda mai sus, în defensivă, cu mîinile acoperindu-și fața și îndreptînd spre inamic doar oasele ascuțite ale coatelor.

Celălalt își trecu cuțitul în mîna dreaptă, ținîndu-l ca și cum avea intenția să i-l dea lui David. Apoi schiță cu el mișcări circulare, agitîndu-l în aerul din fața lui. Făcu un pas mic spre David, apoi altul, forțîndu-l să se retragă. Începu să-l împingă spre mașini.

Deodată, lama cuțitului străluci în aer, îndreptată spre garda lui David, țintind înalt, la nivelul ochilor și al degetelor, dar brațul atacatorului nu era complet întins, ceea ce-i permise lui David să evite vîrful strălucitor al lamei.

Cuțitul se arcui spre el de încă două ori, forțîndu-l să continue să se retragă. Acum se afla aproape de aripa mașinii sale, înghesuit în V-ul dintre zid și ușa deschisă. Era încolțit.

Își aruncă repede privirea într-o parte, ca și cum măsura posibilitatea unei retrageri, luîndu-și o clipă ochii de la adversar. În secunda aceea cuțitul se avîntă spre fața lui. Dar în momentul în care aplecă privirea, David își mută greutatea de pe piciorul drept. Și, cînd atacatorul lui se năpusti înainte, el își aruncă călcîiul drept exact în rotula piciorului din față al adversarului. Își dădu trunchiul înapoi, în afara traiectoriei cuțitului, lăsîndu-se să cadă pe aripa mașinii.

Adversarul lui se poticni și se clătină spre spate, genunchiul i se îndoi, iar mîinile îi fluturară prin aer în căutarea echilibrului.

David se ridică de pe mașină, azvîrlindu-se înainte și aruncîndu-și piciorul stîng în pieptul adversarului. Acesta fu aruncat pe spate și căzu lovindu-se cu capul de bordura rotunjită, cu mîinile aruncate în sus. Rămase întins pe spate.

David făcu un pas înainte, îl prinse de încheietura mîinii aruncate într-o parte, o acoperi cu cealaltă mînă și trase, punîndu-și piciorul drept pe umărul adversarului trîntit la pămînt. Îi răsuci brațul de la cot, încît palma abia dacă mai putea ține cuțitul. Rănitului i se tăie răsuflarea.

David prinse în palmă pumnul celuilalt, apăsînd cu putere baza degetului mare și răsucindu-i mîna pînă ce adversarul lui deschise degetele și dădu drumul cuțitului pe pavaj. Continuă să răsucească, apoi se opri și trase de mîna întinsă a celuilalt făcînd-o să se îndoiască de la cot. Brațul se plie pînă ce mîna fără cuțit îi ajunse bărbatului lîngă ureche. Umărul omului căzut la pămînt se ridică în încercarea de a slăbi tensiunea dureroasă din brațul răsucit.

Continuînd să țină strîns degetul mare și încheietura, David îi răsuci brațul pînă ce-l forță pe adversar să se întoarcă pe burtă și apoi îi puse un genunchi în spate. Imobilizat, cu încheietura răsucită și zdrobit, omul de la pămînt încetă să mai lupte.

Nu vorbiră și nici nu se mișcară cîteva minute, pînă ce sirenele, zgomotul unor motoare puternice și în final pași ce alergau anunțară sosirea poliției.

Doi polițiști se apropiară, în timp ce un al treilea și un al patrulea îi încadrară din ambele părți. Atunci David vorbi:

– În stînga e un cuțit. N-am să mă mișc dacă vreți să-l luați. Numele meu este David Braun. Inspectorul Hammond de la Brigada de Intervenție Rapidă poate să vă confirme identitatea mea. Acesta e omul pe care-l caută.

Un polițist se apropie de David pe la spate, acesta îl zări doar cu colțul ochiului. O lovitură de picior și un zăngănit și cuțitul fu aruncat mai departe peste bolovanii pavajului.

– Spuneți-mi cînd sînteți gata, ca să-i dau drumul, zise David.

– Mai stați puțin, domnule, i se adresă un polițist. Apoi vorbi în microfonul de pe rever. Întîi să stabilim indentitatea tuturor, înainte să se miște cineva.

Timp de cîteva minute, David şi captivul său rămaseră încleştaţi şi imobili, în timp ce poliţistul vorbea în radio. În cele din urmă omul legii îi spuse lui David:

– Cred că este clar că sînteţi domnul Braun. Dacă îmi permiteţi să pun o cătuşă la încheietura aceasta, puteţi apoi să-i daţi drumul.

David ridică întîi una, apoi a doua încheietură a prizonierului, pentru ca poliţistul să-i apropie mîinile şi să-i pună cătuşele. După care se ridică şi se dădu la o parte, scuturîndu-şi murdăria de pe pantaloni şi uitîndu-se să vadă dacă nu e rănit. Încă respira repede, în ciuda faptului că în ultimele cinci minute nu făcuse aproape nici o mişcare.

Apoi scoase o carte de vizită şi zise:

– Inspectorul Hammond are toate informaţiile despre mine, dar, oricum, iată-le şi aici. Bănuiesc că vor trebui făcute nişte hîrtii...

Poliţistul dădu din cap şi bombăni:

– Da, într-adevăr.

– Luaţi legătura cu mine dacă e nevoie.

Prizonierul, care şedea acum în mijlocul străzii, i se adresă lui David:

– Ţi s-a ordonat să nu mă ucizi?

– Nu ştiu ce vrei să spui, zise David, adresîndu-se atît poliţistului, cît şi adversarului său.

– Ar trebui să vă faceţi un control, zise poliţistul. E foarte uşor să te răneşti fără să-ţi dai seama cînd îţi creşte adrenalina. Întorcîndu-se spre colegii lui, adăugă: Voi doi aruncaţi o privire rapidă înăuntru şi controlaţi dacă mai e cineva pe acolo. Fiţi atenţi. Vom lua prizonierul cu noi. Şi pe asta ridicaţi-o de aici, spuse el, făcînd semn spre Porsche.

După ce prizonierul fu aşezat pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile poliţiei, aceasta întoarse şi plecă.

– Ar fi mai bine s-o mut şi eu pe a mea, zise David, arătînd spre propriul automobil, la care unul dintre cei doi poliţişti rămaşi dădu aprobator din cap.

Se îndreptă spre mașină și urcă. Cheile erau tot în contact. Ridică mîinile, ce-i tremurau ușor. Răsuci cheia, porni motorul și dădu înapoi, pînă ce mașina fu paralelă cu bordura. Înaintă cîțiva metri, trecu de Porsche și parcă.

Coborî și se întoarse spre ușa deschisă a garajului, dar polițiștii intraseră deja înăuntru. David făcu cîțiva pași în interior, dar nu văzu nimic altceva decît o pată de ulei întinsă pe ciment și o scară de lemn ce ducea probabil la un etaj. Pe scări se auzeau vocile preocupate ale polițiștilor.

Se întoarse să plece, dar ceva îi atrase privirea. Atacatorul lui nu reușise să deschidă al doilea canat al ușii duble. În umbra adîncă dintre ușa încă închisă și perete se afla o geantă.

David se apropie. Un sac de voiaj negru, elegant, nou-nouț și fără nici o pată se afla pe podeaua de ciment murdară. Era clar că nu stătea de mult acolo. Ca și cum cineva care avusese nevoie pentru moment de ambele mîini îl pusese jos.

David privi în susul scărilor. Nici urmă de polițiști. Privi înapoi spre geantă. Era aproape invizibilă în întuneric.

O apucă și se îndreptă rapid și cu pași rigizi înapoi spre mașină. Demară apoi cît putu de repede. Pînă în momentul cînd strada dispăru din oglinda sa retrovizoare, nici un polițist nu-și făcuse apariția.

CAPITOLUL 14

O ORĂ MAI TÎRZIU
JOI, 17 APRILIE

Susan stătea cu capul în mîini. Cîteva dintre scaunele tari portocalii din jurul ei erau ocupate, dar majoritatea rămăseseră goale. Cele mai multe nu aveau să fie necesare pînă ce cîrciumile nu începeau să se golească. Alesese un moment bun pentru a veni, îi spusese un medic simpatic cu figură asiatică.

Aşteptase doar o jumătate de oră pînă fusese consultată. Prezenţa unui poliţist care-i cerea amănunte şi întreba asistentele cît timp va mai avea de aşteptat făcu să i se dea o atenţie destul de promptă. Cînd fu chemată după o perdea, pentru ca rănile să-i fie curăţate şi pansate, poliţistul plecă.

Tăietura de la cap îi fu prinsă în cinci copci. Sîngele se uscase, năclăindu-i părul şi lipindu-l de cap. Lovitura în obraz îi crăpase pielea şi urma să se transforme într-o vînătaie spectaculoasă, i se spusese. Medicul acoperi rana cu un pansament steril. Apoi termină tratamentul cu o injecţie antitetanos.

Simţindu-se încă incapabilă să pornească spre casă, Susan se întoarse în sala de aşteptare. În încăperea caldă şi luminoasă, înconjurată de personalul medical atent, descoperi că pleoapele începeau să-i cadă, deşi era abia trecut de ora nouă seara.

Medicul care o tratase apăru din spatele perdelei și se îndreptă spre ea.

– Arătați destul de obosită, zise el, adresîndu-i un zîmbet profesional.

– A fost o zi destul de plină, spuse ea, ridicînd ochii.

– Vă aduceți aminte ce făceați înainte de a se întîmpla toate astea? întrebă el.

– Sigur. Am sunat-o pe sora mea, răspunse ea.

– Și nu v-ați pierdut cunoștința, nu? mai întrebă el.

– Așa cum v-am spus, dacă s-a întîmplat așa ceva, nu-mi amintesc. Nu cred că am avut timp, zise ea.

El păru îngrijorat. Își puse vîrful degetelor pe capul ei, aplecîndu-i-l, apoi îi privi din nou cu atenție craniul.

– E cineva care să vă supravegheze în noaptea aceasta? mai întrebă el.

În acel moment se auzi o voce:

– Susan!

Ea privi în jur și îl văzu pe David stînd în picioare, îmbrăcat cu o cămașă cenușie, mototolită și murdară.

– Ați venit să o luați? îl întrebă medicul.

– Da. E bine? întrebă David la rîndul lui, cu o expresie de profundă îngrijorare pe figură.

– Nu există nici un motiv să credem altceva, dar o lovitură la cap e întotdeauna imprevizibilă. Pot să vă rog ceva? Puteți să o supravegheați pe prietena dumneavoastră în noaptea aceasta? Se uită la Susan. Probabil că sînteți doar frîntă de oboseală, dar, dacă o să vă simțiți amețită sau confuză – îl privi din nou pe David – ori dacă nu veți putea s-o treziți, chemați o ambulanță. Există un risc foarte mic, dar trebuie totuși să fim prevăzători, mai zise el.

Susan începu să spună:

– El nu e...

Dar David o întrerupse, adresîndu-i-se:

– Ești binevenită la mine acasă. Mă simt răspunzător de starea ta.

Medicul privi de la unul la altul.

– Deci nu erați chiar în stadiul de „stat împreună". Ei bine, știți ce? Acum sînteți! Gîndiți-vă că e mîna destinului. Se întoarse să plece și făcu o pauză. Copcile acelea pot fi scoase probabil într-o săptămînă. Treceți pe aici sau cereți-i medicului dumneavoastră de familie s-o facă. Se îndepărtă cu pași mari, urîndu-le: Succes.

David se așeză lîngă Susan, își puse mîna pe umărul ei și-i spuse:

– Îmi pare foarte rău! Ce ... cum te simți?

Susan îi adresă un zîmbet slab.

– Acum sînt bine. L-au prins?

– Da, răspunse David cu înverșunare, dar triumfător. E în mîinile poliției. Cineva l-a pocnit bine înainte ca eu să ajung la el.

– L-ai atacat? întrebă ea ridicînd pe neașteptate privirea.

– Și tu, nu-i așa? o întrebă la rîndul lui David privind-o în ochi.

Susan izbucni într-un mic hohot de rîs obosit.

– L-am izbit cu o vergea pentru deschis ferestrele. De două ori.

David îi întoarse zîmbetul, ridicînd din sprîncene.

– Arăta ca și cum ar fi fost lovit de un autobuz. Zîmbetul i se șterse. El ce ți-a făcut?

– Exact ceea ce poți vedea, zise ea indicîndu-i obrazul umflat și peticit, și în afară de asta m-am lovit cu capul de ceva.

– Regret că te-am băgat în treaba asta.

Ea ridică din umeri.

– Cred că eu însămi m-am băgat. Vreau să fiu supărată pe tine pentru că ai pornit o astfel de cruciadă de unul singur, însă presupun că nu m-a forțat nimeni să mă reped la el, în loc să fug mîncînd pămîntul. Oricum, sînt prea obosită să mai gîndesc. E după gratii, iar noi amîndoi am scăpat teferi.

Se ridică cam țeapănă, dar el o ajută.

– Să știi că am vorbit serios, o asigură el. Ești binevenită să stai la mine, sau putem să mergem acasă la tine, dacă preferi.

– Încerci să mă agăți, zise ea, îngustîndu-și ochii.

– Nu. Am vrut să spun... începu el, bîlbîindu-se.

Ea se sprijini de el și continuă:

– Am glumit. Liniștește-te. Dacă ție ți-e indiferent, hai să mergem la tine. O casă victoriană, mare și veche, nu e exact ceea ce îmi doresc în acest moment. Vreau un loc tihnit. E confortabil la tine?

Vorbea din ce în ce mai încet, ținîndu-l de braț pentru a se putea ține pe picioare.

– Sînt bărbat, heterosexual și sub cincizeci de ani, așa că nu, nu e un loc tihnit. Dar e destul de confortabil și, mulțumesc lui Dumnezeu, pentru moment e destul de curat, zise el.

David o conduse pe Susan spre ieșire; ea putea să meargă, dar nu părea în stare să se orienteze. Aproape dormea din picioare.

– Doamne, într-adevăr adrenalina asta te stoarce de puteri. Sau poate e anestezicul, zise ea.

David parcase la cîteva minute distanță de spital. Aerul răcoros al serii păru că o trezește puțin pe Susan, deși încă se mai sprijinea de David.

– Știi ce cred eu? întrebă ea. Cred că e o minune că amîndoi mai sîntem în viață. David nu răspunse, așa că ea continuă: M-am gîndit din nou la asta, cînd așteptam în spital. A ucis două persoane – s-ar putea să fi luat arma de la unul din ei pentru a o face. A băgat în spital doi polițiști și un paznic, și pe o bătrînă doamnă. Și poate să forțeze o ușă și apoi să smulgă partea din față a unui seif, aparent cu mîinile goale – Dumnezeu știe cum! Și tu l-ai văzut sărind un zid de aproape trei metri. Am fost incredibil de norocoși că n-am fost uciși. Toți ceilalți s-au confruntat de fapt cu un fel de monstru; nu știu de ce, noi am avut de a face doar cu un om.

David dădu din cap cu gravitate și zise:

– Am ajuns acasă la el înainte ca poliția să sosească. Ar fi trebuit să-l las în pace. Am fost doar... Nu știam ce ți-a făcut și nu voiam să-mi scape.

– Nu ți-a fost frică? întrebă ea.

– Doar la un moment dat. Și nu înainte. Pur și simplu nu m-am gîndit la asta. N-am fost speriat, pînă n-am văzut că are în mînă un cuțit.

Susan îl strînse de braț.

– Dumnezeule mare!

– Putea să aibă o armă. Putea să aibă o jumătate de duzină de prieteni în jur. De fapt, dacă nu i-ai fi administrat tu o astfel de ciomăgeală, nici nu cred că ar fi avut nevoie de ceva, poate nici de cuțit. Știam asta; l-am văzut cum se mișcă. Dar cumva nu mai conta. Eram un idiot, dar nu-mi păsa. Voiam să-l opresc.

– Și la ce te gîndeai cînd l-ai atacat? mai întrebă ea.

– Mă gîndeam: „Pot să-l învîng", răspunse David. Cred că antrenamentele mi-au distorsionat mintea. Într-un fel mi se părea un test, ceva prin care trebuia să trec. Își ridică mîinile în sus și o privi: Dar scuza ta care a fost?

Între timp sosiseră la automobil. David îl descuie, se desprinse de brațul lui Susan și-i deschise portiera dreaptă. După ce Susan fu înăuntru, închise ușa și înconjură mașina pînă la locul șoferului, apoi urcă.

Ea căzu pe gînduri în timp ce el porni mașina și așteptă o breșă în trafic.

– L-am luat prin surprindere, spuse Susan. Găsise documentul ce descria Markerul și *a trebuit* să arunce o privire. Am știut că pentru cîteva secunde nu va fi atent la nimic altceva. După aceea probabil că urma să-și revină și să se transforme într-o forță de neoprit. În mod evident, aș fi vrut ca altcineva să-l fi surprins cu garda jos, dar nu eram decît eu pe acolo. Așa că mi-am încercat norocul.

David ridică ochii și o strînse de mînă.

– Așa cum ai spus, am fost cu adevărat norocoși.

Cîteva minute continuară drumul în tăcere. Susan se întorsese să privească pe fereastră, cu fruntea sprijinită de geam. Și deodată întrebă:

– Poliția a recuperat documentele? Cele pe care le-a furat?

– Nu tocmai, răspunse David misterios.

Ea îl aștepta să continue.

– I-am luat geanta, începu el. Se opri o clipă, apoi zise: Avea cu el o geantă și în ea erau documentele. Și ceva în plus, într-o cutie. Cred că e Markerul.

Își aruncă privirea spre Susan, luîndu-și ochii de la drum pentru o secundă și încercînd să-i ghicească reacția.

Pentru un moment ea nu spuse nimic. Apoi începu să rîdă:

– Ei bine, de ce nu? rosti ea aproape necontrolat, printre hohote, și cu un ton sălbatic în glas. David se trezi că zîmbește, veselia ei fiind molipsitoare, în ciuda faptului că suna puțin cam nesăbuită. După un minut ea își recăpătă controlul și spuse: De ce oare nu mă surprinde?

David nu reuși să găsească un răspuns.

– Ai vreun plan? mai întrebă ea.

– Am să-l predau mîine, inventez eu o poveste, zise el. Dar am vrut să văd chestia asta. Afirmația suna emfatic. Își aruncă ochii spre ea. Îl privea, așteptînd să continue, așa că reluă: Acum l-ai văzut pe individ. Știi că are ceva ciudat, bizar, sau cum vrei să-i spui. Ei bine, proprietarul Markerului e la fel. Și el e un tip straniu. Și amîndoi sînt obsedați de acest obiect. Ea continua să asculte răbdătoare. A crezut că venisem să-l omor, zise el mai departe și clătină din cap a îndoială. M-a numit „fiu" și mi-a spus că, o sută de ani de aici încolo, am să-mi doresc să-l fi păstrat pentru mine. Nu știu ce să înțeleg din asta. Apoi a mai sus ceva în legătură cu un tribut. Făcu o pauză. Indiferent ce se întîmplă, vreau să aflu. Vreau să știu cine dracu' sînt oamenii ăștia și despre ce vorbea tipul, continuă David pe un ton exasperat.

– A spus „tribut"? întrebă Susan curioasă.

– Da, a spus că n-am tribut. Pentru tine înseamnă ceva? întrebă el.

– Despre așa ceva se pomenește într-unul dintre documentele din colecție. Acolo se vorbește despre tribut. Este... Este un fel de insignă de serviciu, ceva pe care-l porți. Cred că denumirea lui e un fel de calambur. Tribut înseamnă literalmente un dar din partea tribului, dar înseamnă și trei de ceva. Indiferent ce înseamnă aici, cred că e format din trei părți. Pergamentul vorbește despre tribut pe fruntea cuiva; una dintre părți e în mod evident ceva ce se poartă pe cap. Rămase tăcută o clipă. Nu ne deosebim chiar total noi doi, continuă apoi, adresîndu-i un zîmbet strîmb. Tu ești fără îndoială mai rău ca mine. Totuși și eu am partea mea de vină.

– Ce vrei să spui? întrebă David. Despre ce vorbești?

– Am ascuns și eu ceva poliției, zise ea liniștită.

– Ce? întrebă David cu o voce calmă și egală.

– Tipul avea ceva pe cap, ca o bentiță. Cred că e de aur. Cînd l-am izbit cu bățul, am lovit de fapt bentița aceea. Dacă nu era acolo, cred că puteam să-l omor. Se opri timp de un minut. Era foarte liniștită și își ținea mîna la gură. Apoi scoase un sunet ușor, un fel de oftat. După care ridică din nou capul și vocea ei deveni mai puternică: Am păstrat bentița. E în biroul meu.

– Vrei să spui că la asta s-a referit cînd a spus „tribut"? La bentița de aur pe care o purta? întrebă David.

Susan ridică din umeri.

– Și ce înseamnă asta? continuă el să întrebe, interesat, dar neîncrezător. E un fel de societate secretă? Ca Templierii, sau Illuminati, sau ceva asemănător?

– Știi despre treburile astea? întrebă Susan.

– Nu știu nimic, cu excepția faptului că sînt foarte populari printre susținătorii conspirațiilor teroriste, răspunse David.

– Puteai la fel de bine să spui masonii sau Prioria din Sion. Sînt sute, afirmă ea.

– Și tu nu crezi în așa ceva? întrebă el.

– Nu. Nu ca atare. Nu cred că sînt complet inventate, cred doar că majoritatea teoriilor conspirative sînt colecții de informații disparate, puse cap la cap în mod nejustificat, zise ea.

– Și cum am putea noi să punem toate astea cap la cap în mod coerent, ca să le dăm un sens, în loc să pară aberațiile unui paranoic?

Susan oftă.

– Poate că nu putem. O să ne uităm la Marker. Apoi îl vei înapoia proprietarului. Eroul negativ va merge la închisoare, sau poate într-un azil de nebuni. Iar noi s-ar putea să nu reușim niciodată să rezolvăm acest puzzle. Poate că nu avem suficiente piese. Poate că așa începe orice teorie a conspirației, luînd doar jumătate din întreg și pretinzînd că e un întreg.

David șofă mai departe în tăcere, adîncit în gînduri.

Susan îi puse o mînă pe umăr și rosti blînd:

– Nu e neapărat ceva rău. Ne-am confruntat cu primejdia și am descoperit că nu sîntem lași – sau poate că amîndoi avem nevoie de puțină autoanaliză. E un moment potrivit pentru a ne încheia aventura. Nu cred că aș fi tentată să fac așa ceva și a doua oară.

– S-ar putea să ai dreptate, aprobă David. Eu îmi voi face un client fericit, iar tu îți vei studia colecția în liniște. Amîndoi sîntem încă în viață. Ceea ce nu e un rezultat prea prost, nu-i așa?

– Categoric nu, răspunse ea liniștitor. Și s-ar putea chiar să rămînem prieteni, adăugă zîmbind.

În timp ce vorbeau, ajunseră acasă la David. Găsiră un loc de parcare chiar în față.

Apartamentul se afla la etajul unei clădiri de la începutul secolului, transformate, amplasate în pantă. Avea un dormitor mare și un al doilea mult mai mic, cu un singur pat, acum acoperit cu cutii.

David îi oferi Susanei camera lui, dar ea insistă că s-ar simți mult mai bine decît el în patul cel mic.

Susan, a cărei bluză era pătată de sînge și al cărei păr lipit atîrna țeapăn, întrebă dacă putea să facă un duș.

În timp ce-l făcea, David căută niște haine curate și găsi un vechi tricou larg, niște pantaloni de trening, o pereche de șosete flaușate și niște boxeri de bumbac – toate proaspăt spălate. Le așeză pe patul din camera cea mică, după ce luase de pe el cutiile și schimbase așternutul. Susan se afla tot sub duș.

Cînd ieși, după aproape douăzeci de minute, înfășurată în diverse prosoape, se duse grăbită în noua ei cameră.

David bătu la ușa închisă.

– Ciocolată fierbinte? o întrebă el. Oricine are nevoie de niște ciocolată fierbinte cînd se simte dat puțin peste cap.

Ea crăpă ușa și privi atentă prin deschizătură, descoperindu-și părul ud și un umăr gol acoperit de picături de apă.

– Ai ceva de migdale? Un lichior?

– Amaretto? întrebă David.

– Da, ăsta, zise ea.

– S-ar putea să am, dacă prietenul meu Banjo nu l-a aspirat deja. Are tendința să-și închipuie că, dacă eu nu termin ceva de băut într-o lună, am nevoie de ajutor. Vrei să-ți torn în ciocolată sau separat? mai întrebă el.

– În ciocolată. Pentru început, zise ea.

– Nu arăți gata îmbrăcată. Deci mai am și eu timp pentru un duș?

– Ei, doar ești la tine acasă. Servește-te. Cu toate că presupun că n-a mai rămas apă fierbinte pentru nimeni pe strada asta. Îmi pare rău, zise ea.

David puse puțin lapte la încălzit la foc mic și se îndreptă spre baie. Cînd ieși, purta același gen de îmbrăcăminte ca și Susan, care acum stătea pe canapeaua de piele neagră, cu picioarele strînse sub ea.

– Boxerii mi-au plăcut, zise ea.

David păru puțin jenat.

– N-am știut dacă vrei... Dacă ai purta...

– Fără nici o problemă! Va trebui să încetez să te mai tachinez; nu reușesc să te provoc. De fapt, obișnuiam să port boxeri bărbătești cînd eram în liceu. Un fel de rebeliune mascată, zise ea.

– Nu-mi spune asta, zise el dînd din cap. În nici un caz nu trebuie să știu ce obișnuiai tu să porți sub uniforma școlară. De fapt, probabil că acum mă fac vinovat de un soi de delict.

– O, *acum* să nu comiți vreo crimă, zise ea. Apoi arătă spre cana cu lapte. Fii băiat bun și găsește Amaretto ăla, zise ea, și apoi cu accentul tărăgănat și gutural al celor din sud: Mami trebuie să-și ia medicamentul.

David rîse.

– Stai așa, zise el intrînd în bucătărie, care nu era decît o prelungire a camerei de zi. Începu să caute prin dulapuri. Ai voie să bei alcool? întrebă el. Nu-mi aduc aminte ca doctorul să fi menționat asta.

– Dă-mi, spuse ea. Altfel devin nesuferită!

El chicoti din nou.

– În regulă. Scoțînd o sticlă prăfuită din fundul unui dulap, adăugă: Iat-o! În mod clar, i-a scăpat lui Banjo.

Pregăti două căni de ciocolată fierbinte și turnă în a ei lichior. În a lui puse cîțiva stropi de whisky irlandez și se strîmbă cînd o gustă. Apoi aduse băuturile lîngă sofa. Susan își luă cana și-și strînse mai aproape picioarele, pentru ca el să se poată așeza alături. Apoi oftă și un minut capul i se rezemă de spătarul canapelei.

– Am nevoie de o mică vacanță, zise ea.

– Unde ai vrea să mergi? întrebă el blînd, sorbind din cana lui.

– Undeva pe o insulă, zise ea visătoare. Poate o insulă grecească. Un bar, un hotel, un restaurant și poșta. Poate și o capră.

– Sună frumos! Și ce ai face acolo? mai întrebă el, tot cu voce scăzută.

Cînd răspunse, Susan părea aproape adormită:

– Aș sta sub un copac, cu cărțile mele. Aș privi măslinii. Aș vorbi cu capra.

Cana din mîna ei începu să se încline și David se întinse pentru a o prinde, înconjurîndu-i palmele cu ale lui. Ea deschise ochii și ridică surprinsă capul. Apoi se înălță puțin pe sofa, ceea ce-i apropie și mai mult. Degetele li se împletiseră și lui David îi luă puțin timp pentru a și le desprinde.

– O ții? întrebă el.

– Am s-o țin, răspunse ea.

David îi eliberă mîna și se depărtă. O clipă nici unul nu mai scoase vreo vorbă.

După cîteva secunde își dădură seama că se uitau fix unul la altul, așa că Susan își îndreptă ochii în altă parte.

– Mai bine mă duc să mă culc, zise ea. Care e programul tău pentru mîine dimineață?

– Medicul a spus că trebuie să te țin sub supraveghere. Știu că e neplăcut, dar vreau să te controlez din două în două ore, zise el.

Ea se strîmbă, dar acceptă:

– O, da, așa a spus, nu?

– Am să bat la ușă, doar atît. Dă-mi doar un semn că ești încă în funcție. Probabil că am să mă scol în jur de șase, așa că la ora aceea, cînd voi veni în control, o să ne facem un plan.

Ea mai luă cîteva guri din ciocolată și puse jos cana pe jumătate goală.

– Aș putea să împrumut o periuță de dinți? întrebă ea, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre baie.

Își tîra picioarele în șosetele prea mari, peste care cădeau pantalonii lăbărțați.

– Ai acolo una, zise el.

Cînd ea închise ușa băii, el se duse în camera ei și îi adună îmbrăcămintea purtată. Lenjeria și blugii fură băgați în mașină la ciclul cu apă rece, iar bluza însîngerată fu pusă la înmuiat într-un lighean cu apă rece. În timp ce făcea asta, se auziră apa de la toaletă și zgomotul picioarelor în șosete.

– Noapte bună, strigă ea și închise ușa dormitorului.

Cînd, la ora unu, bătu la ușa încuiată, David spuse:

– Cîte degete țin ridicate?

– Ar fi bine să nu fie doar unul, răspunse vocea ei somnoroasă.

La ora trei, el strigă:

– Cine e președinte?

– Al Gore, răspunse ea.

David îi puse îmbrăcămintea la uscat și fixă alarma ceasului pentru ora șase.

CAPITOLUL 15

ÎN ACEEAȘI SEARĂ
JOI, 17 APRILIE

În automobil se aflau trei persoane: șoferul, pasagerul de lîngă el și captivul.

– Numele? repetă întrebarea polițistul de pe locul din dreapta, de data aceasta cu mai multă duritate.

Prizonierul era singur pe bancheta din spate, cu capul plecat și respirația șuierătoare auzindu-se chiar și peste zgomotul motorului. La fiecare răsuflare se auzea cum se înecă și hîrîie, fapt care, împreună cu amprenta pantofului lui David cît se poate de vizibilă pe pieptul lui, nu dădea impresia unei sănătăți înfloritoare. Sîngerarea rănii de la cap se oprise, dar din înfățișarea lui nu era clar dacă prima oprire ar fi trebuit să fie la secția de poliție sau la spital.

Mîinile îi erau așezate pe genunchi, cu încheieturile fixate în cătușe. Dar, în loc să aibă palmele strînse împreună, ofițerul care îl arestase îi îndoise brațele – fiecare palmă ajungînd la cotul opus – și apoi îi pusese cătușele.

Ținea capul aplecat și privirea pierdută, întoarsă înspre sine. Nu dădea semn că ar fi conștient de ceea ce-l înconjoară sau că ar auzi întrebările ce i se puneau din cînd în cînd.

Neprimind nici un răspuns sau reacție, polițistul de pe locul pasagerului îi întoarse captivului spatele. În acest moment, silueta cocoșată scrîșni:

– Jan.

– Jan sau Chan? întrebă polițistul, dar nu mai primi alt răspuns.

Cîteva secunde mai tîrziu, Jan avu un acces de tuse și-și ținu brațele încătușate apăsate pe piept, ca și cum avea nevoie să-și susțină coastele. Figura lui era încordată din cauza durerii.

După aproximativ un minut tusea i se potoli și prizonierul deveni din nou liniștit. Alunecă pe bancheta din spate, pe care se lungi, închizînd ochii.

Polițistul de pe locul pasagerului îi spuse colegului său:

– Fă rost de medicul de serviciu, să-l examineze imediat ce e închis. Și fă niște fotografii cu rănile astea. Nu vreau să creadă cineva că așa ceva s-a întîmplat în celulă.

Șoferul își aruncă repede privirea peste umăr, spre silueta inertă:

– Nu arată prea bine, zise el calm. Să-l trezesc?

– Nu, lasă-l în pace, răspunse primul. Ar fi bine dacă ar fi tot timpul așa ușor.

Cum ambii polițiști priveau înainte, silueta de pe bancheta din spate începu să se agite. Folosindu-și dinții, își ridică mîneca de pe braț centimetru cu centimetru. Prindea materialul imediat sub umăr și trăgea, dîndu-și capul pe spate. Mîneca cenușie se ridică de pe încheietura mîinii drepte, dînd la iveală o brățară lată de metal.

– De ce îl acuzăm? întrebă șoferul, cu ochii ațintiți asupra drumului.

– De asta se ocupă Brigada de Intervenție Rapidă. Dar ar trebui să te asiguri că cineva a început să întocmească hîrtiile, înainte să pleci diseară acasă, comentă colegul lui.

Partea de dedesubt a brățării prizonierului avea două mici bucăți de metal cît o pastilă fixate în două șănțulețe. Jan începu să smucească de una cu dinții, încercînd să o desfacă din fanta în care era înfiptă.

Cînd reuși să scoată una din pastile, deveni clar că în interiorul scobit al brățării era împăturită o coardă, înfășurată de

jur împrejur. Bucățelele de metal erau fixate fiecare la cîte un capăt al corzii.

Partea din spate a brățării era deschisă, permițînd ca bentița făcută din fire de metal împletit să fie trasă afară din șanțul interior. Jan extrase încet firul strălucitor, ascunzîndu-l în pumn, pînă ce fu complet desfășurat.

Mișcîndu-se pe furiș, stînjenit de încheieturile încătușate, începu să-și înfășoare coarda – lungă de aproape un metru – în jurul capului, înfiorîndu-se de fiecare dată cînd metalul îi atingea marginile închegate ale rănii.

Jan strînse coarda legîndu-și capetele pe frunte. Apoi, metodic, repetă acțiunea cu cealaltă brățară.

– Poate că ar trebui să-l chem deja pe doctor, zise ofițerul de pe locul din stînga, luînd microfonul atîrnat lîngă radioul poliției.

Atenția șoferului era îndreptată în totalitate spre trafic – mașina gonea pe străzile Londrei scăldate în lumina asfințitului.

În mai puțin de un minut, Jan își înfășurase în jurul tîmplelor și coarda de aur din celalaltă brățară, legînd-o strîns. Acum își ținea încheieturile încătușate în fața ochilor.

Polițistul din stînga purta o conversație radio cu un interlocutor îndepărtat, răspunsurile lui țipate erau inteligibile pentru o ureche neantrenată. Cînd termină, i se adresă colegului:

– L-ai cunoscut pe Saunders, cel cu transferul?

– M-am ciocnit de el la tribunal. Nu mi-a spus prea multe. Care-i e povestea? întrebă șoferul.

– Nu știu cît e de adevărat, dar am auzit... Făcu o pauză. Arde ceva? întrebă apoi, aplecîndu-se înainte și adulmecînd în direcția radioului.

Șoferul își înclină și el capul și mirosi.

– Vine de afară, rosti apoi cu convingere.

În acel moment treceau pe lîngă șiruri de case masive, luxoase, în stil edwardian, ce mărgineau, de la oarecare

distanță, un bulevard larg. Nu se vedea nimic care să sugereze un foc.

Polițistul din stînga continuă să adulmece aerul și după o clipă întoarse capul spre prizoner, care stătea în continuare întins, cu încheieturile în dreptul feței.

Cătușele îi erau alcătuite dintr-o singură bucată, fără lanț: cele două verigi și piesa lată de metal ce le unea formau o singură bucată solidă. Dar acum ceva ciudat se întîmpla cu partea lor centrală. Era deteriorată. Cînd ofițerul o privi, o buclă de fum se ridică din metalul negru.

– Ce faci acolo? se repezi el, observînd metalul galben ce înconjura fruntea prizonierului. Oprește-te! strigă el, brusc alarmat.

Cu un mîrîit, prizonierul se încordă și-și smuci mîinile în lături. Bucata de metal dintre cele două inele ale cătușelor se crăpă ca lutul uscat, dezvăluind o fantă în formă de V chiar în mijloc. Doar o îngustă porțiune de metal unea acum cele două verigi.

Încordîndu-se, prizonierul își răsuci brațele în sensuri opuse, forțînd legătura dintre cătușe. Cu un sunet ca al unei pietre căzînd pe un bolovan, ultima fișie de metal se sfărîmă. Încheieturile prizonierului erau separate.

– Oprește mașina, strigă polițistul din stînga, răsucindu-se pe locul lui pentru a apuca unul din brațele prizonierului și a încerca să-l imobilizeze.

Șoferul tocmai depășea o mașină de școală, ce mergea încet. Acceleră puternic. Încercă să privească iute peste umăr, dar nu putu să vadă prea multe înainte de a-și întoarce din nou ochii spre drum. Motorul scrîșni cînd apăsă pedala din dreapta pînă la podea.

După ce prinsese brațul drept al prizonierului chiar sub cot, polițistul de pe locul pasagerului încerca să-i imobilizeze și celelaltă mînă. Nu ajungea pînă la ea, dar prizonierul nu încercă să se apere. Stătea imobil. În loc să lupte, se menținea complet rigid. Pentru o clipă ochii prizonierului sclipiră, apoi pleoapele i se lăsară în jos.

Cu o bubuitură și un scrîșnet de oțel răsucit, portiera din stînga spate sări din țîțîni și se rostogoli pe stradă.

Mașina poliției abia apucase să treacă în fața vehiculului pe care îl depășise. Portiera aruncată mătură strada în fața șoferului începător uluit și apoi se izbi de unul dintre uriașii stîlpi de iluminat din metal înșirați de-a lungul trotuarului. De aici ricoșă și dispăru sub roțile automobilului-școală, care derapă violent, urcînd pe bordura trotuarului.

Polițistul de la volan frînă apăsă frîna pînă la podea. Roțile se blocară, aruncînd mașina în derivă, gata să se răsucească de-a curmezișul. Șoferul trase de volan în direcție opusă, încercînd să mențină controlul. Timp de două secunde, pînă cînd mașina se opri, scrîșnetul cauciucurilor pe asfalt fu asurzitor. În clipa aceea polițistul de pe locul pasagerului, întors pe jumătate cum era, scăpă din mînă brațul lui Jan. Fu aruncat într-o parte, cu umărul și ceafa în marginea ferestrei. Pocnitura fu înăbușită de zgomotul motorului, dar ochii polițistului se deschiseră mari și, instinctiv, el se îndoi din mijloc și, în timp ce durerea îl copleșea, își trase fața în jos spre piept, înconjurîndu-și capul cu brațele și strîngînd buzele într-o înjurătură nerostită.

Chiar înainte ca mașina poliției să se oprească din patinare, prizonierul se ridică și se tîrî afară prin spațiul unde înainte fusese portiera.

O secundă mai tîrziu, șoferul smulse violent mînerul portierei de lîngă el, deschizînd-o larg. Apoi se împinse cu putere în volan, încercînd să-și facă vînt pentru a se arunca afară din mașină, dar fu reținut de centura de siguranță. Îi trebui încă o fracțiune de secundă pentru ca mintea lui să înregistreze situația. Mîna îi căută avid catarama, găsind-o abia la a doua încercare, după care apăsă limba de metal și o eliberă din fanta ei.

În acest timp, prizonierul alerga în goană de-a lungul trotuarului, în direcția în care se îndreptase automobilul (aflat acum aproape de-a curmezișul șoselei) și, la o depărtare cam de cincisprezece metri, se opri.

Se întoarse spre vehiculul din care tocmai scăpase, ocupat încă de cei doi polițiști, unul amețit de lovitură, celălalt luptînd să se elibereze.

Mușchii gîtului i se încordară și pleoapele îi căzură, de parcă un curent puternic îi absorbea toată energia în altă parte a trupului, lăsîndu-le neputincioase. Mîinile i se ridicară în dreptul feței, răsucindu-se cu degetele îndoite, simulînd un gest de implorare. Apoi își lipi pumnii încleștați unul de altul și-și aplecă fața în jos, pînă aproape îi atinse.

Șoferul, în sfîrșit eliberat din centura de siguranță, puse un picior pe asfaltul șoselei și se ridică repede din vehicul. Atunci văzu că prizonierul nu dispăruse. Stătea în fața lui, cîțiva metri mai departe, pe stradă. Își stăpîni impulsul de a alerga spre el și, ridicînd o mînă, spuse pe un ton ferm și egal:

– Stai! Nu mișca!

Cealaltă mînă i se lăsă în jos spre tocul revolverului și-l desfăcu.

Prizonierul nu se mișcă – pentru o clipă. Trase pur și simplu aer în piept cu putere și-și aplecă din nou capul pentru a-și atinge pumnii, cu ochii pierduți, cu umerii ridicați și arcuiți.

Explozia rezervorului de combustibil al mașinii îl aruncă pe șofer pieziș în cealaltă parte a străzii. Ocupanții automobilului-școală – care se izbise de zidul unei curți – fură singurii martori.

Cea mai mare parte a carburantului arzînd, ce erupsese din rezervorul spart, se împrăștie în sus, țîșnind prin capacul fărîmițat ca aburii dintr-un cazan sub presiune fisurat. Instantaneu, flăcările transformară totul într-un nor alb-portocaliu orbitor, estompînd orice detaliu.

Sunetul combustibilului ce explodă păru pocnetul unui foc de revolver și fu urmat imediat de detunătura monstruoasă a sistemului de aprindere, ce bubui și răpăi cîteva secunde ca un tunet, zguduind ferestrele și rostogolindu-se ca un ecou pînă departe. Stropi aprinși căzură din norul portocaliu, acoperind șoseaua cu o ploaie incendiară.

Sursa de căldură a fost atît de puternică, încît părul de pe capul poliţistului căzut fu pîrlit. Explozia îl aruncase cu faţa în jos, lăsîndu-i ceafa şi mîinile expuse ploii de foc.

Ameţit timp de cîteva secunde, omul se întoarse, stingînd de asfalt cîteva porţiuni arzînde ale uniformei. Cu o mînă pe ochi, lupta să se retragă din preajma flăcărilor, focul ce tălăzuia deasupra lui împiedicîndu-l să se ridice.

Tîrîndu-se înapoi spre bordura trotuarului opus, se ridică şovăitor în picioare, agăţîndu-se de o pubelă de gunoi. Cu mîna arsă streaşină la ochi, privi scena: vehiculul din care ieşise fusese cuprins de flăcări, în interior nu se putea desluşi nimic. Celălalt poliţist nu se vedea, dar portiera pasagerului era tot închisă.

Abia după vreo zece secunde, după ce încercă brusc să facă un pas ezitant spre epava maşinii în flăcări, supravieţuitorul privi în jur. Nu se vedea nici urmă de prizonier.

CAPITOLUL 16

DIMINEAȚA URMĂTOARE
VINERI, 18 APRILIE

– Cafea, spuse David nu prea tare, bătînd în ușa dormitorului.

– Îhî, răspunse slab dinăuntru Susan.

– Suuusaaan? întrebă el din nou blînd, ținîndu-și urechea lipită de ușă.

– Ce vrei? răspunse o voce răgușită, toropită de somn.

– Vrei puțină cafea? întrebă el.

– Vreau să dorm, replică vocea adormită.

David oftă și bătu din nou.

– Pot să intru? mai întrebă el.

Nu se mai auzi nici un răspuns. David deschise ușa și se uită în camera întunecată. Afară soarele se ridica și razele lui se furișau pe la marginea draperiilor. Era doar atîta lumină cît să poți deslușI patul și cîte ceva din cea care-l ocupa. De sub pilotă se zăreau doar un ciuf de păr blond și un braț, afară de o ridicătură acoperită în mijloc, culcușul unei creaturi ce hiberna.

– Pun asta aici, zise David, înaintînd în vîrful picioarelor și așează pe noptieră cana cu cafea pe care o ținea în mînă.

O mișcare sub învelitoare fu însoțită de un mormăit. Brațul de afară se trase dedesubt.

– Susan, i se adresă din nou David, punîndu-și o mînă pe forma acoperită de pilotă și scuturînd-o ușor.

Brusc, cam pe la jumătatea acțiunii, se opri.

– Ia-ți mîna de acolo, se auzi o voce clară de sub învelitoare, fără nici o urmă de somn.

David își retrase imediat mîna.

Din coconul tainic apărură niște degete care se agățară de marginea pilotei. Apoi apărură și niște ochi albaștri. Aceștia îl priviră clipind pe David.

Trăgînd în jos de pilotă, Susan își descoperi umerii îmbrăcați în tricoul de bumbac. Stătea în pat ghemuită, cu spatele arcuit, cu un umăr îngropat în pernă, iar cu celălalt ridicat pînă aproape de ureche – ceea ce însemna probabil că mîna lui David se așezase undeva pe sînul ei stîng.

– E ca în dormitorul de la cămin, în timpul studenției, spuse ea.

– Am crezut că e umărul tău, zise David, smerit.

– Îhî, aprobă ea fără convingere.

David se îndepărtă de pat, îndreptîndu-se spre ușă.

– Te las să te trezești, mai zise el, arătînd cu capul spre cafea.

Era deja îmbrăcat. Avea pe el o cămașă crem, cu pantaloni închiși la culoare și fără cravată.

– Cît e ceasul? întrebă Susan luînd cana în mînă.

– Trecut de șase, răspunse el. Nu mă duc la birou decît mai tîrziu. Trebuie să mă gîndesc la cîte ceva și ți-aș fi recunoscător dacă te-ai implica și tu. Păru nemulțumit de cum formulase ideea. Vreau să spun că aș vrea să mă ajuți, dacă ai chef. Apropo, cum te simți?

Susan se propti într-un cot și luă o sorbitură din cafea. Întinzîndu-se apoi la loc, își atinse ușor obrazul jupuit.

– Mă simt bine. Lasă-mă doar cîteva minute și vin și eu. Baia e liberă?

– Totul îți aparține. Iar îmbrăcămintea ta trebuie să se fi uscat pînă acum, zise el, apoi fu gata să iasă.

Ea ridică puțin vocea pentru a-l opri:

– Sînt moartă de foame. Ai ceva de mîncare?

– Îmbracă-te și ne ducem la cafeneaua din colț. Își privi ceasul. Deschid devreme.

În timp ce Susan se afla sub duș, David îi scoase lucrurile din uscător. Bluza avea încă urme de sînge. Deși se decoloraseră, tot mai erau vizibile.

Se strecură în camera ei acum goală și începu să răscolească prin dulapul ieftin din lemn de brad de la capătul patului. Era înghesuită acolo îmbrăcăminte mai veche. David găsi o bluză de mătase bleumarin și o scoase, încercînd să-și dea seama ce măsură e. Se afla încă în punga de plastic transparent în care o luase de la spălătorie. Făcu patul și puse deasupra îmbrăcămintea Susanei – împreună cu bluza.

Rana de la cap lăsase și pe pernă mai multe urme de sînge. David le văzu și întoarse perna pe partea cealaltă.

Se afla în camera de zi cîteva minute mai tîrziu, cînd Susan apăru cu părul încă ud. Era complet îmbrăcată și avea pe ea bluza bleumarin. I se potrivea perfect.

– A cui a fost asta? întrebă ea. A mamei? A surorii? A *prietenei?*

– A unei foste prietene, răspunse el. Nu s-a mai întors să și-o ia și, dacă tot deține 4% din producția mondială de îmbrăcăminte....

Susan ridică din umeri.

– Oricum, mi se potrivește. Am să ți-o restitui. Mulțumesc că te-ai gîndit. Bănuiesc că a mea...

David dădu din cap cu o tristețe melodramatică.

– Nu s-a putut face nimic, zise el pufnind și indicînd locul unde era pusă, pe spătarul unui scaun.

Susan cercetă petele și apoi o puse la loc.

David o privea mișcîndu-se prin cameră.

– Arăți obosită, zise el.

– Pentru că nu m-ai văzut niciodată nemachiată, comentă Susan cu un zîmbet subțire. Nu e ușor să arăți fermecătoare douăzeci și patru de ore, șapte zile pe săptămînă. Dar cred că n-ai un creion de ochi?

David rosti blînd:

– N-am vrut să spun asta. Nu mă plîngeam.

Ea ridică din umeri și îi adresă un zîmbet slab, dar mai sincer:

– Și ar mai fi binevenite încă douăsprezece ore de somn.

– Da, și eu sînt în aceeași situație, zise David emfatic, apoi continuă: În legătură cu somnul, vreau să zic; de creionul de ochi nu prea-mi pasă.

De data aceasta zîmbetul ei fu sincer.

Apoi luă în mînă ceașca goală, adusă din dormitor, o ridică și o mișcă ușor.

– Mai ai puțin, înainte de plecare? întrebă ea.

– Da, răspunse David. Tot la fel? mai întrebă el, ridicîndu-se de pe canapea.

– Fără lapte, mulțumesc, răspunse ea distrată, cu ochii sclipind la vederea unui rucsac de piele neagră ce se afla pe canapea. Asta este ceea ce cred eu? întrebă apoi, arătînd cu capul în direcția genții. Vocea îi devenise ușor tensionată.

David trecu pe lîngă ea și-i turnă cafea.

– Da, rosti el peste umăr.

Susan arăta nervoasă, ca și cînd era atrasă de geantă, dar în același timp nu voia să se apropie de ea.

– Vreau să mă uit, zise ea.

David se întoarse pe canapea și-i dădu cana pe care o umpluse. Apoi se așeză lîngă rucsac și se întoarse în așa fel încît să poată umbla în el. Trăgînd fermoarul, scoase de acolo o cutie grea din lemn.

Susan se ridică, se întoarse și se așeză în spatele lui, pe un braț al canapelei. Toată atenția îi era îndreptată spre cutie. Își puse o mînă pe umărul lui David și se aplecă peste el pentru a vedea mai bine.

Cutia era frumoasă, de modă veche, și semăna cu cele pentru păstrarea trabucurilor, deși era puțin cam mare pentru așa ceva – ar fi încăput în ea cam o duzină de reviste. Era confecționată din lemn de trandafir, atît de închis la culoare, de neted și cu o granulație atît de fină, încît, dacă lumina nu cădea pe ea, părea făcută din crom negru.

David așeză rucsacul pe dușumea și puse cutia pe canapea. Caseta avea o înălțime de aproximativ zece centimetri – era din lemn lustruit, fără alte elemente ornamentale în afara unui mic buton pentru deschiderea capacului.

David îl apăsă și săltă capacul.

În cutie era încă o cutie.

Caseta din lemn de trandafir arăta și mai frumoasă văzută astfel. Spațiul interior fusese perfect scobit, probabil într-o singură bucată de lemn lucios ca sticla, astfel încît pereții exteriori nu erau mai groși de un deget, pe toate laturile. În cavitatea formată fusese plasat un obiect care contrasta puternic cu pereții rubinii ce o înconjurau.

Cea de a doua cutie arăta stranie și zgrunțuroasă. Partea de deasupra era făcută din piele cenușie încrețită, semănînd cu hîrtia creponată. Pe la colțuri era vizibil scheletul pe care era întinsă. Niște vergele spiralate de culoarea fildeșului, îngălbenite de timp, formau un cadru peste care fusese întinsă pielea pestriță ce forma laturile cutiei. Un fel de ață transparentă fixa membrana de os. Cusătura era fină și îngrijită, dar începuse de mult să se distrugă. Capacul zbîrcit, cu culoarea lui pătată, părea să fi fost stricat de umezeală.

– Arată ca aripa unei păsări moarte, comentă David stingherit, în timp ce privea cutia interioară.

– Mai curînd ca un liliac. Un liliac mare, rîios și mîncat de mucegai, fu de acord Susan.

Un miros puternic și dezgustător de umezeală se ridica din cutie. Era un miros nesănătos, ce gîdila faringele la fiecare inspirație, stîrnind imaginea unor spori de un galben strălucitor ce se infiltrau în țesătura moale și roz a plămînilor.

– Ai de gînd să o deschizi? întrebă Susan aproape în șoaptă.

– N-aș vrea nici măcar s-o ating, răspunse David. Arată ca și cum ar fi murit de ciumă.

Susan sări de pe brațul canapelei, se îndreptă spre masă și luă un creion, pe care i-l dădu lui David, întinzîndu-i capătul cu guma.

– Aș putea să spun că ești un bleg, dar atunci s-ar putea să mă pui pe mine s-o deschid, comentă ea, privind cutia cu dezgust.

David luă creionul ținîndu-l de vîrful ascuțit și puse mica bucată de gumă din capătul celălalt pe vergeaua din față a cutiei.

– Chiar n-ai deschis-o pînă acum? întrebă Susan.

David dădu din cap, făcînd o pauză de o clipă, și luă creionul de pe scheletul de fildeș.

– Am deschis doar caseta exterioară, să văd ce are înăuntru, spuse el.

Fără să-și ia ochii de la cutie, ea continuă:

– Mulțumesc că m-ai așteptat.

David puse capătul cu gumă din nou pe capacul cutiei interioare.

– Ce fel de os e ăsta? întrebă el cu un aer nefericit, cînd începu să ridice capacul.

– Nu știu prea multe despre oase. Seamănă cu un radius. O parte dintr-un picior din față. Nu știu de la ce creatură provine. Ridicînd mîna, își măsură din ochi lungimea propriului antebraț. Cele laterale ar trebui să provină de la ceva mult mai mic decît un om.

– Poate de la un copil, zise David sumbru, ridicînd complet capacul.

Amîndoi își ținură respirația cînd văzură Markerul. Era așezat pe un așternut de catifea neagră, fixată de pereții cutiei cu numeroase cîrlige mici de fildeș. Dantela complicată a filigranului din platină avea complexitatea minuțioasă și ordonată a unui corp organic – nervurile unei frunze sau delicata ramificație a filamentelor unei pene de pasăre.

Desfăcut, Markerul avea aceeași lungime și lățime ca palma larg deschisă a lui David.

– E minunat, spuse el.

Priveau amîndoi – Susan se aplecase peste piciorul lui David pentru a se putea uita mai bine. Apoi luă de la el creionul și fixă capacul cutiei interioare pentru a sta deschis,

după care luă în mînă caseta exterioară din lemn de trandafir și o potrivi în lumină. Platina din care era făcut Markerul avea un luciu mat, ca argintul cînd începe să se oxideze. Ținîndu-și respirația, cu o mînă la gură, Susan se aplecă și mai mult, pentru a examina mai atent filigranul.

Era țesut din fire subțiri de platină, care se îngustau pe măsură ce se depărtau de centru. Nu era clar ce ținea firele unite. Metalul se ramifica și se apropia, se încrucișa și se îmbina, ca și cum ar fi fost turnat ca o singură piesă. Și totuși, dacă ar fi fost turnat, ar fi fost nevoie de metal topit fără întreruperi sau bule, pentru a umple metrii întregi de fire adunate în structura aceea filigranată. Nu erau vizibile nici urme de unealtă.

David se îndreptă spre raftul cu cărți și scoase o enciclopedie. După o clipă zise:

– O mie șapte sute șaizeci și opt de grade Celsius. Asta înseamnă peste trei mii de grade Fahrenheit.

Susan ridică ochii întrebătoare.

– E temperatura la care se topește platina. Mă întreb cum oare a confecționat cineva un obiect ca acesta. Continuă să citească. Ia ascultă aici: „Platina e singurul element care atacă uneltele de metal folosite pentru modelare. În contact cu unealta, platina poate ataca chiar și frezele cu carbură de wolfram." Asta nu știam!

– Nici eu. Nu e de mirare că ăia de la McDonalds folosesc tacîmuri de plastic!

El n-o auzi. Se gîndea. Apoi spuse:

– Nu văd cum ar putea să fie altceva decît un obiect recent. Singurul mod de a face aceste lipituri este prin sudură, dar asta e absurd!

– Cum? Care e problema? întrebă Susan.

– Am studiat ingineria la universitate – așa că știu cîte ceva despre prelucrarea metalelor. Oțelul bun e ceva relativ nou, pentru că ai nevoie de o temperatură extrem de ridicată spre a-l produce și a-l prelucra. Sudura este și mai recentă, deoarece presupune concentrarea unei temperaturi foarte înalte într-un

punct anume. Față de executarea acestui filigran, prelucrarea oțelului e joacă de copii. Asta e tehnologie modernă. E imposibil să fi fost făcut cu mai mult de două sute de ani în urmă. Cred că sîntem minți cu nerușinare!

– Mai există și excepții, interveni Susan. Vezi discul din Phaistos[1] – scriere executată cu matrițe metalice, cu trei mii de ani înainte de Gutenberg.

– Adevărat. Am uitat de discul din Phaistos, zise David cu o expresie de totală derută pe figură.

Ea îi aruncă o privire aparent plină de milă.

– Acum probabil că ai să-mi spui că n-ai fost la muzeul din Heraklion! Apoi încercă altă tactică: Ei bine, ia Biblioteca din Alexandria. Un oraș-stat care promova libertatea de exprimare și pasiunea pentru învățătură, susținută de o vastă bibliotecă în continuă expansiune. Dar n-a durat. Revoluția industrială ar fi putut fi pregătită încă înainte de sfîrșitul primului mileniu, dar e nevoie de mai mult decît o singură concentrare de cunoștințe într-un anume loc. Își trecu o mînă peste frunte. Ascultă, n-am putea vorbi despre asta la micul dejun? Mor de foame.

– Doamne, sigur că da, rosti el, apoi închise capacul cutiei interioare și după aceea pe al celei exterioare și le puse înapoi în rucsac, rotindu-și ochii în jur să vadă unde să îl pună. Scoală-te un minut, i se adresă lui Susan, care stătea încă îngenuncheată lîngă canapea. Ea se ridică în picioare și se depărtă spre ușă.

Cu o mînă, el ridică partea din spate a canapelei, trăgînd-o în față. Materialul de dedesubt era rupt, dînd la iveală interiorul gol. David puse rucsacul pe dușumea și cu grijă lăsă canapeaua peste el, avînd grijă să intre în scobitură. Rucsacul dispăru în interiorul canapelei.

Susan spuse:

---

[1] Disc ceramic, inscripționat cu hieroglife, descoperit în palatul minoic din Phaistos, Creta, și expus în muzeul din Heraklion. Datează din aprox. 1700 î.Hr. și este una dintre cele mai faimoase enigme ale arheologiei. (n.red.)

– Probabil că nu e prima dată cînd folosești trucul ăsta.

David zîmbi.

– De fapt, e chiar prima dată. Dar mi-am amintit că țesătura s-a rupt cînd am cărat canapeaua pînă aici, la mutarea mea. Se ridică în picioare și-și examină opera. Nu știu de ce, dar n-am putut lăsa acest obiect la vedere.

Susan dădu din cap.

– Știu ce vrei să spui.

Ieșind din casă, David se trezi privind în jur și cercetînd activitatea de pe stradă. Un factor poștal livra scrisori. O femeie de vîrstă mijlocie își plimba cîinele. Nimic nu părea nelalocul lui.

Tăiară drumul pe o alee ce despărțea șirul de case de vizavi și ajunseră la o mică înșiruire de prăvălii. Între un oficiu poștal și o firmă de taxiuri, un birt foarte modest era deja deschis. Trei dintre mese erau ocupate de niște tineri atletici. Judecînd după îmbrăcăminte și lucrurile pe care le aveau cu ei – o trusă de unelte așezată lîngă masă, o nivelă cu bulă de aer pe un scaun –, probabil că toți lucrau în construcții.

David îi sugeră lui Susan să se așeze lîngă ușă, în timp ce el se îndreptă spre tejghea. Discutaseră înainte despre ce voiau să mănînce, așa încît putu să comande pentru amîndoi. Se întoarse la masă cu două căni de ceai.

Așteptînd să le fie pregătit micul dejun, sorbiră din căni. Susan vorbi prima:

– Ai vreo idee ce se petrece? întrebă ea.

David păru să nu-și dea seama la ce se referea. Zîmbi, gata să facă o remarcă spirituală. Dar ea interveni imediat:

– Mă refer la jaf, la cel de al treilea hoț și la faptul că aproape totul pare imposibil.

David dădu din cap.

– Nu, realmente n-am nici o idee ce se întîmplă.

– Pentru că nu văd cum a putut hoțul să dea spargerea. Începuse să arate destul de iritată. Apoi, nu văd cum a intrat și cum a ieșit din casa bătrînei doamne. Nu văd cum a deschis cufărul acela sau fișetul de la colegiu. Ridică vocea:

Nu înțeleg cum a putut să sară de pe zidul acela înalt. Nu văd cum a putut să anihileze doi polițiști înarmați. Și nu știu ce e obiectul acela, coborî vocea, pe care-l ai tu acasă într-o geantă. După care continuă: Nu numai că nu înțeleg nimic din toate astea, dar am început să mă gîndesc și la cîte persoane au fost rănite sau chiar ucise pînă acum. Și ne văd pe noi doi – bîjbîind în mijlocul a ceva extrem de periculos – ca doi sinucigași, după părerea mea. Și eu vreau să ies naibii din această treabă, înainte de a fi omorîtă.

David o privi, observînd furia de-abia mascată cu care vorbea.

– Și mă acuzi pe mine pentru toate astea, nu-i așa? întrebă el cu un început de iritare în glas.

– Categoric că nu te acuz pe tine. Nu tu ești nebunul care a provocat toate astea. Făcu o pauză și era clar că urma un „dar". Dar, deși n-ai habar ce se-ntîmplă, ești hotărît să te bagi în miezul evenimentelor.

– Dar e meseria mea să... comentă David.

Însă Susan nu-l lăsă să termine.

– Nu e meseria ta, zise ea pe un ton categoric și aproape disprețuitor. Tot ce trebuia să faci noaptea trecută era să lași rucsacul să îl găsească poliția. Hammond ar fi putut să se ocupe de el. Dar tu ai găsit un mod de a rămîne implicat, de a mă ține și pe mine implicată. Nu-ți dai seama? Nu e deloc treaba ta. De asta există poliție; asta e misiunea lor.

Susan vorbise cu o voce scăzută, în ciuda emoției din glas. Cînd îi răspunse, David păru că s-a aprins și el, totuși reuși să nu ridice vocea.

– Crezi realmente că Hammond știe mai multe decît tine, că e mai deștept decît tine? Dacă aș fi lăsat toate astea în seama poliției, mi-aș fi pierdut slujba și firma mea ar fi dat faliment. Își numără argumentele pe degete: În primul rînd, poliția n-ar fi avut nici un fir care să-i ducă spre cel de al treilea hoț, de fapt nici n-ar fi știut că *a existat* un al treilea. În al doilea rînd, n-ar fi știut unde să-l caute – l-au lăsat chiar să-și ia lucrurile din casa pe care ar fi trebuit să o

supravegheze. În al treilea rînd, chiar dacă ar fi știut unde să se uite, tot nu l-ar fi prins. N-au reușit să-l prindă nici ultima dată cînd au avut ocazia – o ocazie pe care eu le-am creat-o. Se aplecă înainte și coborî și mai mult vocea: Mi s-a sugerat foarte clar că, dacă clientul meu va reclama furtul acestei piese – făcu un gest peste umăr vrînd să arate că se referea la Marker – eu aș fi dat afară din serviciu, chiar dacă firma mea ar supraviețui – ceea ce este destul de îndoielnic. Dass își vrea înapoi bunul și are tot felul de legături la nivel înalt. Dacă i-aș fi spus că Hammond e o pacoste, pot să pun pariu că n-ar fi durat nici douăzeci și patru de ore și i s-ar fi luat cazul. Poliția nu e autoritatea supremă în asemenea situație, ei sînt doar niște funcționari de stat. Am reușit să recuperez obiectul lui Dass, m-am asigurat că hoțul e în spatele gratiilor, am evitat ca firma mea să fie închisă, iar eu mi-am păstrat slujba. Nici unul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întîmplat dacă aș fi lăsat totul în seama poliției. Așa că, spune-mi exact, de ce ți se pare ție că de fapt nu e treaba mea?

David se lăsă pe spate, tăcut. Și Susan era tăcută. O femeie cu un șorț strălucitor de alb le aduse mîncarea, dar ei continuau să tacă și o vreme mîncară în liniște.

După cîteva minute, respirația amîndurora devenise mai calmă. Păreau să-și dea seama din nou unde se află, în loc să se uite țintă unul la altul sau să privească pierduți în spațiu.

Apoi, ridicînd cuțitul, Susan îl îndreptă spre tavan și spuse cu o voce egală:

– Nu vreau să mă cert cu tine. Știu că încerci să faci ceea ce ți s-a spus să faci, și ai dreptate: ai reușit, împotriva tuturor piedicilor. Dar nu uita că aici e vorba de mult mai mult decît o datorie. Avem toate motivele să credem că sîntem prinși la mijloc între un asasin profesionist și lucrul pe care și-l dorește cel mai mult pe lume. Știe cine ești, știe cine sînt și – din motive pe care *cred* că le înțeleg – am reușit să ne așezăm din nou în calea lui. Trase aer în piept. Te-ai gîndit ce se poate întîmpla dacă nu e singur? Tot ce-i trebuie este

un complice aflat în libertate şi am fi într-o mare belea. Cumva, aseară am scăpat ieftin amîndoi. Crezi că vom fi la fel de norocoşi şi a doua oară? Nimeni n-a fost, pînă acum. David nu răspunse, iar Susan continuă să vorbească rar şi calm: Mi s-a spus adesea că mi-e foarte greu să am încredere în oameni, zise ea cu un zîmbet mic, autoironic – ca şi cum ar fi fost o glumă fără perdea. Vreau să am încredere că te gîndeşti la ceva mai mult decît la a-ţi asigura slujba cînd faci cascadoriile astea. Vreau să cred că eşti conştient că oamenii pot să moară – unii au murit deja. Vreau să cred că te vei gîndi de două ori înainte de a face ceva care ar putea să ucidă pe unul dintre noi. *Vreau* să am încredere în tine, dar tu nu mă ajuţi deloc.

Îşi puse mîna pe mîna lui David şi o lăsă o clipă acolo. Îl strînse uşor, după care îi dădu drumul. Se priveau în ochi. Expresiile de pe feţele lor nu erau uşor de descifrat, amestecul de emoţii şi urmele dialogului tensionat le umbreau trăsăturile.

Telefonul cuiva începu să sune.

După o clipă, David realiză că era al lui.

– Cine naiba o fi? se întrebă el cu glas tare, în timp ce scotocea în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Reuşind să-şi scoată telefonul, privi ecranul.

– E Hammond.

– Răspunde-i, îi recomandă Susan.

David răspunse la apel:

– David Braun.

Susan îl privi atentă în timp ce el asculta un monolog pe care ea nu-l putea auzi. Trecură douăzeci de secunde înainte ca David să spună:

– Ce s-a întîmplat?

Faţa lui devenise încordată. Asculta ceva ce-l tulbura foarte tare, dar nu întrerupse discursul celuilalt. Vocea de la celălalt capăt al firului continua să vorbească. Trecu un minut şi el tot mai asculta. Apoi întrebă:

– Și ce-mi sugerezi? Tocmai stau de vorbă cu Susan Milton. Ce-ar trebui să facem?

Ascultă din nou încă un minut.

– O, fii sigur că am să sun, își asigură David interlocutorul. Te rog ține-mă la curent cu tot ce mai apare. În ordine! La revedere, și strecură aparatul înapoi în buzunar.

Întorcînd ochii spre Susan, cu un amestec de neliniște și dezamăgire pe față, îi spuse:

– Prizonierul le-a scăpat. N-au putut să-l oprească. Acum nu știu unde se află.

Ei îi trebui un moment pentru a realiza gravitatea informației. Singurul ei răspuns fu un scurt comentariu sarcastic:

– Minunat! Apoi, o clipă mai tîrziu, adăugă cu hotărîre: Hai să plecăm de aici.

CAPITOLUL 17

ÎN CONTINUARE...
VINERI, 18 APRILIE

David înghesuia hainele într-o geantă.

– Hai să plecăm și hotărîm pe drum ce vom face în continuare, bine?

– De acord, zise Susan. Dar, pînă ești gata, povestește-mi ce a spus Hammond.

Stătea în camera lui de zi, privindu-l cum se agita în jur.

– Mai dă-mi două minute și-ți spun tot ce știu. David se îndreptă în grabă spre cealaltă cameră, luîndu-și geanta cu el. Cînd reveni, tocmai îi trăgea fermoarul. Apoi spuse: Acum e în ordine. Dacă mai e nevoie de altceva, ne oprim undeva și cumpărăm. Cu o mînă ridică o parte a canapelei și scoase geanta de dedesubt. Poți să duci tu asta? întrebă el, întinzîndu-i-o lui Susan.

Cărînd fiecare cîte o geantă, părăsiră apartamentul și-și croiră drum pe scări, spre ușa de la intrare. Deodată Susan ridică mîna și David, care o urma, se opri brusc.

Prin geamul jivrat al ușii din față se putea vedea o siluetă. Stătea nemișcată. Apoi se auzi un zdrăngănit, cînd umbra făcu ceva la ușă.

O clipă mai tîrziu un plic bej căzu pe covoraș și silueta se retrase. Amîndoi răsuflară ușurați.

– Acum îmi amintesc de ce nu m-am făcut spioană, zise Susan, rîzînd nervos.

Cînd ieșiră afară, poștașul era două uși mai încolo și-i făcea semne lui David cu mîna.

Repede băgară cele două genți în portbagajul Saab-ului și apoi urcară și ei. Cîteva clipe mai tîrziu demarară. După ce ajunseră la o oarecare distanță de apartament, David vorbi:

– OK! Regret că te-am ținut în suspans. Ei bine, ce mi-a spus Hammond? zise el, gîndindu-se cum să formuleze: Am să-ți redau exact vorbele lui, atîta cît pot să mi le amintesc, și ai să le interpretezi singură. Ceva de genul: „Trebuie să știi că nebunul ăla nenorocit a scăpat. Tipul ăla al tău" – lui Hammond îi place întotdeauna să-l numească „tipul meu". Ca și cum, dacă nu l-aș fi descoperit eu, el n-ar fi deranjat pe nimeni. În orice caz, a spus: „Tipul ăla al tău n-a mai ajuns la închisoare. A incendiat o mașină a poliției cu un ofițer înăuntru și apoi a fugit".

– Dumnezeule mare! exclamă Susan.

– Așa că l-am întrebat cum s-a întîmplat, continuă David. Și el mi-a răspuns: „Șoferul nu e încă sigur ce s-a întîmplat exact, dar în declarația lui pretinde că prizonierul le-a spus că se numește Jan și apoi și-a pierdut imediat cunoștința din cauza rănilor. Sigur nu te-ai gîndit niciodată să te faci polițist?"

– Ce vrea să însemne asta? interveni Susan.

– E un fel de umor polițist. Pentru că l-am bumbăcit bine – și chestia asta e lăsată în mod normal în seama autorităților. Apoi a adăugat: „Apoi șoferul l-a văzut pe acest Jan fără cătușe. Cumva reușise să le desfacă prin ardere, ca și cum ar fi avut o flacără cu acetilenă, ne-a spus șoferul. Apoi ușa a sărit din țîțîni și prizonierul a luat-o la goană. A alergat cîțiva metri pe stradă, după care s-a întors și s-a uitat la ei. În acel moment mașina a făcut explozie. Șoferul e în spital, iar sergentul e la morgă".

Susan ținea privirea ațintită înainte, asimilînd noutățile. David continuă:

– Lasă-mă să-mi amintesc ce a urmat. Da, a mai spus: „Întotdeauna le-am zis să-i percheziționeze pe prizonieri.

Individul acesta trebuie să fi fost echipat cu mai multe arme decît ar fi încăput în ciorapii de Crăciun ai lui James Bond. Cum poți să nu vezi o grenadă? De asemenea, șoferul declară că prizonierul și-a înfășurat ceva de aur în jurul capului. Asta fără îndoială pentru a ne opri să-i citim gîndurile".

– Tributul, rosti Susan. I-am smuls bentița aceea de pe cap, dar el a înlocuit-o. Se pare că e ceva mai mult decît un fetiș monden, zise ea cu convingere, apoi îl privi pe David. Altceva? L-ai întrebat ce trebuie să facem noi?

– Da, ăsta a fost următorul pas. Mi-a spus că el are impresia că Jan se va duce înapoi pentru a recupera bijuteria pe care a furat-o – asta crede el că e Markerul – sau poate unele hîrtii pe care n-a apucat să le ia de la Școala de Antichități. Hammond spune că a plasat patru oameni acolo. Desigur, ceea ce nu știe el – și eu n-am să-i spun – este că Jan nu are Markerul; acesta se află în posesia noastră. A mai spus că probabil nu sîntem în pericol, totuși va trebui să ne luăm cîteva măsuri de precauție. A, și să-l sunăm dacă se va întîmpla să dăm din nou peste tip.

– Ei bine, putem să ne jucăm altă dată de-a „ți-am spus eu". Ce crezi că trebuie să facem? interveni Susan.

– Jan nu știe unde e Markerul, răspunse David. Își închipuie probabil că l-a găsit poliția, așa că, dacă intenționează să-l caute, se va ține după ei, nu după noi. Între timp, noi i-l vom restitui lui Dass. Acesta poate inventa o poveste, cum că l-au găsit oamenii lui. Dacă Jan nu află ce se petrece, atunci își va închipui că poliția are ceea ce vrea el, iar dacă din întîmplare are vreun informator în poliție, va afla că Markerul s-a întors la Dass. Oricum, noi sîntem scăpați.

Susan interveni:

– Dacă nu cumva informatorii lui sînt *realmente* buni, caz în care va afla că în acest moment Markerul nu este înregistrat la poliție.

– Da, așa că trebuie să fim prudenți timp de cîteva ore, pînă ne vom întîlni cu Dass, acceptă David.

– Ce știe Jan despre tine? întrebă Susan.

– Nu prea multe, răspunse David, apoi clipi. Doar dacă n-a fost atent cînd le-am comunicat polițiștilor numele meu și unde lucrez.

O clipă se așternu tăcerea, apoi Susan întrebă din nou:

– Unde sîntem acum?

Era ora 7.15 dimineața și ei se îndreptau spre vest, pe Marylebone Road. Traficul era aglomerat, dar era totuși destul de devreme, așa încît avansau relativ repede.

– Se pare că o luăm spre autostradă, o informă el. Vreau să ieșim din Londra. Spune-mi un loc unde n-ai fost niciodată și acolo te duc.

– OK. Dar ascultă, să nu-i dăm telefon lui Dass pînă nu judecăm totul bine, zise Susan. Cîteva ore în plus nu contează, cu condiția să ne pierdem urma înainte de a opri undeva.

– În regulă, aprobă David. Deci, unde vrei să mergi?

– La Brighton, răspunse Susan hotărîtă. Se poate?

– E perfect, spuse David.

Abia peste o oră și jumătate reușiră să ajungă pe Autostrada 23, spre litoral. Soarele era deja sus și în cea mai mare parte a timpului ascultaseră radioul. Printr-un acord tacit, fiecare din ei, dacă voia să spună ceva, putea să-l dea mai încet.

Tocmai trecuseră de Aeroportul Gatwick, cînd David întrerupse formația Sugababes chiar în mijlocul unui refren:

– N-a avut grenade la el, afirmă el.

– Ce vrei să spui? întrebă Susan intrigată.

– Ai văzut cu ce era îmbrăcat. Unde ai putea să ascunzi o grenadă, presupunînd că ai crede că e o idee bună să o cari cu tine? întrebă David.

– Ei bine, cred că aș încerca să găsesc o geantă care să se asorteze cu pantofii. Dacă aș fi Jan, totuși... nu știu. În buzunar? Agățată de centură?

– Asta e tot ce mi-a venit în minte. Am stat cu genunchii pe spatele lui timp de aproximativ cinci minute și pot să-ți spun că n-avea nimic proeminent pe trup. Crezi că se produc

grenade miniaturale? Ca și flacăra cu acetilenă, pe care se presupune că o avea asupra lui în mașină. Am văzut unele mici, dar cam atît – își desfăcu degetele –, nu cît o lanternă sau ceva asemănător. Plus ce a mai avut la el pentru a distruge portiera mașinii.

Susan interveni:

– Și cum rămîne cu teoria ta, că ar fi fost un fel de spion familiarizat cu operațiuni secrete? Dacă aceste arme miniaturale gen James Bond există, spionii sînt cei care le folosesc. Cînd un agent secret are nevoie de o flacără cu acetilenă, probabil că nu se duce s-o cumpere de la magazinul de fierărie.

Ieșiseră din zona urbană. Autostrada traversa acum cîmpia, printre copacii ce o flancau.

David privi spre Susan și comentă:

– Asta e încă o chestie. Te-ai gîndit vreodată ce nostim e că, la începutul fiecărui film, lui James Bond i se pun la dispoziție două sau trei dispozitive care se dovedesc a fi exact cele de care va avea nevoie mai tîrziu? Niciodată n-a plecat cu un magnet extrem de puternic, ca mai tîrziu să se întîmple să aibă nevoie de un ceas cu laser.

Susan zîmbi.

– Ai dreptate. Sau să se trezească atacînd un rechin, înarmat doar cu o cameră în miniatură! Cred că am văzut o comedie în genul ăsta.

David dădu din cap și continuă:

– Așa că, dacă Jan într-un fel sau altul a avut asupra lui două încărcături de explozibil și o flacără cu acetilenă, de unde știuse el că tocmai de astea va avea nevoie? Nu se aștepta să fie prins, altfel nu s-ar fi întors la adresa aceea.

Susan fu de acord:

– Vrei să spui că în viața adevărată ar trebui să ai cu tine două duzini de mici șmecherii, pentru a fi sigur că printre ele vor fi și cele trei de care în mod real vei avea nevoie?

David confirmă:

– Da, cam asta am vrut să spun.

Susan reflectă, apoi rosti gînditoare:

– Dar acestea chiar *sînt* obiecte pe care le-aș lua cu mine dacă aș intenționa să dau o spargere și să deschid un seif. De fapt, exact asta aș lua.

David se strîmbă, apoi spuse:

– Ai dreptate. Hai s-o lăsăm baltă cu James Bond. Arăta ușor intimidat. N-am făcut decît să gîndesc cu voce tare.

– Stai puțin. Nu te da bătut. Am spus că asta e exact ce aș lua *eu* – poate și un pistol. Dar eu nu sînt Jan.

David arăta nedumerit.

–.Vrei să spui că el ar lua altceva?

– Cine știe? Poate că a avut buzunarele înțesate cu explozibili și un aparat miniatural cu flacără de acetilenă sau poate nu. Dar, dacă le-a avut, n-a fost ca să poată da spargerea, deoarece nu le-a folosit acolo. A distrus încuietoarea unei uși, apoi a scos partea din față a unui fișet fără să arunce nimic în aer sau să facă vreo gaură. Cînd stăteai cu genunchii pe el, ai observat cumva dacă ascundea un baros și un cric hidraulic? Asta e ceea ce pare să fi folosit.

David arăta surprins.

– Doar nu crezi că poate... Cum ar putea să facă toate astea?

– Ce vrei să-ți răspund? Nu vezi că regulile obișnuite nu funcționează în cazul ăsta? Un lucru e sigur, am să studiez chestia asta cu înfășuratul aurului pe frunte. Aș fi vrut să am laptopul cu mine – am acolo întreaga colecție.

– Hîrtiile pe care le-a furat, interveni David, se află în rucsac, împreună cu Markerul. Sînt doar cîteva, dar poți să începi cu ele chiar astăzi, dacă vrei.

Merseră în tăcere încă cinci minute. Susan vorbi doar o dată. Apăsă brusc cu degetul arătător în geamul de lîngă ea și zise:

– Uite niște miei! Părea emoționată.

David privi cîmpia, apoi zîmbi. Ea observă că se amuză și ridică din umeri.

David spuse:

– Știi că Brighton, în mod tradițional, e locul unde șefii își duc secretarele pentru un weekend indecent.

– Cred că pot să ghicesc ce înseamnă această mică expresie ciudată, afirmă Susan. Dar asta trebuie că a fost pe vremea cînd „șef" în mod automat însemna bărbat, nu-i așa?

– Da, e amuzant, constată David. În zilele noastre o mulțime de șefi sînt femei, dar nu există nici o secretară bărbat. Unde e egalitatea între sexe?

Susan îi aruncă o privire plină de un fel de dispreț amical.

– Ei bine, ce mister! Pur și simplu concurența nu pare să fie la fel de mare pentru posturile cele mai de jos dintr-o firmă. Susan se uită cîteva secunde peste cîmpie și continuă: Deci de asta ai fost atît de încîntat de Brighton? Pentru că ți-ai luat cu tine micuța angajată? Cuvintele îi erau încărcate de sarcasm.

David arăta furios.

– Ce?!? Tu ai propus Brighton! se stropși el.

Susan răspunse cu aroganță:

– Și tu ai spus „perfect". Tocmai mă întrebam de ce crezi tu că e așa perfect. Singurul comentariu pe care l-ai făcut este că aici șefii își fac de cap cu salariatele.

David se simțea evident insultat și răspunse cu violență:

– OK! În primul rînd, e la o distanță potrivită de Londra. Doi, e ușor de ajuns. Trei, e plin de turiști și vizitatori, printre care putem să ne pierdem. Și patru, acolo oamenii merg să se distreze, așa că e ultimul loc pe care te-ai aștepta să-l aleagă niște indivizi aflați în pericol.

Susan nu răspunse. David continua să fie nervos.

– De ce faci asta? întrebă el insistent. Purtăm o discuție agreabilă și deodată spui ceva ce mă pune total în defensivă.

Susan își depărtă mîinile și ridică din sprîncene, după care rosti acidă:

– Hei, de unde puteam să știu că n-ai nici un pic de simț al umorului?

David dădu din cap, neacceptînd explicația, și spuse:

– Nu e adevărat. Cînd vrei să glumești, ești într-adevăr glumeață. Dar asta a fost altceva. E ca și cum te-ar deranja dacă stăm prea mult fără cîteva cuvinte în contradictoriu.

Acum Susan se afla în defensivă.

– Ce? Cearta noastră de la micul dejun, despre faptul că pui în pericol cu nepăsare viețile oamenilor în jurul tău, nu a fost o discuție în contradictoriu? N-ar fi de ajuns pentru tot restul zilei?

– Aceea a fost pe bune. În ciuda faptului că ai opinii foarte puternice, ai fost cinstită cu mine. Acum însă n-ai crezut nici un moment că am pus la cale totul pentru a te seduce, dar m-ai acuzat oricum de asta, știind că o să reacționez.

Susan își întoarse fața de la el și privi fix afară pe fereastră.

– Nu știu ce vrei să spui, rosti rece.

Privirea îi era îndreptată în lături, spre terenurile împădurite printre care treceau, dar fără să se concentreze pe ceva anume.

David își fixă privirea pe șosea. Dădea impresia că fierbe. Își continuară drumul în tăcere.

Autostrada se transformă în șosea. Mai trecură cinci minute. În cele din urmă Susan reluă:

– Deci, vrei să spui că mă găsești neatractivă?

Vocea îi era țeapănă și acuzatoare.

Nările lui David tremurară și o privi încruntat. Dar ea îi zîmbea dulce. El izbucni în rîs, ușurat. Și ea rîdea.

Cînd se potoliră, zîmbetul le rămase pe fețe. După un minut, David întrebă:

– Ai pe undeva vreun prieten pe care îl torturezi în felul ăsta?

Ea se prefăcu ofensată și răspunse:

– Crezi că acum te torturez?

– Nu chiar, cedă el.

După o mică pauză ea mormăi:

– Nu, i-am pus pe toți pe fugă. Apoi întrebă: Așadar, unde e acum posesoarea acestei bluze?

– La Hollywood, în căutarea norocului, răspunse el.

Susan chicoti.

– O, frumoasă treabă! Eu n-am alungat pe nimeni *atît* de departe. 7 500 de kilometri e recordul tău?

David părea încîntat de el însuşi.

– N-a fost nimic dramatic. O oarecare neglijenţă emoţională, cîteva mici aluzii la bilete ieftine de avion.

Susan întrebă, mai puţin frivolă:

– Ce s-a întîmplat de fapt?

David cugetă o clipă, apoi răspunse:

– Poţi vreodată să rezumi, de fapt, o relaţie? Ea e o persoană foarte lacomă – lacomă de atenţie, de senzaţii. Nu am putut să ajungem la un compromis între ceea ce voiam eu şi ceea ce voia ea.

Susan continuă:

– Şi acum sînteţi prieteni?

– Probabil că sîntem. Acum. Sper că Hope m-a iertat şi nici eu n-am fost vreodată atît de supărat pe ea, răspunse David.

– Poate că asta a fost problema?

David îi aruncă o privire întrebătoare şi ea explică:

– E actriţă, nu-i aşa? Poate că avea nevoie de toată gama de senzaţii, nu doar de o bună relaţie. Un erou principal în filme este mult mai mult decît pur şi simplu cineva amabil.

David răspunse cu resemnare:

– Asta e cea mai bună explicaţie pe care am auzit-o. Oricum, acolo unde este acum e în elementul ei, iar eu sînt încîntat să o las să-şi vadă de treburi.

– *Lasciate speranza*[1], zise Susan fără să explice, iar David nu întrebă nimic.

– Oricum, tu eşti americancă; trebuie să fi avut deja patru soţi.

Susan zîmbi.

---

[1] Lăsaţi speranţa (it.), aluzie la fraza pe care Dante, în *Divina comedie,* o găseşte scrisă pe poarta infernului: „Lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi". (n.red.)

– Văd că îți știi lecția cu stereotipiile. Între noi fie vorba, tocmai de aceea a trebuit să plec. N-am fost destul de des măritată, așa că făceam să scadă media. Elizabeth Taylor lucra normă dublă încercînd să restabilească echilibrul.

– Deci nici măcar un singur soț? întrebă David.

Susan ridică din umeri.

– Nici unul. Cîțiva evadați norocoși. Și o alarmă falsă. Sora mea e expertă în relatarea întîmplării. Sosește aici săptămîna viitoare, poate că o să-ți dea amănuntele. Peste figura ei trecu o umbră de îngrijorare. Doamne! Am uitat aproape total de vizita ei. E uluitor cum confruntarea cu moartea te poate distrage de la orice altceva. Sper ca totul să fie în ordine pînă atunci.

David răspunse sigur pe el:

– Odată ce Dass intră în posesia Markerului, aventura ia sfîrșit. Orice se întîmplă după aceea nu mă mai privește. Și tu vei fi lăsată în pace să faci ceea ce aveai de făcut atunci cînd eu nu încercam să te vîr în gura lupului.

Susan dădu din cap.

Continuară să discute o vreme despre relații. Orice îi făcuse furioși unul pe altul mai înainte dispăruse acum. Vorbeau normal și cu inimile ușoare.

Curînd mergeau de-a lungul pajiștilor municipale îngrijite de la periferia orașului Brighton. Era abia zece și jumătate dimineața și totuși amîndoi se treziră că din cînd în cînd căscau necontrolat.

– Pot să am încredere că n-or să te apuce furiile dacă sugerez o schimbare de plan? începu David.

La care Susan comentă:

– Nu știu dacă îmi place „să mă apuce furiile". Dar am să fac tot ce pot. Deci, care e sugestia?

David ezită.

– Uite ce, nu vreau să spun nimic altceva decît ce vei auzi, indiferent cum ar suna...

– Dă-i drumul, pentru numele lui Dumnezeu, altfel mă enervezi, îl întrerupse Susan, dar fără prea multă convingere.

David explică:

– Îți dai seama că amîndoi sîntem obosiți și că trebuie să ne gîndim bine la ce avem de făcut și să dăm și cîteva telefoane. Cred că am avea nevoie de un cartier general. Ce-ar fi să luăm o cameră la hotel?

Susan îi aruncă o privire cercetătoare, apoi căscă din toate puterile. David continuă:

– Ai văzut? Hai să dormim două ore, după care să luăm masa de prînz și să stabilim cum vom face cu Dass.

– Și presupun că trebuie să luăm doar o cameră, în loc de două, pentru că... interveni Susan.

– Pentru că ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să ne despărțim în caz că vrem să tragem un pui de somn.

După o clipă, Susan spuse:

– De fapt, e o idee excelentă.

Iar David adăugă:

– Nu trebuie să fie vreun apartament luxos, cîtă vreme jacuzzi e destul de mare pentru două persoane. Ea îi zîmbi sarcastic, iar el continuă: Am stat aici doar o singură dată – în interes de serviciu. Putem folosi același hotel; e chiar pe faleză.

Susan căscă din nou și îngăimă:

– Foarte bine!

Luară o cameră dublă la The Grand, cu vedere spre marea ce devenise cenușie. Soarele matinal se ascunsese după norii amiezei și briza constantă împrăștia o pulbere sărată pe faleză.

Amîndoi telefonaseră pentru a anunța că vor lipsi în ziua aceea de la serviciu. Susan fixase ceasul pentru ora trei și jumătate. David trase draperiile. Erau groase și căptușite, dar tot mai lăsau să treacă prin ele o geană de lumină. Camera se afla în semiîntuneric, nu chiar în beznă.

Nici unul nu era încîntat de ideea de a se întinde complet îmbrăcat, peste cuverturi. Pe de altă parte, nici unul nu intenționa să se dezbrace în fața celuilalt.

– Hopa, mă simt prea conștient de mine însumi, zise David. Cred că oamenii fac asta de obicei pentru prima oară cînd sînt beți.

Susan se oferi să se schimbe în halat în baie. Cînd închise ușa în urma sa, David se dezbrăcă repede, pentru a fi deja în pat la întoarcerea ei.

– E foarte ciudat, zise ea cînd se înapoie.

– Nu poate fi mai ciudat decît să te ascunzi de un hoț cu puteri supranaturale, zise David.

– E ciudat în alt fel, răspunse Susan. E ca atunci cînd mă jucam cu Arty Hickson de-a doctorul și asistenta.

Se strecură în patul ei și se dezbrăcă de halat sub pătură.

David întrebă inocent:

– E cineva cu care lucrezi?

Susan căută ceva cu care să arunce în el.

– Locuia alături de noi, cînd aveam șase ani. Pe atunci mai credeam încă în infern, eram convinsă că acolo am să ajung. Știi ce e cel mai nostim? Că el *într-adevăr* a devenit medic. Cîteva clipe mai tîrziu întrebă: Chiar ți-e somn? Eu m-am trezit complet.

Nu primi nici un răspuns – doar o respirație ritmică.

Undeva în hotel, sunetul îndepărtat al unui aspirator creștea și descreștea. Se interfera cu murmurul ușor al mării. Prin pereții groși, pocnetul mașinii ce se izbea întîmplător de piciorul vreunui scaun se auzea înăbușit, ca zgomotul unei tobe, iar strigătul îndepărtat al pescărușilor își pierdea dramatismul.

Adormiră amîndoi.

CAPITOLUL 18

MAI TÎRZIU ÎN ACEEAȘI DUPĂ-AMIAZĂ
VINERI, 18 APRILIE

Era spre sfîrșitul după-amiezii, așa că temperatura scăzuse. David și Susan se plimbaseră fără țintă prin oraș, discutînd și din cînd în cînd oprindu-se pentru a privi vitrinele, pînă ce, din cauza brizei înțepătoare, începură să le lăcrimeze ochii.

Se refugiară în primul restaurant ce arăta încălzit și primitor. Acum luau un prînz întîrziat, privind lumea cenușie de afară.

Susan mînca o supă de roșii condimentată, rupînd mici crutoane de pîine prăjită.

– Mă simt mai rău decît dacă n-aș fi dormit deloc, zise ea.

– Știu că așa ți se pare, dar înainte erai cam palidă. Cred că somnul ți-a făcut totuși bine, comentă David.

O chelneriță își făcu apariția, aducînd farfuria lui David, încărcată de ravioli abia scoși din cuptor. În ciuda fierbințelii, el se repezi asupra lor.

În timpul plimbării vorbiseră despre Dass și despre restituirea Markerului. Acum David reluă subiectul:

– Așadar, de ce crezi tu că ar trebui să fim prudenți?

– M-am gîndit din nou la lucrurile pe care mi le-ai spus despre el, răspunse ea, cum ți s-a părut la prima întîlnire. Mi-ai spus că te-a îngrozit – la fel ca și Jan, dar el ceva mai

mult. Ei bine, Jan este un asasin fără milă; ce-ar fi atunci Dass?

– Da, dar senzația aia nu se baza de fapt pe nimic. A fost doar o senzație. Cu Jan am fost în situații periculoase și am putut să acționez. E altceva să te afli într-un mediu civilizat, în biroul cuiva, unde ești constrîns de reguli. Cum pot să pariez că ai găsi soldați care au fost mult mai intimidați de gîndul de a primi o medalie de la regină decît de faptele săvîrșite pentru a o merita.

Susan interveni:

– Cred că acum interpretezi totul rațional. Prima dată cînd mi-ai vorbit de Dass ai spus că realmente te-a copleșit. Cred că acum minimalizezi impresia pe care ți-a lăsat-o. Mai spune povestea asta de două ori și o să ți-o amintești ca pe o mică jenă. Adu-ți aminte, eu sînt cea care te bate la cap să fii puțin mai prudent, să iei în considerație pericolul, așa că sînt ultima persoană care ar putea să te acuze de lașitate. Ai avut ceva ce pare să fi fost o reacție realmente viscerală față de acest tip. Cred că ar trebui să ținem minte asta înainte de a ne încrede în el.

Susan sugeră unele precauții pe care ar fi putut să și le ia cînd aveau de-a face cu Dass. Dar David nu era prea convins de necesitatea lor și zise:

– Fac exact ce mi-a spus și va primi ceea ce dorește. Nu văd nimic de care ar trebui să mă tem. Dacă l-aș fi înșelat, aș fi putut să mă aștept la ce e mai rău, dar bănuiesc că pot să am încredere în el atîta timp cît sînt un soldat loial.

Susan clătină din cap.

– Woodward și Bernstein[1], omule – nu te încrede în nimeni.

– Cu excepția ta, nu-i așa? rîse el.

– O, categoric. Nu te încrede în nimeni – în afară de Susan, sublinie ea.

---

[1] Bob Woodward și Carl Bernstein, jurnaliști de la cotidianul *The Washington Post* care au investigat scandalul Watergate. (n.red.)

– Asta înseamnă că ai hotărît să ai și tu încredere *în mine?* întrebă el.

Ea dădu de cîteva ori din cap, cu o seriozitate autentică.

– Fac eforturi mari în această direcție, răspunse ea sinceră.

Continuară să discute și în timpul celui de-al doilea fel, și la cafea, Susan sugerînd diferite posibile măsuri de siguranță, David, deși sceptic privind necesitatea lor, lăsîndu-se purtat de conversație. Susan reuși să-l convingă să nu se grăbească să se întoarcă la Londra pentru a preda Markerul în acea seară.

După treizeci de minute aveau întocmit un plan, care lui Susan nu i se părea nesăbuit și nici lui David nu-i suna paranoic.

Apoi David se uită la ceas. Era cu puțin înainte de ora cinci.

– Vreau să-l sun totuși, înainte ca toată lumea să plece, spuse el.

Se îndreptară în grabă spre hotel, în așa fel încît să poată telefona din cameră. David își folosi mobilul și apelă centrala Interfinanzio, cerîndu-l pe Alessandro Dass. Fu pus în legătură cu doamna Billings, secretara, care-i spuse că era imposibil să vorbească în momentul acela cu președintele.

David îi spuse politicos, dar evident preocupat:

– Doamnă Billings, probabil că ne vom pierde amîndoi slujbele dacă acest mesaj nu-i este transmis imediat. Vă asigur că e o informație pe care domnul Dass e extrem de nerăbdător s-o primească. Vă rog, faceți tot posibilul și dați-mi legătura cu el.

– Comunicați-mi mie mesajul și voi avea grijă să-i fie transmis, consimți ea tăios.

– Pentru a putea face asta am nevoie de aprobarea expresă a domnului Dass. A fost absolut categoric în această privință, afirmă David.

Doamna Billings rămase tăcută, calculîndu-și în mod evident următoarea mișcare. Cînd vorbi, vocea ei avea un ton mult mai agreabil:

– Lăsați-mi numărul de telefon și voi vedea ce pot să fac.

David i-l dădu și închise.

– Dass mă va suna imediat, îi spuse el lui Susan.

Stătea la biroul stil din cameră, cu spatele la fereastră. Susan se afla în pat, în fața lui, cu picioarele adunate sub ea. Își mușca ușor buza de jos. Nici unul din ei nu mai scoase nici o vorbă.

La mai puțin de două minute după terminarea conversației cu doamna Billings, telefonul lui David începu să sune:

– Domnul Dass? întrebă David răspunzînd.

– Domnule Braun, aveți vești bune pentru mine? întrebă vocea elegantă a lui Dass.

– Da, am. Am recuperat cutia luată din seiful dumneavoastră, cu conținutul intact, răspunse David.

Dass scoase un oftat:

– *Mirabile*[1]*!* E extrem de plăcut cînd încrederea în cineva îți este răsplătită. Spune-mi unde ești și unul dintre oamenii mei va fi acolo curînd.

– Mi-e teamă că trebuie să ne facem un plan puțin diferit, domnule Dass. Poate ați aflat că hoțul nu se mai află în mîinile poliției și nimeni nu știe unde e. Prioritatea mea numărul unu a fost să duc cutia undeva în siguranță, așa că am scos-o din Londra. Pot să v-o dau doar mîine-dimineață, mai curînd ar fi foarte greu. Făcu o pauză: Doriți să vin la biroul dumneavoastră?

– Spiritul de inițiativă e o însușire atît de rară! Biroul meu nu e locul ideal. Aș dori ca, în momentul cînd cei interesați vor afla de returnarea obiectului, el să fie deja în drum spre o altă destinație. Lucrul ar fi mult mai dificil dacă, pentru a te întîlni cu mine, va trebui să-ți croiești drum printr-o clădire plină de priviri vigilente. Va fi prea mare aglomerație, chiar dacă e sîmbătă. Poate că ai fi atît de amabil să vii la mine acasă?

---

[1] Minunat (lat.) (n.red.)

– Nici o problemă, răspunse David și scrise pe carnețelul din fața lui „acasă la el".

Îl ridică apoi în sus, pentru ca Susan să poată citi. Cînd văzu cele scrise, ea dădu afirmativ din cap și apoi zîmbi încruntată.

– Să-ți dau amănuntele, zise Dass și îi dictă adresa.

– Nu vreau să stau prea mult timp oprit în trafic. E o poziție prea vulnerabilă. Așa că aș dori să călătoresc după orele de vîrf. Ora unsprezece v-ar conveni, domnule Dass?

– E foarte bine. Imediat în fața casei mele se află un spațiu de parcare rezervat: am să mă asigur că rămîne liber. Nu mi-ar plăcea să stai prea mult pe stradă.

– Nici o grijă în această privință. Ne vedem mîine-dimineață la unsprezece.

David puse receptorul și telefonul pe masă. Apoi respiră ușurat.

– S-a aranjat.

– Ce șanse crezi că există ca cineva să depisteze locul de unde ai sunat? întrebă ea.

– Compania de telefoane poate s-o facă fără nici o problemă, răspunse David. Își lăsă privirea să rătăcească în jurul camerei în timp ce se gîndea. Dar cred că ai avea nevoie ori de autorizație, ori de omul potrivit din interior ca să poți aranja să-ți fie dezvăluită convorbirea. La fel cu cartea mea de credit. Ar fi greu s-o faci repede, indiferent cît de multe relații ai avea – dacă nu vrei ca mai tîrziu să fii luat la întrebări. Cred că poți s-o faci rapid numai dacă nu-ți pasă că-ți pui în pericol relațiile. Doar dacă Dass și-ar fi închipuit că avem intenția să păstrăm noi Markerul – dar atunci de ce ne-am fi oferit voluntar să i-l ducem? Și nu văd cine altcineva în toată povestea asta ar ști că e în posesia noastră.

Susan păru impresionată.

– Ți-ai folosit creierul, nu-i așa? Sînt încîntată că nu sînt singura care a ajuns la concluzia că paranoia e cea mai bună latură a eroismului.

David dădu din cap:

– Nu cred că putem face mai mult pentru a ne proteja. Poate că poliția ar putea să ne ia urma dacă ar vrea, însă hoțul nu are acces la informațiile poliției. Ca dovadă că n-a știut că polițiștii au adresa vizuinii lui. Așa că nu-l văd folosind resursele poliției pentru a afla ceva despre noi.

Susan dădu din cap aprobator și căzu înapoi pe pat, întinzîndu-și mîinile pînă atinseră tăblia de la căpătîi.

– Ce vrei să faci acum? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Să mănînc nu mai pot, să dorm nu mai pot. Nu știu. Aș vrea să-mi scot toate astea din minte, o vreme. Se îndreptă spre fereastră și privi marea, aplecîndu-se în afară și lăsîndu-și coatele să se odihnească pe pervaz, în timp ce cu o mînă susținea perdeaua de dantelă. În apropiere e un cinematograf, putem să vedem ce film rulează. Nu se uită la ea pentru a-i vedea reacția, ci continuă să se uite afară. Pare trivial în comparație cu ceea ce se întîmplă, dar singurul lucru pe care mi se pare că trebuie să-l facem e să ne dăm un răgaz.

Pe măsură ce David vorbea, Susan se tîrî obosită din pat și veni să stea lîngă el. Se uita peste umărul lui pe fereastră, la lumea cenușie de afară, lipsită total de culoare.

– Arată exact așa cum mă simt eu, zise ea, odihnindu-și o mînă pe umărul lui și aplecîndu-se mai aproape de geam.

După o clipă, David se ridică și se întoarse pentru a o privi – ceea ce îi făcu să se apropie foarte mult.

Stăteau aproape față în față. Privirea lui Susan rătăcea tot pe afară. Contempla valurile verzi-cenușii ce tălăzuiau pe suprafața mării.

David se uită la ea, apoi își îndreptă mîna spre obrazul ei, dar nu o atinse.

– Te mai supără rana? o întrebă el.

Ea nu-i evită mîna, iar el și-o plimbă blînd de-a lungul maxilarului ei, apoi îi aplecă încet capul într-o parte pentru a se uita la obrazul vătămat.

În loc să-şi tragă capul înapoi, ca să poată vorbi, ea permise mîinii lui să-i cuprindă maxilarul şi vorbi cu buzele aproape nemişcate. Vocea îi era calmă şi suna înăbuşit cînd îi răspunse:

– Mă mai doare puţin. Suspină obosită şi puţina energie ce-i mai rămăsese păru că o părăseşte, aşa că îşi sprijini capul pe pieptul lui David. Sînt epuizată, dar sînt sigură că n-aş fi în stare să adorm.

El o înconjură cu braţele, cuprinzîndu-i tot trupul.

– Ştiu, ştiu, zise el, fără nici o altă intenţie în sunetul mîngîietor al cuvintelor.

Liniştită în braţele lui, Susan îşi lăsă trupul moale, permiţîndu-i să o susţină.

David îşi îndreptă mîna spre capul ei şi-şi plimbă degetele răsfirate prin părul blond şi moale, ce-i aluneca printre degete. Ea stătea nemişcată, sprijinită de el şi respirînd la pieptul lui.

El îi puse palma pe pielea cefii şi începu să-i maseze delicat muşchii. Ea scoase un murmur de aprobare.

Apoi el îi întoarse încet capul şi-i depuse un sărut uşor pe frunte. Degetele continuară să exploreze blînd muşchii încordaţi ai cefei. După care îi aplecă şi mai mult capul şi depuse un al doilea sărut pe pometul sănătos.

Ea înţepeni şi o clipă mai tîrziu se depărtă uşor, moment în care el îşi desfăcu mîinile şi le lăsă să cadă de-a lungul trupului.

– Nu, zise ea blînd şi dădu din cap tristă. Nu e bine. Nu vreau aşa ceva. Vocea îi era aproape o şoaptă.

David făcu un pas uşor înapoi, în aşa fel încît să nu mai fie atît de aproape de ea.

– Îmi pare rău, zise el liniştit şi pe un ton sincer.

Ochii lui Susan erau trişti, privirea abătută: nu se mişca, îşi privea doar picioarele. Îşi înconjură trupul cu propriile braţe, aparent fără să realizeze cît de mult semăna gestul ei cu poziţia lui David de mai înainte.

– Nu are de ce să-ți pară rău, zise ea. Vocea îi era încărcată de tristețe cînd adăugă: Dar nu asta este ceea ce vreau de la tine.

Continuară să se depărteze, Susan retrăgîndu-se pînă ajunse să se așeze pe marginea patului. David se îndreptă spre cealaltă parte a camerei, apucîndu-se de răsfoit pliantul publicitar al hotelului, care se afla pe micul televizor din cameră. Chipurile lor demonstrau că fiecare se refugiase în lumea lui. Erau cufundați în propriile gînduri.

David întoarse încă o pagină din broșură, fără a-i da prea mare atenție. Privirea îi rătăcea în jur.

Lîngă televizor se afla o comodă, pe care era o tavă, iar pe aceasta un ceainic, cu un cordon electric înfășurat cu grijă în jurul lui, alături de cești, farfurioare și diverse săculețe și pachețele.

Ochii lui David se opriră pe ceainic. Îl luă și-l duse în baie, unde îl umplu pe jumătate cu apă rece. Aducîndu-l înapoi, îl puse pe tavă, îl băgă în priză și răsuci întrerupătorul.

După ce mai trecură cîteva minute, din ceainic începu să se audă zgomotul ca de trafic îndepărtat al apei care se înfierbînta.

Trecuseră cinci minute de la îmbrățișarea lor eșuată, cînd David spuse:

– Nu vreau să pară un clișeu sau ceva de felul ăsta, dar ți-ar face plăcere o ceașcă cu ceai?

– Sigur, zîmbi Susan, făcînd eforturi să se însenineze. Ce film zici că rulează la cinematograful acela?

David frunzărea din nou filele laminate ale pliantului hotelului.

– Era pe aici un program al cinematografelor, spuse.

În cele din urmă îl găsi, exact cînd ceainicul ajunse la punctul de fierbere și se deconectă automat.

– Te-ar interesa *cît de puțin* să vezi *Omul-Păianjen?* o întrebă el șovăielnic.

Ea comentă entuziasmată:

– Mitologie modernă! Practic e de datoria mea să-l văd. O să fie interesant.

David își privi ceasul și zise:

– În regulă. Sînt gata. Avem aproximativ o oră pînă la începerea următorului spectacol. Se uită din nou la ceas, calculînd: Apoi putem mînca niște pește cu cartofi prăjiți – nu se poate să venim pe litoral și să nu facem asta[1].

– Pește și cartofi prăjiți! Desigur, acceptă Susan, ca și cum fusese o prostie că nu-și amintise mai devreme. Am tot avut de gînd să comand așa ceva înainte ca Marea Nordului să fie complet depopulată. Poate că vom prinde ultimele două bucăți de cod.

– Ăsta e ideea, zise el ușor sarcastic. Vom comanda specia cea mai periclitată. În timp ce vorbea, turnă apa fierbinte și făcu ceaiul. Mă gîndeam că ai putea de asemenea să-ți cumperi un schimb de haine. Avem timp suficient, dacă nu-ți faci probleme prea mari să te îmbraci după modă.

Susan dădu din cap.

– Asta e o idee grozavă. Am putea să trecem pe la The Gap[2] sau ceva asemănător? Am început să mă simt puțin cam îngălată de atîta timp în aceleași haine. Chiar dacă ai făcut o treabă grozavă cu spălatul.

Își băură repede ceaiul și apoi ieșiră. De la hotel o luară în sus spre centrul comercial. Susan, care, în timp ce mergeau, începuse să tremure, se opri mai întîi la un magazin sportiv și se îndreptă direct spre rafturile cu solduri. David îi oferi cartea sa de credit. Ea găsi o jachetă neagră pufoasă și strălucitoare la jumătate de preț și îl întrebă pe David dacă poate s-o ia. Două minute mai tîrziu o îmbrăcase deja, și plecau din magazin pentru a-și continua cumpărăturile.

***

[1] Felurile de pește pane cu cartofi prăjiți sînt un fel tradițional de mîncare în Anglia. (n.red.)

[2] Lanț de magazine de confecții din SUA și cîteva alte țări (n.red.)

După film și după masa cu pește și cartofi prăjiți, David și Susan poposiră la barul hotelului. Era zece și jumătate. David avea în față un pahar cu whisky Jameson, Susan unul cu Canadian Club[1].

– Filmul a fost nostim, nu-i așa? comentă Susan. În felul lui, fără pretenții.

– Mi-a plăcut totul, cu excepția secvențelor de acțiune. Imediat ce-și punea masca, totul părea desprins din desene animate. Semăna cu o minge de cauciuc sărind prin decor. Cît de mult te poate distra o bucată de elastic aflată în pericol?

Susan luă o gură de whisky și se cutremură ușor.

– Pe moment, eu nu văd în asta o slăbiciune a filmului. Nu știu dacă aș fi putut să înghit ceva prea realist. Secvențele de acțiune á la Tom și Jerry au fost foarte pe gustul meu.

Cînd goliră paharele, mai comandară un rînd. Nu trecu mult și ritmul conversației scăzu, perioadele de tăcere deveniră mai lungi. Amîndoi se simțeau epuizați. Cam pe la ora unsprezece deveni clar că trebuia să meargă la culcare. Nu și-au mai spus decît puține cuvinte în timp ce se înapoiau în cameră și se pregăteau de somn.

Susan rămase în baie aproape cincisprezece minute. Cînd în sfîrșit ieși, lampa de pe noptiera ei era singura aprinsă. David se afla în pat, cu spatele la ea, respirînd liniștit și regulat.

Nu mai încercă să afle dacă a adormit sau nu, ci se strecură în tăcere în patul ei, stingînd lumina. În cîteva minute dormea și ea.

---

[1] Marcă de whisky canadian (n.red.)

CAPITOLUL 19

ZIUA URMĂTOARE
SÎMBĂTĂ, 19 APRILIE

David se afla în cartierul Belgravia, conducînd încet de-a lungul străzii unde locuia Dass. Trecu pe lîngă o casă cu un steag fixat într-un portic ornamentat și cu un polițist în ghereta de pază. Cîțiva metri mai departe, strada făcea o cotitură la stînga și ambasada dispăru din vedere.

David era singur în mașină și conducea prudent, ochii lui cercetînd tot timpul prin geam casele elegante, scrutînd mașinile parcate, explorînd intrările.

Era aproximativ ora unsprezece cînd se apropie de destinație.

Acum rula la pas. Alături de el, pe locul pasagerului, se afla geanta luată de la Jan.

Continuă să cerceteze strada liniștită, căutînd cu privirea orice putea să pară mai puțin obișnuit.

Undeva în față descoperi locul de parcare gol ce-l aștepta, cu cuvîntul „Rezervat" scris cu litere albe pe mijloc. Parcarea se afla chiar în fața unei uși negre și lustruite, ce se deschidea într-un zid orb de cărămidă. Clădirea dinăuntru n-avea ferestre la parter, cel puțin nici una care să dea spre stradă.

Era o clădire curioasă. Părea să fi fost construită cu fațada spre altă stradă, ce acum nu mai exista. Actuala stradă mărginea ceea ce părea să fi fost partea dreaptă a casei. De pe trotuar, tot ce se putea vedea era zidul simplu de cărămidă

ce se ridica pe o înălțime de două etaje, pînă la marginea acoperișului. Chiar sub acesta se afla o singură fereastră largă – un punct de supraveghere ideal pentru monitorizarea împrejurimilor. Și oricine ar fi privit dinspre stradă, în speranța de a vedea ceva înăuntru, n-ar fi reușit din cauza peretelui vertical foarte înalt – tot ce ar fi văzut ar fi fost cerul reflectat în geam.

Aproape de locul de parcare rezervat, David aruncă o ultimă privire în jur, cu intenția de a opri, asigurîndu-se că nu-l amenință nimic.

Cincizeci de metri mai departe, pe stradă, o siluetă abia vizibilă trecu printre două mașini parcate. De la această distanță era dificil să o distingă; silueta se opri, parțial ascunsă de un platan. Din locul unde era, tot ce putu să vadă David fu străfulgerarea unor haine de culoare neagră și cîteva mișcări ezitante, ce sugerau că individul se retrage din raza lui de vedere în încercarea de a nu fi descoperit. Mîinile i se crispară pe volan.

Apoi umbra se mișcă și David descoperi silueta unei femei, cu o sacoșă de cumpărături portocalie în mînă. Nu era Jan. Se liniști.

Ajunsese la destinație. Nemaivăzînd pe nimeni altcineva în jur, trase repede mașina pe locul de parcare indicat și opri motorul. Coborî imediat, luînd geanta cu el. După trei pași rapizi se afla în fața ușii negre lustruite.

Nimeni nu se repezi la el din vreun ascunziș, strada era pustie.

În dreapta intrării se afla un interfon. Apăsă butonul de sub microfon. În ciuda faptului că era o dimineață strălucitoare de primăvară, David era îmbrăcat cu o jachetă grea de piele. Își strînse umerii sub ea, ca și cum i-ar fi fost rece.

Numai o secundă sau două trecură înainte ca ușa să fie deschisă de către un tînăr palid, îmbrăcat într-un trening bleumarin cu gluga ridicată.

– Înăuntru, zise bărbatul.

David intră în vestibul, iar ușa fu repede închisă în urma lui. Și, imediat ce o închise, omul în trening coborî o bară de fier de-a curmezișul ei.

Apoi apăru un al doilea ins. Avea trăsături de asiatic. Era îmbrăcat în jeanși, tricou cenușiu și o șapcă de baseball. Tricoul îi era mulat pe pachetele de mușchi de pe brațe.

Tipul în trening începu să-l caute pe David de arme.

– E chiar necesar s-o faci? întrebă David.

Treningul nu răspunse; își continuă numai inspecția. În timp ce îl pipăia și-l ciupea, descoperi ceva în buzunarul jachetei. Îl privi semnificativ pe David. Celălalt individ observă ce se petrece și făcu un pas spre ei, apropiindu-se suficient pentru a putea interveni la nevoie.

David ridică mîinile încet pînă ajunseră la nivelul capului, cu palmele înainte, permițîndu-le să-l controleze și în haină. Treningul se aplecă și îi strecură o mînă în buzunar.

Și scoase celularul.

David ridică din umeri. Treningul puse la loc telefonul, continuînd să-l caute. Cînd termină examenul corporal, controlă și geanta, unde găsi doar o cutie de lemn lustruit, pe care evită să o atingă. Treningul făcu un semn din cap Orientalului, care rosti sec:

– Vino cu mine.

Precedat de Oriental și urmat de Trening, David fu condus pe niște scări de lemn și ajunse pe un palier încărcat cu obiecte de artă vechi. Un imens covor de un roșu-stins de Burgundia se întindea între ziduri, asortat cu florile William Morris de pe tapetul crem[1].

O duzină de rame mici de tablou sculptate manual erau atîrnate pe pereți, dar nici una dintre ele nu conținea vreo pictură. Fiecare încadra cîte o bucată de hîrtie sau un pergament. Pe unele erau vizibile inscripții, scrise cu pensula sau

---

[1] Cel mai cunoscut model de tapet al artistului și scriitorului englez William Morris (1834-1896) reprezintă margarete albe, roșii și portocalii pe un fond crem. (n.red.)

cu creionul. Altele păreau să fie albe, fragmente rupte pur și simplu din vreun document vechi.

Păși prin niște uși duble într-o cameră fără ferestre, dar luminată cu multă măiestrie astfel încît să pară scăldată în soare. Totul în interior era colorat în grena, auriu și ivoriu. Impresia apăsătoare dată de combinația de culori era ușor estompată de proporțiile magnifice ale încăperii, care ocupa aproape tot etajul. Diverse vitrine și mese din lemn de cedru roșu și de cireș băițuit în culori închise, erau plasate din loc în loc de-a lungul pereților. Cîteva canapele cu brațe și fotolii de culoare sîngeriu-închis erau adunate în centrul camerei.

Lalele proaspete de un galben ca untul și sîngerii erau aranjate într-o jumătate de duzină de vaze presărate peste tot, mirosul lor dînd o notă proaspătă atmosferei dominate de un iz de ceară și piele veche.

Nu era nimeni în încăpere. Orientalul făcu semn către un fotoliu îndreptat spre ușă și porunci:

– Stai jos!

Apoi se întoarse și plecă. Treningul se postă lîngă ușă, ca un bodyguard, cu mîinile încrucișate pe piept și cu ochii ațintiți asupra lui David.

În loc să se așeze în fotoliu, acesta luă un scaun cu spătarul înalt de sub un birou și-l aduse în mijlocul camerei. Se așeză pe el, punînd geanta alături, apoi își băgă mîinile în buzunare.

Trecu un minut, după care Orientalul reveni, urmat, la cîțiva pași, de Alessandro Dass. Acesta purta un costum cu o croială impecabilă, similar celui în care îl văzuse David prima dată – dar de data aceasta de culoare gri-deschis. Cravata era de un roșu-aprins, pată de culoare pe cămașa cenușie.

În timp ce Dass traversa încăperea, deveni clar că un semn de pe fruntea lui, care de la distanță semăna cu o cută adîncă sau o rană veche, era de fapt o bentiță îngustă de metal. Culoarea ei se asorta perfect cu pielea lui Dass, în așa fel încît de departe era practic invizibilă.

Dass luă cuvîntul:

– Ai reușit să ajungi fără incidente. Bravo! Vocea sa cultivată era plină de farmec. Apucă fotoliul din fața lui David și se lăsă să cadă în el. Unde ai dispărut cînd ai plecat din Londra? Nu trebuie să te simți obligat să-mi spui, desigur. Mă întreb dacă a existat cineva căruia i-ai divulgat locul unde te-ai ascuns.

– M-am gîndit că e mai bine să dispar. Nu am crezut că ar trebui să spun cuiva unde mă duc. N-ar fi făcut decît să mărească riscurile în mod inutil.

Vocea lui David era lipsită de inflexiuni, ca a unui suspect prudent care dădea o declarație.

Dass își depărtă mîinile, pînă atunci împreunate, într-un gest de „întrebam și eu doar așa".

– Dar bănuiesc că angajatorii dumitale vor fi fost curioși. Fără îndoială a trebuit să le comunici planurile dumitale de a părăsi Londra..., spuse el, cu o expresie de interes și îngrijorare în ochi. Privirea lui o întîlni pe a lui David cînd continuă: ... sau de a veni aici.

În timp ce Dass vorbea, Orientalul înaintase din spatele lui pînă cînd ajunse aproape înapoia lui David, care îi simți acum prezența lîngă umărul drept. Făcu o mișcare de a se ridica de pe scaun. Orientalul întinse mîna și îl împinse la loc.

David se smulse de sub apăsarea lui și sări în picioare. Scaunul său se aplecă pe o parte și se ciocni de o masă cu tăblie de sticlă. Orientalul se apropie de David, care sări înapoi, cu coatele ridicate și umărul înainte, gata de apărare.

Scaunul răsturnat ricoșă de marginea mesei, făcînd un zgomot strident și julind finisajul lemnului, dar fără să vatăme sticla.

Orientalul făcu din nou un pas agresiv către David, care-și mută puțin greutatea trupului, gata să reacționeze rapid. Dass lătră o comandă scurtă și aspră într-o limbă străină. Orientalul se dădu înapoi atît de repede, încît păru că vorbele mai că nu l-au împuns.

– Vă rog, spuse Dass ceva mai calm. Să ne ținem firea. Se adresă apoi Orientalului: Kim, nu cred că îl faci pe oaspetele

nostru să se simtă prea în largul lui. De ce nu iei un loc? Făcu un gest cu degetele către fotoliul cel mai îndepărtat.

Kim nu-l slăbi pe David din ochi, dar se așeză unde i se spusese. Acum, că fusese obligat să stea jos, arăta stîngaci.

Dass spuse:

– Deci unde rămăsesem? Cred că tocmai aveam de gînd să te invit să iei prînzul cu mine, dacă ai timp. Apoi se aplecă înainte și întrebă pe un ton serios: Spune-mi, cînd ești așteptat să te întorci la birou?

David putu acum să-i susțină privirea aparent fără efort. Se uită deci la el cîntărindu-l și așteptă cîteva secunde înainte de a răspunde.

– Sînt oameni care știu că mă aflu aici, spuse el răspicat.

Dass ridică o sprînceană.

– Sînt sigur că știu, comentă el liniștitor, rezemîndu-se din nou de speteaza fotoliului. Nu pot decît să apreciez măsurile de precauție luate în dimineața aceasta. În mod evident ai făcut efort să nu atragi atenția asupra vizitei tale aici. De fapt, sînt sigur că nimeni nu te-a văzut venind. Impresionant! Dass făcu o pauză, dîndu-i parcă lui David timp suficient pentru a înțelege semnificația cuvintelor sale. Apoi continuă: Și trebuie de asemenea să spun ce ușurat mă simt că ai reușit să ni te alături. Dacă n-ai fi apărut astăzi, dacă nu te-ai fi întors din locul unde ai dispărut pentru o noapte, cum ar fi putut cineva să știe ce ți s-a întîmplat? Cum am fi putut să-ți venim în ajutor? Ar fi fost ca și cum te-ai fi evaporat.

Vocea lui Dass era relaxată, fără să sugereze nici o amenințare, în afară de ceea ce implica însuși subtextul cuvintelor.

David asculta. Figura lui era încruntată. Apoi sublinie:

– Să ne imaginăm că ați nega că m-ați văzut astăzi; ce ați avea de cîștigat din dispariția mea?

Dass afișă o expresie teatrală de inocență uimită și căută din ochi sprijinul celor doi acoliți ai săi, ambii rămași în alertă, dar impasibili, și care îl priveau pe David fără să dea nici un semn că ascultau conversația.

Apoi lui Dass păru că-i trece ceva prin minte.

– A, înțeleg, faci supoziții. Un exercițiu de imaginație. Privi în jur pentru a vedea dacă tovarășii lui ajunseseră și ei la aceeași concluzie. Dar fețele lor erau impietrite. Atunci continuă: Ei bine, dacă vrei să intrăm în joc, trebuie să-ți spun că înapoierea comorii noastre pierdute înseamnă și reluarea cercetărilor asidue ale celor care o rîvnesc. Situația ideală ar fi ca lumea s-o creadă pierdută și doar noi să știm că e în siguranță, făcu el un gest din cap spre David, dînd din mînă cu grație, presupunînd desigur că acest lucru poate fi obținut fără să se întîmple nimic rău. Se mișcă puțin pe locul lui, apoi reluă: Cine știe, pe lume există și din aceia care vor să fie și cu oala unsă, și cu slănina-n pod. Poate că îți sînt cunoscute concursurile acelea americane, de o venalitate oripilantă, unde participantul care cîștigă trebuie să aleagă între o sumă de bani și conținutul unei cutii misterioase. Chiar și americanii consideră inacceptabil să le vrei pe amîndouă. Însă, ipotetic, e posibil. O persoană realmente lipsită de scrupule ar putea să pretindă daune chiar și acum, indică el rucsacul de lîngă David, ca un mijloc de a-i induce pe ceilalți în eroare. Întinse mîna stîngă. Ne-ar proteja valorile, apoi o ridică și pe dreapta, chiar dacă ni se plătesc facturile. Dass se aplecă înainte. Dar, înainte de a mai pierde timpul analizînd diversele ipoteze, să ne asigurăm de fapt de situația reală. Ești așa de amabil să-mi returnezi ceea ce e al meu de drept, rosti el, întinzînd un braț spre rucsac.

David se gîndi o clipă și apoi apucă geanta. O ridică pe genunchi și trase fermoarul. Scoase afară cutia din lemn de trandafir și dădu drumul gențiii înapoi pe podea, așezînd cutia pe genunchi.

Făcu un gest ca și cum voia s-o deschidă, apoi se opri și se sprijini de speteaza scaunului. Expiră adînc și-și băgă mîinile în buzunarele hainei; părea că luptă cu o dilemă.

– Ceea ce mă îngrijorează, domnule Dass, este faptul că intenționați să nu mă lăsați să ies de aici. Dass nu răspunse

și David continuă: Iată de ce am hotărît ca, înainte de a veni la dumneavoastră, să anunț poliția.

Pentru prima oară de cînd sosise, Dass zîmbi cu o privire realmente amuzată. David continuă:

– Le-am spus că unul dintre oamenii dumneavoastră a recuperat cutia și că m-ați invitat să fiu prezent cînd vă va fi predată.

Dass zîmbi binevoitor, ca și cum ar fi fost încîntat de poveste. David adăugă:

– Le-am mai spus că mi-e teamă că hoțul poate să încerce să dea din nou lovitura. De fapt, am menționat că e posibil să-l fi reperat stînd la pîndă prin apropiere.

Dass dădu gînditor din cap, ca și cum era gata să vorbească. David sublinie:

– Și i-am rugat să mă caute aici.

Își mișcă umerii în haină, ca și cum nu mai era nimic de spus.

Dass întinse mîna în direcția cutiei și zise:

– O poveste foarte amuzantă, dar puțin cam lipsită de originalitate. Kim, adu-mi cutia.

În timp ce el rostea acestea, David își strecură repede mîna dreaptă în interiorul cutiei și scoase ceva. Imediat după aceea, sări de pe locul unde stătea, cu cutia în mîna stîngă, și se refugie în colțul cel mai îndepărtat al încăperii. Cu o smucitură bruscă a pumnului drept, transformă obiectul din mîna lui într-un baston de metal, pe care îl ridică în față, gata să pareze orice atac.

Instinctiv, Kim și Treningul avansară spre el.

– Așteptați, se răsti Dass la ei.

Cei doi se opriră, ca niște cîini care trăgeau de lesă, așteptînd să li se dea drumul.

Dass se ridică în picioare și făcu un pas nepăsător spre David.

– Cînd am auzit că ai înfrînt-o pe mica noastră oiță rătăcită, m-am întrebat cum a fost posibil să dobîndești o astfel

de victorie. Deşi nu se poate compara cu mine, Jan ar fi trebuit să te calce în picioare.

Spunînd acestea Dass întinse o mînă spre cutie şi David îi trînti bastonul de metal peste încheietură. Dass nu reacţionă în nici un fel, se opri doar o secundă în momentul mişcării. Înainte de a-i atinge braţul, bastonul întîlni un obstacol invizibil. Impactul produse un zgomot ca acela al unui ciocan căzut pe o pardoseală de ciment.

Rămaseră amîndoi nemişcaţi, Dass cu mîna întînsă spre cutie, bastonul lui David la cîţiva centimentri deasupra braţului. David părea ţintuit în colţul încăperii, cînd Dass i se adresă:

– Am început să bănuiesc că posezi vreo însuşire specială care-ţi permite să-i învingi pe cei ca noi – chiar şi pe un exilat.

David se lupta să se mişte. Nu exista nici un fel de obstacol, nici un motiv aparent pentru care n-ar fi putut să se repeadă şi să treacă de Dass, dar tot ce putea face era să se contorsioneze şi să se zbată, ca şi cum ar fi fost încastrat în ceva sau împins în zid de ceva masiv.

Pentru o clipă, expresia de pe figura lui Dass se schimbă, de parcă o amintire neplăcută îi trecuse prin minte. Simultan, bastonul fu smuls din mîna lui David şi zbură prin încăpere – împins de o forţă invizibilă.

Dass se aplecă spre David, pînă ce feţele lor ajunseră la o depărtare de o palmă, şi zise:

– Cred că îmi dau seama care e însuşirea aceea specială a ta.

Broboane de sudoare se iviseră pe fruntea lui David, în timp ce continua să se lupte – fără nici un succes.

– Ai avut noroc, continuă Dass întorcîndu-i spatele şi făcîndu-l astfel pe David să se dezechilibreze. Bariera invizibilă dispăruse brusc. Dass se îndreptă cu paşi mari spre scaunul lui, în timp ce David se aplecă în faţă, aproape gata să cadă. Pur şi simplu noroc!

Apoi căzu în fotoliu, de unde putu din nou să-l vadă pe David. Se uită la el cum își recăpătase echilibrul și privea acum nervos în jur. În timp ce-și privea prizonierul, fața lui Dass etala o expresie de interes amestecat cu dezgust.

– Cred că am aflat tot ce voiam, zise el. Apoi vocea îi deveni mai dură: Kim, ia-i-o din mînă!

Kim zîmbi.

În momentul cînd făcu primul pas spre David, de undeva din interiorul casei se auzi o sonerie.

Era rîndul lui David să zîmbească, deși destul de palid.

– Vorbind despre noroc – aceasta trebuie să fie poliția, rosti el.

Dass îl privi țintă, dar ceea ce spuse fu în mod evident îndreptat spre Trening:

– Vezi cine e, dar nu răspunde.

Treningul ieși din cameră.

Dass părea că-l cîntărește pe David. În mod clar își calcula următoarea mișcare. David îi dădu o mînă de ajutor.

– Mașina mea se află chiar în fața casei tale, spuse el amabil.

Dass părea tulburat. Treningul își băgă capul pe ușă și zise:

– Pe stradă sînt mașini de poliție.

David interveni:

– Am fost foarte preocupat de faptul că hoțul ar putea să te imobilizeze și să încuie ușa. Sper că și-au amintit să aducă un berbece. Totuși, nu cred că ai să aștepți să-ți spargă ușa, nu? Tonul lui David nu era însă interogativ.

Acum Dass devenise furios. Ochii lui se opriră asupra lui David, care chiar în acel moment hotărî să se ridice în picioare.

Toată lumea se încordă.

Dar David se aplecă doar spre Dass și-i oferi cutia:

– În numele firmei Marshall & Liberty, am plăcerea să vă returnez acest obiect, domnule Dass. Aș vrea să adaug că sîntem gata să vă stăm în continuare la dispoziție, dar din

păcate va trebui să recomand conducerii o analiză amănunțită a contului dumneavoastră. Vom continua desigur să păstrăm secrete datele dumneavoastră.

Soneria se auzi din nou și de data aceasta butonul fu ținut apăsat mai multe secunde.

O privire de resemnare posacă apăru pe figura lui Dass în timp ce lua cutia. Apoi spuse:

– Să mergem toți jos, să-i întîmpinăm pe vizitatori. Sălță capacul cutiei și se uită în compartimentul interior. Apoi o închise la loc și o înmînă Treningului. William, ai, te rog, grijă de asta.

Dass coborî scările înaintea tuturor. După cîteva clipe, păru că și-a recăpătat în parte stăpînirea de sine.

– Unde îmi sînt manierele? Mulțumesc pentru ajutor, domnule Braun. Nu am decît vorbe bune de spus superiorilor tăi despre dumneata. În alte circumstanțe, poate că aș fi fost tentat să te angajez... Dass se uită în urmă și se adresă Orientalului: Nu poți să întîmpini poliția cu o șapcă de baseball pe cap, Kim. Ce ar putea să creadă?

Își îndreptă ochii spre una dintre ușile pe lîngă care treceau și Kim, luînd aceasta drept o indicație, intră înăuntru. O secundă mai tîrziu ieși fără șapcă, netezindu-și părul tăiat scurt.

În timp ce coborau scările, David îl privi atent pe Dass, întinzîndu-și puțin gîtul și încercînd pe furiș să-l vadă cît mai bine. Cînd trecură pe lîngă o ferestruică pe unde pătrundea pe scările întunecoase, putu să vadă că Dass își scosese deja bentița de metal de pe frunte. Indiferent unde o ascunsese, nu se mai vedea.

Cînd ajunseră la ușă, Kim ridică bara de fier și o deschise larg. David și Dass se dădură puțin înapoi. Pe treptele din față se aflau doi ofițeri de poliție; în spatele lor era inspectorul Hammond, iar și mai în spate mai mulți bărbați în echipament de asalt.

Un al doilea grup de polițiști stătea lîngă unul dintre cele trei vehicule oficiale parcate pe stradă. Alături de ei se afla

o femeie îmbrăcată cu o jachetă neagră și ținînd în mînă o sacoșă de cumpărături de culoare portocalie – era Susan.

Aceasta prinse privirea lui David timp de o secundă și apoi se întoarse cu spatele spre ușă. Dass era deja ocupat cu Hammond, căruia îi mulțumea din inimă pentru grija manifestată. La invitația lui, Hammond și doi polițiști în uniformă intrară în casă. După ce aceștia ajunseră în hol, David se strecură pe lîngă ei și ieși în stradă; nimeni nu-i dădea atenție.

Dass și Hammond discutau, iar ofițerii de poliție se uitau în jur, căutînd ceva spre care să-și îndrepte atenția. Îl priviră pe musulosul Oriental cu suspiciune, iar acesta le returnă amabilitatea.

După ce fu afară, David strigă prin ușa deschisă:

– Inspectore Hammond, mai ai cumva nevoie de mine? Ridică în aer cheile mașinii, indicînd astfel că e gata de plecare. Hammond mormăi ceva, iar David continuă: Încă o dată felicitări, domnule Dass. Voi demara întocmirea hîrtiilor, adăugă el, făcînd vesel semn cu mîna.

Se urcă în mașină fără să mai schimbe o vorbă cu nimeni.

Susan stătea la o oarecare distanță de ușa deschisă de la intrare, în afară razei vizuale a lui Dass și a oamenilor lui. Vorbea cu un polițist, care periodic își arunca ochii peste carnețelul lui de notițe. Ridică ochii spre mașina lui David ce se depărta de trotuar și privirile li se întîlniră o clipă. După care el dispăru, iar ea continuă nestingherită să-i vorbească polițistului de lîngă ea.

CAPITOLUL 20

MAI TÎRZIU ÎN ACEEAȘI ZI
SÎMBĂTĂ, 19 APRILIE

Cîteva ore mai tîrziu, mobilul lui David începu să sune. Stătea la biroul lui de la sediul firmei Marshall & Liberty, încercînd să organizeze o reuniune de urgență a asociaților. În ciuda faptului că era sîmbătă, o parte dintre ei se aflau la birou. Pe restul îi suna acasă.

Își aruncă privirea pe ecranul mobilului; era Susan.

Biroul lui era în bună parte separat de locul unde ședeau asistenții, cu toate acestea David își răsuci scaunul și-și ridică umărul pentru a nu fi auzit. Apoi răspunse la telefon cu un ton blînd:

– Bună!

Vocea lui Susan era îngrijorată cînd rosti la rîndul ei:

– David? Ești bine?

– Bine, foarte bine, răspunse el, apoi făcu o pauză și după o clipă adăugă calm: Ai avut dreptate. Avea de gînd să mă ucidă.

– Dumnezeule! Sînt așa de fericită că ești bine. Vreau să spun că arătai OK, dar nu eram sigură... Te-aș fi sunat mai devreme, însă m-au ținut de vorbă o veșnicie.

Fruntea lui David se încreți.

– Te-au interogat pînă acum?

Se uită la ceas. Trecuse de trei.

– Nu, răspunse ea, dar n-am vrut să te sun de pe stradă; acum sînt acasă. Polițiștii m-au luat cu ei la secție, unde am semnat declarația despre spargerea de săptămîna trecută. Te-au sunat și pe tine? Pentru că o vor face.

– Nu, n-au luat încă legătura cu mine, răspunse el. Ce le-ai spus pînă la urmă?

– Ceea ce am stabilit. Voiam să ne ducem împreună la masă, după ce te întîlneai cu Dass. Eu am sosit mai devreme și am avut impresia că-l văd pe Jan. M-am ascuns în spatele unui tufiș și i-am sunat – și nu m-am mișcat pînă ce n-am văzut mașina poliției sosind pe stradă. În mod evident, Dass n-a relatat poliției versiunea *ta,* pentru că au părut destul de mulțumiți cu ceea ce le-am spus eu.

– Deci o să ai necazuri pentru că ai dat o alarmă falsă? întrebă David.

– Ei nu cred că a fost falsă. Ei știu că Dass și-a primit comoara înapoi și cred că l-am văzut realmente pe Jan, care a luat-o la goană cînd au apărut ei. Li se pare că ei sînt cei care au salvat situația. O clipă mai tîrziu, Susan adăugă: Știi, ar fi trebuit să-i spui lui Dass că ai un complice. Dacă ar fi comparat ce știa el cu ce-i spunea Hammond, am fi putut avea necazuri.

– Cred că a meritat riscul. Acum sînt chiar mai bucuros că nu l-am lăsat pe Dass să afle că ești implicată. De ce să fie dușmanul amîndurora? E suficient de furios pe mine, că am refuzat să mă las ucis; n-are decît să mă urască și pentru că am chemat poliția.

Susan continuă:

– Au venit atît de greu! Eu am sunat prima oară la sonerie. Nu mai puteam să aștept. Dumnezeu știe ce aș fi făcut dacă ar fi răspuns cineva la ușă! Dar prima mașină a poliției a sosit la cîteva secunde. În timp ce-i așteptam, simțeam că înnebunesc imaginîndu-mi ce putea Dass să-ți facă.

Amintindu-și, David dădu din cap neîncrezător.

– Ei bine, indiferent ce scenariu ţi-ai imaginat tu, mă cam îndoiesc că ar fi fost 100% exact! Apoi adăugă cu seriozitate: Ştii, tu m-ai convins să ne facem un plan, apoi ai făcut întocmai ce ai spus că vei face şi ai chemat poliţia, care a sosit chiar la ţanc. Datorită ţie sînt încă în viaţă. O clipă cîntări ceea ce tocmai spusese şi întrebă: Pînă la urmă, de cîte ori te-am sunat? Am tot apăsat pe „redial" şi pe „anulează" de nu ştiu cîte ori. Mă tot gîndeam că Dass o să-mi ceară să-mi scot mîinile din buzunare.

Susan completă:

– În timp ce vorbeam cu poliţia, au fost nouă apeluri de pe mobilul tău – plus primul, cel care m-a făcut să le telefonez. Într-un fel, a fost aproape o uşurare. Nu încetam să mă gîndesc: dacă ţi-au luat telefonul şi eu aştept afară, în timp ce ei... ştii tu, în timp ce se întîmplă ceva îngrozitor. Cîtă vreme ai sunat, ştiam că mai aveam puţin timp. Dar să ştii că erai acolo de vreo două minute numai cînd ai sunat prima dată.

– Da, a fost clar de la prima întrebare că Dass intenţiona să-mi facă ceva. M-a tatonat, a vrut să afle cine ştia unde mă aflu. Pînă cînd au apărut poliţaii, şi-a dat seama că poate să mă mătrăşească fără să-i fie cuiva dor de mine.

– Ei bine, mie mi-ar fi fost, zise Susan. Eşti sigur că ceea ce avea în gînd era să te ucidă?

David răspunse cu umor negru:

– O, da. A fost chiar destul de amabil să-mi explice de ce dispariţia mea pentru totdeauna ar fi un lucru bun pentru el. Treaba ajunsese la faza practică atunci cînd a sunat soneria. Luase cu el o pereche de indivizi care nu puteau avea altă întrebuinţare decît să ucidă oameni – deşi n-ar fi avut nevoie de vreun ajutor în această privinţă.

Susan păru uimită.

– Ce vrei să spui? Nu cred că Dass singur ar fi avut vreo şansă împotriva ta, nu-i aşa?

David făcea eforturi să se facă înţeles:

– Nu vreau... Ascultă, nu e uşor să-ţi explic. Adică, se poate, dar tu nu...

– David? interveni Susan, întrerupîndu-i introducerea.

– Iartă-mă. Nu pot să-ți spun la telefon. Trebuie să vorbim față în față.

– Haida-de! Asta se întîmplă doar în filme. Spune-mi chiar acum!

Dar David era hotărît:

– O să vrei să te uiți în ochii mei cînd am să-ți spun toată povestea. Crede-mă. Privi apoi lista acționarilor, numărînd numele nebifate. Îmi termin treaba cam într-o oră; am putea să ne întîlnim undeva?

Susan era vizibil nemulțumită, dar rosti răbdătoare:

– Sigur. Spune-mi unde ai să fii.

David se uită la ceas și o clipă își țuguie buzele.

– Sînt mort de foame. Poți veni în Islington? Pe Essex Road e un local numit C & P, imediat după colțul cu Upper Street.

– C & P? întrebă Susan nesigură.

David rîse:

– Nu-ți fie teamă; vine de la cîrnați și piure de cartofi. Poți să fii acolo la 16.30?

– Am să fiu, răspunse ea.

– În regulă. Ne vedem acolo, rosti David, închizînd telefonul.

Susan stătea deja la una dintre măsuțele albastre de plastic cînd sosi David. Restaurantul era un local mic, modest, în stilul anilor 1950, în alb-negru și mult crom. Înainte de a lua loc, David depuse un sărut rapid pe obrazul lui Susan. Ea îl strînse de braț și-i adresă un zîmbet îngrijorat.

– Pînă să intrăm în amănunte, hai să comandăm mîncarea. Ești de acord? întrebă David.

Susan strînse din buze și-și îngustă privirea, ca și cum voia să spună că el mergea cam departe, dar în final acceptă și-și îndreptă atenția spre meniu.

– Cîrnaţi cu piure, zise ea gînditoare, sau cîrnaţi şi piure.

O clipă mai tîrziu dădură comanda unei prietenoase chelneriţe americane. Imediat ce aceasta plecă, Susan se năpusti la el, întrebînd pe un ton dramatic:

– Ce? Poţi să-mi spui la telefon că cineva a încercat să te ucidă – scăzu vocea pentru a pronunţa cuvîntul –, dar nu poţi să-mi spui şi restul? Ce poate fi mai rău decît o încercare de asasinat?

David păru că e gata să vorbească, dar nu spuse nimic. Umerii îi căzură ca şi cum ar fi renunţat să mai spună ce avea de gînd. Încercă din nou, în timp ce Susan se uita la el cu o expresie de exasperare ajunsă la limită.

Pînă la urmă, începu să vorbească ferm şi cuvintele i se rostogoliră din gură:

– Ştiu cum a putut Jan să deschidă un seif şi să sară pe fereastră de la o înălţime de zece metri, ştiu de ce s-a lăsat împuşcat, ştiu cum şi-a topit cătuşele pentru a se elibera – ştiu cum a făcut totul. Ei bine, de fapt nu ştiu cum a făcut, dar ştiu ce a făcut... vreau să spun....

– David! şopti Susan furioasă, hotărîtă să-l ţină în frîu. Expresia ei spunea că e gata să ţipe dacă el nu reuşea repede să o lămurească. Ce s-a întîmplat? întrebă ea rugător.

David inspiră adînc.

– OK. Apoi dădu drumul aerului din piept şi continuă: Dass m-a ţintuit de perete şi mi-a smuls din mînă şarpele, adică bastonul de metal, fără să facă nici o mişcare. Am încercat să-l lovesc cu el înainte de a mi-l lua, dar bastonul a sărit deoparte – sau mai bine zis a ricoşat de ceva înainte de a-l atinge. A fost ca şi cum încercam să-l lovesc, fără să văd că între mine şi el există un perete – atîta doar că în realitate nu era nici un perete. Înţelegi despre ce vorbesc?

Susan părea uluită.

– Vrei să spui că a făcut asta cu mintea? Ca într-o scenă din *Carrie?* întrebă ea neîncrezătoare.

– Ce e *Carrie*[1]*?* întrebă David la rîndul lui, perplex.

Susan alungă ideea cu o mișcare a mîinii:

– Nu contează. Apoi îl privi în ochi. Te referi la puteri psihice, la chestii de-astea? Nu există nici o posibilitate să fi fost altceva? Ești sigur că nu purta vreun fel de armură?

David răspunse calm, dar cu convingere:

– Ceva mi-a smuls bastonul din mînă și m-a țintuit de perete, iar Dass nici măcar nu m-a atins. Nici nu s-a mișcat.

O clipă Susan privi insistent în ochii lui David, căutînd o confirmare. Apoi se prăbuși în scaun.

– Dumnezeule! gemu ea. Și puțin mai tîrziu din nou: Dumnezeule! Apoi se aplecă în față. Ești absolut... începu ea.

– Sînt absolut sigur, zise el convins, înainte ca ea să poată termina. Îți jur că asta s-a întîmplat. Iar Dass l-a pomenit pe Jan; știa cine e. A spus despre el că e o oaie rătăcită și un exilat, ceea înseamnă că sînt la fel. Amîndoi pot face așa ceva. Indiferent ce sînt, nu cred că sînt oameni.

O clipă mai tîrziu, chelnerița sosi cu mîncarea și băutura, dar nici unul dintre ei nu se mișcă și nici nu-i dădu atenție fetei, care se îndepărtă cu o expresie mirată pe figură.

David luă cuțitul și începu să mănînce mecanic, ca și cum nu era complet conștient de ceea ce făcea. Susan continua să privească fix, în depărtare, peste umărul lui. Privirea ei inexpresivă sugera că e total absorbită de ceea ce gîndea în momentul acela.

Cînd își întoarse din nou ochii spre el, rosti:

– Purta tributul? Apoi reformulă: Purta o bentiță de aur pe frunte?

David răspunse:

– Nu știu dacă era aur, dar, într-adevăr, cînd am sosit eu avea în jurul capului o bentiță de metal. Și-a scos-o înainte de a se întîlni cu polițiștii. Susan primi informația fără să

[1] Cunoscut film al lui Brian de Palma, realizat după romanul omonim al lui Stephen King, în care eroina titulară posedă puteri telekinetice. (n.red.)

comenteze. David adăugă: De fapt, cei doi bodyguarzi aveau capetele acoperite, așa că poate purtau și ei bentițe.

Susan luă furculița în mînă și începu să mănînce. După cîteva momente expresia ei se schimbă, ca și cum ceva îi trecuse prin minte, ca și cum o greutate îi fusese luată de pe umeri.

– La ce te gîndești? întrebă David, realizînd schimbarea de pe figura ei.

– Mîncarea asta e realmente gustoasă, explică ea glumeață, arătînd spre farfurie cu furculița pe care o ținea în mînă.

– Și altceva, nelegat de mîncare? întrebă David, amenințător.

Susan aproape jubila. Și părea plină de încredere cînd rosti:

– Nu te supăra pe mine, dar aș vrea să-ți spun o povestioară cam stupidă. El nu părea convins, așa că ea adăugă: Replică la faptul că m-ai făcut să aștept o oră după ce m-ai pus pe jar la telefon. El dădu din cap, înțelegînd ce voia să spună, după care ea reluă: Am citit în ziar, cu destul timp în urmă, despre un tip care îi învăța pe oameni să înoate. Avea talent la așa ceva: copii îngroziți, adulți nervoși – putea să ajute pe oricine. Reporterul își termina articolul întrebîndu-l cît de des îi place lui însuși să înoate. Iar răspunsul lui a fost: „Eu predau; dar nu știu să înot".

Susan îl privi pe David, așteptînd o reacție. El se uită la ea tot atît de întrebător și zise:

– Și? Va trebui să-mi spui mai mult decît atît.

Susan se entuziasmă.

– Nu-ți dai seama? Nu sînt extratereștri, sînt oameni, ființe umane.

David tot nu dădea semne că înțelege despre ce vorbește. Atunci ea continuă:

– Ce proastă am fost! Am petrecut toată ziua citind pagină cu pagină documente care descriu oameni în stare să facă toate lucrurile despre care vorbim acum. Apoi am pus hîrtiile înapoi în seif și am venit să-ți spun că nu am idee ce se întîmplă. Asta e ca și cum... – căută ea un exemplu – ca și cum un cartograf

nu e în stare să-și găsească drumul de la serviciu acasă. Sau – acum zîmbea batjocoritor – ca un ornitolog care nu-și poate da seama de ce capacul sticlei lui de lapte are găurele.

O umbră de înțelegere apăru pe figura lui David.

– Vrei să spui că tot ce avem de făcut este să interpretăm colecția Teracus...

Susan nu-l mai aștepta să termine propoziția și o continuă ea:

– ... ca pe o realitate, nu o ficțiune. Își aruncă mîinile în sus, triumfătoare. Poate că asta e ceea ce simți cînd pierzi finalmente contactul cu realitatea. Dar hai să uităm de normalitate pentru o clipă. De ce nu încetăm să căutăm motivul *real* din spatele acestei nebunii și n-o luăm ca atare? Jan, Dass și ucenicii săi pot să facă lucrurile despre care se vorbește în documente. Iar Markerul poate vindeca realmente oameni, de aceea îl doresc amîndoi. E așa de simplu. Susan mînca acum repede, luînd bucățele mici și continuînd să vorbească: Dumnezeule, mă întreb dacă documentul despre longevitate e adevărat. Asta ar explica de ce alchimia a fost atît de populară timp de sute de ani. Nu i se adresa de fapt lui David, gîndea doar cu voce tare. Trebuie să vorbesc cu profesorul Shaw despre toate astea, mai zise ea. Apoi figura i se încruntă: O, nu. Nu pot.

David se interesă:

– Pentru că o să te încuie în casă?

Susan dădu din cap.

– Exact, aprobă ea, privindu-l dezamăgită. Asta e, ridică apoi din umeri. După care alt gînd îi trecu prin minte. Fir-ar al naibii!

– Acuma ce mai e? întrebă David.

– Tocmai mi-ai demontat postdoc-ul[1]. Nu pot pretinde că toată colecția e o alegorie, știind ceea ce știu. Dar nici nu pot scrie despre cum acționează magia. Sînt pierdută.

---

[1] Proiectul științific la care Susan lucra în cadrul studiilor postdoctorale. (n.red.)

David o privise cum avusese revelația aceea și apoi cum analizase implicațiile celor descoperite. Acum, cînd ea părea deprimată, consideră că e momentul potrivit să fie la rîndul lui cîrcotaș:

– Da, și ce se presupune că trebuie să fac eu? Să uit de toate astea? Am fost de acord că, oricine ar fi Dass, trebuie să-i înapoiem Markerul – și să-l lăsăm *pe el* să se ocupe de Jan. Dar nu pot să-l las să încerce să mă ucidă și după aceea să uit totul. O clipă mai tîrziu continuă: Numai că, de fapt, ce alternative am? Mai ales avînd în vedere că probabil e în stare să mă omoare doar cu o mișcare a mîinii. Medită o clipă la cele spuse: Ce altceva presupui tu că ar putea să facă? Să zboare? Să se transforme într-un liliac? Să taie o femeie în două?

Susan răspunse nesigură:

– Ei bine, pentru moment am să presupun că Teracus știa cum stau lucrurile. Așa că o să am încredere numai în documentele colecției – lăsăm deoparte celelalte lucruri pe care le-am citit în legătură cu magia. În care caz am ceva treabă de făcut pentru a-ți răspunde la întrebare. Poți să crezi sau nu, dar nu am gîndit deloc în felul acesta cînd m-am uitat prima oară prin colecție. Continuă să ia cîteva înghițituri, în timp ce gîndea cu glas tare: Tu spui că Dass a ridicat un fel de scut în jurul lui și apoi a mișcat ceva fără să-l atingă. Jan pare să fie în stare să dea foc la obiecte. Am citit de asemenea un document care se referă la vindecare. Eu cred că tipii ăștia se vindecă foarte repede și nu prea se îmbolnăvesc.

David păru uimit.

– Dacă presupunem că toate acestea sînt adevărate – și trebuie să spun că Dass nu mi-a lăsat prea multe alternative – atunci de ce s-ar interesa cineva așa de mult de Marker? Dacă pot să se vindece singuri, folosind o bentiță obișnuită de aur, de ce se mai luptă să intre în posesia lui?

Susan îl corectă:

– Tributul înseamnă aur la fiecare încheietură a mîinilor, precum și bentița din jurul capului. Dar ai dreptate. Cred că mai avem cîteva mistere de rezolvat. Poate greșesc și numai

Markerul e capabil să vindece. Un alt gînd îi veni în minte: Imaginează-ți cum ar fi fost dacă te-ai fi luptat cu Jan cînd avea bentița pe cap! Ori dacă n-aș fi reușit să i-o dau jos fără riscul de a greși de la prima lovitură!

David dădu din cap.

– Cred că am putea să spunem că această discuție n-ar mai fi avut loc. Cum poate fi oprit un astfel de individ? Cred că Jan a lăsat să se tragă în el știind că gloanțele nu-l pot răni. Apoi altceva îi trecu prin cap: Dumnezeule, imaginează-ți cum ar fi dacă s-ar lupta unul cu altul!

Susan făcu un semn negativ cu cuțitul din mînă și zise:

– Se pare că există o regulă împotriva acestui lucru. Există un pergament întreg despre faptul că nu poți să folosești magia împotriva magiei. Arăta gînditoare. Nu că tipii ăștia ar respecta regulile! Dar poate că s-ar întîmpla ceva teribil dacă ar încerca. Suspină. Știi, cred că va trebui să recitesc fiecare cuvințel din aceste documente. Cînd le-am citit prima oară, nu gîndeam corect. Făcu o scurtă pauză și dădu drumul aerului din piept, apoi completă: Deci ce ai vrea să faci în legătură cu Dass?

David ridică din umeri.

– Chiar dacă aș ignora faptul că e bogat, puternic și probabil indestructibil – iar eu nu sînt nimic din toate astea –, nu văd ce *pot* face. Chiar dacă ar fi un om normal, ar fi greu să determin arestarea lui. Dar, avînd în vedere că nu e un om normal, chiar dacă i-aș convinge pe polițiști să încerce, singurul rezultat ar fi uciderea cîtorva dintre ei. Am să mă mai gîndesc la asta, dar nu văd nici o posibilitate de rezolvare.

– Și de Jan ce spui? întrebă Susan. Crezi că va vrea să ne facă felul? E la mintea cocoșului că tipii ăștia se bazează pe păstrarea secretului pentru a supraviețui. În mod clar, dacă destui oameni ar ști de ce sînt capabili, cineva ar găsi un mod de a-i anihila. Ar trimite o sută de militari și un tanc sau cam așa ceva. Puterea lor e mult mai eficientă dacă nimeni nu știe că o au pînă nu e prea tîrziu. Și – spre norocul nostru – noi sîntem în posesia secretului. Dar dacă ei sînt chiar

porniți să-l păstreze, nu crezi că vor dori să se descotorosească de noi?

David reflecta.

– Dass mă cunoaște numai pe mine, putem să presupunem. Își imaginează că îi voi provoca necazuri la serviciu la mine. Poate chiar să le spun oamenilor că voia să mă omoare. Dar își închipuie ce s-ar întîmpla dacă l-aș acuza că are puteri demonice fără să am măcar o fotografie Polaroid cu el și Satana strîngîndu-și mîinile. Rămînînd în viață, aș putea să răspîndesc zvonul că e un escroc, dar n-aș putea s-o dovedesc. Dacă însă aș fi ucis, asta ar confirma faptul că umbla să mă omoare – deci mi-ar face de fapt un serviciu. Prin urmare, pentru el ar fi de preferat să mă lase să trăiesc și să fiu considerat un nebun.

– Dar Jan? întrebă Susan.

– Nu ți se pare că uciderea noastră ar fi undeva la coada listei lui de priorități? Nu numai că e căutat de poliție, dar putem fi siguri că și Dass a însărcinat pe cineva să-l găsească, pentru că știe că poliția nu va fi în stare să-l prindă. De fapt, s-ar putea ca pe urmele lui să fie chiar o mică armată, formată din oamenii lui Dass – nu avem nici cea mai mică idee ce resurse are. Doar despre Jan avem motive să credem că e un singuratic. Cînd a furat Markerul, a avut de partea lui elementul-surpriză, dar acum toată lumea îl caută, iar el e singur. Nu cred că pentru moment poate să-și permită să ne poarte pică.

Susan nu arăta total convinsă.

– Hmm! Cam multe supoziții. Sînt de acord cu ideea că pentru Dass e mai bine dacă te ignoră – mă îndoiesc că ar putea fi prea îngrijorat în legătură cu „un tip de la asigurări", cum te-ar numi sora mea. Reflectă o clipă, apoi continuă: Dar cu cinci minute în urmă mi-ai spus că ar fi mai bine dacă Dass n-ar ști că sînt și eu implicată, iar acum ți se pare că nu există nimic care să ne îngrijoreze. David făcu o strîmbătură vagă, iar ea concluzionă: În orice caz, eu de Jan nu sînt prea sigură. I-am dat realmente peste cap săptămîna.

David interveni:

– Putem întotdeauna să-i cerem ajutorul lui Dass.

Susan fu înspăimîntată.

– Glumești?

David dădu din cap.

– Gîndește-te puțin. Dacă ne-ar da niște gărzi de corp, ar avea șanse mai mari să-l găsească pe Jan decît dacă pornește să-l caute pe străzi – l-ar lăsa să vină după noi și ar pune mîna pe el. În mod clar, ar fi în interesul lui Dass să ne țină în viață drept momeală.

– Înțeleg toate astea, răspunse Susan. Dar nu pot să cred că te-ai întoarce la individul care a încercat să te omoare azi-dimineață, pentru a-i cere protecție! comentă ea cu pasiune.

– Desert? întrebă o voce peste umărul lui Susan.

– Prăjitură cu mere și cremă, vă rog, comandă David, care o văzuse pe chelneriță apropiindu-se și examinase meniul în timp ce Susan îl mustruluia.

Susan fu surprinsă de întrerupere, dar își reveni repede:

– Și mie la fel, însă puteți să-mi aduceți înghețată în loc de cremă?

– Desigur. Nici o problemă, zise chelnerița zîmbind și plecă luînd cu ea farfuriile goale.

– Nu prea mă împac cu cremele, zise Susan șovăielnic. Oricum, în ce privește speranța noastră de viață, habar n-am ce concluzie să trag de aici. Ar trebui să fugim pentru a ne scăpa pielea sau totul e încheiat? Să mă consider concediată?

– Ei bine, răspunse David, presupun că acesta e momentul logic în care voi înceta să te mai plătesc. Dar cred că povestea asta a însemnat mai mult decît o simplă slujbă, tu nu crezi? Sper să continui să vorbești cu mine, chiar dacă n-ai să mai fii pe statul de plată. O să continui să scormonești prin colecția aia oricum, așa că poate mă vei ține și pe mine la curent cu ceea ce descoperi. Dacă afli mai multe despre tipii ăștia, poate că ne vom liniști, sau poate vom învăța să ne apărăm. Totuși, rămîn la aceeași părere. Cred că, așa cum stau acum lucrurile, lui Dass nu-i pasă de noi,

iar pentru Jan cel mai bine ar fi să plece cît de repede în Uruguay și să-și schimbe numele.

Curînd după aceea sosi și desertul și amîndoi începură să mănînce.

După care Susan redeschise discuția:

– Lasă-mi cîteva zile. Știi ce se spune despre o schimbare de paradigmă – că invalidează tot ce credeai că știi. Am la dispoziție cam șapte ani de gîndire pentru o reevaluare[1]. După ce mai luă o gură din desert, adăugă: Evident, dacă se întîmplă ceva, ar trebui să luăm legătura. Altfel, am să te sun... Vocea lui Susan se stinse. Ținea un ochi pe jumătate închis, ca și cum ori înghețata fusese prea rece, ori ea își adusese aminte de ceva dureros. Tocmai săptămîna asta a ales-o sora mea să mă viziteze.

David replică:

– Ascultă, nu e nici o grabă. Nu cred că vreunul din noi e pregătit să renunțe la toată povestea asta, dar pentru moment nu putem face nimic – în afară de reevaluarea colecției. Așa că, de ce să nu te bucuri de vizita surorii tale? Profită de posibilitatea de a te detașa puțin și ia o pauză de la povestea asta pe viață și pe moarte. Eu am să-ți aștept telefonul, plin de curiozitate, chiar dacă o să dureze o lună, în loc de o săptămînă. O privi în ochi. Deși mi-ar plăcea să te văd mai curînd. Îi puse mîna pe braț și o strînse ușor.

– Da, nu pot să-mi imaginez că va trece o lună fără să vorbesc cu tine, zise ea. Apoi, tu ești singurul cu care pot să discut despre toate astea. Se lupta cu gîndurile ce o asaltau, figura ei exprima emoții contradictorii. Apoi îl prinse de mînă. Știi, în camera de hotel, cînd eu... zise ea, ezitînd.

---

[1] Inventatorul și specialistul în inteligență artificială Raymond Kurzweil a formulat „legea întoarcerilor accelerate", care prezice o creștere exponențială a ratei progresului tehnologic și, deci, a ratei schimbărilor de paradigmă în societate. Conform acestei legi, la data la care era scris romanul acesta (începutul secolului XXI), o schimbare de paradigmă era de așteptat în aproximativ șapte ani. (n.red.)

– Da, îmi pare rău pentru atunci, zise David, luîndu-i-o înainte. Am interpretat greșit... Nu știu la ce m-am gîndit.

– Vreau să înțelegi..., continuă Susan. Vreau să spun că nu cred că ți-am explicat prea bine...

David sări din nou:

– Serios, nu-ți mai face griji. Nu trebuie să explici nimic. Cel puțin după ce ne-am contrazis atîta... Dar nu mai continuă.

Susan dădu din cap.

– Ei bine, principalul lucru, cred, este că încă vorbim unul cu celălalt. Cîndva – privi în jur –, nu aici, dar cîndva, va trebui să avem o discuție mai serioasă. Îi strînse mîna, după care îi dădu drumul.

Expresia lui David arăta că nu credea în necesitatea unor discuții suplimentare, totuși își plecă solemn capul și rosti:

– E în regulă.

Iar ea se însenină cînd adăugă:

– Între timp, dacă chiar nu vrei să treacă prea multă vreme fără să mă vezi, ai putea să vii la noi la cină, să zicem vinerea asta, să o cunoști și pe sora mea.

– De ce am impresia că nu e oferta generoasă pe care și-ar închipui-o un observator neavizat? zîmbi David răutăcios.

Susan răspunse:

– Nu ai de ce să fii îngrijorat. Dee este încîntătoare. Are să-ți placă; tuturor le place de ea. Senzația neplăcută pe care ai avut-o se datorează lipsei mele de altruism cînd am făcut invitația. Avem tendința să ne călcăm pe nervi una pe alta doar după cîteva zile, așa că un mic sprijin moral și o schimbare de ritm mi-ar prinde foarte bine. Ajută o fată la nevoie și vino!

– Voi fi încîntat, zîmbi David.

CAPITOLUL 21

ŞASE ZILE MAI TÂRZIU
VINERI, 25 APRILIE

Soarele coborîse mult, dar nu apusese, cînd David se trezi din nou în faţa aceleiaşi case neînsufleţite unde stătuse cu două minute mai devreme.

– Asta trebuie să fie, bombăni el.

Era o străduţă minusculă în centrul oraşului – cu doar două mici şiruri de case aliniate unele în faţa celorlalte.

Strada începea ca o simplă alee prea puţin promiţătoare tăiată între sediul unei bănci şi o companie de transporturi navale. Treizeci de metri mai departe, după un colţ, străduţa se lărgea şi acolo se aflau casele, cîte trei de fiecare parte, ascunse restului lumii. Lîngă ele mai încăpea doar baraca unui transformator electric fără gard, după care strada se termina în zidul din spate al unei biserici din secolul al şaptesprezecelea.

La prima casă de pe stînga, David urcă cele şase trepte pînă la o uşă de intrare înaltă, fără geam, şi apăsă pe buton. Din depărtare se auzi ţîrîitul unei sonerii electrice. Aşteptă.

Era îmbrăcat în haină, pantaloni bleumarin şi cămaşă de bumbac cu gulerul desfăcut, de culoare roşu-închis. Ducea cu el un pachetel, îngrijit ambalat în hîrtie aurită şi avînd tipărit pe panglica cu care era legat numele unei firme renumite, producătoare de ciocolată.

În dreapta uşii de intrare era un bovindou – cu obloanele din lemn închise – în spatele unui grilaj foarte elegant din fier

forjat. Sub fereastră, pavajul se oprea la grilaj și David putu să se uite într-o ferestruică tăiată în zidul pivniței.

Cînd ușa se deschise, ridică ochii. De pe treapta de sus îl studia o femeie zveltă, îmbrăcată în întregime în negru și ținînd în mînă un pahar de cristal cu vin. Purta o fustă scurtă de lînă și picioarele lungi îi erau încălțate în ciorapi negri; un pulover de merinos cu un decolteu adînc în V îi strîngea talia subțire. Figura ei palidă, o versiune mai delicată a lui Susan, avea aceeași ochi albaștri, dar părul mătăsos închis la culoare era mai lung și cădea drept pînă aproape pe ceafă. Îi zîmbi lui David cu buze de culoare roșu-închis, apoi luă o gură din vin.

– Bună, o salută David. Dee?

Dee îi zîmbi o clipă din prag, fără să răspundă. Ținea paharul de vin cu amîndouă mîinile lîngă buze și își ciocni de cîteva ori cu marginea lui dinții foarte albi, ca și cum încerca să rezolve o problemă pe care o avea în minte. Lumina cădea pe fărîma de safir de culoare bleu ca cerul, fixată pe nara ei dreaptă.

O clipă mai tîrziu, cînd David tocmai începuse să roșească, sprîncenele lui Dee se ridicară pentru un moment, apoi îi întinse mîna.

– O, iartă-mă! Tu trebuie să fii David, zise ea. Avea un accent newyorkez cultivat – melodios, dar în același timp ușor răgușit. Își strînseră mîinile și Dee continuă: Intră. Susan e în bucătărie. Privi peste umăr. Hai să-ți prepar ceva de băut, zise ea, pronunțînd fiecare cuvînt separat.

Pătrunseră într-un hol mic, lambrisat cu lemn de culoare închisă, asemănătoare cu cea a podelei, și foarte puțin luminat. Casa mirosea ușor a închis, dar nu neplăcut – era un miros de vechi, nu de paragină. În stînga era o scară, iar în dreapta un coridor ce ducea în spatele casei și o ușă deschisă de unde izvorau lumină și acorduri de muzică reggae.

Cei doi urmară sunetul muzicii.

Susan gătea. Cînd intrară pe ușă, tocmai controla conținutul unor cratițe mari, vechi, de aluminiu, care clocoteau pe un aragaz imaculat de culoarea untului, ce părea să fi fost

ultimul răcnet al tehnologiei prin anii cincizeci. Faţa lui Susan era mai roşie decît de obicei şi aburul îi lipise cîteva şuviţe de păr pe frunte. Bluza albă de mătase era şi ea lipită de spate.

Cînd David intră în bucătărie, Susan ridică privirea. Îi adresă un zîmbet stingherit, care fu brusc şters de pe figura ei de un sfîrîit ce venea dinspre plită. Din cratiţa din faţă o mulţime de bulbuci săriseră şi căzuseră printre flăcările ochiului aprins, ridicînd un văl de abur.

– Iat-o pe gospodina viitorului! comentă Dee pe un ton melodramatic. David rîse şi ea continuă: Profitînd de ultimele invenţii ale erei tehnologice, cina soţiorului e gata într-un minut, lăsîndu-i nevesticii mai mult timp pentru a pălăvrăgi cu prietenele. Dee ridică în sus o sticlă cu vin roşu, ca David s-o vadă mai bine. Merlot? întrebă ea, apoi continuă în şoaptă: Susan are cheile beciului. În materie de băuturică sîntem milionare.

– Mulţumesc, răspunse David ofertei, apoi către Susan: Pot să te ajut cu ceva?

– Nu cred..., răspunse Susan, dar un trosnet puternic dinspre cuptor o întrerupse.

Figura ei arăta profund îngrijorată în timp ce căută agitată o cîrpă.

Dee se strîmbă.

– Ei bine. Acum vom afla dacă mîncarea e rezistentă la copt sau nu.

Susan înjură în timp ce deschidea uşa cuptorului şi se uita înăuntru.

Folosind încă o dată şoapta ei teatrală, Dee adăugă:

– Hai să-ţi arăt casa. Iar lui Susan îi spuse: Te lăsăm cu treaba ta, campioano! Îi dădu lui David paharul cu vin şi îl luă de braţ. Vrei să vezi beciul cu vin?

Douăzeci de minute mai tîrziu, Susan strigă după ei să coboare la masă. Dee îi arătase lui David dormitoarele şi studioul din pod, de unde puteai să vezi acoperişul argintiu al domului catedralei Sfîntul Paul. În majoritatea timpului

îi povestise lui David istorii nostime despre copilăria ei și a lui Susan. Încă mai rîdeau în timp ce coborau scările.

Susan îi pofti în sufrageria de modă veche din spatele casei. Două candelabre mici răspîndeau o strălucire slabă și intimă peste masa așternută cu o față albă, ca și cum electricitatea însăși ar fi aparținut unor vremuri trecute. Între farfurii se aflau lumînări. Impresia generală era a unei insule de lumină sclipind în mijlocul unei încăperi pline de umbre.

– Parcă sîntem de Crăciun, zise David în timp ce se așeza la locul lui.

El și Dee așteptară cît timp Susan făcu cîteva drumuri rapide la bucătărie, aducînd platourile cu mîncare – piept de pui în sos de ardei roșu cu garnitură de mazăre verde, morcovi și conopidă. Din mîncare ieșeau aburi.

– Sînt sigură că am scos toate porțelanurile necesare, zise ea servind mîncarea.

– Arată nemaipomenit, spuse David cînd Susan căzu pe locul ei și le făcu semn că pot să înceapă.

– Vai de mine, n-am mai mîncat conopidă de cînd obișnuia mama să ne facă, zise Dee uimită.

– Ți-am pus doar foarte puțină, zise Susan liniștind-o. Știu că nu-ți prea place.

– Excelent, spuse David după ce luă o îmbucătură, iar Susan îi zîmbi recunoscătoare.

– Meriți un pahar cu vin, surioară. Ai făcut o treabă minunată, zise Dee, întinzînd mîna după sticlă. Apoi ezită: Hm, putem oare să bem vin roșu la pui? Nu e cumva o greșeală de neiertat? Îl privi pe David, așteptînd un răspuns.

– Hai să fim mai de la țară, zise el, ridicînd paharul spre doamne.

– Regret că mazărea nu e așa bine fiartă. Lăsați-o în farfurie, interveni Susan.

– Aiurea, interveni David cu căldură. Totul e minunat.

Dee ridică privirea.

– Îți aduci aminte cînd ai gătit cina de Ziua Recunoștinței? o întrebă ea pe Susan, aruncîndu-i o ocheadă lui David.

Susan ezită, părînd stînjenită.

– Aveam numai doisprezece ani, Dee, zise ea încet.

Dee o ironiză:

– Și era să nu mai apuci treisprezece. Își depărtă mîinile într-un gest dramatic, indicînd un titlu de ziar, și anunță: „Familie de patru persoane, punînd în practică un ritual de sinucidere cu Salmonella". Gîndește-te, și atunci a fost tot pui, comentă ea, ca un detectiv care descoperă cheia cazului pe care-l cerceta.

David rîse.

– Las-o baltă, Dee, zise Susan, puțin obosită.

Dee ridică mîinile, predîndu-se.

– Scuze. Nu supărați bucătarul niciodată; e prea ușor pentru el să se răzbune. Să vorbim despre altceva. Îl privi pe David, își sprijini bărbia în palmă și zise aproape dintr-o suflare: Deci, David, lucrezi în asigurări. Trebuie să fie fascinant.

Ochii ei străluciră jucăuși în timp ce rostea propozițiile.

Amuzat și prefinzîndu-se încîntat de măgulire, David zise:

– O, categoric. E o treabă încîntătoare și adesea periculoasă, dar cel puțin te face să te simți realmente viu. Sînt grozav de încîntat că am hotărît să nu mă fac cosmonaut! Ridică o sprînceană și continuă: Dar tu? Parcă Susan mi-a spus că vinzi ziare? Trebuie să fie o muncă interesantă.

Apoi se lăsă vesel pe spătarul scaunului, așteptînd să-i vadă reacția.

Era rîndul ei să zîmbească și expresia ei sugera ceva mai mult decît simpla maliție. Rosti sarcastică:

– Din păcate, pentru moment sînt ocupată pînă peste cap cu scrisul. Și, încă și mai rău, e vorba de reviste, nu de ziare. Dar încerc să nu mă las copleșită. În cîțiva ani voi putea să fac saltul de la modă și divertisment la jurnalismul sportiv și apoi sper să intru într-un ziar local falimentar de pe undeva. Iar de acolo e doar un pas pînă la vînzător la unul dintre micile chioșcuri de lîngă gurile de metrou. Bineînțeles, e preferabil să fi fost cîțiva ani șofer de taxi înainte să-ți

încredințeze un chioșc. Eu însă i-am trimis responsabilului cu comerțul stradal o cutie cu mitene de ziua lui. Așa că pot spune că am locul asigurat.

Dee își țuguie buzele spre David, satisfăcută, amuzată de propria istețime.

David rosti rînjind:

– Adevărat? Dar asta e minunat! Te-ai hotărît cum ai de gînd să ții ziarele ca să nu cadă? Făcu un gest cu mîna. O mulțime de oameni consideră că îți trebuie o piatră sau o jumătate de olan, dar eu am înclinat întotdeauna în favoarea unei bucăți zdravene de metal. Știi tu, o bucată dintr-o mașină veche sau ceva de genul ăsta.

Dee dădu din cap serioasă, dar ridică un deget, spunînd:

– Dar nu uita iernile din New York; metalul devine foarte rece pînă nu acționezi cu puțin whisky ieftin. E cam prematur să iau o hotărîre finală, dar am auzit unele lucruri bune despre materialele mixte.

David rîse.

De la celălalt capăt al mesei, Susan interveni:

– Mai este pui, dacă mai vrea cineva. David?

Acesta întrerupse contactul vizual cu Dee și o clipă își fixă privirea pe Susan.

– O, da. Ar fi grozav. Mulțumesc. Apoi se întoarse din nou spre Dee. Poate că în State ar fi OK, dar pe aici nu cred că sîntem pregătiți pentru ceva ultramodern. Sîntem mult prea tradiționaliști. De exemplu, nici un vînzător de ziare autentic din Londra nu-și va face reclamă strigînd într-o engleză modernă. Pentru tine sau pentru mine s-ar putea să fie *Evening Standard,* dar pentru un profesionist va fi întotdeauna... ridică vocea, strigînd: *„hipnee stannaaar"*.

– Cred că ai dreptate. Sigur că mai am multe de învățat. Vrei să știi însă ce mă preocupă cel mai mult acum? Făcu o figură neliniștită. Să am mustața tăiată corect. Își puse un deget sub nas. De aproximativ opt luni o tot las să crească și nu se vede nimic. Își ridică buza de sus, cum face un un cal

cînd așteaptă bucățica de zahăr, încercînd să i-o arate lui David.

El se aplecă peste masă, mijind ochii, iar ea se ridică în picioare. Lăsîndu-și capul pe spate, încercă să-și țină buza ridicată, spunînd în același timp:

– Fezi? Fezi?

Susan se înapoiase cu farfuria lui David, plină din nou, și o așeză în fața lui.

David clătină din cap.

– Nu-ți face probleme. E OK. Mai las-o vreo două săptămîni.

Cu ochii îngustați, Dee îi aruncă o privire, apoi i se adresă lui Susan:

– E îndrăzneț și agresiv! Îmi place.

În timp ce Susan își relua locul, Dee și David rîdeau. Se uită la ei, simțindu-se puțin neglijată.

După o clipă, David îi observă expresia și-și luă o figură mai serioasă. Întorcîndu-se spre ea, zise:

– Bun, ce i-ai arătat lui Dee de cînd a venit? Ați făcut tururile obișnuite ale orașului?

Dar în locul ei răspunse Dee:

– Am mers la cumpărături, lucru grozav de altfel, dar n-am făcut prea multe excursii turistice.

Susan explică, vinovată:

– Săptămîna aceasta am fost destul de ocupată...

– Și în plus, nici Susie nu e mai englezoaică decît mine. Avem nevoie de un ghid autohton, interveni Dee.

– Cred că aș putea să vă ajut. Am locuit la Londra cea mai mare parte a vieții mele și, deși n-am *vizitat* nici unul dintre locurile ei faimoase, cred că am asimilat o mulțime de informații despre ele. Ce-ați zice să mergem mîine toți trei în piața St Nelson și la catedrala Buckingham duminică? Cum vă sună?

– Vezi, zise Dee sarcastică, adresîndu-se lui Susan. Ți-am spus eu că ai reținut greșit toate numele astea. Ascultă-l pe expert, arătă ea spre David.

Susan nu părea în largul ei și zise șovăind:

– Trebuie neapărat să lucrez mîine. Trebuie să mă duc la colegiu.

David interveni:

– Dar, Susan, e sîmbătă!

O umbră de enervare trecu peste fața ei cînd spuse:

– Lucrez la ceva important.

Spunînd aceasta, ochii ei îl priviră țintă pe David.

La fel de entuziastă, Dee i se adresă lui Susan, arătînd spre David:

– Ei bine, *noi* am putea să mergem. Nu-i așa?

Susan îl privi pe David, care avea pe figură o expresie neutră, în mod evident așteptînd ca ea să hotărască pentru el.

Dee insistă:

– Putem, ce zici, putem? Sări ușor în sus, apoi se îmbufnă. Am să-mi fac mai întîi toate treburile.

David dădu din cap încet și, privind oblic la Susan, zise:

– Ei bine, poate că ar trebui să așteptăm pînă ce Susan are puțin mai mult...

Dar Susan îl întrerupse, insistînd:

– Duceți-vă voi doi. Poate că am să vin și eu mai tîrziu, cînd voi termina.

Farfuriile erau goale și Susan se apucă să strîngă masa. Dee se sculă pentru a o ajuta.

– N-ai fi de părere să mergem mai bine altă dată? o întrebă David pe Susan.

Dee se plînse:

– Ea a zis să mergem; atunci să mergem. Nu e mare lucru. Nu e ca și cum am lăsa-o singură acasă. Are treabă.

David continua s-o privească pe Susan, studiindu-i expresia și căutînd un semn de dezaprobare.

– Ce e? întrebă ea exasperată, observîndu-i privirea. Duceți-vă. Distrați-vă. Apoi, mai liniștită: Am să-ți spun ce am descoperit.

David nu arăta prea încîntat, dar Dee schimbase deja subiectul. În timp ce lua farfuriile de la Susan, zise:

– Desertul l-am cumpărat eu. L-am pus chiar să se dezgheţe fără ajutorul nimănui. Susan, stai jos. Îl aduc eu.

Şi se îndreptă în grabă spre bucătărie.

Susan se aşeză. Lăsaţi singuri, între cei doi se aşternu tăcerea.

Apoi David o întrerupse.

– Şi, cum merge cercetarea? întrebă el cu glas neutru.

– Bine. Adică, destul de bine. Mai am încă un milion de întrebări, dar cred că o să ajung totuşi la un liman, răspunse Susan şi, după ce făcu o pauză: Va trebui să avem o discuţie amîndoi în curînd.

David dădu din cap.

– Atunci poate că ar trebui să-i spun lui Dee că mîine sînt ocupat, zise el pe un ton întrebător.

– Dumnezeule, se repezi Susan, încetează o dată, te rog! Nu sînt mama ta; n-ai nevoie de aprobarea mea pentru a face ceva. Am crezut că ne-am înţeles în această privinţă.

David arăta jenat.

– Scuză-mă. Am vrut doar...

Dee intră vijelios în încăpere.

– Îţi place plăcinta cu brînză, nu-i aşa? Dar ce spun eu? Tuturor le place plăcinta cu brînză. Nu-şi dădu seama de tensiunea dintre David şi Susan. Îşi întrebă sora: O bucată mare? O bucată mică?

O impresionantă plăcintă cu brînză stătea în faţa lor şi Dee flutura deasupra ei un cuţit, arătînd cît de mari putea să taie feliile.

Susan îşi întoarse privirea de la David.

– Nu mi-e prea foame, mulţumesc, i se adresă lui Dee, ridicînd din umeri.

Dee se încruntă.

– Imposibil. Bine, voi reveni la tine. David?

Buna dispoziţie neobosită a lui Dee risipi încet-încet stînjeneala ascunsă dintre cei doi. În curînd David glumea din nou cu Dee, deşi nu chiar la fel de entuziasmat ca înainte. Susan

era tăcută, dar acceptă o bucată de plăcintă și apoi, cîteva minute mai tîrziu, îi permise lui Dee să o ironizeze cînd ceru o a doua bucată.

Apoi Susan prepară cafeaua, în timp ce Dee deschise ușile unui dulap, dînd la iveală un uluitor depozit de alcooluri vechi și lichioruri ezoterice. Se uitară nedumeriți la eticheta unei sticle mari portocalii, cu gîtul îndoit. Cînd Susan se întoarse cu cafetiera și cestile, avea cu ea sub braț și cutia cu ciocolată adusă de David. O ridică în sus și zise:

– Am găsit și asta.

– O, da, interveni David. Am crezut că am uitat-o în metrou. Am sperat că vă place ciocolata.

Susan și Dee îi adresară priviri identice pline de îngăduință.

Susan se uită la sticla cu gîtul îndoit și traduse ingredientul principal drept violete. Sticla fu repusă imediat în dulap, alături de una verde hexagonală, cu inscripția de pe etichetă într-un alfabet oriental. Numai mirosind-o toți își dădură seama că ar fi fost dificil, dacă nu chiar periculos, să ia o înghițitură.

– Probabil că e pentru curățat dulapul cu băuturi. De aceea se află aici. E o greșeală de înțeles, comentă David.

– Părerea mea este că e bună să agiți un păhărel cu așa ceva pe sub nasul oricui a luat puțin cam mult la bord, zise Dee.

Iar Susan interveni:

– Și, dacă asta nu funcționează, probabil că poți să-l îmbălsămezi cu ea – are dublu efect.

David chicoti și Dee continuă:

– Susie, ai glumit! Asta înseamnă că m-ai iertat că am vomitat toată cina din Ziua Recunoștinței? După ce realiză ce spusese, se corectă: Vreau să spun, că am adus vorba despre ea[1]. Evident că am vomitat-o la vremea respectivă.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, *bring up* înseamnă și „a aduce în discuție" și, colocvial, „a voma". (n.red.)

David rîse tare. Susan își dădu ochii peste cap, dar arăta amuzată. Dee continuă:

– Iau gestul tău drept aprobare.

Atmosfera rămase destinsă, în timp ce-și împinseră scaunele în lături, ridicîndu-se de la masă, și apoi continuară să controleze conținutul dulapului cu băuturi.

În jurul orei unsprezece seara, David anunță că trebuie să plece și începu o discuție cu Dee, în legătură cu planurile pentru a doua zi.

David mai făcu o tentativă de a o include și pe Susan în programul lor, sugerînd că ar putea să se întîlnească după-amiază tîrziu, ceea ce i-ar fi lăsat lui Susan o bună parte din zi pentru a-și termina treaba și i-ar fi permis astfel să-i însoțească. Stabili întîlnirea cu Dee la ora patru după-masă, la London Eye[1], de unde urmau să plece mai departe.

În timp ce David se îndepărta pe stradă, făcîndu-le semne cu mîna peste umăr, Dee stătu în ușa deschisă, răspunzîndu-i, în timp ce Susan intrase deja în casă. Pe cînd mergea alene spre metrou, expresia de pe fața lui era fericită, dar gînditoare.

[1] Carusel imens, din „capsulele" căruia turiștii pot admira panorama Londrei. (n.red.)

CAPITOLUL 22

ÎN ACEEAȘI ZI
VINERI, 25 APRILIE

La o sută de metri depărtare de reședința lui Alessandro Dass se afla o casă veche cu arhitectură de secol al XVIII-lea, suficient de mare pentru a fi numită conac. Era înconjurată de un zid înalt de cărămidă, care se ridica de o parte și de alta a porților largi din fier forjat, ca apoi să devină mai scund spre latura mai îndepărtată a proprietății. Porțile duble (cu interfon și televiziune cu circuit închis) permiteau celor care treceau prin față să-și dea seama de felul cum trăia „cealaltă jumătate"[1].

La ora aceea, parterul superbei case cu trei etaje era înconjurat de un eșafodaj de schelărie. Foi groase de polietilenă acopereau mai multe ferestre, cărora le lipseau ramele.

În fața casei, pe aleea cu pietriș, se afla o pubelă mare pentru materiale de construcție. De la intrarea în casă pînă la ea se așternuseră două rînduri de scînduri, ce permiteau muncitorilor să traverseze pajiștea cărîndu-și roabele fără să distrugă iarba.

Casa era goală. La parter, totul fusese răzuit pînă la tencuială și la dușumele – iar în unele locuri chiar și scîndurile acesteia fuseseră scoase. Celelalte două etaje încă aveau

---

[1] Aluzie la un proverb de origine franceză popular în limba engleză, conform căruia „jumătate din oameni nu știu cum trăiește cealaltă jumătate". De obicei prin „jumătăți" se înțeleg „bogații" și „săracii". (n.red.)

covoare și tapet, dar nici o piesă de mobilier. Ușile de acces spre partea de sus a casei erau sigilate.

Linia acoperișului, care inițial fusese dreaptă și paralelă cu drumul, devenise mai complicată pe măsură ce la casă se adăugaseră și alte construcții. Acum cuprindea o serie de planuri și unghiuri în care ceea ce fusese construit ulterior se întîlnea cu clădirea originală. În despărțitura adîncă dintre două vîrfuri ale acoperișului se afla – complet mascat – un om lungit pe burtă, care privea jos în stradă.

Purta un trening impermeabil ușor și ghete Adidas, toate de culoare închisă. În dreapta lui se afla un rucsac desfăcut. Un telefon mobil, un binoclu și o sticlă cu apă erau așezate deasupra. Prin deschizătura rucsacului ieșea un mîner lung.

Telefonul mobil începu să vibreze și omul îl înhăță, cercetînd rapid ecranul înainte de a răspunde. Apoi rosti amabil:

– Bună ziua, Edward.

O voce bătrînească, dar agitată și nervoasă, răspunse:

– Da. Jan? Am ceva pentru tine.

Acesta rosti calm:

– Bine lucrat, Edward. Ce anume?

Edward răspunse grăbit, aproape bîlbîindu-se:

– Am verificat ieșirile, cum m-ai rugat. Mi-au apărut niște bilete de avion. Se pare că e ceea ce te interesează pe tine. Clasa întîi cu British Airways, pînă la Roma, Aeroportul Fiumicino. Mîine la 19.35. Numărul zborului AZ209. Edward făcu o pauză înainte de a întreba: Ce faci cu toate astea? Cu informațiile astea? E ceva pe care trebuie să-l știu?

Jan răspunse pe un ton măsurat:

– Să spunem doar că vei vrea probabil să faci să dispară orice urmă a interesului tău față de individ și de treburile lui. Pînă la sfîrșitul zilei de sîmbătă, o mulțime de oameni vor pune întrebări despre domnul Dass. Cel mai bine ar fi dacă pînă atunci ai șterge urmele investigațiilor tale.

– Dumnezeule! Ce pui la cale? Mă vîri și pe mine în asta? M-ai băgat la apă?

Edward era agitat, dar încă oarecum respectuos.

Jan se întoarse pe spate, privi cerul și zise cu căldură în glas:

– Dacă va apărea vreo problemă, Edward, sînt sigur că o să am suficient timp să trec pe acolo și să-ți fac felul. Spune-mi doar dacă a fi bine plătit și încă în viață te deranjează.

Timp de cîteva secunde, Edward nu fu în stare să vorbească.

– Nu e nevoie. Nu e nevoie de așa ceva, reuși el să spună pînă la urmă. Vreau doar să mă pregătesc. Cu cît știu mai multe despre ceea ce se petrece, cu atît mai ușor îmi va fi să aranjez aici lucrurile. Voi continua să-ți fiu de folos. Vreau să spun, dacă știu suficient de multe. Îți dai seama?

Jan rosti liniștitor:

– Calmează-te, Edward. Regret dacă am spus ceva ce te-a supărat. Pînă la urmă, chicoti el jovial, dacă o tot dau înainte cu amenințările, probabil vei trage concluzia că am să te ucid indiferent ce se va întîmpla, și atunci situația va deveni într-adevăr tensionată.

Edward rămăsese complet fără cuvinte. În liniștea ce interveni pe fir, Jan continuă să reflecteze:

– Nu, cel mai bine ar fi probabil ca tu să continui să încerci să-mi fii util. Ne e de folos amîndurora, ca să ne putem concentra asupra treburilor pe care le avem.

Edward tot nu răspundea. Singurul sunet de la capătul celălalt al liniei era o respirație sacadată.

Apoi lui Jan îi trecu ceva prin minte și întrebă:

– A, știi din întîmplare de la care dintre terminale pleacă avionul acela?

Edward îngăimă de cîteva ori:

– Te..., te...

Jan îi sugeră:

– Dacă nu crezi că poți să treci de prima silabă, aș putea să te rog să sari peste cuvîntul „terminal" – oricît de ironic ar părea – și să încerci să-mi spui doar numărul?

Edward rămase tăcut. Apoi reuși să rostească din nou:

– Te....

Jan întrebă cît se poate de răbdător:

– Sau poate vrei să spui „trei". Zborurile B.A. pleacă zilele acestea de la terminalul trei?

Edward rosti cu răsuflarea tăiată:

– Da. Trei. Terminalul trei.

Jan manifestă un fel de surpriză apatică:

– Bine, bine. Am făcut bine că te-am întrebat, nu-i așa? Aș fi putut să mă încurc. Edward era încă pe fir, așa că Jan spuse: Cred că asta e tot pentru moment, Edward. Am să te sun dacă mai vreau ceva. Ia-o ușor, bătrîne! Și închise.

După care formă un alt număr.

– Al, Jan la telefon.

Al fu plăcut surprins:

– Jan? Dumnezeule mare! E ceva timp de cînd nu te-am auzit! Dorești ceva?

– Da, și e urgent, răspunse Jan.

– Foarte bine, aprobă Al prietenește. Spune-mi ce vrei și am să văd ce pot să fac.

Continuară să discute cîteva minute, apoi Al citi lista pe care i-o dictase Jan:

– O pușcă M-16, cu lansator de grenade M-203 atașat, două grenade de 40 de milimetri, plus 20 de gloanțe perforante M-995AP.

– Corect. Am nevoie de ele mîine-dimineață, sublinie Jan. E OK?

– Păcat că nu vrei cinci sute, rîse Al. Din punct de vedere tehnic, sînt toate demodate – dar pot ucide la fel de bine ca oricare altele. Sînt o mulțime pe piață. O să dea poliția peste ele?

– Cartușele și gloanțele, bineînțeles. E vreo problemă dacă pușca e ridicată de cineva?

Al chicoti din nou.

– N-ar trebui să fie. În State, poți să le comanzi chiar și prin poștă[1]. Făcu o pauză. Ascultă, de ce nu se ocupă de asta

[1] Aluzie la presupunerea că arma folosită de Oswald Lee Harvey pentru a-l asasina pe președintele Kennedy i-a fost livrată prin poștă. (n.red.)

tipul ăla cu numele Nuștiucum, în locul tău? Puștiul? Sper că nu te-ai certat cu domnul Dass, nu?

Jan răspunse cu nepăsare:

– E mai simplu să mă ocup personal. Pînă să explic ce vreau... Știi cum e!

– Da, așa e. Dar nu ești puțin cam în vîrstă pentru astfel de pozne, Jan? Eu așa mă simt. De majoritatea treburilor se ocupă acum cei doi flăcăi ai mei. Știi că voi împlini șaizeci de ani luna viitoare?

Jan păru puțin nerăbdător:

– Serios? Ei bine, o să avem noi o discuție după ce îmi termin treaba asta.

– Bun. Vorbesc prea mult, nu-i așa? Ești sigur că n-ai nevoie și de o lunetă? Poate un pistol sau un cuțit? Mai ai încă dispozitivul ăla japonez năstrușnic? întrebă Al.

Jan se gîndi o clipă.

– Știi, după cum au mers lucrurile în ultima vreme, probabil că ai dreptate.

Mai adăugă cîteva articole pe listă, iar Al îl asigură că toate vor fi la dispoziția lui a doua zi dimineață.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce se lăsă întunericul, o mașină opri în fața casei lui Dass. Era un Mercedes 500SEL uriaș, negru și lucios, cu suspensiile foarte joase.

Șoferul rămase în spatele volanului, cu mîna pe schimbătorul de viteze, în timp ce pasagerul de lîngă el coborî în stradă. Se lipi cu spatele de zidul casei și întoarse încet capul în toate direcțiile, examinînd atent împrejurimile. După ce își încheie misiunea de recunoaștere, bătu de două ori în ușa de la intrare, înainte de a-și relua postul de observație. O clipă mai tîrziu, ușa fu întredeschisă.

Dass coborî de pe bancheta din spate a mașinii și traversă trotuarul spre casă. Ușa cea grea se deschise în întregime doar în ultimul moment, pentru a-i permite să intre. Numai după ce Dass fu înăuntru, șoferul opri motorul și coborî din mașină. Apoi încuie automobilul și băgă cheile în buzunar,

după care, împreună cu omul care supraveghease strada, dispăru la rîndul său în casă.

Timp de cincisprezece minute pe stradă nu se zări nici o mişcare.

Apoi un om îmbrăcat cu pantaloni şi ghete negre şi cu o haină sport deschisă la culoare ce nu i se potrivea se apropie de casă, precedat de un terrier cam jigărit. Cînd ajunse lîngă Mercedes, cîinele trase de lesă şi-i mirosi cauciucurile. Omul se opri şi trase un fum din ţigară.

După care bombăni:

– Haide, adresîndu-se animalului şi smucind uşor de lesă.

Cîinele continua să amuşineze roata din spate a limuzinei.

Omul se apropie de maşină, se lăsă într-un genunchi şi se adresă din nou cîinelui:

– Destul, hai odată. Apoi întinse mîna spre zgarda lui şi concomitent introduse repede ceva în interiorul aripii roţii din spate, înainte de a apuca cîinele de zgardă şi a-l trage de lîngă automobil.

Reuşind astfel să se facă ascultat, se întoarse şi plecă pe drumul pe care venise, în timp ce cîinele îl urma fără să se împotrivească. După cîţiva metri, aruncă jos ţigara aprinsă, pe jumătate fumată, şi o strivi cu tocul ghetei.

Apoi conduse mai departe cîinele pe trotuar, pînă după o cotitură. După cincizeci de metri se ghemui brusc în spatele unui gard viu. Între acesta şi o tufă largă de hortensii se afla un om nemişcat, întins pe spate în iarbă. Era în cămaşă şi avea mîinile desfăcute. Cel ce plimbase cîinele agăţă brida lesei de unul din picioarele întinse ale omului, ridicîndu-l puţin pentru a-i trece cureaua pe sub gambă. În momentul acela, piciorul fu străbătut de un spasm.

Pe pămînt, lîngă omul căzut, se afla o geacă de ski neagră. Scoţîndu-şi jacheta sport şi aruncînd-o peste faţa celuilalt, cel care plimbase cîinele îmbrăcă geaca. Apoi se aplecă şi scoase portofelul din buzunarul din spate al omului.

Ieși de după gardul viu și continuă să meargă pe stradă, depărtîndu-se de casa lui Dass. O sută de metri mai departe, trecînd pe lîngă o cutie de gunoi, aruncă înăuntru un pachet aproape plin cu țigări Dunhill, o brichetă de plastic și portofelul.

ZIUA URMĂTOARE

Cam spre sfîrșitul după-amiezii, dar cînd mai era încă lumină, o furgonetă albă murdară, cu o zgîrietură mîncată de rugină pe una din laturi, făcu o pană pe un pod de lîngă Aeroportul Heathrow. Podul se arcuia peste una dintre principalele căi de acces spre aeroport, și pe șoseaua aflată la zece metri sub el traficul de pe cele trei benzi continua să se desfășoare zgomotos, fără să se dea atenție furgonetei.

Cînd motorul cedă, furgoneta se îndreptă spre acostament și se opri cam la jumătatea podului. O clipă mai tîrziu i se aprinseră luminile de avertizare.

Șoferul, îmbrăcat într-un costum de motociclist din piele, coborî și deschise capota. Privi cu indiferență motorul timp de cîteva clipe, ținînd capota cu o mînă îmbrăcată într-o mănușă de cauciuc. Apoi fixă capota în poziție deschisă, după care se urcă la volan și închise portiera.

Ridicînd un exemplar din ziarul *The Sun,* ce se afla pe locul din dreapta, dădu la iveală o cutie neagră ce conținea diverse comutatoare și butoane. Un cadran din mijlocul aparatului era gradat de la 1 la 100%. Acul se afla puțin mai jos de 50%. Șoferul așeză ziarul la loc.

Coborînd iar din furgonetă, o ocoli, ajunse la portiera laterală și, cu puțin efort, reuși să o deschidă. Înăuntru se afla o motocicletă, ancorată cu chingi groase, prinse de niște cîrlige aflate în colțurile podelei metalice murdare. După ce urcă, șoferul trase de ușă, aproape închizînd-o în urma lui.

Imediat în spatele scaunelor din față, o ladă de unelte ponosită fusese sudată grosolan de podea, pentru a sta nemișcată. Șoferul scoase o cheie din buzunarul jachetei antiglonț și descuie lacătul ce o ținea ferecată. Apoi ridică pentru o secundă capacul și aruncă lacătul înăuntru.

Își privi ceasul și se aplecă peste locul pasagerului, pentru a se uita din nou la cadranul de sub ziar. Acul urcase la 70%.

Următoarea mișcare fu desfacerea chingilor ce fixau motocicleta, pe care o mută puțin, pînă ce roata din față fu aproape lipită de ușile din spate ale furgonetei, și o ridică, proptind-o în cric. Apoi băgă cheia în contact. Descuie ușile din spate ale furgonetei, dar nu le deschise.

Ușa laterală fiind ușor întredeschisă, prin crăpătura cam de cinci centimetri se putea urmări traficul de pe șoseaua de dedesubt. Închizînd un ochi, apoi pe celălalt, șoferul privi un moment la mașinile de jos, după care împinse ușa, deschizînd-o cu cîțiva centimetri în plus.

Se uită din nou la aparatul de pe locul din față, controlîndu-l.

Cînd acul ajunse la 80%, șoferul smuci capacul de metal al lăzii, scoțînd dinăuntru o ghiulea mică, pe care o puse pe dușumea chiar în ușa furgonetei. Apoi scoase o bentiță de aur din cutia ei și o așeză lîngă ghiulea.

Urmă un tub lung, subțire și negru, cu o cataramă la unul din capete. Omul și-l agăță peste umăr, cu catarama sus pe piept, încheind-o la ultimul orificiu.

În sfîrșit, luă în mînă o armă. Își înfășură cureaua ei în jurul încheieturii și al brațului stîng și-i propti patul pe umăr. Ridică siguranța și ținti afară prin crăpătura ușii, ținînd gura țevii armei în interiorul furgonetei.

Apoi așteptă.

Trecură cîteva minute și traficul continua să curgă. Trăgătorul ținea pușca îndreptată spre același loc.

În sfîrșit, în depărtare apăru un Mercedes negru. Mergea pe banda exterioară, îndreptîndu-se repede spre pod.

Trăgătorul căută în spate și răsuci cheia de contact a motocicletei. Starterul electric țîrîi, în timp ce motorul se trezea la viață, emițînd un duruit constant. Trăgătorul își întoarse privirea spre șoseaua de dedesubt. Prin crăpătura ușii, trase adînc aer în piept și îl expiră cu putere. Apoi își potrivi pușca de cîteva ori pe umăr și ținti Mercedesul ce se apropia.

Țeava puștii se aplecă treptat, pe măsură ce urmărea apropierea voluminoasei limuzine. Omul ținu arma fixată pe vehicul, pînă cînd silueta șoferului fu vizibilă în spatele parbrizului gros.

Mașina se afla la o sută de metri depărtare cînd trăgătorul apăsă pe trăgaci. În interiorul strîmt al furgonetei, zgomotul fu asurzitor. Arma bubui de trei ori, în succesiune rapidă.

Primul foc sparse parbrizul gros de policarbonat al Mercedesului, fără să-l străpungă. Al doilea și al treilea foc intrară prin el, doborîndu-l pe șofer și pe cel aflat în fundul vehiculului.

Imediat după ce trase, trăgătorul își aranjă arma pe umăr și, dintr-o smucitură, deschise ușa laterală a furgonetei, ai cărei rulmenți ruginiți scrîșniră.

Sări pe trotuar, apoi își potrivi din nou arma la ochi, țintind peste balustradă în jos spre trafic.

Cu un mort la volan, Mercedesul alunecă spre banda de mijloc și trimise un Fiat Uno pe banda întîi, unde acesta aproape lovi un taxi negru. Șoferul Fiatului frînă puternic, determinîndu-i pe cei din spatele lui să facă la fel.

Trăgătorul ținti spre Mercedesul ce se clătina, duse mîna la lansatorul de grenade fixat dedesubtul butoiașului armei și apăsă pe trăgaci.

Din armă țîșni o grenadă de 40 de milimetri, care se îndreptă cu viteză în jos, spre mașina fără șofer. Lovi botul vehiculului, care explodă, ridicîndu-se un metru în aer. Explozia distruse o parte din motor și încetini vizibil mișcarea limuzinei.

Trăgătorul trase de lansatorul de grenade, deschizînd butoiaşul, şi ridică ţeava. Cartuşele căzură pe ciment. Înhăţînd ghiuleaua de pe podeaua furgonetei, o introduse în butoiaşul lansatorului şi trase dispozitivul la loc. După aceea luă bentiţa de aur şi şi-o puse pe cap. Clipi de cîteva ori, concentrîndu-se.

Apoi făcu doi paşi rapizi înainte şi sări peste balustrada podului.

CAPITOLUL 23

ZIUA URMĂTOARE
SÎMBĂTĂ, 26 APRILIE

– Ce fel de oameni sînt părinții tăi? întrebă David.

Discutau despre una și alta – subiecte la întîmplare. El și Dee stăteau la coadă pentru a intra la London Eye, tîrîndu-se încet înainte, pe măsură ce cabinele ajungeau la nivelul solului și înghițeau grupurile de turiști.

Dee își aplecă capul într-o parte și zise:

– Aș spune, tipul convențional. Și cam de modă veche. Mama a avut întotdeauna planuri pentru noi amîndouă, iar tata a lăsat-o să facă așa cum voia ea.

– Presupun că tu și Susan nu i-ați văzut prea des în ultima vreme, comentă David.

Dee își ținea mîinile în buzunarele hainei negre de lînă, lungă pînă la genunchi. Briza de după-amiază ce bătea dinspre fluviu era rece și ea își ridicase gulerul, pentru a-i ține cald la gît.

– Ei bine, eu locuiesc în Manhattan, Susie e aici, iar ei se află în New Mexico, explică Dee, apoi, cuprinsă de remușcări, continuă: N-ar fi trebuit să-i spun „Susie", nu-i place.

– Și deci e doar „Susan"? întrebă David. Nu sînt permise poreclele sau abrevierile?

Dee îi zîmbi și mărturisi:

– Eu şi Susan am avut cîndva controverse mari în legătură cu numele noastre. Ei nu-i place să fie numită „Susan" şi mie nu-mi place să mi se spună „Dorothy".

Tocmai cînd David era gata să reacţioneze, surprinse un fel de avertizare în sprînceana ridicată a lui Dee. Totuşi arătă surprins cînd întrebă:

– Te cheamă Dorothy?

Dee dădu din cap şi confirmă:

– Mda. Dar nimeni nu-mi spune aşa. Nu ştiu cum s-a ajuns la „Dee", dar a prins – spre uşurarea mea. Cumva, Susan a rămas Susan.

– Sue? Susie? Ess? E complicat, aprecie David.

Dee dădu din cap.

– Dar, Susan fiind Susan, nu se plînge. Îşi urăşte numele, dar nu dă voie nimănui să încerce să-l înfrumuseţeze sau să-l evite.

– Mie îmi place „Susan". Vorbesc despre nume, zise David.

Dee ridică din umeri.

– Este un nume de fată bună şi Susan a fost întotdeauna o fată bună. Mama era hotărîtă să... Dee se opri. Nu ştiu dacă vrei realmente să ştii toate astea, zise ea, dînd din cap.

David dădu la rîndul lui afirmativ din cap.

– Ba chiar vreau, o asigură el.

Ea cîntări o clipă sinceritatea cuvintelor lui şi zise:

– OK. Iată contextul. Mama şi tata s-au întîlnit la universitate. Tata era geograf şi încă mai lucrează la Institutul Geologic al SUA. Mama e ziaristă, scria pentru ziarul studenţesc şi după ce a absolvit a obţinut un post la un ziar mai important. Dar după aceea tata a cerut-o în căsătorie, ea a rămas însărcinată şi de atunci n-a mai lucrat cu normă întreagă. Susan a fost şansa ei de a realiza ceea ce şi-ar fi dorit să facă, înainte să se mărite şi să aibă copii. Aşa că Susan a avut meditatori şi a făcut ore suplimentare şi a putut să-şi aleagă şcolile. Vocea lui Dee avea o notă de frustrare, de care îşi dădu imediat seama. Aşa că glasul i se îmblînzi

cînd continuă, meditativă: Nu cred că a fost prea plăcut pentru ea. Era prea solicitată.

– Dar tu ce ai făcut, în timp ce Susan era încurajată astfel? întrebă David.

Dee deschise ochii mari și ridică din umeri.

– Nu știu – poate mă uitam la televizor? Cred că hoinăream tot timpul cu copiii din vecini. Îmi perfecționam aptitudinile sociale. Ne-am mutat totuși prea des pentru ca lucrul ăsta să meargă bine.

David comentă prudent:

– Susan mi-a spus – nu glumesc – că ai un serviciu formidabil la New York. Ai reușit, chiar dacă n-ai avut parte de toate acele stimulente de care a beneficiat ea.

Mîhnirea introspectivă a lui Dee se risipi cînd auzi de New York și vocea i se umplu din nou de energie.

– Ei bine, ceea ce trebuie să înțelegi este că la optsprezece ani mă săturasem de Vestul Mijlociu ca de mere pădureţe. Așa că mi-am luat zborul. Ai putea să spui că am fugit de acasă, dar aveam optsprezece ani, așa că în realitate doar *am plecat de* acasă – deși am perceput-o mai mult ca pe o evadare. M-am dus la Chicago, am fost chelneriță, muncitoare cu ziua, am lucrat în cluburi, am întîlnit un tip. De fapt am întîlnit *cîțiva tipi.* Rînji mucalit către David. Unul dintre ei era proprietarul unui club. Un fel de rege a tot ce era nou în Chicago. Nu vorbesc de chestiile oficiale, ci de cultura underground – muzică, modă – și artă, dacă era suficient de subversivă. Eu scriam despre ei, îmi luam notițe, și apoi compuneam un fel de buletin informativ – doar o foaie volantă, de fapt –, în care povesteam ce mai e nou, le explicam oamenilor. Am început aproape în glumă. Scriam într-un stil ironic, închipuie-ți o rubrică de bîrfă elegantă de societate scrisă foarte dezinvolt, chiar obraznic. Împărțeam cîteva exemplare la club și întotdeauna se epuizau. A mers foarte bine și a sfîrșit prin a fi distribuit peste tot. Mi-am cumpărat un Mac ieftin și am închiriat un mic birou mizerabil. Am înmulțit numărul paginilor și am vîndut niște spațiu

tipografic pentru reclame. Ca să scurtez povestea, după şase luni mi s-a făcut o ofertă şi am început o rubrică într-un ziar important al oraşului. Fără îndoială, angajarea mea acolo făcea parte din imaginea inventată de fiţoşii ăia de la relaţii cu publicul pentru a-i atrage pe cititorii tineri, însă nimeni altcineva nu făcea nimic autentic în oraş. Am devenit oarecum cunoscută şi astfel mi s-a oferit un post de redactor la o revistă din New York. Acum aproximativ patru ani m-am mutat acolo, unde trăiesc fericită şi astăzi.

În timp ce Dee vorbea, ajunseseră aproape în fruntea cozii.

– Grozav. Presupun că mama ta e încîntată. Eşti ziaristă, aşa cum a vrut ea să fie. Dat fiind ceea ce mi-ai spus despre ea, că trăieşte prin fiicele ei.

Dee îi aruncă lui David o privire gen „da, sigur".

– Chiar dacă eu aş fi fost moştenitoarea ei legală, ceea ce nu sînt, mama scria despre politica externă; eu scriu despre cum au devenit jeanşii o costumaţie elegantă. Lăsă ideea să atîrne în aer pentru o clipă, apoi adăugă: Dar se spune că parodia e o formă de măgulire.

Următoarea cabină se afla acum la nivelul străzii şi oamenii coborau. După ce se goli, Dee şi David se urcară, împreună cu vreo alţi doisprezece turişti.

Dee îl luă pe David de braţ.

– Ascultă, îţi interzic să-mi mai pui vreo întrebare despre mine. E o chestie de mistică feminină. Acum ţine-mă bine, mi-e îngrozitor de frică de înălţime.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă David, urmînd-o în mijlocul cabinei, care începu să se ridice de la sol.

Încet-încet urma să atingă o înălţime de 130 metri, punîndu-le toată Londra la picioare.

Dee se aşeză pe o bancă din centrul cabinei, în timp ce cei din jur îşi apăsau nasurile pe ferestre, înalte din podea pînă la tavan. Chiar şi de pe bancă, priveliştea era splendidă şi David îi arătă lui Dee diverse repere turistice, îmbinînd în mod liber relatările adevărate cu legendele.

– Asta e stația electrică Battersea, unde era cîndva generată energia pentru albumele Pink Floyd. Iar în spate, arătă el spre antena radio Crystal Palace, poți să vezi chiar Turnul Eiffel[1]. Se pare că fluxul e mic pe canal la ora asta.

Dee îl bătu ușor pe braț și zise încîntată:

– Sînt așa norocoasă că ești aici. Ghidul meu ăla ciudat nu conține nici pe departe, hm, atîta culoare locală.

Îi zîmbi, iar el îi răspunse.

Cu blîndețe, David reuși să o convingă să se apropie de una dintre ferestre. Ea se agăță cu putere de brațul lui puternic. Era speriată, dar se însufleți, pînă cînd o mișcare aproape imperceptibilă a cabinei o trimise repede înapoi pe bancă.

– Așa trebuie să se fi simțit Godzilla, comentă Dee cînd partea uriașei roți în care se aflau ajunse în vîrf. Ajută-mă să aleg ce să strivesc mai întîi.

Trecu aproape o jumătate de oră înainte de a ajunge din nou la nivelul străzii. Susan nu telefonase, așa că atunci cînd se aflară din nou pe pămînt începură să discute unde ar putea să mai meargă.

La insistențele lui Dee, luară un autobuz cu două etaje care le oferea comentarii despre obiectivele turistice ale Londrei întîlnite pe traseu. Ghidul avea un puternic accent cockney – ca un personaj dintr-un film englezesc cu gangsteri – și o făcea pe Dee să rîdă de cîte ori spunea cîte ceva. David îl imita, completînd comentariile, dar încet, ca numai Dee să-l poată auzi.

– Pă stînga e National Gallery, unde puteți vedea multe din picturile favorite ale britanicilor, zise ghidul.

– Dintre care unele valorează cîțiva bișțari, completă David fornăind, dacă poți să le șparlești fără ca tipul de la ușă să te vadă.

---

[1] Clădirea stației electrice Battersea, azi dezafectată, apare pe coperta albumului Pink Floyd *Animals*. Antena radio Crystal Palace amintește, ca formă și înălțime, de Turnul Eiffel. (n.red.)

– Ș-asta-i Oxford Street, faimoasă în întreaga lume pentru magazinele ei. Cine știe, poate găsiți ceva reduceri, continuă ghidul.

La care David adăugă:

– Că veni vorba, dacă dorește cineva o videocameră ieftină, mă găsiți în spatele autobuzului.

Cînd se termină turul, Dee chicotea și tremura în același timp.

– E oare posibil ca aici să fie mai frig decît la Chicago? întrebă ea.

– Londra poate fi oricît de friguroasă, după cîte știu eu. Plus două grade la Londra sînt mai rele decît minus cincisprezece în Alpi. Pot să-ți garantez. Și nu uita, localnicii au tendința să se asigure că autobuzul are acoperiș deasupra înainte de a se urca în el.

Plecară fără grabă din stație. Dee zise printre dinții ce-i clănțăneau:

– Am învățat lecția. Găsește un loc unde să pot să-mi dezgheț fundul.

David îi făcu cu ochiul ostentativ și zise:

– Ia fii atentă!

Băgă două degete în gură și fluieră, suficient de puternic ca oamenii de pe cealaltă parte a străzii să se uite surprinși în jur. În același timp, ridică cealaltă mînă. Un taxi negru, ce tocmai trecea pe acolo, făcu o întoarcere rapidă chiar în mijlocul străzii și veni să se oprească în fața lor.

David spuse ceva șoferului și ținu portiera deschisă pentru Dee. Ea rîdea cînd zise:

– Impresionant! Tocmai ai trecut partea practică a examenului pentru cetățenia New York-ului.

David se urcă după ea în taxiul încălzit și trînti portiera. Alunecînd pe pielea veche, neagră și lucioasă a banchetei, ea îi făcu loc. El se ghemui alături și-i mărturisi:

– Ei bine, asta trebuie să fie a noua oară cînd încerc așa ceva. Pînă acum n-am reușit niciodată să opresc un taxi.

– Așa că predecesoarele mele au fost lăsate pe trotuar să te considere un nătărău, în loc să se cuibărească la căldură – îl strînse tare de braț – și să suspine „eroule"?

– Cam așa ceva, confirmă el țanțoș, apoi recunoscu: Cred că ne-a ajutat faptul că nu e ora închiderii și că tu nu arăți ca trei bețivani care-l cară pe al patrulea.

– Asta e una dintre cele mai plăcute însușiri ale mele, zise ea.

Taxiul înainta, croindu-și, pe cît putea, drum prin traficul lent.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, zise David. Cum se face că nici tu și nici Susan nu aveți, după toate aparențele, vreun prieten? E un blestem vrăjitoresc?

Dee se întoarse spre el cu o privire ascuțită.

– Cine spune că eu n-am prieten? întrebă ea cu trufie, ca și cum întrebarea ar fi putut însemna că nu e o femeie atrăgătoare.

– Sigur că ai, reluă David blînd, vorbesc prostii. Și unde e în acest moment? Dee îl privi curioasă, iar David continuă: Acuma ce-am mai spus?

– Nimic, răspunse Dee. Am să-ți zic mai tîrziu.

David arăta intrigat, dar nu continuă subiectul:

– Ia să ghicesc! Te vezi cu șeful tău, care e cu zece ani mai mare decît tine. E un tip strălucitor, dar e însurat.

Dee scrîșni:

– Vrăjitoarea aia! Sîngele apă nu se face, fir-ar al naibii! Susan e un om mort!

David arăta uimit.

– Vrei să spui că am dreptate, zise el, scărpinîndu-se în cap.

Dee nu-l crezu. Îi aruncă o privire furioasă și întrebă:

– Vrei să spui că n-a „ciripit"?

David o asigură:

– Susan nu-mi spune nimic.

Făcu un semn ca și cum și-ar fi tras un fermoar peste buze.

Dee părea țîfnoasă, dar amuzată în același timp:

– Ei bine, un punct pentru psihanaliști. De fapt e cu douăzeci de ani mai mare ca mine, stă separat de soția lui, are

o situație foarte complicată și e șeful șefului meu. Dar e într-adevăr strălucitor. Vreau să spun că șansele de nereușită sînt de zece la unu, dar pentru moment relația mă ferește de necazuri. Își încreți fruntea. Depinde ce înțelegi prin necazuri. Îi mai aruncă lui David o privire suspicioasă și-l întrebă: Susan nu ți-a spus nimic?

David dădu din cap viguros.

Dee păru că acceptă și mormăi:

– O, fir-ar al naibii! Am un comportament atît de tipic!

– Nu, o asigură el. Doar că eu sînt bun la chestia asta. Ce altceva ar putea să facă o tînără ambițioasă, pasionată, pretențioasă și fără timp liber?

– Deci, un clișeu? întrebă Dee.

– Hai să zicem o tradiție, îi sugeră el. Așa că, despre cine ai vorbit? o întrebă el. Numai Susan e fată bătrînă convinsă?

Dee îi adresă aceeași privire plină de curiozitate, în timp ce șoferul coborî geamul care îi despărțea și strigă din colțul gurii:

– Am ajuns, șefule!

David observă expresia ciudată a lui Dee și o privi întrebător. Ea îi șopti:

– Îți spun înăuntru.

Coborîră din taxi, David trînti portiera în urma lor și apoi îl întrebă pe șofer, prin geamul lăsat:

– Cît face?

– Cinci lire șaizeci, șefule, răspunse acesta.

David îi dădu o bancnotă de zece lire și îi spuse să păstreze restul.

– Multe mulțumiri, zise șoferul, apoi coborî vocea: Asta e pentru întoarcerea aia rapidă, nu-i așa? Bănuiesc că ți-a dat apă la moară, zise el, arătînd cu capul spre Dee.

David nu zise nimic, dar zîmbi sfios, aruncînd o privire rapidă spre Dee, ca să vadă dacă a auzit. Părea neatentă.

Coborîră în Café des Amis du Vin, un local sofisticat și confortabil aflat în subteran. David comandă o sticlă de Montepulciano, rugîndu-i să o încălzească puțin.

– Numește-mă filistin, dar nu putem să bem vin de la gheață – s-ar putea să te facă să degeri, i se adresă David lui Dee. E cazul să fii atentă la suferințele victoriene[1], acum, că te afli la Londra.

Găsiră o masă liniștită în colțul cel mai îndepărtat de ușa de la intrare și David turnă vinul călduț în două pahare mari.

Arăta ca și cum era gata să vorbească, dar Dee i-o luă înainte:

– Susan a fost foarte misterioasă în legătură cu ceea ce faceți voi. A spus că s-a rănit la obraz cînd cineva a pătruns în colegiu. Ce înseamnă asta?

– Da. Lucrurile au fost cam periculoase în ultima vreme. E o poveste lungă și nu prea credibilă. Mă simt prost că am băgat-o pe Susan în așa ceva. Pur și simplu nu mi-am dat seama că se află în pericol, pînă cînd a fost prea tîrziu. Deși, Dumnezeu mi-e martor, nici ea nu se prea dă în lături de la necazuri. Oricum, totul era legat de acea piesă antică furată, care acum se află din nou în posesia proprietarului, așa că lucrurile ar trebui să se încheie aici. Nu mai sînt decît cîteva ițe care trebuie descurcate.

– Se pare că ați trecut prin niște situații-limită împreună, zise Dee.

– Care e expresia americană? Lucrurile au fost destul de *intense*. Dădu din cap satisfăcut și adăugă: Susan e o persoană extraordinară. Sper să rămînem prieteni și după ce nu va mai exista, hmmm, nici un motiv profesional să ne vedem.

Dee fu de acord, aproape cu sarcasm:

– Îhî, prieteni. Să sperăm, nu-i așa?

David nu înțelese.

– Ce vrei să spui? întrebă el, perplex. Am constant impresia că spun ceva pe care n-ar trebui să-l spun, și nu știu ce.

---

[1] Epoca victoriană a cunoscut o recrudescență a suferințelor fizice provocate de stări nervoase sau de probleme psihice, ca și de o viață în sărăcie sau promiscuitate. (n.red.)

Dee oftă ușor și umerii îi căzură. Nu mai rosti nimic cîteva secunde, dar David aşteptă răbdător. În final, ea zise:

– David, să ştii că eşti un tip atrăgător.

– Ăă, mulțumesc, rosti el jenat.

– Și încep să mă simt prost că petrecem atîta timp împreună.

David o privi fără să înțeleagă.

Dee își ridică bărbia și îl întrebă direct:

– Ce facem noi aici, de fapt?

David nu știu ce să răspundă. Apoi începu să spună ceva, dar nu-i ieși nimic coerent. Atunci Dee continuă:

– În regulă! Să încerc altfel. S-a întîmplat ceva între tine și Susan?

David bătu în retragere, clătinînd din cap.

– Nu, zise el sfidător, apoi, cînd Dee continuă să tacă, adăugă: Ea nu e interesată.

Dee ridică o sprînceană și continuă:

– Așa că te-ai gîndit să-ți încerci norocul cu mine?

David era nervos și ușor enervat:

– Hei! Stai puțin. Am crezut că ieșim doar să petrecem o după-amiază frumoasă împreună. Dacă s-a întîmplat altceva, regret, dar eu nu mi-am dat seama.

Dee continuă o clipă să-i arunce lui David o privire întrebătoare, apoi aceasta dispăru și ea începu să se arate conciliantă.

– Hai s-o luăm altfel. Cînd am întrebat-o pe Susan despre tine, s-a comportat ciudat. Tot ce mi-a spus a fost că eşti simpatic. Mi-a mai zis că, de cîte ori s-a prefăcut a fi ofensată de ceva, tu practic te-ai întrecut cu scuzele. Chestie care o făcea să rîdă. Dee se asigură că el o urmărea și adăugă: Am încercat de cîteva ori să te tachinez, dar ai refuzat să colaborezi. Mă întrebam doar de ce Susan te pune pe jar și eu nu.

David tot nu spuse nimic. Dee mai sorbi puțin vin și continuă:

– Și nu încetezi să-mi pui întrebări despre ea. Poate că eşti doar politicos, nu?

David se aplecă înainte și răspunse:

– Nu văd unde vrei să ajungi. Da, cred într-adevăr că Susan este grozavă. Aici ai dreptate. Dar pe de altă parte m-a cam dezumflat, dacă știi ce vreau să spun. Nu s-a întîmplat nimic între noi și eu încerc să-i respect dorința. Astăzi e ocupată și încîntătoarea ei soră are nevoie de un ghid. E adevărat, sună mai mult ca și cum ea mi-ar face mie o favoare decît invers, dar asta este ceea ce dorește ea. Nu pot să nu recunosc că este cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o în ultimii ani și poate că am uitat să ascund acest fapt.

Dee îl privi impasibilă cîteva secunde, apoi îi adresă un zîmbet seducător.

– E chiar păcat, știi. Aș putea să te mănînc cu fulgi cu tot. Dar cred că ne jucăm cu focul, indiferent dacă ai realizat sau nu. Se aplecă și rămase cu coatele sprijinite pe masă. Uite ce ar trebui să știi, sportivule. Susan ține foarte mult la tine. Pot să pun pariu.

Sprîncenele lui David se ridicară și el se sprijini de spetează.

– Nu cred așa ceva, zise el prudent.

Dee pocni din limbă și zise:

– Ba da! Imediat ce am realizat cît de mult îți place, totul s-a lămurit. Apoi ceva îi veni în minte și Dee se bătu ușor cu palma peste frunte. Dumnezeule! Ar fi trebuit să înțeleg cînd am întrebat-o dacă pot să ies cu tine. Dacă ar fi ridicat din umeri și ar fi spus: „Mi-e indiferent", ar fi însemnat: intră tu pe fir. Dar ea practic a insistat să ieșim împreună. Dee clătină din cap. David nu făcu nici un comentariu, așa că ea continuă: De ce trebuie să fie așa, nu știu, dar Susan nu are încredere în nimeni. Nici în mine, nici în mama, nici în tata și nici, mai ales, în bărbați. Dar, nu știu de ce, cred că are încredere în *tine*. Poate că are legătură cu toată povestea asta cu polițiști și hoți prin care ați trecut amîndoi, dar e ceva deosebit în felul în care vorbește despre tine. Dee rîse cinic. Din cîte o cunosc, vor mai trece încă zece ani pînă să fie sigură de asta, dar eu cred că în străfundul ființei ei ea știe deja. Mi-a spus că nu ești genul ei și eu am luat-o de

bună. Deoarece, bineînțeles, ea alege. E fată mare deja. Dacă ai văzut-o în vreo situație dificilă, știi deja că poate să aibă singură grijă de ea însăși. Așa că de ce ar spune că nu-i place de tine, cînd de fapt îi place?

David era entuziasmat și în același timp foarte stînjenit în timp ce o asculta pe Dee vorbind. Nu făcu nici un gest să o întrerupă.

Ea mai bău puțin vin și continuă:

– Vrei să-mi auzi teoria? Dacă are încredere în tine, înseamnă că s-ar putea să se deschidă față de tine. Un astfel de pericol nu a existat în nici una dintre relațiile ei trecute. Era ca între mine și tipul meu însurat – indiferent ce ne spunem unul altuia, nu există un risc real de intimitate. Dar cred că s-ar putea ca Susan să fi realizat că față de tine e vulnerabilă. Cred că m-a împins spre tine pentru că e puțin speriată.

– Speriată că se va înțelege prea bine cu mine? întrebă David.

Dee dădu din cap.

– Speriată că a întîlnit pe cineva care-i va descoperi adevăratul eu. Nu se sperie toată lumea de asta?

– Dar ce are de ascuns? întrebă David.

– Nimic, răspunse Dee, după cîte știu eu. Dar întotdeauna a fost o introvertită. Ar fi un teritoriu necunoscut pentru ea.

David încerca să urmărească argumentele lui Dee.

– Deci, dacă e neliniștită în legătură cu ea și cu mine, de ce te-ar fi încurajat pe tine să-ți petreci timpul cu mine?

Dee își goli paharul și își turnă încă puțin vin.

– Cred că aici rolul meu e să i te fur. Așa cum am mai făcut-o o dată înainte.

– N-are nici o rațiune, zise David confuz.

– Ba are, răspunse Dee. Oamenii întotdeauna îi alungă pe alții, doar pentru a vedea dacă se vor mai întoarce. E un mod de a se asigura că de fapt le pasă de ei.

– Așadar, este doar un test? întrebă David. Nu pentru că nu mă place? Părea că face eforturi pentru a crede ce-i spunea Dee, dar fără mare succes.

Vinul adusese puțin sînge în obrajii lui Dee, care rosti plină de pasiune:

– Gîndește-te puțin. Are sens. E neliniștită, deci ne împinge unul spre altul. Își spune că astfel poate să fie sigură de tine, dar în realitate îi e frică de ea însăși. Dacă i te fur, va avea pe cine să dea vina pentru că relația n-a funcționat, plus că ea scapă cu fața curată – secretele ei rămîn în siguranță.

David își încrucișă brațele.

– Hmm, spuse el sceptic, e o teorie. Și de cînd știi tu toate astea?

– Le-am pus cap la cap de cînd ne-am dat jos din taxi. Știam că se întîmplă ceva, dar nu îmi dădeam seama ce, pînă cînd am realizat că simți ceva pentru ea.

David era încă departe de a fi convins de teoria ei, dar, în timp ce continuau să discute, amîndoi își aminteau de lucruri pe care Susan le spusese sau le făcuse și care păreau să vină în sprijinul interpretării lui Dee.

Cu cît David era mai convins, cu atît devenea mai îngrijorat. În cele din urmă dădu glas preocupării sale:

– Crezi că mă consideră prietenul ei?

Dee ridică din umeri.

David dădu drumul cu zgomot aerului din piept, părînd demoralizat.

– A trecut o vreme de cînd n-am mai avut o zi așa frumoasă, Dee. Ești într-adevăr o persoană foarte plăcută și am savurat ocazia de a nu mă gîndi unde ar putea să ducă asta. Presupun că ar fi trebuit să știu că voi avea de plătit un preț teribil pentru că i-am oferit conștiinței mele o zi de odihnă. I-am promis lui Susan că n-am s-o părăsesc. Crezi că tocmai asta am făcut?

Dee se gîndi.

– Cred că faptul că ești aici este modul în care poate scăpa din blocajul în care se află. Poate că te-a alungat, dar sînt sigură că în străfundul sufletului speră că te vei întoarce.

David arăta realmente îngrijorat cînd zise:

– Dee, chiar nu vreau s-o dezamăgesc. Știu că lucrul ăsta te pune într-o situație neplăcută și mai știu că nu e cinstit față de tine, dar am nevoie de sfatul tău. Crezi că aflîndu-mă acum aici am distrus totul?

Dee zîmbi trist.

– Ei bine, cred că depinde de felul cum s-a desfășurat ziua de azi. Dacă îi voi spune că ai fost politicos, dar glacial, poate că vei trece examenul.

Acum David părea plin de speranță.

– Ai vrea... Ai putea să faci asta? Apoi continuă: Așteaptă puțin, nu vreau să o minți. Ar trebui să existe... Ce altceva ai putea să-i spui?

Dee îl privi în ochi.

– Uite ce, zise ea cu un oftat. Am să-i spun că m-am simțit grozav și că ești un tip minunat, dar pentru mine e evident că ești nebun după ea.

Dee continuase să soarbă din cînd în cînd de vin. David își băuse încet primul pahar și, cînd vru să-și mai toarne unul, nu mai găsi vin decît pentru jumătate. După cum sublinie, în timp ce se întorcea de la bar cu a doua sticlă, începuseră să se simtă ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

Nici unul din ei nu flirta și în mod paradoxal părea că acest lucru făcea conversația într-un fel mai intimă, în mod platonic. Amîndoi păreau să fie acum capabili să se relaxeze, pentru că nu se mai simțeau obligați să fie spirituali.

Continuară masa pînă aproape de ora nouă, cînd Dee își controlă mobilul.

– Cred că Susan ar fi trebuit să sune pînă acum, zise ea. Băuse o bună parte din cea de a doua sticlă și începuse să enunțe cuvintele cu o precizie căutată, pe măsură ce vinul își făcea efectul. Mă întreb dacă chestia asta nu s-a descărcat. I-am șterpelit lui Susan încărcătorul, dar nu știu dacă funcționează, zise ea, arătînd ecranul telefonului. Era gol, cu excepția indicatorului nivelului bateriei, oprit la patru dintre cele cinci liniuțe. Nu exista nici semnal, nici nume de rețea.

David o privi deodată îngrijorat.

– Dee, ne aflăm la subsol. Am uitat cu totul de asta, zise el.

Dee părea și ea stînjenită.

– Hopa! Ah, presupun că n-am fi auzit-o sunînd, chiar dacă s-a dezlipit de cărțile ei ca să ne sune. Ar trebui dacă e... să vedem dacă a încercat să ne contacteze.

David dădu din cap.

– Oricum, ar cam fi cazul să ne întoarcem. Se presupune că nu ne-am distrat cine știe ce, îți aduci aminte?

David își lăsă vinul și se ridică în picioare, punîndu-și pe el jacheta grea de piele. Dee începu și ea să-și îmbrace haina. Se aplecă și își goli paharul, înainte de a plesni din buze, anunțînd că e gata de plecare.

Afară, noaptea devenise glacială. Dee începu să tremure imediat ce aerul înghețat îi atinse obrazul.

În timp ce se aflau pe trotuar în fața barului, David se întoarse spre ea și zise:

– Dee, am petrecut o zi realmente minunată. Și mulțumesc mult că mă ajuți să-mi salvez relația cu Susan. Sper să n-o fi distrus deja.

Dee zîmbi.

– Îți țin pumnii, zise ea zîmbind. Iar tu poți să mă răsplătești convingînd-o să mă lase să-mi aleg singură rochia de domnișoară de onoare. Și bombăni printre dinți: Surorile au întotdeauna parte de rochiile alea stupide roșii cu mîneci bufante.

Telefoanele începură să le sune amîndouă odată și ei se priviră zîmbind sfios.

Dee deschise prima cutia de mesaje. Era un mesaj scurt. Dee păru nedumerită:

– Premiul Fata Misterelor i se decernează lui Susan Milton. Mă întreb unde are de gînd să stea în noaptea asta.

Dee era gata să spună mai multe, dar descoperi expresia de pe figura lui David. Oroarea i se răspîndise pe față în timp ce-și asculta mesajele.

Vocea lui Dee era plină de îngrijorare cînd întrebă:

– Ce este?

David îi făcu un semn scurt să tacă din gură, apoi continuă să asculte încă o clipă, figura lui devenind din ce în ce mai gravă.

Cînd termină, anunţă:

– Trebuie să plec.

Vocea îi era sacadată, iar gîtul strîns de emoţie.

Dee întrebă din nou:

– Ce e?

Dar tot ce David putu să spună, zăpăcit, fu:

– Dee, trebuie să plec. Chiar acum.

– Spune-mi, se repezi ea furioasă, apuncîndu-l de mînecă.

Era clar că David trebuia ori să-i smulgă mîna pentru a se elibera, ori să-i explice.

– Cred că i s-a întîmplat ceva lui Susan, rosti el în sfîrşit.

CAPITOLUL 24

MAI DEVREME, ÎN ACEEAȘI ZI
SÎMBĂTĂ, 26 APRILIE

Susan se afla din nou în holul Școlii de Antichități. Deasupra ei, pe o scară mobilă, un bărbat în salopetă albastră privea atent printr-o trapă ce se deschidea în tavanul cu tencuiala bogat ornamentată. Ajutorul lui se afla alături, ținînd scara cu o răbdare bovină. Singura persoană care se mai afla în foaierul îmbrăcat în marmură era paznicul, care stătea la biroul de informații și de la care Susan tocmai luase cheile Sălii Alexandrine. Conform spuselor lui, astăzi nimeni altcineva nu mai lucra acolo jos.

În timp ce aștepta liftul, Susan ascultă un mesaj de pe mobil: „Bună, Susan, sînt eu, David. Voiam numai să-ți mulțumesc pentru seara trecută și sper că vei putea să vii astăzi, mai tîrziu. Oricum, a fost minunat..." Susan apăsă pe un buton, întrerupînd înregistrarea. „Mesaj șters. Sfîrșitul mesajelor", confirmă o voce automată. Susan închise și lăsă telefonul să cadă înapoi în geantă.

O clipă mai tîrziu apăru vechea cabină a liftului, ce cobora încet. Susan deschise ușile culisante, le închise în urma sa și coborî trei etaje tăcută, meditînd, cu chipul numai din cînd în cînd traversat de umbra vreunei emoții neidentificate.

Cînd ieși din lift, subsolul era pustiu și tăcut. Luminile fluorescente erau aprinse, dar ușile care dădeau spre săli

erau închise. Susan descuie Sala Alexandrină şi aprinse cîteva becuri.

La obişnuitul ei loc de muncă, scoase laptopul din geantă şi îl puse în funcţiune, introducînd cablul de alimentare şi de acces la reţea în timp ce calculatorul începu să-şi deruleze obişnuita rutină de introducere. Apoi se îndreptă spre dulapul ei. Deşi camera era liniştită şi goală, privi peste umăr înainte de a băga cheia în broască.

Cînd uşa cenuşie de metal se deschise, Susan scoase o sacoşă înfăşurată strîns în jurul unui obiect aproximativ de mărimea şi greutatea unei jumătăţi de duzină de discuri de vinil fără coperte.

Duse pachetul pînă la locul de muncă, îl desfăcu şi dădu la iveală o a doua sacoşă, în care era un pachet bine învelit. Făcu o scurtă pauză, se sculă şi se îndreptă spre uşă. Apoi privi cu atenţie în holul liniştit.

Luminiţa de deasupra uşilor liftului arăta că acesta staţiona la parter. În jur clădirea era liniştită.

Închizînd uşa, Susan o încuie pe dinăuntru şi se îndreptă spre biroul ei. După care termină de desfăcut pachetul.

În interior se afla o bentiţă de aur simplă. Pe una din laturi era vizibilă o zgîrietură, acolo unde ea lovise cu capătul de fier al băţului pentru deschis ferestre. Depuse bentiţa pe birou, în faţa ei, aproape cu respect.

Apoi scoase din geantă o cutie de bijuterii şi o aşeză lîngă bentiţă. Cutia era făcută din acel material ciudat, negru, rezistent şi pufos, folosit de bijutierii din lumea întreagă. Ridicînd capacul, cu arcul său rigid, Susan dădu la iveală două brăţări de aur, înghesuite în şănţuleţul ce trebuia să conţină doar una.

Le scoase din cuibul lor de mătase albă gofrată şi le puse pe birou. Pe partea interioară a uneia din brăţări erau înscrise cuvintele: „Lui Susan, de la mama şi tata. Sîntem mîndri de tine".

Inscripţia din cea de a doua suna astfel: „Lui Dorothy, cu toată dragostea noastră, mama şi tata".

Susan se așeză și o vreme privi fix bentița și cele două brățări. Expresia îi era indescifrabilă. O emoție puternică îi strîngea gura și-i contracta maxilarele. Scoase o secundă vîrful limbii pentru a-și umezi rapid buzele uscate. Fără să-și dea seama, își mușca buza de jos cu unul dintre canini, cu ochii fixați pe comoara din fața ei.

Apoi, ieșind brusc din starea de visare, scoase din geantă niște hîrtii și începu să le împrăștie pe birou. După care trase laptopul spre ea și deschise programul Acrobat. Cîteva clipe mai tîrziu, pe ecran apăru imaginea unui document scris de mînă, în latină.

Susan întoarse primele foi ale caietului de notițe și începu să scrie.

După un sfert de oră, aduse din dulăpiorul ei un dicționar voluminos latin-englez.

Apoi, timp de o oră, Susan parcurse documentele, examinîndu-le atent și mîzgălindu-și din cînd în cînd impresiile plină de hărnicie. În curînd, o mulțime de foi de hîrtie acoperiră bijuteriile de aur de pe biroul ei. Susan revenea din cînd în cînd la una dintre ele.

Creă un document nou în computer și în cursul următoarei ore tastă următoarele:

> Scoate-ți capul din apă și vezi pentru prima oară corect cum e așezat pămîntul. Pipăitul e primul simț care se trezește. Pipăitul, și apoi senzația, și văzul, și auzul, și simțul temperaturii, și percepția permanenței aerului, și a mișcării violente a lucrurilor din apropiere. Într-o zi, starea de sănătate va deveni un alt simț, dar mai întîi apare ca un însoțitor/prieten invizibil.
>
> Unii posedă mai multă cunoaștere, dar e (ocluzivă?). Cunoaștere mai puțină înseamnă să ai un picior în două țări/pămînturi; cunoaștere mai multă înseamnă să ridici piciorul din spate și să fii un exilat/rătăcitor din țara natală. Cunoașterea mai multă e lipsită de putere efectivă, deoarece nu

intenționează să o folosească. Se răsfrînge înăuntru, dar asta e o altă chestiune.

Începe de aici cu acest (cîntec?), ia seama bine la acest desen și gîndește-te îndelung pe ce anume dorești să-ți pui mîna invizibilă. O mulțime de oameni susțin că un cuțit (de masă?) este obiectul cel mai potrivit cu care să începi, dar s-ar putea ca ceea ce îți vine în minte mai întîi să fie pur și simplu ceea ce îți vine la îndemînă mai întîi (formulare corectă?).

Susan salvă documentul și își puse laptopul alături. Adună hîrtiile într-un teanc și le mută pe biroul de alături. Două foi de hîrtie tipărite la imprimantă rămăseseră în fața ei; erau reproducerile unor documente scrise de mînă. Una era un desen de o formă aproximativ circulară, foarte complicat. Unele secțiuni arătau ca niște plăci de faianță maură[1], altele ca niște noduri celtice[2]. Titlul acestuia era „Desen 3 Ter-119G".

Cea de a doua foaie purta titlul „Text rimat absurd? Ter-016L", tipărit în susul paginii. Sub acesta se aflau șiruri de litere scrise de mînă, împărțite în grupuri, unele succesiuni de silabe apărînd în mod repetat în diverse aranjamente.

Susan își prinse cîte o brățară la fiecare încheietură. Apoi își fixă bentița de aur în jurul frunții. Se potrivea aproape perfect. În sfîrșit, scoase din geantă un cuțit de tăiat hîrtie. Era o lamă subțire de argint, fără apărătoare sau teacă – un fir strălucitor de metal, pe o latură cu două tăișuri, iar pe cealaltă de formă dreptunghiulară. Îl așeză în mijlocul desenului și trase adînc aer în piept. Apoi începu să citească textul rimat cu glas tare. Cînd termină, o luă de la cap.

O citi de douăzeci de ori, fără pauză. Vocea începuse să-i răgușească, dar nu se opri.

---

[1] Faianță cu desene geometrice sofisticate – exemplul clasic este mozaicul din interiorul Marii Moschei din Al Quyraqan (Tunisia, secolul al IX-lea). (n.red.)

[2] Desene decorative în formă de noduri complicate, simetrice, de origine precreștină, dar cunoscute îndeosebi din manuscrise creștine cu aluminuri. (n.red.)

După ce o citi de treizeci și cinci de ori, nici nu mai avea nevoie să se uite la hîrtie, așa că își focaliză privirea pe cuțit și pe desenul de sub el. Continuă să recite poemul, rostind silabele încet, cu gîtul uscat.

După o oră și cincizeci de minute de recitat neîntrerupt, cuțitul se învîrti ușor și vîrful îi ricoșă pe hîrtie.

– Măi să fie, zise ea și se opri înghețată.

Apoi privi cuțitul un timp, cu buzele strînse. Acesta se mișcase în momentul în care pronunțase cuvîntul „pervolo". Susan se aplecă și repetă din nou cu forță „pervolo, pervolo".

Cu capul în jos rosti mai puternic silaba inițială „per" de mai multe ori, apropiindu-și gura de cuțit și aburindu-i suprafața cu răsuflarea. Dar acesta nu se mai clinti. Suflă apoi direct peste el, fără să pronunțe nici o altă silabă. Tot degeaba. Suflă cu mai multă putere și cuțitul începu să se rotească încet, așa cum făcuse prima dată. Una dintre foile de hîrtie alunecă pe podea, propulsată de răsuflarea ei. O culese de pe jos.

– Al naibii să fie, repetă ea uimită. Apoi se ridică în picioare și-și puse mîinile în șold. Privind cuțitul din nou, șopti: Dumnezeule! După care își scoase bijuteriile pe care le purta și le puse pe birou, acoperindu-le cu cîteva coli de hîrtie.

Îndreptîndu-se spre ușă, o descuie și privi cu prudență de-a lungul coridorului, înainte de a o deschide larg. În jur nu se vedea nimeni.

Traversă holul pînă la automatul de cafea și apăsă pe butonul pentru apă rece. Bău două pahare cu apă de la gheață, înainte de a înscrie codul pentru cafea fără zahăr, pe care o luă cu ea înapoi în Sala Alexandrină, încuind ușa în urma ei.

Așezîndu-se la birou, sorbi încet lichidul fierbinte. După ce puse paharul jos, se ridică, dîndu-se puțin înapoi, și își fricționă ceafa.

– Doamne! gemu ea de durere. Își roti unul dintre umeri, apoi pe celălalt și cu o mînă continuă să-și maseze energic ceafa.

Apoi se așeză meditativă și continuă să soarbă delicat din cafea, cu unul din picioarele încălțate în cizme roșii proptit

pe marginea biroului. Cînd paharul fu gol, îl aruncă în coşul de gunoi, după care adună brăţările şi le puse în cutia lor. Bentiţa de aur fu împachetată de două ori, aşa cum fusese iniţial, şi pusă în dulap.

După care răsfoi hîrtiile şi începu să le citească din nou, continuînd să ia note.

O oră mai tîrziu, făcu o nouă pauză, de data aceasta urcînd la parter şi ieşind afară, la lumina zilei. Se înapoie prin frigul după-amiezii tîrzii, aducînd cu ea sendvişuri, o cafea cu lapte Starbucks şi o bucată de prăjitură cu morcovi[1].

Mîncă în timp ce studia.

Pe perete, în spatele ei, atîrna un ceas electronic. Limbile arătau ora şase cînd Susan încheie de tastat următoarele:

> A începe înseamnă a lua în mîini hăţurile unui animal de povară ascultător. Sînt şi alţii care îşi ţin mîinile pe hăţuri. Aceştia nu pot să-ţi contrazică/reducă la tăcere comenzile, nici să ştie ce spui, dar, dacă ascultă, îţi vor auzi vocea. Cînd amîndoi sînteţi îmbrăcaţi/împodobiţi cu (veşmintele/învelişul puterii?), e ca şi cum aţi trece pe lîngă inamicii voştri, dar separaţi de o treime dintr-o treime dintr-o treime de parasang[2] (5,6 km/27=~200m), într-o zi fără vînt.

Susan se opri o clipă din scris şi-şi plimbă degetele prin păr. Arăta preocupată. Continuă să studieze documentul la care lucrase, ridicînd din cînd în cînd ochii pentru a tasta ceva la computer. În final, ceea ce scrisese suna astfel:

> În această privinţă, ca în orice altceva, oamenii sînt adversari. Există o cantitate mică de comori/bogăţii, care e păzită cu gelozie. Niciodată nu există iubire între cei care au fost iniţiaţi, deoarece lumea nu e suficient de mare pentru toţi. Într-adevăr, a descoperi un vecin înseamnă a descoperi un duşman

---

[1] Prăjitură populară în Marea Britanie şi SUA (n.red.)

[2] Veche unitate de măsură persană (~ 5,6 km). (n.red.)

de moarte. Apropierea unui străin este echivalentă cu o provocare. A-l auzi pe un altul înseamnă a asculta vocea celui care te va învinge. În loc de aceasta, dacă gîndești înțelept, îl vei face tu prada ta. Lupta fără diplomație este ordinea naturală a lucrurilor. Din aceste motive, nu dormi și nu-ți permite niciodată o liniște confortabilă. Fii tot timpul în alertă și gata să lupți din greu, chiar și în cea mai liniștită perioadă a nopții.

Acum Susan era încruntată. Se ridică și se duse la dulap. Dinăuntru luă încă un dicționar, mai mic, legat în piele neagră uzată, după care se întoarse la locul ei. Apoi începu să-și corecteze traducerea. După încă o oră de muncă, făcuse foarte puține schimbări, dar adăugase documentului următoarele rînduri:

Păsările cărora de-abia le-au crescut aripile nu trăiesc mult departe de cuib. Numai cele aflate sub protecția unei vechi (școli a regilor?) supraviețuiesc. Primul ciripit al micuței păsări îi va chema aproape fără greș pe șoimi. E cel mai bun moment ca să isprăvești cu unul dintre viitorii inamici. Vigilența și acțiunea rapidă în această situație sînt cel mai important lucru. Ascultă întotdeauna pentru a detecta vocile nou apărute și elimină-le cu furie, cît de repede poți.

Susan își mușcă din nou buza. Încleștîndu-și mîinile în fața ei, le ridica și le cobora întruna, fără să-și dea seama. Privind fix documentul, își mișca nervoasă capul.

– Asta nu-mi place, bombăni ea. Nu-mi place deloc.

Deschise programul Eudora[1] pe laptop și derulă mai multe e-mailuri, pînă-l găsi pe cel pe care-l căuta. Era de la Bernie Lampwick. Parcurse textul, aflînd următoarele:

[1] Program pentru administrarea poștei electronice (n.red.)

> ...cu toate că e mai alert, mie mi se pare că seamănă cu fragmente din *Principele*. Tratatele politice fiind la modă în vremea aceea, mă întreb dacă acesta nu e un text alegoric de acelaşi gen. Poate că se bazează mai mult pe Savonarola decît pe Machiavelli, iar limbajul este mult mai obscur (poate că autorul era căzut în dizgraţie şi-şi masca adevărata intenţie?), cu toate acestea, mă întreb dacă nu avem de a face cu lucrarea unui „Proroc al Forţei" necunoscut mai înainte. Aşa cum spuneam în teza mea de doctorat...

Sunetul brusc, dar înăbuşit, al unei bormaşini, ce se propaga prin structura clădirii, o făcu pe Susan să sară în sus. Cînd revenise cu prînzul de afară, muncitorii din hol tocmai cărau în clădire un perforator greu, trifazic. Totuşi scrîşnetul distant al burghiului ce-şi croia drum prin pereţi o luă prin surprindere.

Făcu un efort să-şi îndrepte din nou atenţia spre e-mail şi bombăni:

– Ce ţi-a trecut prin minte, Bernie? Nu e vorba de modul de a guverna Florenţa; e vorba de magie. Rămase pe gînduri încă puţin, aprobîndu-se singură: E o avertizare, mai rosti ea încet, dar hotărît.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd uşile liftului din hol pocniră deschizîndu-se, se înfioră din nou. Pentru un moment îşi ţinu respiraţia. Dincolo de uşă, pe podeaua groasă acoperită cu vinil, se puteau auzi paşi uşori – o bufnitură şi un scîrţîit la fiecare picior pus pe podea, apoi ridicat. Clanţa uşii se mişcă; în mod evident cineva încerca să o deschidă. Apoi se auziră un ciocănit şi o voce groasă şi serioasă rostind:

– Doamnă Milton! Sînteţi aici?

Răspunzînd, se prefăcu nepăsătoare:

– O clipă. Cine e? Dar ochii îi erau pironiţi pe uşă.

– Sînt Oswald Olabayo, doamnă Milton. Lucrez la compania de pază angajată de colegiu. Îmi fac tura, zise o voce cultivată din partea cealaltă a uşii.

Susan zîmbi și murmură ușurată pentru sine:

– E prea stupid ca să se prefacă.

Descuie ușa și descoperi un bărbat de culoare, înalt și elegant, îmbrăcat cu o vestă albastră lăbărțată de soldat.

– Scuzați-mă, rosti Susan. Sînt un pic paranoică în legătură cu securitatea zilele astea.

Paznicul zîmbi larg și spuse:

– E normal, doamnă. Trebuie să fim vigilenți. Totul e în ordine?

– Da, mulțumesc, răspunse ea. Hm, cît de des patrulați pe aici, jos?

– Îmi fac rondul o dată pe oră, doamnă, așa cum mi s-a spus, răspunse el.

Susan nu îi mai spuse că persoana din schimbul dinaintea lui acționase în mod evident conform unor instrucțiuni diferite, în schimb rosti:

– A, e în regulă! Ne vedem peste o oră.

– Da, doamnă, spuse paznicul și-și îndreptă atenția spre ușa magaziei.

Susan încă mai zîmbea cînd se înapoie la scaunul ei. Trase ușor aer în piept. Dar surîsul îi dispăru cînd atenția i se îndreptă din nou spre e-mail-uri. Avea un mesaj nou. Titlul lui era:

CustomNews.biz – Noi știri la cerere

Deschise e-mailul și citi:

Susan Milton,
Unul dintre cuvintele-cheie definite de dumneavoastră pentru a primi știri la cerere – „Dass" – apare în cel puțin unul dintre reportajele recente. Folosiți pagina de mai jos pentru a citi reportajul.
www.CustomNews.biz/storyid=14447916

Susan deschise pagina și citi următoarele:

> Posibil atac terorist lîngă aeroportul Heathrow
> În ultima oră...
> Un atac îndreptat ziua în amiaza mare asupra unei limuzine cu șofer, care se îndrepta spre aeroportul Heathrow din Londra, a lăsat în urmă trei morți și numeroși conducători auto siderați. Cîteva focuri de armă și o explozie au distrus limuzina, sub privirile participanților la trafic. Reporterul de la CustomNews care a investigat incidentul a descoperit că Alexandro Dass, un respectat om de afaceri italian, a fost ținta atacului. El și cei doi asociați ai săi n-au mai ajuns la avionul ce urma să decoleze spre aeroportul Fiumicino din Roma.

Susan citi mai departe, deși nu mai erau multe de aflat din relatarea reporterului – în afară de lipsa lui de atenție față de amănunte. Articolul nu dădea nici o informație despre atacator, cu excepția menționării că părea să fi acționat singur. Încercă și paginile altor servicii de informații, fără să descopere nimic nou.

Ridicînd receptorul telefonului de pe birou, formă codul de acces, urmat de numărul de mobil al lui Dee. Intră imediat robotul.

– Dee, sînt eu, Susan. Uite ce e, s-ar putea să nu vin acasă în noaptea asta. Te sun dimineață să-ți spun ce se întîmplă. Apoi închise.

Uitîndu-se în carnețelul cu adrese, formă un alt număr. Vîrful indexului ei rămase pe numele lui David, în timp ce cu cealaltă mînă apăsa butoanele. Din nou, fu întîmpinată de vocea robotului telefonic.

Susan începu să lase un mesaj:

– David, sînt eu, Susan. Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine – urgent. Dass e mort și cred că Jan e cel care l-a ucis. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie din nou în posesia Markerului. Asta ar însemna că următoarea lui prioritate e colecția Teracus. A aruncat în aer automobilul lui Dass în plină zi, așa că nu cred că ar ezita să dea buzna aici și să

spulbere totul în jur pentru a obține ceea ce dorește. Cred că a ajuns la momentul în care nu-i mai pasă de ceea ce lasă în urmă. Știi că paznicii de aici nu-l pot opri și nici măcar nu pot să le spun cu cine ar avea de-a face – m-ar crede țicnită. Mă gîndesc... ce cred eu că aș putea să fac... cred că trebuie să mut colecția. Acum. În mod cert, Jan va veni aici, iar eu nu vreau să pună mîna pe material. Indiferent ce urmărește, nu poate fi nimic bun. Făcu o pauză de un minut, apoi adăugă: Mai e ceva. Cred că am greșit niște socoteli. Am încercat ceva... un experiment. Și cred că n-ar fi trebuit. S-ar putea ca astfel să fi atras atenția asupra mea. Există posibilitatea ca Jan să mă caute acum pe mine. Am să...

Clanța ușii se mișcă. Susan înțepeni. Nu se auzise nimeni venind, totuși cineva era la ușă. Mai erau patruzeci de minute pînă la următorul rond al paznicului.

De sus se auzi o izbitură. Ceva greu căzuse undeva în clădire. Impactul făcu să zdrăngănească obiectele mici în toată camera.

– E cineva aici, șopti Susan în receptor, aproape fără să mai gîndească.

Atenția îi era îndreptată spre clanța ușii. Fără să-și mute privirea, termină convorbirea. Cineva încerca ușa.

CAPITOLUL 25

ACEEAȘI SEARĂ
SÎMBĂTĂ, 26 APRILIE

Dee era furioasă. Și, deși furia ei nu părea să se îndrepte spre cineva anume, se revărsă totuși asupra lui David, care era singura victimă la îndemînă.

Acesta frînă puternic înainte de a lua o curbă dificilă și Dee se repezi la el:

– Oare chiar trebuia să conduci în starea în care ești? Am băut două sticle de vin, îți aduci aminte?

Tonul ei era în mod clar ostil.

Dar David, în aceeași proastă dispoziție, îi răspunse:

– Corect, și tu le-ai băut. Eu am băut doar două pahare în două ore. N-am fost niciodată mai treaz.

Trecu peste un stop care tocmai se făcuse roșu și ocoli un autobuz care tocmai pleca din stație. Dee se proptise în bord, pentru a nu fi azvîrlită în toate părțile.

– Ai putea cel puțin să încetinești! Te rog, zise ea cu accentul ei glacial din Manhattan, încărcat de reproș. Nu părea să fie o rugăminte.

– La dracu', n-aș putea! mîrîi David printre dinți.

Asta o făcu pe Dee să tacă o vreme.

Cînd ieșiseră din bar, ea îi declarase fără echivoc că nu se va dezlipi de el pînă ce nu vor afla ce s-a întîmplat cu sora ei. Așa că luaseră amîndoi un taxi pînă la locul unde era parcată mașina lui. Cînd ajunseseră, David o grăbise să urce și,

chiar înainte ca ea să-și poată prinde centura de siguranță, pornise într-o goană nebună pe străzi lăturalnice, și mai îngustate din cauza mașinilor parcate pe margini, strecurîndu-se în viteză prin spații imposibile. Depășise în forță orice vehicul care îl întîrzia, intimidîndu-i pe șoferii care veneau din sens opus și obligîndu-i să-i facă loc.

Dee se aventură să vorbească din nou doar după cîteva minute. Tocmai traversau Euston Road îndreptîndu-se spre sud. Era tot atît de furioasă cînd zise:

– Nu mă pot abține, bine? Nu știu să mă descurc în acest gen de situații. O iau razna. Vocea ei era îngroșată de la vinul băut mai devreme.

Deși tonul ei era departe de a fi conciliant, cuvintele părură să-l impresioneze pe David. Figura i se îmblînzi și întinse mîna pentru a o strînge pe a ei, fără a-și lua ochii de la drum.

– Iartă-mă că ți-am vorbit urît. Iar după o clipă adăugă: Cînd intru în panică, mă concentrez teribil. Îmi strică bunele maniere.

Dee nu răspunse. O clipă, doar atît cît vorbise cu ea, David încetinise, dar acum apăsă din nou pe accelerație.

Mai trecu un minut în sforăitul motorului bruscat continuu. David o privi pe Dee și văzu o lacrimă înnegrită de rimel alunecîndu-i pe obraz.

Păru pe cît de surprins, pe atît de stînjenit, cînd zise:

– Dee, îmi pare realmente rău.

– Sînt din New York, îți amintești? Nu e pentru că ai țipat la mine, se smiorcăi ea. Plîng pentru că sînt îngrijorată. Nu pot...

Ultimul cuvînt se transformă aproape într-un hohot, stăpînit brusc cînd Dee își încleștă cu putere fălcile. Umerii îi săltau în ritmul sunetului gîfîit al sughițurilor – abia audibile din cauza zgomotului motorului suprasolicitat.

Dee scoase un geamăt puternic, plin de amărăciune, și o clipă mai tîrziu se plesni tare peste obraz. David păru șocat.

– Hei, hei, zise el liniștitor, oarecum alarmat.

Dee pufni cu răutate:

– Sînt bine. Sînt OK, apoi adăugă nefericită: Nu-mi vine să cred că plîng.

Își trase din nou nasul și începu să scotocească prin geantă, reușind pînă la urmă să scoată un pachet de batiste de hîrtie. Își suflă nasul.

O clipă mai tîrziu ajunseră la Școala de Antichități. David parcă chiar în față, deschise portiera și alergă înăuntru. Dee îl urmă grăbită, ștergîndu-și lacrimile de pe față cu degetul arătător.

Cînd îl ajunse, David stătea deja de vorbă cu bărbatul de la biroul de pază. După cinci minute de discuții în contradictoriu, reuși, în sfîrșit, să afle că nu avusese loc nici o spargere – oricum, nu în săptămîna respectivă – și să explice în mod satisfăcător ce-l interesa. Inițial, curiozitatea lui nerăbdătoare îl pusese pe gardian în defensivă. Numai după ce o luă de la capăt și încercă să dea dovadă de răbdare reuși să afle ce voia.

Se dovedi că emoția cea mai mare a zilei fusese stîrnită de accidentul în urma căruia o porțiune din podeaua de marmură lustruită din centrul foaierului bogat ornamentat crăpase. David putu să vadă ce se întîmplase. O mașină de găurit grea, industrială, se afla în centrul unei rețele de marmură italiană crăpată, cu cablul de alimentare întins ca o coadă inertă de animal mort. O scară mobilă înaltă se înălța deasupra cadavrului.

Paznicul le povesti cum trecuse pe la Susan imediat după ce intrase în tură. Apoi, la scurt timp după ce muncitorii scăpaseră bormașina, o văzuse ieșind grăbită din clădire, ca și cum întîrziase la o întîlnire importantă. Avea brațele încărcate de hîrtii și îi aruncase cheile din mers, prea grăbită pentru a mai sta la discuții.

– În plus... zise el, scuturînd capul supărat și indicînd podeaua spartă, care în mod clar îi ocupa cea mai mare parte a gîndurilor.

Un al doilea paznic apăru în hol, auzind sfîrșitul conversației.

– Doamna Milton? M-am dus să-i spun că urma să stingem lumina. Era un pachet de nervi – la început nici n-a deschis ușa. Așa e întotdeauna?

– Nu, nu-i așa, răspunse David. Se întoarse spre celălalt paznic și spuse: Mulțumesc. Apoi adăugă: Scuzați-mă, în timp ce-și scoase telefonul mobil și se depărtă pentru a forma un număr.

După ce plecaseră de la bar, Dee încercase numărul lui Susan de două ori, totuși David îl mai formă o dată. Tot ceea ce obținu fu răspunsul robotului.

De fiecare dată, Dee lăsase mesaje disperate, așa că, evident, David nu mai avea ce adăuga. Închise deci înainte ca vocea lui Susan să termine de vorbit.

Paznicul se oferi să-i sune dacă avea vreo informație nouă sau dacă o vedea pe Susan. Amîndoi îi lăsară numerele de telefon, mulțumindu-i pentru solicitudine.

Se înapoiară încet la automobil, care încă nu fusese descoperit de agenții de circulație sau de cei care blocau roțile mașinilor parcate neregulamentar.

– Dee, vorbi David imediat ce fură înăuntru, se pare că Susan a intrat în panică din cine știe ce motiv și a plecat. Dacă *noi* nu știm unde e, nimeni altcineva nu știe. Dacă ea a crezut că e în primejdie, s-a ascuns undeva. Tot ce putem face este să așteptăm să aflăm vești de la ea. E probabil mai deșteaptă decît noi amîndoi; sînt sigur că totul e în regulă.

Un timp Dee nu zise nimic. Arăta îngrozitor. Îngrijorarea, lacrimile înnegrite de rimel și efectele alcoolului din organism o făceau să arate cu mulți ani mai în vîrstă decît păruse la începutul serii.

– Cred că în seara asta ar trebui să te cazezi la un hotel, zise David. Ne ducem la casa profesorului, eu urc și îți aduc cîteva lucruri, apoi găsim undeva unde să stai.

Dee nu opuse nici o rezistență. Spiritul de contradicție părea să-i fi dispărut și arăta extenuată. Dădu din cap tristă și, în timp ce David conducea, rămase liniștită, fără să se miște sau să mai spună ceva.

După cincisprezece minute ajunseră la casa profesorului. David îi dădu cheile lui Dee și o sfătui să rămînă pe locul șoferului, cu motorul mergînd.

– Dacă se întîmplă ceva, pleacă. Mă descurc eu.

– Nu știu să conduc o mașină cu schimbător manual, zise ea cu o voce slabă și răgușită.

David se gîndi o clipă, apoi adăugă:

– Ei bine, atunci, în timp ce eu sînt în casă, încuie portierele și claxonează dacă ai nevoie de mine. Am să vin imediat.

Coborînd, David ocoli mașina și deschise o clipă portbagajul, pentru a scoate dinăuntru bastonul telescopic pe care îl avusese cu el cînd îl vizitase pe Dass. Îl ascunse în mînecă, trînti capacul portbagajului și îi făcu semn lui Dee să încuie portierele.

Apropiindu-se de intrare, se uită să vadă dacă fusese cineva pe acolo. Casa părea pustie ca întotdeauna. Ferestrele de la parter erau acoperite de obloane și nici o lumină nu se zărea printre crăpături.

Urcă scările de la intrare și cercetă bine ușa. Încuietoarea masivă arăta intactă; patina vremii ce o colora în negru nu prezenta nici o urmă – nici un semn de pătrundere forțată.

Băgă cheia în broască, împinse și deschise ușa, pășind în holul întunecos. Prin ușa deschisă dinspre stradă pătrundea în interior doar atîta lumină cît să zărească piciorul scării. Mută în liniște un vas cu o ferigă, punîndu-l în ușă pentru a o împiedica să se închidă, apoi urcă tiptil scările.

Ferestrele de la etaj n-aveau obloane și noaptea, ca toate nopțile londoneze, era departe de a fi neagră ca smoala. De două ori, niște zgomote îndepărtate îl făcură să se oprească brusc și să încerce să audă mai bine, dar îi fu imposibil să-și dea seama de unde veneau, de afară sau din interior – sau ce le producea.

Intră în dormitorul din spate. Draperiile lungi pînă în pămînt erau trase și prin fereastra glisantă se vedeau ramurile unui platan, negre în lumina slabă portocalie. Frunzele

se mișcau somnoroase în adierea nopții, tulburînd umbrele din dormitor.

David apucă geanta lui Dee cu obiecte de toaletă, trusa cu cosmetice și o valiză pe jumătate plină, ce se afla pe taburetul plușat de la capătul patului. Astfel încărcat, făcu drumul înapoi, ieșind din casă și găsind totul exact cum îl lăsase. Dee stătea, privindu-l din mașină.

David puse în portbagaj ceea ce adusese și-i făcu semn lui Dee să coboare geamul.

– Dacă tot sîntem aici, ar trebui să iau tot. Ce altceva mai ai acolo? întrebă el.

– Doi saci protectori pentru îmbrăcăminte și tot ce e împrăștiat prin cameră, răspunse ea după o clipă de gîndire.

El dădu din cap, îi făcu semn să ridice geamul la loc și se îndreptă încă o dată spre casa întunecată.

Două minute mai tîrziu apăru ducînd cu el cei doi saci și o sacoșă umflată. Cu piciorul împinse ghiveciul cu planta decorativă într-o parte și lăsă ușa grea să se închidă.

David puse sacii pe bancheta din spate și urcă în față, așezîndu-se la volan. După ce încuie portierele, porni. Conduse cîteva minute înainte de a vorbi:

– Deci, ai vreo idee unde ai putea să stai?

– Firma mea are un contract cu Hilton, răspunse ea.

– Bun, hai să începem atunci cu Park Lane[1], spuse David cu o bună dispoziție forțată.

Al doilea țîrîit al soneriei fu însoțit de data aceasta și de o bătaie în ușă.

Banjo smuci ușa și o deschise, gata să tragă. Era îmbrăcat cu un halat imprimat, din mătase, cu un fond roșu-aprins, și ținea în mînă un pistol cu apă – asemănător unei arme de asalt din filmele lui Disney.

---

[1] Stradă centrală din Londra, pe care se află cîteva hoteluri luxoase. (n.red.)

– Ce ți-am spus eu? țipă el cînd ușa se deschise. Apoi se opri brusc, descoperindu-l pe David pe ultima treaptă. Ți-au zis puștii ăștia ce să faci? îl întrebă Banjo suspicios. Spune-mi adevărul și n-am să mă supăr. Pistolul cu apă nu mai era ațintit spre el, dar era totuși gata de o eventuală intervenție.

Apoi îi aruncă lui David o privire cercetătoare, deoarece acesta părea să fi dormit îmbrăcat. Nu se răsese și expresia lui sugera un fel de oboseală îndurerată.

– Arăți ca sora mea Doreen după ce i-a născut pe cei doi gemeni, comentă Banjo. Lăsînd arma în jos și aruncîndu-și o clipă ochii asupra străzii, se retrase înăuntru cu spatele, făcîndu-i semn cu capul lui David să-l urmeze. Și ce i-am spus ei atunci pare să fie tot atît de adecvat și acum: mă duc să pun ceainicul.

Îl conduse pe David spre bucătăria în care se simțea curentul, amenajată prin anii 1930, cu dulapurile ei șubrede confecționate manual și linoleumul de culoare închisă, acum plin de denivelări, ca o scovergă.

David se prăbuși pe un scaun de bucătărie ce scîrțîia, în timp ce Banjo puse pe plită un ceainic vechi de aluminiu.

– Arăți total dărîmat, prietene. Vrei ceva la micul dejun?

David dădu din cap refuzînd, așa că Banjo se concentră asupra ceaiului. Umbla aferat de colo colo, trăgînd din cînd în cînd cu ochiul spre David. Papucii roșii și moi i se tot împiedicau în crăpăturile linoleumului, obligîndu-l să-i tîrșîie după el ca o gheișă pentru a-i ține în picioare.

Cîteva minute mai tîrziu, două căni de ceai erau așezate pe masa din bucătărie. Sub a lui David se afla o bucată de pînză albă, de mărimea unei farfurii, de pe care modelul în pătrățele se șterse de mult, complet.

Banjo se așeză, părînd brusc alarmat:

– O, Doamne, sper că nu e vorba de papa de la Roma, nu-i așa? I s-a întîmplat ceva?

Zîmbetul de-abia schițat al lui David te făcea să te gîndești la cineva cu un ac de undiță înfipt în buza de sus, dar conținea totuși o licărire de veselie obosită.

Văzîndu-i surîsul, Banjo continuă:

– Nu prea știu ce înseamnă expresia „umor nelalocul lui", nu-i așa?

Rămaseră o clipă zîmbindu-și unul altuia, surîsul unor prieteni vechi. Lumina soarelui matinal ce scălda peretele din fund străluci deodată vie cînd se deschise o breșă printre nori. Timp de o secundă, aerul deveni galben și plin de praful ce plana ca o ploaie de fulgi microscopici în lumea de deasupra micuței tăblii a mesei. Spărtura dintre nori pieri cîteva clipe mai tîrziu, spălăcind culorile, și Banjo se înfioră în halatul lui cînd încăperea se întunecă din nou.

– E vorba de Susan? întrebă el blînd.

David dădu încet din cap și luă o gură de ceai. Apoi privi pe sub sprîncenele coborîte.

– Pot să-ți spun ce se întîmplă? întrebă el, părînd brusc descurajat.

– Sigur, prietene, murmură cu căldură Banjo. Poți să-mi spui orice.

– S-ar putea să nu mă crezi, îl avertiză David, corect.

– Mă cunoști destul de bine, răspunse Banjo. Pare o treabă serioasă.

Erau la cea de a treia ceașcă de ceai cînd David ajunse la întîmplările din seara trecută. Banjo părea că ascultase totul fără prea mari emoții.

– Ceea ce i-ai spus lui Dee pare corect. Susan și-a luat tălpășița pentru mai multă siguranță. Probabil că face ceea ce faci și tu: s-a dus repede la vreun prieten vechi, la care să rămînă pînă cînd îi trece sperietura.

David își masă ceafa și dădu încet din cap.

– Și tu unde ai fost de la miezul nopții încoace? întrebă Banjo.

David ridică din umeri.

– Pe ici pe colo. M-am mai oprit o dată la locul de muncă a lui Susan, o vreme am stat în mașină supraveghind casa unde locuiește. Și, ăăă, am trecut pe la ambele adrese ale tipului

ăluia, Jan, căutînd un semn de viață. Și apoi, da, m-am oprit și la poliție, să văd dacă ei pot să-mi spună ceva.

Banjo oftă cu subînțeles.

– Aș spune că ai epuizat toate posibilitățile. Probabil că trebuie doar să-ți ții mobilul deschis și să te întinzi undeva. Asta e tot ce poți să faci. Apoi adăugă: Deși o baie n-ar fi probabil o idee proastă înainte ca voi doi, porumbeilor, să vă întîlniți din nou. De ce n-ai folosi apa din baia mea – și, înainte de a protesta, să știi că e încă în boiler, n-am folosit-o –, după care să tragi un pui de somn de vreo două ore. N-am să scap telefonul din ochi – pe onoarea mea de consilier.

David dădu din cap mulțumind și zise:

– Nu pari foarte surprins în legătură cu... părțile mai neverosimile ale poveștii mele.

Banjo își lipi de cap părul țepos și replică:

– Orice tehnologie suficient de avansată nu se deosebește de magie. E adevărat, e puțin cam mult să te aștepți ca legile fizicii să se conformeze voinței omului. Pe de altă parte, mama mi-a telefonat săptămîna trecută dintr-un avion aflat la șase mii de metri deasupra Americii. Mi s-a părut ceva de domeniul ficțiunii. Ridică din umeri. Oamenii găsesc întotdeauna căi să determine universul să se comporte cum vor ei. Unde duce tehnologia dacă nu exact spre aceste lucruri uluitoare pe care le-ai văzut tu? Ceea ce spui sună ca un fel de armă totală. Își netezi părul spre spate și continuă: Oricum, la baie totul e pregătit. Prosoapele sînt curate. În timp ce te îmbăiezi, am să-ți pregătesc Apartamentul Prezidențial.

David urcă scările, în timp ce Banjo se apucă să caute lenjerie curată de pat. Chiar cînd David ajunse sus, ușa băii se deschise brusc și o fată durdulie își făcu apariția, îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurți de culoarea piersicii și etalînd o piele perfectă. Părul lung și roșu îi cădea peste fața în formă de inimă, astfel că-și înclină capul într-o parte pentru a putea vedea cine se află în fața ei.

– Bună, zise ea rușinată și trecu pe lîngă David pentru a intra într-unul din dormitoare. Înainte de a dispărea, strigă peste umăr veselă: Banjo, armăsarule, unde e ceaiul meu?

– Vine, prințeso! veni de jos răspunsul lui.

Cu o expresie de surpriză pe figură, David intră în baie și încuie ușa. Deschise ambele robinete la maximum și vechea cadă scorojită se umplu repede, aburul ridicîndu-se din apa foarte fierbinte în aerul rece al încăperii.

David era cufundat pînă la gît în apă – și aproape adormit – cînd Banjo bătu la ușă și zise:

– Sînt cu ochii pe telefonul tău. Camera e gata. Am să te trezesc cam peste două ore.

David reuși să se țină treaz suficient cît să iasă din apă, să se șteargă și să intre în fugă gol, ducîndu-și hainele în brațe, într-un dormitor pe a cărui ușă o imitație a unei plăcuțe americane de număr de mașină anunța într-adevăr „Apartamentul Prezidențial".

CAPITOLUL 26

ÎN ACEEAȘI NOAPTE
SÎMBĂTĂ TÎRZIU, 26 APRILIE

– Spune-mi, draga mea, aș putea să spun sau să fac ceva pentru a te convinge că stînjeneala ta e fără rost? întrebă profesorul Shaw.

Susan continua să pară stingherită cînd zise:

– Pur și simplu nu m-am putut gîndi la nici un alt loc...

Profesorul interveni:

– După cum îmi tot spui de cînd ai venit. Și, după cum îți tot spun și eu, ești cît se poate de binevenită aici. În ultima vreme, serile de sîmbătă îmi amintesc de după-amiezele ploioase de duminică de pe cînd eram băiețel. Vocea lui deveni blîndă, părintească, atunci cînd adăugă: Încerc să mă silesc să aștept pînă după știrile BBC de la miezul nopții înainte de a-mi face o ceașcă de ceai de mușețel. E un obicei care pur și simplu pretinde să fie întrerupt, nu ți se pare?

O lăsă pe Susan așezată pe sofaua largă, deformată, și dispăru în bucătărie. De acolo, vocea lui continua să ajungă pînă la ea:

– Încerc, de asemenea, un sentiment demult uitat, care s-ar putea foarte bine să fie spiritul cavaleresc. Dă-mi o clipă ca să descopăr unde pune menajera mea ceștile pentru oaspeți și apoi vom afla în amănunt ce anume te supără.

Cîteva minute mai tîrziu, stăteau fiecare la un capăt al sofalei, gustînd cîte puțin din ceaiul de ierburi, care era încă prea fierbinte pentru a fi băut.

Și Susan începu:

– Ei bine, am făcut cea mai mare descoperire din istorie, în domeniul nostru. Aceasta este ceea ce am putea numi vestea cea bună. Vestea rea este că tocmai am jefuit Școala de Antichități, că probabil va trebui să-mi găsesc o altă carieră – în cazul că nu voi fi arestată –, că mi se pare că cineva încearcă să mă omoare și, dacă vă spun toată povestea, probabil veți crede că mi-am pierdut mințile și veți aranja să fiu închisă într-un ospiciu, spre binele meu. Iată cum văd eu veștile nu tocmai bune.

Toate acestea fură rostite în grabă. Cînd termină, Susan se uită la profesor pentru a-i vedea reacția.

– Spune-mi dacă ceaiul e prea fierbinte, zise el. Pot să mai adaug în el puțin rece. Nu e nici o problemă.

Susan îl privi fix, așteptînd să spună mai multe.

– Regret teribil, adăugă el. Presupun că îmi place poate prea mult să-mi cultiv sîngele rece. De fapt, îmi dau aere, totuși îmi place să cred că pot să primesc astfel de vești cu un calm suveran. Mai sorbi puțin din ceașca delicată de porțelan, apoi o așeză pe farfurie: În realitate, sînt încîntat că lucrul care te aduce aici nu este vreo încurcătură romantică. M-aș fi străduit cît aș fi putut să-ți arăt puțină compasiune, sper, dar e aceeași veche poveste de pe vremea lui Adam. Mă pregătisem să fiu puțin dezamăgit de tine. Se bătu cu ambele palme peste coapse. În loc de asta, îmi spui că ești distrusă, urmărită, gata să fii ucisă și în posesia unei povești care după tine va anula toate eforturile mele de a o descifra. Descopăr că încrederea mea în tine e din nou generos răsplătită. Și, în caz că mai e nevoie să fie spus, te voi ajuta cît voi putea.

Și astfel, Susan îi relată profesorului o poveste similară cu cea pe care David i-o spusese lui Banjo. Susan sublinie în mod deosebit rolul jucat de colecția Teracus, vorbind mai puțin despre diversele incidente violente din ultima vreme.

Ordinea în care fură prezentate evenimentele fu și ea puțin schimbată, dar, pînă la urmă, povesti aproximativ aceleași lucruri ca și David: un criminal cu niște capacități neverosimile era pornit să ia un obiect misterios de la un individ asemănător lui.

– Dumnezeule mare! exclamase profesorul cu o anume violență în cîteva rînduri, în timpul naratiunii lui Susan. Și cînd ea în sfîrșit se opri și își luă ceașca de acum rece, el i se adresă: Sînt foarte fericit că n-ai fost ucisă în timpul tuturor acestor întîmplări. În mod miraculos, se pare că n-ai nici măcar o zgîrietură.

– N-aș zice, profesore. Mulțumesc lui Dumnezeu că există fond de ten, asta e tot ce pot să spun. Am avut cinci suturi în... Se opri brusc. Cît timp vorbise, își plimbase palmele pe partea din spate a capului, despărțind părul cu vîrful degetelor. Acum părea derutată, dar continua să caute. Uitați-vă un minut, zise ea, răsucindu-se pe locul unde stătea. Puteți să-mi spuneți ce vedeți aici? Ținea vîrful degetului pe o porțiune a capului, de pe care își ridicase părul. Aici e locul unde am fost lovită.

Îndatoritor, profesorul veni și se așeză lîngă ea, cercetînd-o atent. Apoi zise:

– Puțină roșeață, probabil urma unei răni. Cînd ziceai că ai fost atacată? o întrebă el, în timp ce își relua locul. Susan își lăsă părul să cadă la loc.

Timp de o secundă ridică ochii spre tavan, în timp ce calcula:

– Acum zece zile. De fapt, cred că trebuia să-mi scot copcile acum cîteva zile.

Profesorul Shaw dădu din cap.

– Una dintre problemele cu loviturile la cap este că e momentul cel mai nefavorabil pentru a da sfaturi medicale importante. Am lucrat într-un spital londonez în timpul ultimului război mondial. Am văzut o mulțime de tinere drăguțe, dar care, din prostie, nu au acceptat să poarte căștile de metal. Apoi profesorul reveni la prezent și continuă:

Poate că poți tu să-mi spui ce înseamnă asta, dar eu aș zice că e o rană veche de cel puțin patru, sau, mai probabil, șase săptămîni. Și nici puncte de sutură nu văd.

Chipul lui Susan se albi și ea mărturisi, aproape împroșcînd cuvintele:

– Am folosit bentița căzută de pe capul atacatorului meu. Am încercat s-o folosesc în după-amiaza aceasta. Nările i se dilatară și-și ridică bărbia în timp ce vorbele îi ieșeau aproape dureros din gură: Nu sînt sigură, dar cred... – părea că face eforturi pentru a continua, dar pînă la urmă reuși – cred că am făcut un cuțit de tăiat hîrtie să se miște concentrîndu-mă asupra lui. Nu, ignorați îndoiala: într-adevăr am făcut-o, sînt sigură că am făcut-o.

– Poți... Profesorul ezită, umezindu-și buzele cu vîrful limbii. Poți să-mi arăți?

Susan arăta foarte stînjenită.

– Nu pot, răspunse ea aproape implorînd. Știu cum vă sună, dar nu îndrăznesc să vă arăt. Am recitit una dintre descrierile succinte făcute de colegul meu și mi-am dat seama că traducerea era greșită. Din cîte îmi dau seama, există o regulă fermă printre... printre indiferent cine sînt acești oameni, de a-i ucide pe nou-veniți. E un fel de ucenicie perversă, în care cei vechi se asigură că nu apar noi talente. Elimină orice potențial candidat înainte ca acesta să poată descoperi calea.

– Inițiați, draga mea. Te întrebai cum să le spui. Eu asta îți sugerez. Niște experți în *ars obscura,* sublinie în continuare profesorul. Apoi adăugă cu glas scăzut către sine însuși: care nu înseamnă în latină chiloți, cum a sugerat odată un elev al meu.

Susan ignoră digresiunea și zise:

– Ei bine, dacă practic oricare dintre aceste arte tainice, se pare că mă fac simțită. Nu identitatea mea devine perceptibilă, din cîte pot să spun, ci prezența mea. N-am idee despre ce suprafață e vorba sau cît de aproape trebuie să fie ei pentru a mă simți. Dar, dat fiind că noaptea trecută m-am

dat de gol, am vrut să dispar pentru o vreme. Susan se cutremură. E un gînd cu adevărat înfiorător. Urechile ciulite și capetele răsucite deodată, inițiații de peste tot simțindu-mi prezența. Susan arăta cu adevărat îngrozită.

Profesorul Shaw interveni grăbit:

– O, poate că ar fi trebuit să te încurajez să te afișezi în chiloței, precum domnișoara aceea Jenkins în costumul ei de balerină. Te-ai fi obișnuit pînă acum să atragi atenția tuturor. Apoi continuă, încercînd să-i abată gîndurile: Și, fiindcă veni vorba, cred că uneltirile noastre au dat roade. Domnul Hartman al tău a fost văzut în compania doamnei Jenkins de cîteva ori de cînd te-ai mutat în capitală.

Încercările profesorului de a schimba subiectul păreau să fi schimbat cu succes cursul macabru al gîndurilor lui Susan. Figura i se însenină și clătină din cap cu neîncredere.

– Pare ca și cum toate astea s-ar fi petrecut acum o sută de ani și în altă viață. Vă amintiți vremea cînd toată grija mea era cum să scap de un Don Juan îndoielnic care-mi era asistent?

Profesorul își drese glasul și răspunse:

– În mod cert, se pare că ți s-au întîmplat o sumedenie de lucruri de cînd ai plecat. Dar, ca să ne întoarcem la situația neplăcută de acum, cu ce crezi că aș putea să te ajut?

– Ei bine, mă gîndeam în primul rînd să luați în primire bunurile furate, să găzduiți o fugară și să mă ajutați să dezvăluim un secret străvechi. Susan se ridică și îi strînse profesorului mîna, primind ca răspuns o sprînceană ridicată. Așa că spuse: Mă simt mult mai bine decît acum două ore. Nici nu pot să vă spun! Numai faptul că vorbesc cu dumneavoastră și mă face să cred că probabil n-am înnebunit de tot.

– Vrei să spui – după mine? întrebă el și Susan rîse. Apoi se uită la geanta burdușită și la geamantanul uriaș cu care venise Susan și continuă malițios: Deci, îmi permiți să mă uit și eu la ceea ce ai șterpelit?

– Dacă sînteți gata să păsiți într-o viață de crimă, răspunse ea, dînd din cap.

Camera de zi a profesorului cuprindea ceea ce trebuie să fi fost cîndva o sufragerie separată – cu care acum forma o singură încăpere. Scoaseră fața de masă verde și grea de pe masa monumentală din mahon și începură să înșire pe ea documentele furate de Susan de la Școala de Antichități. Originalele se aflau în coperți de plastic, copiile erau prinse cu agrafe deasupra.

Incapabil să reziste, profesorul începu să studieze unul dintre pachetele cu documente de lîngă el și fu atît de absorbit, încît cîteva minute mai tîrziu părea că uitase complet de prezența lui Susan.

Susan se adînci la rîndul ei în lectura unui alt document și amîndoi ședură tăcuți, singurul sunet în cameră rămînînd ticăitul pendulei.

Puțin mai tîrziu, Susan se îndreptă spre bucătărie și mai făcu un ceai – de data aceasta marca English Breakfast. Profesorul își primi ceașca lui și, la cîteva clipe după aceea, păru că-și aduce aminte unde se află și întrebă:

– Am fost multă vreme absent? Trebuie să-ți cer scuze; manierele mele sînt execrabile. Dar asta din cauză că documentele acestea, în special văzute în lumina celor spuse de tine, sînt o lectură absolut extraordinară. Întorcîndu-și privirea de la colecție pentru a se uita la Susan, profesorului păru că îi trece ceva prin minte. Știu că îți place să mă tachinezi în legătură cu slăbiciunea mea pentru filmele cu gangsteri, dar trebuie totuși să te întreb dacă ai impresia că ne aflăm în pericol aici. Nu sînt prea îngrijorat în privința mea, dar realmente n-aș suporta să ți se întîmple ție ceva. Aș putea să dau un telefon, dacă ți se pare că avem nevoie de, să zicem, vreo doi tipi de categorie grea. Și continuă să explice: Am făcut meditații cu fiul unui polițist local. Un flăcău cu totul nefericit, din cauza problemelor de sănătate, dar nu mi-a făcut probleme. Am fost asigurat că pot să-i sun oricînd am nevoie de ei.

Susan îl asigură că nu era necesar. Veni și se așeză mai aproape.

– Ați fi fost mîndru de felul cum m-am comportat, domnule profesor. M-am urcat în metrou, apoi am coborît exact în clipa cînd se închideau ușile. După care am mers o stație, m-am dat jos și m-am oprit lîngă barierele de ieșire, prefăcîndu-mă că-mi caut biletul, pînă ce toată lumea care urca pe scări a trecut pe lîngă mine. Apoi am fugit jos și am sărit în trenul ce se îndrepta în cealaltă direcție. Dacă nu cumva mi s-a pus vreun microfon în lucruri, sînt sigură că nimeni nu știe unde mă aflu.

Profesorul comentă:

– Realmente n-am idee ce ar fi posibil în această privință, deși – în mod sigur – faptul că te aflai sub pămînt probabil că ți-a prins bine. Pe vremea mea fugarii în general lăsau în urmă o cutie de chibrituri, adesea cu un important număr de telefon pe ea. Sînt sigur că ai avut grijă să nu faci o asemenea greșeală.

Susan dădu din cap. Profesorul întrebă din nou:

– N-ai citit nimic în hîrtiile astea, indică el teancurile care acopereau masa, care să-ți dezvăluie o metodă secretă de a localiza persoanele despre care nu se știe unde se află?

Susan ridică din umeri.

– Unele dintre aceste documente par să sugereze că orice e posibil, dar există în general două categorii de abilități: unele obișnuite, cărora le-am fost martori eu și David, și apoi pachetul premium – un fel de versiune dedicată acelor guru mistici, la care nu pot avea acces decît cîțiva bătrîni sihaștri nebuni. Felul în care funcționează pare foarte zen: poți avea aceste supraputeri doar dacă ești atît de detașat de lume încît nu le vei folosi niciodată pentru a atinge un scop practic. Nu știu dacă un mistic ar putea să mă urmărească, dar nu există nici o mențiune că inițiații de rînd sînt în posesia unei metode de a o face. La început am crezut că posibilitățile superioare sînt doar fanfaronadă, dar, dat fiind ceea ce am ajuns deja să accept, probabil cel mai bine este să nu ne grăbim să le negăm. După o clipă de gîndire, continuă: Oricum, pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră inițială, nu cred că mă aflu în vreo

primejdie imediată. Am venit aici cu două probleme. Prima, i-am alertat pe inițiații din Londra asupra prezenței unui nou-venit – dar de asta cred că am scăpat. N-am fost urmărită, așa că n-au de unde să știe că mă aflu aici. Cea de a doua problemă este colecția. Cred că tipul acesta Jan o va căuta, dar nu cred că are vreo posibilitate de a afla că am mutat-o. Îmi dau seama că arunc grija aceasta în spinarea dumneavoastră și mi-e al naibii de greu să v-o cer, dar sper că puteți să mă ajutați să ies din impas.

Profesorul tocmai se sculase în picioare, cu gîndul de a se îndrepta spre bucătărie. Se opri și cu o mină de om precaut întrebă:

– Nu crezi că acest tînăr viguros, David, ți-ar fi de mai mare ajutor?

Susan se uită în jos spre masă.

– E destul de complicat. Și oricum, nu am putut să dau de el cînd am avut nevoie. Cînd am crezut că nebunul e la doi pași de mine. Îmi trebuie cineva puțin mai demn de încredere, explică ea.

– Aha, zise profesorul, cu aerul că știe despre ce e vorba. Apoi o bătu cu afecțiune pe umăr și continuă: Și totuși, se pare că există și o încurcătură romantică, pe care nu vom avea timp s-o rezolvăm. Ai, în mod sigur, prea multe de făcut. Dădu înțelept din cap și continuă: Cu toate acestea, perioadele de încercări pot să întărească o relație, tot atît de bine cum o pot și distruge.

Susan nu zise nimic, pierdută cum era în propriile gînduri. În timp ce visa, căscă și își acoperi gura cu mîna. După cîteva secunde căscă din nou și dădu din mîna cealaltă pentru a semnala că încercase, fără succes, să se înfrîneze.

Profesorul chicoti.

– Doamne! Scuzați-mă, zise ea, reușind în sfîrșit să-și recapete controlul.

Profesorul se îndreptă spre bucătărie și spre scările din fund, spunînd:

– Mai bine aș scoate cuverturile din dormitorul de oaspeți. Ai apă fierbinte și tot confortul. Te descurci prin casă?

Gata să răspundă, Susan se trezi căscînd din nou. Scutură din cap.

– Ai fi zis că pînă acum trebuia să mă fi familiarizat cu excesul de adrenalină. Cred că va trebui să mă trîntesc în pat în curînd. Am să mă îngrijesc de astea mîine-dimineață, făcu ea semn spre masă.

Îl urmă apoi pe profesor prin bucătărie, în sus pe scări. Ea intră în baie, iar el rămase să aranjeze camera de oaspeți. Cînd ieși, profesorul coborîse deja scările pînă la jumătate. Se opri și i se adresă:

– N-ar fi mai bine să te las să dormi puțin – doar dacă nu vrei?

Ceasul lui Susan arăta unu fără un sfert noaptea.

– Ați putea să mă treziți mîine la nouă dacă nu mă scol? întrebă ea.

– Sigur că da. Doamna Potter sosește pentru curățenie cam pe la opt. Să văd dacă pot s-o conving să pregătească și micul dejun. Somn ușor, draga mea, zise el.

– Mulțumesc, profesore, răspunse Susan și se grăbi să intre în camera ei.

Lampa de pe noptieră era aprinsă, cuvertura fusese dată la o parte de pe pernă și o luminiță roșie de la capul patului indica faptul că o pătură electrică era în funcțiune.

Susan se dezbrăcă repede, scoase pătura din priză și se strecură sub cuverturi, cu un suspin. Pleoapele îi căzură o secundă, după care le ridică din nou, doar atît cît să poată să stingă veioza.

CAPITOLUL 27

A DOUA ZI DIMINEAȚA
DUMINICA, 27 APRILIE

Susan stătea la măsuța din bucătărie, mîncînd șuncă, ouă jumări și cîrnați cu pîine prăjită, felii de roșii și ciuperci coapte. Profesorul stătea în fața ei, ocupat cu aceeași îndeletnicire.

– Medicul meu apreciază, comentă profesorul, ridicînd în sus o bucățică de cîrnat înfiptă în furculiță, că pot mînca așa ceva cam la doi-trei ani o dată, fără efecte prea dăunătoare. Deși îmi sugerează să aștept șase luni înainte de a merge să înot.

Susan luă o gură de ceai din cana aurie, decorată cu însemnele aniversării a 50 de ani de domnie a reginei Elisabeta, și întrebă:

– Ați reușit să dormiți puțin azi-noapte, profesore?

– Știi, răspunse el, aș fi încîntat să-mi spui Joseph sau Joe. Presupun că n-o vei face, dar mi se pare că, după ce ai dat peste cap întreaga noastră profesie, realmente n-ai mai putea să mă privești de jos, ca pe un expert în domeniu.

Susan nu răspunse. Profesorul continuă:

– Cum vrei. Dar, pentru a răspunde la întrebarea ta, poate că am moțăit în fotoliu cîteva minute, dar probabil nici măcar atît. Ce fel de savant aș fi dacă aș primi aceste hîrtii în casa mea și, știind ce conțin, m-aș băga în pat? În afară

de asta, somnul nu-mi este mai necesar decît ștersul ochelarilor – mă ajută doar să văd lucrurile mai clar.

– Și ați descoperit ceva uluitor? întrebă Susan.Vreau să spun altceva decît chestiile pe care le cunoaștem deja? Joseph? Joe? Domnule profesor?

– Am găsit un cod, răspunse profesorul nonșalant, în mod limpede încîntat de sine însuși, dar încercînd să-și ascundă emoția.

Brusc, Susan deveni extrem de interesată.

– Spuneți-mi, zise ea, refuzînd să se mai lase sîcîită.

– Domnul Lampwick al tău n-a prea excelat în treaba pe care a făcut-o. Unul dintre documentele colecției folosește un cifru vechi al negustorilor, unul cu care s-a întîmplat să am de-a face mai de mult. M-aș fi așteptat ca documentul să trezească unele suspiciuni – căci e o scrisoare ce tratează mai cu seamă despre vreme, starea drumurilor și sănătatea unei mari familii cu un nume de-a dreptul neverosimil.

Ușor intimidată, Susan interveni:

– Dacă este cel la care mă gîndesc eu, Bernie l-a considerat o parte din corespondența personală a unui proprietar mai vechi al colecției. Eu m-am concentrat asupra documentelor ce se ocupă de magie în mod direct și i-am lăsat lui hîrtiile mai puțin importante.

– Hmm, reluă profesorul, ei bine, domnului Lampwick i-a scăpat un mesaj ascuns destul de interesant. În document se discută despre obiectul de artă pe care tu îl numești Marker. Cred că acum știu care-i este funcția. Dar, înainte de a-ți spune, amintește-mi ipoteza ta.

Susan păru că șovăie.

– Nu sînt sigură de ce doriți să știți, dat fiindcă ați descoperit adevărul, dar cred că aveți ceva mai nobil în minte decît să-mi dați peste nas. Își adună gîndurile o clipă și continuă: Știm că Markerul e cumva legat de vindecarea unor boli și o vreme am fost convinsă că tipul acela Jan e foarte bolnav.

Profesorul interveni:

– Scuză-mă, dar de ce ai crezut asta?

Susan se încruntă:

– Poate că n-am menționat asta, dar am văzut niște semne pe trupul lui. Arătau exact ca sarcomul Kaposi. Le-am mai văzut cînd făceam muncă voluntară – lucrînd cu toxicomani și vagabonzi. E ceva pe care-l capeți dacă....

Profesorul o întrerupse din nou:

– ... dacă SIDA ți-a slăbit sistemul imunitar. Desigur, comentă el, ca și cum informația se potrivea perfect. Nu, n-ai menționat asta, dar ai spus că ai impresia că tipul suferă de o boală mortală. Date fiind abilitățile sale fizice extraordinare, m-am întrebat cum se poate așa ceva?

Terminaseră de mîncat și își împinseră farfuriile deoparte. La acest semn, doamna Potter năvăli în cameră, adună farfuriile, le umplu din nou cănile cu ceai din uriașul ceainic acoperit cu o învelitoare nostimă croșetată și ieși, fredonînd tot timpul.

– Mulțumim, doamnă Potter. Un mic dejun delicios, i se adresă profesorul din spate, apoi își îndreptă atenția din nou spre Susan. Și, desigur, ai dreptate cînd spui că boala Kaposi e cunoscută ca o consecință a slăbiciunii provocate de SIDA. Dar știai că e și o boală a bătrîneții? Vîrsta înaintată slăbește sistemul imunitar la fel ca SIDA sau ca unele medicamente. Există de asemenea o formă comună în Africa ecuatorială, dacă memoria nu mă înșală, dar care presupun că nu intră în discuție aici.

Susan era surprinsă.

– De unde știți toate astea?

Profesorul zîmbi.

– Gîndește-te că am petrecut citind o mare parte din cei aproape optzeci de ani pe care îi am și majoritatea informațiilor le-am încredințat memoriei. La sfîrșitul celui de al Doilea Război Mondial mă pregăteam pentru a deveni medic. Și, deși am realizat că nu era o meserie pentru mine, niciodată nu mi-am pierdut interesul pentru medicină.

– O, nu știam asta. Instruirea dumneavoastră medicală trebuie să fi depășit etapa luării de sînge, nu-i așa? întrebă Susan. Profesorul îi adresă un zîmbet caustic și o clipă ea rîse pe înfundate, apoi, devenind mai serioasă, continuă: Gata, nu mai spun nimic. Nu mă mai lăsați să vă întrerup pînă ce nu-mi spuneți ce e cu codul acela.

– Chiar așa, reluă profesorul. Conform textului pe care l-am descifrat, Markerul reușește nici mai mult, nici mai puțin decît să-i întinerească pe cei care-i cunosc secretul. Pasajul respectiv descrie trecerea printr-un fel de transă asemănătoare morții, de a cărei durată nu sînt sigur – dar, la încheierea ei, beneficiarul este din nou în formă fizică perfectă. Textul descrie întinerirea cam ca pe o ieșire dintr-un cocon, dar e greu să deosebești sensul figurat de cel literal.

– Ei bine, murmură Susan, experiența proprie îmi spune că practicarea magiei aduce beneficii imediate pentru sănătate, chiar dacă îți micșorează speranța de viață în alte moduri. Apoi continuă: Pur și simplu nu reușeam să-mi dau seama unde intervine Markerul. Își mușca buza de jos, pe măsură ce-și aduna gîndurile. Deci inițiații îmbătrînesc, poate că nu atît de repede ca noi ceilalți, și atunci au nevoie de Marker pentru a-și prelungi existența. Prin urmare, am putea spune că Jan e de fapt bătrîn?

– Cred că poate fi cu cîțiva ani mai în vîrstă ca mine, afirmă profesorul, iar eu voi împlini optzeci și trei de ani în iunie.

Amîndoi rămaseră gîndindu-se o clipă la cele afirmate. Susan vorbi prima:

– Ar fi trebuit să avem această discuție la miezul nopții, în strălucirea flăcărilor căminului. Nu pot să stau aici și să privesc pe fereastră vrăbiile ciugulind bucățele de șuncă din tăvița lor și să vorbesc despre nemurire și despre bătrîni de nouăzeci de ani care pot să sară garduri la olimpiadă. Aproape că mi-aș dori să mai am încă rănile, ca să-mi aducă aminte că totul e real.

– Admit că, deși cred ceea ce mi-ai spus și ce am citit de aseară pînă acuma, totul mi se pare de domeniul fantasticului.

E ca descrierile Big Bang-ului – fără îndoială corect, dar greu de împăcat cu lumea din jurul nostru.

Lui Susan îi trecu și altceva prin minte:

– Dacă nu cumva Jan a folosit deja Markerul cîndva în trecut, el e născut în secolul douăzeci – care de fapt este și impresia mea, deși nu știu realmente de ce cred asta. Oricum, ce vîrstă presupuneți că avea Dass?

Profesorul își depărtă mîinile.

– Putem specula la nesfîrșit. Teoretic, cred că putea să fie tot atît de bătrîn ca Markerul, dar tu nu mi l-ai descris cu trăsături asiatice și mă îndoiesc să fi existat mulți europeni în China dinastiei Qin. Cifrul pe care l-am descoperit provine din Italia sfîrșitului de secol șaisprezece. Făcu o pauză de o clipă: Indiferent cine a scris mesajul, acesta poseda Markerul la ora aceea, dar nu cred să fi fost Dass; cred că era un arab. Dacă punem toate piesele cap la cap: Dass trebuie să-l fi dobîndit ulterior scrierii mesajului, care folosește un cod inventat în jurul anului 1580. După care făcu un calcul: Deci, putem spune că probabil Dass n-a obținut Markerul pînă, hai să zicem, cel mai devreme în 1600. Pentru ca el să-l poată folosi imediat, trebuia să se fi născut pe la începutul secolului precedent. Cred că putem să fim de acord că nu era mai bătrîn de cinci sute de ani.

Susan căzu înapoi în scaun, în mod evident năucită de idee.

– Nu mai bătrîn de cinci sute de ani! Doamne, nu e de mirare că David l-a găsit atît de impresionant. Se mai gîndi o clipă, apoi adăugă: Și, într-un fel sau altul, dumneavoastră acceptați toate astea?

Profesorul își strînse buzele gînditor.

– Este o schimbare fundamentală în ordinea lucrurilor, recunosc. Poate că pur și simplu mă amăgesc doar că aș crede. Dar, într-un mod foarte curios, treaba asta explică totuși lucrurile mult mai bine decît lumea în care am trăit atîția ani. Întinse o mînă cu palma în sus și continuă: Ia, de pildă, supraviețuirea alchimiei: cum a putut fi atît de populară

timp de sute de ani, fără să fi fost încununată de nici un fel de succes?

Susan era emoționată.

– O, alchimia! Am o teorie în legătură cu asta. Se foi pe scaun. Văzînd că profesorul nu obiectează, explică: Știți că limbajul folosit de alchimiști a fost întotdeauna intenționat ambiguu; bunăoară folosirea aceluiași simbol pentru bărbat, Marte și fier, sau pentru femeie, Venus și cupru, în așa fel încît nu poți să spui dacă e vorba de astrologie sau de chimie. Pentru o clipă figura ei căpătă o expresie absentă. Vorbesc prostii, desigur, dumneavoastră știți toate astea. În orice caz, mă gîndeam la faptul că majoritatea alchimiștilor își închipuiau că trebuie să-ți purifici trupul și mintea înainte de a putea să încerci transformarea metalului comun în aur – simțeau că aceste trei lucruri sînt legate între ele. Ei bine, dacă savanții au confundat cauza cu efectul? Dacă de fapt ar trebui să purifici mintea și metalul comun înainte de a încerca să-ți purifici trupul? Aurul pur – sub forma tributului – plus anumite exerciții mentale dau... – arătă spre ceafa ei – ... o putere supranaturală. Iată-l pe Jan: are nouăzeci de ani și poate să-l pună jos pe Bruce Lee. Sprîncenele profesorului se ridicară. Susan nu se opri nici pentru a-și trage sufletul: Dacă asta este ceea ce oferea alchimia, atunci cîteva lucruri se explică. Mie nu mi s-a părut niciodată că presupunerea că prin intermediul alchimiei produci aur are vreun sens – era un procedeu scump și nu a funcționat niciodată. Ce fel de schemă de îmbogățire ar deveni populară dacă ți-ar cere să începi bogat și să sfîrșești sărac?

Cu o expresie aprobatoare pe figură, profesorul interveni:

– Interesant. Te gîndești la legendarul conte Saint Germain.

– Și la alții, confirmă Susan.

Apoi profesorul își continuă ideea:

– Deci, vezi de ce este surprinzător de ușor să accept ceea ce mi-ai spus, ca și documentele pe care mi le-ai adus? Cînd o idee nouă redeschide atît de multe căi de cercetare

epuizate în trecut, nu poți să nu te gîndești că e corectă – cum altfel ar putea fi atît de fertilă?

Acum Susan clocotea de idei:

– Exact. Gîndiți-vă la puterea de vindecare a atingerii regelui[1] – a acelor oameni puternici care au purtat diademe de aur pe cap toată viața. În aceeași ordine de idei, cum explicați existența halourilor din jurul capului celor capabili să realizeze imposibilul?

Pentru moment amîndoi își rumegară propriile gînduri, apoi profesorul își modifică expresia, semnalînd o schimbare de subiect.

– Dar, spune-mi draga mea, care sînt planurile tale privind colecția?

Susan se încordă imediat, dar profesorul continuă blînd:

– Ar fi mai bine să o preiau eu?

Expresia lui Susan sugera că trecea prin emoții contradictorii. Oferta profesorului îi plăcea, însă o și îngrozea în aceeași măsură. Conflictul interior fu vizibil pe figura ei cîteva secunde, apoi ea zise:

– Trebuie să fac ceva cu colecția! Dar asta poate însemna condamnare la moarte pentru oricine s-ar ocupa de ea. Și trebuie să fie cineva care înțelege adevăratele riscuri pe care le ridică o confruntare cu Jan. Dacă o lăsam la Școală, ar fi fost pusă sub cheie și poate păzită de vreo doi paznici, dar Jan ar fi intrat acolo fluierînd și ar fi luat-o. Aș putea să o păstrez eu, dar nu știu unde aș putea să mă duc cu ea. Susan începu să se panicheze și să vorbească mai repede: Presupun că am să plec înapoi în State, să încerc să-mi pierd urma.

Profesorul flutură din mîini, în semn de „liniștește-te, te rog", apoi zise:

---

[1] Tradiție de origine normandă, practicată sistematic în Anglia și Franța (mai ales la ceremonia de încoronare) pînă în secolul al XVIII-lea, în cadrul căreia regele/regina atingea bolnavii (mai ales de scrofuloză, numită, de aceea, și „boala regelui") pentru a-i vindeca. (n.red.)

– Scuză-mă că am deschis subiectul acesta, pe cît de morbid, pe atît de personal, dar te asigur că am un motiv important: mă întreb cît de mult îți imaginezi tu că voi mai trăi?

Susan fu luată prin surprindere și păru să nu găsească răspuns. Iar profesorul continuă:

– În timp ce eram la Princeton am avut un prieten, un coleg puțin mai în vîrstă decît mine, care avea atunci optzeci și cinci de ani. Avea obiceiul să spună că trăia deja „într-o perioadă de grație". Rațional vorbind, nimeni nu poate să se aștepte să trăiască atît cît a trăit el, poate doar să spere. Așa că n-ar fi un păcat dacă un om nu-și întocmește planuri amănunțite despre cum își va petrece ultimii ani. Dacă a fost destul de norocos să atingă o vîrstă înaintată și să fie într-o formă acceptabilă, trebuie să trateze situația aceasta ca pe un dar, cu care poate să facă tot ce-i place.

Ridică ochii să vadă dacă Susan îi urmărește raționamentul. Apoi umbra unui gînd îi trecu peste chip și își luă ochii de la ea.

Cîteva clipe nu mai zise nimic și instinctul o opri pe Susan să-i întrerupă meditația. Părea că o greutate apasă pe umerii profesorului și, cînd în sfîrșit vorbi, povara i se vădea și în cuvinte:

– În ciuda vechiului meu interes pentru medicină, n-am nici o plăcere să-mi fac analizele anuale. Ultima mea conversație de acest fel cu medicul meu a fost o întîmplare deosebit de tristă. Îi adresă lui Susan un zîmbet destul de palid și adăugă: Avea pentru mine una sau două noutăți neplăcute și foarte puțin încurajatoare. Făcu o pauză să vadă dacă ea înțelegea ceea ce încercase să-i spună. Nu se pune problema „dacă"; problema e „cît de curînd".

Cînd îi auzi cuvintele, fața lui Susan se goli de culoare.

Apoi profesorul continuă, cu vocea ușor răgușită, ca și cum l-ar fi durut gîtul:

– S-ar putea să-ți fi dat seama ce încerc să-ți spun, dar esențialul este că mi-ar plăcea grozav perspectiva de a petrece mai mult timp cu această colecție. Și dacă știm-noi-cine ar

veni să o ia, sînt sigur că sînt în stare să o țin în afara gheare-lor lui, indiferent cît îi sînt de ascuțite. Se pare, dacă pot avea încredere în medicul meu, că sînt puține lucruri de care m-ar mai putea lipsi la ora actuală. În timp ce tu, draga mea, ai un viitor în față, unul foarte promițător, și trebuie să facem tot ce putem pentru a-l asigura.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Susan. Buza de jos refuza să-și înceteze tremurul și Susan îl privi pe profesor ca și cum l-ar fi pierdut deja.

Acesta făcu tot ce putu să nu pară tulburat cînd adăugă:

– Gîndește-te la ce ți-am spus în felul acesta: în aceste documente există răspunsuri la întrebări pe care mi le-am pus de pe cînd bunica ta era fetiță. Acum pot să mă apropii extrem de mult de aceste răspunsuri și în același timp să ajut o prietenă la nevoie – sau pot să optez pentru cîteva luni de viață liniștită. O privi, aproape scuzîndu-se: Dacă îmi vei ierta dezgustătoarea automăgulire, aș prefera să îmi sfîrșesc viața de savant într-un mod care aduce măcar pe departe a eroism.

Cînd termină de vorbit, ochii bătrînului se înroșiseră și se umeziseră. Susan își lăsa pur și simplu lacrimile să curgă de-a lungul obrajilor.

Profesorul se ridică, își împinse scaunul și se îndreptă spre ceainic.

– Cred că ceaiul a fiert puțin cam mult. Ce ai spune să facem unul proaspăt?

Cu cel de al șaselea simț pentru astfel de lucruri, doamna Potter apăru în cameră în aceeași clipă, spunînd:

– Am să fac eu asta, profesore. Luați loc alături de musafira dumneavoastră.

Vorbea tare, ca și cum profesorul n-ar fi auzit prea bine, deși el nu păruse să aibă nici o dificultate în a înțelege vorbele aproape șoptite ale lui Susan.

Doamna Potter păru că n-a observat durerea lui Susan. Dar cînd profesorul își reluă locul, ea puse o cupă cu frișcă – apărută parcă din senin – în fața lui Susan. Era ornată cu biscuiți fragezi.

– Încearcă unul. I-am făcut chiar eu. Sînt grozavi, ca să spun așa.

Alături de prăjitură se afla un șervet, pe care Susan îl folosi imediat pentru a-și șterge fața.

Profesorul i se adresă:

– O să mai stăm de vorbă, mai tîrziu.

Ea dădu din cap, apoi privi în jur după ceva care să-i atragă atenția și să o sustragă tristeții care o cuprinsese.

– Trebuie neapărat să o sun pe sora mea, zise ea cu o voce puțin mai groasă decît de obicei. Și probabil că și David a intrat în panică. I-am transmis că trebuie să-l văd de urgență. Se îndreptă spre camera de zi, unde geanta ei era agățată de spătarul unui scaun. Își scoase mobilul și exclamă: La naiba!

Profesorul se întoarse spre menajera lui și zise:

– N-am auzit niciodată un asemenea limbaj din gura dumitale, doamnă Potter. Sper că nu doar pentru că te-ai stăpînit.

– Și nici nu veți auzi, protestă doamna Potter cu buzele strînse. Mama mea n-ar fi tolerat niciodată așa ceva.

– O femeie formidabilă, după toate aparențele, fu de acord profesorul, adresîndu-i un zîmbet îndoielnic. Probleme? se îndreptă apoi spre Susan.

– Bateria mea a murit. O încarc întotdeauna, dar sora mea mi-a luat cu împrumut încărcătorul. Aș putea să folosesc telefonul dumneavoastră? Și se apucă să scotocească prin geantă după carnetul cu adrese.

– Sigur că da. E unul pe hol, răspunse el amabil. Apoi, apropiindu-se mai mult de locul unde era ea, îi zise cu voce scăzută: Și adu-mi aminte să-ți spun ce am aflat în legătură cu lupta dintre inițiați.

Susan ridică o sprînceană, ca și cum ar fi spus: „Continuați", dar răscolea încă prin geantă.

– Eu cred că e semnificativ, reluă el, deși nu-mi dau seama de ce. Dar se pare că, profesorul coborî și mai mult

glasul, nici un inițiat nu poate folosi magia pentru a-și ataca un confrate.

Susan aproape își băgase capul în geantă. Vocea ei înăbușită de abia se auzi:

– Un fel de regulă de aur, nu-i așa?

– Nu, draga mea, nu e o regulă. Pur și simplu magia nu funcționează în aceste cazuri. N-ar avea mai mult efect, spune textul, decît încercarea de a o folosi fără podoabele de aur.

În sfîrșit, Susan descoperise carnetul de telefoane și se îndreptă spre hol. Profesorul avea expresia cuiva care era gata să spună o glumă amuzantă:

– Așa că n-ai să ghicești niciodată cum își rezolvă disputele dintre ei, zise el, așteptîndu-i reacția.

Susan ținea telefonul la ureche și aștepta să se facă legătura. Dăduse atenție numai pe jumătate remarcilor lui.

– Hmm? murmură ea absentă. Se pot apăra?

– Da, confirmă profesorul, încîntat de ceea ce era gata să-i împărtășească.

– Ei bine, în acest caz presupun că, dacă vor să se atace unul pe altul, trebuie... Susan nu mai continuă. I se răspunsese la apel, așa că spuse: David?

CAPITOLUL 28

ÎN ACEEAȘI DIMINEAȚĂ
DUMINICĂ, 27 APRILIE

David și prietenul său Banjo își beau cafeaua în atelierul acestuia din urmă.

Începerea fusese inițial o seră, în vreun capitol trecut al istoriei casei. Lumina palidă a soarelui străbătea nestînjenită acoperișul de sticlă povîrnit. Împrăștiate prin atelier erau mai multe piese de mobilier, în diverse stadii de reparare. Se mai vedeau și bucăți mari de tablă și sticlă, ce puteau fi considerate artă sau simple obiecte scoase din foc, precum și un banc de lucru separat pentru munca mai delicată în metal.

Amîndoi ședeau pe niște scaune înalte, de felul celor destinate lucrului la banc, retapițate cu bucăți de covor. O aerotermă electrică împrăștia aer cald la picioarele lor.

– Fac pariu că asta ți-a dat un nou avînt în meserie, începu Banjo.

David dădu afirmativ din cap.

– Da, a fost cert ceva mai interesant în ultima vreme, zise el, compunîndu-și o figură inexpresivă și reprimîndu-și zîmbetul, din varii motive. Puțin mai altfel decît acum cîteva luni.

– Da, confirmă Banjo, cine s-ar fi gîndit acum o lună că vei fi gata să-ți riști viața pentru compania ta? O notă ciudată se descifra în vocea lui.

David ridică privirea. Îi luă o clipă pentru a scruta figura lui Banjo, înainte de a spune cu prudență:

– Te referi la așa-zisa mea dorință de moarte?

Banjo își ridică mîinile în aer.

– N-am spus niciodată dorință de moarte. M-am gîndit doar că deveniseși ceea ce se poate numi periculos de plictisit. Adu-ți aminte, plănuiai să traversezi Cambodgia pe bicicletă, apoi să faci autostopul prin Siria legat la ochi, sau cam așa ceva. Numai că acum poți să-ți primești loviturile mortale chiar la serviciu.

David arăta ca și cum începea să se enerveze.

– Trebuie oare să avem această discuție din nou, Banjo?

Banjo ridică degetul, ca și cum intenționa să vorbească. Timp de cîteva secunde fu liniște, după care Banjo rosti cu voce moderată:

– Spune-mi că nu ți-ai riscat viața mai mult de, să zicem, o dată pe săptămînă de la ultima noastră discuție, și mă dau bătut.

– Știi bine că mi-am riscat-o, zise David obosit.

– Corect. Și eu vreau să știu doar de ce. În mod sigur n-o să-ți facă nici un rău dacă o să-mi spui, zise Banjo cu vocea încă meticulos ținută sub control.

David era gata să vorbească, dar descoperi că îi lipsesc cuvintele. Banjo nu-l zori și nici nu părea nerăbdător: aștepta în liniște să-și adune gîndurile.

Cînd în sfîrșit vorbi, îi mărturisi:

– Ei bine, în lipsa unui cuvînt mai puțin prostesc, aș zice că e vorba de destin. Rosti cuvîntul ușor sfidător, ca și cum se aștepta să fie contrazis sau să se rîdă de el. Banjo însă asculta atent. David continuă: Așa cum ai spus și tu, toți credem în destin. Sînt sigur că majoritatea oamenilor cred că viețile pe care le vor duce vor fi pe potriva personalității lor. Presupun că nu e ceva asupra căruia să stăruie multă lume, pentru că nu le produce nici un fel de neplăceri. Sînt oameni simpatici și liniștiți, care duc vieți simpatice și liniștite. Interiorul și exteriorul lor se potrivesc, dacă înțelegi ce

vreau să spun. Ridică privirea. Ei bine, la mine nu, continuă cu fermitate. Nu cred că sînt făcut pentru o viață liniștită, afirmă el, aruncîndu-i lui Banjo încă o privire, pentru a-i desluși expresia. Desigur, nu vreau să fiu ucis, dar, cînd a început toată această bramburească, am avut de ales – puteam să văd unde va duce și să-mi asum toate riscurile ori puteam să fac un lucru de bun simț și de fapt să o iau la fugă. Ridică din umeri. Am știut că trebuie să mă implic. Apoi dădu aprobator din cap. Dar știi ceva? E prima dată, de foarte multă vreme, cînd realmente simt că sînt eu însumi.

Arătă spre pieptul lui, părînd că a terminat, dar Banjo interveni:

– Mai departe.

David descoperi că avea mai multe de spus.

– Cred că știi că începuse să mi se acrească de toate, încă de anul trecut sau cam așa ceva. Existau prea multe lucruri în jurul meu de care nu-mi păsa și n-aveam nimic de făcut despre care să simt că realmente contează în vreun fel pentru mine. Făcu un semn din cap spre Banjo. Și ai avut dreptate că eram pregătit să-mi asum unele riscuri – poate chiar riscuri prostești, presupun – doar ca să văd dacă pot să schimb lucrurile. Dar asta e altceva. Și sublinie cu tărie: E o chestie care m-a găsit ea pe mine. După care continuă: Nu știu dacă există într-adevăr destin – poate e vorba doar de chestia aia, „soarta ne e scrisă în caracter", și totul e doar în mintea mea – dar îți spun sincer că m-am simțit în povestea asta făcînd ceea ce sînt menit să fac. Să descîlcesc ițele, să-l opresc pe acest tip Jan, să fac orice trebuie făcut. Trase adînc aer în piept. Nu vreau să sune ca și cum mi-aș fi pierdut mințile, dar mai bine să o mierlesc făcînd așa ceva, decît să mai trăiesc cincizeci de ani într-un cartier liniștit și să joc golf în weekenduri.

În timp ce vorbea, David se concentrase asupra lui însuși, dar, odată ce pasiunea cu care vorbise începu să se risipească, deveni mai conștient de faptul că Banjo îl privea

insistent. Așa că adăugă, așteptîndu-se în mod vizibil la un hohot de rîs:

– Pentru a rezuma: sincer, îmi iroseam timpul cu asigurările.

Banjo nu rîse. Reflectă puțin asupra celor spuse de David și în final anunță:

– Da, mi se pare foarte credibil. Se însenină, ca și cum David trecuse un fel de test sau fusese iertat pentru o ofensă mai veche. După care continuă: Știi, fără să-ți trădezi destinul și toate celelalte, crezi totuși că poți încerca să nu te lași ucis? Apoi alt gînd îi trecu prin minte: Și dacă ai fi băiat deștept, ai începe să o lași pe puicuța aia de Susan să gîndească uneori în locul tău. David cîntări ideea, iar Banjo continuă: Vreau să spun, recunoaște că e mult mai inteligentă decît tine, nu? Banjo zîmbi, ca și cum i-ar fi făcut lui David un compliment.

Cîteva clipe mai tîrziu, acesta schimbă subiectul:

– Deci, cum merg treburile între tine și Melissa? Presupunînd că Melissa e cea la ale cărei balcoane m-am holbat.

– O, răspunse Banjo vesel, ia-ți și tu una. E fantastică, tipule! Mă aflu în stadiul în care nu pot spune dacă e dragoste sau ceva mai superficial, dar la fel de plăcut. Presupun că va trebui să aștept pur și simplu să văd dacă treaba se diluează. Dar, hm, ar fi realmente bine dacă nu s-ar dilua.

Conversația părea să fi ajuns în mod firesc la un final. David se ridică, gata să se îndrepte spre casă. Apucă mobilul de pe bancul de lucru și cercetă ecranul pentru a suta oară.

Banjo se ridică la rîndu-i.

– Ascultă, e ceva cu care aș putea să te ajut în toată povestea asta cu hoți și vardiști? Vreau să spun, bunăoară: dacă Susan nu sună în următoarele două ore, vrei să te ajut să o găsești? Sau voiai să te ocupi de personajul negativ? Nu știu la ce aș putea să-ți fiu de folos, dar, dacă îți vine ceva în minte, oferta rămîne în picioare. Banjo reușise să sune aproape complet nonșalant și nepăsător față de riscuri.

David dădu din cap recunoscător şi zise:

– Este mai comod pentru mine dacă nu eşti implicat; înseamnă că tu îmi rămîi un fel de refugiu secret. Dar, oricum, mulţumesc. Apoi înconjură umerii lui Banjo cu braţul şi îl strînse uşor. Eşti un adevărat prieten, rînji el.

– Cară-te, zise Banjo, pretinzînd că-i displace apropierea fizică. Faci din mine un poponar, în timp ce sus mă aşteaptă o puicuţă.

David zîmbea, gata să spună ceva, cînd un sunet îl opri. Era mobilul lui. Privi ecranul.

– Nu cunosc acest număr, zise cu voce tare.

Banjo îi dădu un bobîrnac peste cap şi ridică degetele pentru a-i da de înţeles.

– Te las cu telefonul tău, şi ieşi din atelier pe hol, trăgînd uşa după el.

Rămas singur, David răspunse la apel:

– Alo?

– Susan la telefon. Vocea ei suna uşurată.

– Eşti bine? Unde eşti? întrebă el îngrijorat.

– Sînt la Cambridge, cu profesorul meu. Şi sînt bine, răspunse ea cu inima uşoară.

David se încruntă nesigur.

– Minunat, zise el, dar nu părea prea convins. De ce, hm, de ce nu m-ai sunat?

– Sun acum, răspunse ea cu un glas deodată mai puţin prietenos.

Îngrijorarea lui David se transformă în altceva. Părea că atitudinea ei degajată îl ofensase.

– Vreau să spun, să mă fi sunat mai de mult. Am petrecut toată noaptea căutîndu-te, pentru că mi-am închipuit că ai nevoie de ajutorul meu. Fraza începuse ca o explicaţie, dar acum suna a reproş. Am fost înnebunit aşteptînd să mă suni. Am supravegheat chiar şi casa lui Jan, mă gîndeam că poate te-a dus acolo.

– Ce ai făcut? explodă ea.

El încercă să se arate răbdător.

– Mi-ai lăsat un mesaj în care îmi spuneai că se află chiar în fața ușii tale.

– N-am făcut așa ceva, afirmă ea, dar o clipă de îndoială netezi puțin cutezanța declarației. După toate prin cîte am trecut, ai riscat încă o dată să te confrunți cu el?

Tonul lui David era defensiv cînd răspunse:

– Mi-ai spus că Jan e dincolo de ușa ta, apoi n-am mai auzit nimic. Ce ar fi trebuit să fac? Să mă culc devreme? Ultimele cuvinte fuseseră spuse mai tare. David reuși totuși să se stăpînească și continuă: Ascultă, nu vreau să ne certăm.

– Nu știu dacă poți să decizi asta de unul singur, răspunse ea rece. Dar nu mă surprinde că ți-ai închipuit că poți.

David își pusese o mînă pe bancul de lucru de alături. Se sprijini pe el cu toată greutatea, cu gura căscată și obrajii în flăcări.

– Eu... fu tot ce putu să îngîne.

– Asta nu e... interveni Susan. Și ei îi era greu să-și termine propoziția. O clipă mai tîrziu, vocea ei deveni mai blîndă, dar nu era clar dacă bătea în retragere sau pur și simplu refuza să fie contrazisă. Vino la Cambridge, rosti ea în final.

– Bine, răspunse David cu glasul încărcat de o emoție nedefinită.

– Îți trimit un mesaj cu adresa exactă, zise Susan; tonul ei era categoric mai blînd.

Vocea lui David era acum doar țeapănă, furia îi fusese înlocuită de un fel de reținere chinuită.

– Deci ne vedem curînd, zise el, încercînd să sune optimist și nereușind nicicum.

Apoi amîndoi închiseră.

Banjo, care de fapt ascultase la ușa pe care o ținuse crăpată cîțiva centimetri, o împinse acum, deschizînd-o, aparent fără să încerce să ascundă faptul că trăsese cu urechea.

David nu reacționă. Arăta ca și cum primise un pumn în stomac. Banjo adoptă un accent strident american și întrebă zgomotos:

– Care e problema *ei?* în mod clar neluîndu-le cearta în serios.

David ținea capul plecat. Expiră cu putere. Părea pierdut cînd zise:

– În mod evident și-a schimbat părerea despre faptul că avea nevoie de ajutorul meu aseară și a considerat că nu merită să-mi telefoneze. Tonul lui era îndurerat, dar și ușor neîncrezător.

– Ei, ce vrei, puicuțe! comentă Banjo, fără să arate că i-ar fi împărtășit disperarea. De ce nu o iei altfel? Așteptă ca David să-și îndrepte privirea spre el, apoi continuă: Și dacă ți-ar fi cerut ajutorul, apoi tu constați că de fapt n-a vrut să o salvezi, dar nici nu și-a schimbat părerea? Mă urmărești?

David ridică privirea.

– Nu înțeleg, zise șovăitor, acordîndu-i doar jumătate din atenție, cealaltă jumătate fiind rezervată propriilor gînduri.

Banjo rosti rar:

– Am spus: și dacă ți-ar fi cerut ajutorul, apoi tu descoperi că de fapt nu vrea s-o salvezi, dar ea nu și-a schimbat părerea?

David încerca să înțeleagă ce vrea să spună Banjo. În timp ce stătea acolo total dezorientat, Banjo adăugă:

– Poate că nu sînt în stare să scap de propriile obsesii... Cu acest comentariu obscur ieși, bombănind: Cu o astfel de femeie, e de la sine înțeles.

David se afla deja la jumătatea drumului pe Autostrada 11, la douăzeci de minute de Cambridge, cînd telefonul țiui. Mesajul de la Susan începea astfel: „A trebuit să cumpăr un nou încărcător", urmau apoi o adresă și instrucțiuni pentru a ajunge la ea.

Ajuns la periferia orașului, David trebui să oprească pe dreapta cîteva minute pentru a cerceta un ghid al străzilor, dar nu-i fu greu să localizeze frumoasa căsuță a profesoru-

lui, aflată destul de aproape de centrul orașului. Ce se dovedi mai greu fu să găsească loc de parcare. În cele din urmă, David își duse mașina într-una dintre parcările supraetajate construite pentru clienții magazinelor din jur și o luă pe jos pînă la strada profesorului.

Susan fu cea care îi deschise ușa. Era îmbrăcată cu un pulover alb din lînă, cochet și cu un decolteu în formă de V, cu blugi și obișnuitele ei cizme roșii. Arăta îngrijorată, buza de jos tremurîndu-i nesigură. El îi aruncă o privire prudentă, așa cum stătea în capul scărilor. Dar, înainte de a putea să spună ceva, ea veni spre el și-l îmbrățișă. El o cuprinse la rîndul lui cu brațele și o strînse.

– David, rosti ea ușurată, cu fața lipită de geaca lui.

– Bună, răspunse el rîzînd ezitant, dar brusc relaxat.

Se desprinseră din îmbrățișare și ea reluă:

– Îmi pare rău că m-am purtat așa la telefon.

În mod clar voia să-i spună cîte ceva înainte de a ajunge în interiorul confortabil al casei.

El își plecă capul într-o parte.

– Cred că eu sînt de vină. Cred că m-am purtat cam prea părintește. Am fost atît de îngrijorat în legătură cu tine, încît primul lucru pe care l-am făcut cînd am realizat că ești în siguranță a fost să-mi manifest supărarea. O privi în ochi. Am fost realmente îngrijorat. Mesajul tău suna destul de înspăimîntător.

– Și...? întrebă ea, ca și cum el uitase să spună „te rog".

El deveni stîngaci cînd își dădu seama ce voia ea, apoi zîmbi aproape timid și rosti:

– Și îmi pare rău!

Ea îl îmbrățișă din nou și îl conduse în camera de zi.

– Aaa, rosti profesorul exuberant, ați reușit să lăsați toată căldura să iasă din casă. Foarte bine, foarte bine!

David zîmbi, dar Susan arăta preocupată cînd zise:

– Dați-mi voie să vă aduc un pulover, domnule profesor.

Acesta dădu din mîini, îndepărtînd amabil ideea.

– Era ironie, nu hipotermie.

Îl privi pe David stînd acolo, cu trupul lui mare părînd şi mai voluminos în geaca uriaşă din piele. Expresia profesorului era amabilă, dar ochii lui îl cîntăreau.

David zîmbi politicos, făcînd cîţiva paşi înainte şi întinzînd mîna:

– Bună ziua, sînt David Braun.

Îşi strînseră mîinile, iar profesorul rosti chicotind:

– O strîngere de mînă uşoară, îmi place asta la un bărbat. David nu prea ştia cum să interpreteze remarca profesorului, aşa că acesta explică: Îmi protejezi oasele, în loc să-ţi demonstrezi forţa fără îndoială formidabilă de care dispui. După care continuă: Eu sînt Joseph Shaw, dar majoritatea oamenilor mi se adresează cu porecla „domnule profesor". Aruncă spre Susan o privire cu subînţeles. Oricum vrei, e bine.

– Încîntat să te cunosc, Joseph, zise David, provocînd astfel un zîmbet binevoitor din partea profesorului.

– Susan? chemă profesorul. Eşti atît de bună să ne faci nişte ceai, dacă îţi dau cuvîntul că genunchii mei reumatici, nu părerile învechite privind rolul sexelor, mă determină să ţi-o cer?

– Desigur, zise Susan cu duioşie, îndreptîndu-se spre bucătărie.

– Am să... hm... spuse David, indicînd cu degetul intenţia de a-i da ajutor.

I se alătură lui Susan în bucătărie, lăsîndu-l pe profesor în fotoliul lui confortabil, aparent profund absorbit de propriile gînduri.

Cînd fu sigur că profesorul nu mai poate să-i audă, David întrebă:

– Ai vorbit cu Dee astăzi?

Susan îi aruncă o privire indulgentă şi indiferentă în acelaşi timp.

– Ai fi un jucător de poker jalnic, zise ea. Apoi începu să aranjeze pe tavă vesela pentru ceai.

David păru dezorientat, deşi nu era clar dacă nu cumva se prefăcea.

– Voiam să știu dacă e bine, adăugă el.

– *Ah,* deschise Susan gura mare, exagerînd. Cu alte cuvinte, îl înțelegea, dar nu credea în mod necesar în ce voia el să spună. Nu e tocmai fericită, continuă ea, dar nu prea știe pe cine să condamne pentru asta. Deocamdată o să stea în hotelul acela plin de ifose în care ai dus-o. Dacă se plictisește, are toată Londra la dispoziție.

Ceainicul era gata să fiarbă, apa făcea deja zgomotul obișnuit.

– Bine, rosti David, după care realiză că nu erau de fapt niște vești prea bune. Am vrut să spun că e bine că nu e într-adevăr nefericită.

Susan păru amuzată de stînjeneala lui. Îi aruncă o privire piezișă, dar afectuoasă.

– Mi-a povestit despre întîlnirea voastră. Se întoarse spre ceainic, care tocmai ajunsese la punctul de fierbere și se oprise automat.

David luă imediat o expresie îngrijorată.

– Susan, trebuie să știi... începu el agitat.

Și, cînd spuse acestea, făcu un gest de negare cu mîinile, pentru a-i da de înțeles că s-ar putea ca ea să fi înțeles greșit. Atinse cu o mînă marginea tăvii, făcînd ceștile să zăngăne și răsturnînd una dintre ele.

Susan îl văzu cum lovește ceașca. Se răsuci brusc și o apucă din zbor, înainte de a se sfărîma pe gresie.

– David, aproape țipă ea, pentru a mia oară, te tachinez! Dee mi-a spus despre ce ați vorbit. Te-a descris ca pe un tip nobil și galant, mult peste limita credibilității. Dar am înțeles mesajul.

David o privea încă plin de admirație pentru incredibila rapiditate și dexteritate cu care salvase ceașca. Apoi se adună, pentru a face față momentului, și realiză ceea ce Susan tocmai spusese. Un zîmbet i se așternu pe față și rosti:

– Știu că nu e ceea ce vrei tu, dar nu pot să nu...

Nu mai continuă, deoarece Susan îi puse un deget rece pe buze, făcîndu-l să tacă.

– Altă dată, zise ea.

Nu mai vorbiră, pînă ce nu se întoarseră alături de profesor, în camera de zi. Susan găsise locul unde doamna Potter ascunsese biscuiții ei fragezi, pe care îi așeză pe o farfurie lîngă David.

Cînd fiecare își primi ceșcuța cu ceai, profesorul întrerupse tăcerea:

– Un coleg al meu mi-a vorbit despre o minunată specie nouă de șefi, numiți facilitatori. Privi de la Susan la David. Savurați, vă rog, noutatea și barbaria cuvîntului, zise el cu delectare, adresîndu-se amîndurora. După cîte se pare, respectivul șef e tot șef, dar nu mai e nevoie să-și asume responsabilitatea pentru rezultatele neplăcute și nici nu se așteaptă de la el să facă realmente ceva. Profesorul își studie ascultătorii, cîntărindu-le reacția. De fapt, e chiar descurajat.

David era nedumerit, Susan se amuza răbdătoare, încredințată că profesorul intenționa să ajungă undeva cu comentariile lui.

Acesta continuă:

– Pare exact ceea ce mi s-ar potrivi mie. Cred că am să încerc să fiu un astfel de șef, începînd din acest moment, dacă sînteți de acord. Luînd completa lor imobilitate drept aprobare, profesorul deveni serios și spuse: Deci, ceea ce cred că trebuie să facem, și cît mai curînd, ar fi: în primul rînd, să punem documentele privitoare la Marker undeva într-un loc sigur. Știu că e împotriva spiritului de facilitare, dar aș vrea să mă desemnez pe mine însumi pentru această treabă. Se uită după un semn de dezaprobare, după care continuă: De asemenea, va trebui să rezolvăm cumva faptul că această colecție nu se mai află acum la Școala de Antichități. Nu va trece prea mult și cineva o să o învinovățească pe Susan – dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că ea a răspuns de colecție.

David îi aruncă lui Susan o privire alarmată, dar nu zise nimic. Profesorul urmă:

– Așa că mă ofer voluntar să rezolv și această problemă: am ceva legături acolo. Profesorul păru ușor tulburat. O, Doamne, se pare că fac varză chestia asta cu facilitarea. Dar nu contează. Mai departe, se grăbi el să spună, ridicînd un deget, ca și cum ar fi fluturat un stindard. În al treilea rînd, avem nevoie să aflăm mai multe despre situația încîlcită în care ne aflăm la ora actuală. Multe dintre răspunsuri se găsesc chiar în colecție, așa cred. Și, noul ei domiciliu temporar fiind aici, mă ofer voluntar să o și manipulez. Profesorul arăta de-a dreptul dezamăgit cînd adăugă: Deși mi-e teamă că asta va pune capăt carierii mele de facilitator. Apoi se adresă din nou amîndurora: În sfîrșit, și poate problema cea mai importantă, trebuie să facem ceva cu tipul ăsta, Jan, care în curînd va încerca să dea de colecție cu și mai multă furie. În mod clar, nu putem să transferăm problema autorităților, pentru același motiv pentru care cineva n-ar solicita ajutorul Ligii de Protecție a Pisicilor ca să scape de un leopard rănit. Cred că de această ultimă problemă e nevoie să ne ocupăm chiar acum.

David își drese vocea.

– Am rămas puțin în urmă, zise el. Dar trebuie să te întreb: Joseph, ești sigur că vrei să te implici în toate astea? E destul de greu să înțeleg de ce mai sînt eu însumi implicat și, cel puțin inițial, eu am fost plătit pentru așa ceva.

– Ți s-ar părea că mă eschivez dacă aș ruga-o pe Susan să-ți explice că nu trebuie să-ți faci probleme în privința asta, dar după ce terminăm aici? Între timp, ești pregătit să mă crezi că am motivele mele și că nu mă deranjează nici să-mi asum riscurile, nici să contribui la rezolvarea problemelor?

David nu păru să aibă vreo obiecție. Profesorul îi aruncă lui Susan o privire și continuă:

– Poate îi relatezi mai tîrziu lui David cîte ceva din discuția noastră, care i-ar fi de folos.

David acceptă:

– Bine, e în regulă. Își mută privirea de la profesor la Susan și continuă: Acum sîntem trei. Apoi întrebă: Există

ceva pe care voi doi, șoareci de bibliotecă, l-ați descoperit și despre care aș avea nevoie să știu și eu înainte de a face vreo sugestie?

Susan și profesorul schimbară o privire. Ca printr-un consens telepatic, ea începu să-i explice lui David cum profesorul descoperise adevărata funcție a Markerului și ce lumină arunca acest fapt asupra motivațiilor lui Jan. Vorbi pe scurt despre propria încercare nereușită de a folosi magia, dîndu-i de înțeles că urma să-i spună mai tîrziu întreaga poveste. În timp ce făcea rezumatul cîtorva dintre discuțiile purtate cu profesorul, conversația începu să se transforme într-o dezbatere prietenească.

David o întrerupse cu o întrebare ușor îngrijorată:

– Credeți că Dass a murit într-adevăr? Oamenii ăștia mor, ca niște ființe normale, sau o să se întoarcă să bîntuie după noi?

Susan îi răspunse:

– Cred că avem o idee destul de clară despre ceea ce pot să facă. Nu știm toate amănuntele, dar sînt aproape sigură că știm esențialul. Și se pare că nu există revenire din morți. Poliția a găsit cadavrul lui Dass. Avea și un pașaport asupra lui, care a ajutat la identificare. Eu cred că a murit.

Răspunsul păru să atenueze întrucîtva îngrijorarea lui David, care trecu la următoarea problemă:

– Cred că e greu să te simți în pericol într-un loc ca acesta, zise el, ridicînd ochii și făcînd un gest în jur, la însorita cameră de zi. Și în mod clar nu ajută la nimic să intrăm în panică. Pe de altă parte însă, continuă el cu o voce ce deveni intensă, Jan poate să smulgă din țîțîni această ușă în orice clipă. Fără să vrea, Susan privi spre ușa de intrare. Așa că vă propun un alt mod de a gestiona situația. Făcu o pauză. Hai să atacăm chiar acum problema cea mai urgentă și să lăsăm celelalte lucruri importante pe mai tîrziu. Nimeni nu făcu nici o mișcare. Așa că, pentru început: colecția se află în siguranță?

Profesorul dădu afirmativ din cap.

– Vrei să știi unde e acum?

David răspunse:

– Nu cred că e nevoie. Doar dacă... ezită el.

Profesorul îi completă propoziția, cu diplomație:

– Doar dacă mi se întîmplă mie ceva. Și, după ce coborî puțin vocea: Dacă voi, hm, absenta vreodată, caută să arunci o privire pe exemplarul din teza mea de doctorat ce se află în prezent la biblioteca universității. Ultima dată cînd l-am controlat, nu mai fusese cercetat din 1973. Începînd de la pagina 411, există cîteva adnotări cu creionul – tu vei putea să le descifrezi, Susan. Acestea indică locul unde îmi țin eu cîteva articole de valoare – printre care acum și colecția. Fără aceste instrucțiuni, cineva ar fi nevoit să dărîme casa asta piatră cu piatră pentru a descoperi ascunzișul.

David păru gata să intervină, dar în mod evident îl împiedica îndoiala. Profesorul îi adresă un zîmbet subțire și slab.

– Iar eu îmi voi ține gura, indiferent ce s-ar întîmpla, afirmă el simplu, ceea ce păru să răspundă întrebării nerostite a lui David.

– Mai există și alte copii? se interesă acesta.

– Am distrus copia de pe rețeaua de la Școală, ca și duplicatele ei, interveni Susan, și am luat xeroxurile și originalele cu mine. După care continuă: Mai există și o copie digitală pe un CD, arătă ea spre geantă. Sînt absolut sigură că pot face o copie codificată, după care am să arunc CD-ul necodificat în cuptorul cu microunde.

David interveni:

– Mai bine scrie pe el „compilație pentru petrecerea de la Dave" și păstrează-l într-un walkman, pentru a fi în siguranță. Părea că aprobă măsurile luate de Susan.

Profesorul mormăi:

– Exact ce voiam să spun și eu, dar în mod evident nu avea nici măcar idee despre ce vorbise David.

Acesta îi aruncă o privire, explicînd:

– Modul generației mele de a ascunde un microfilm printre negativele fotografiilor de vacanță.

Susan se ridică și scoase CD-ul din geantă. Apoi se îndreptă spre bucătărie și-l puse în micul CD-player portabil ce se afla la fereastră.

– Numai pentru moment, zise ea cînd se înapoie.

– E în regulă, aprobă David. Acum, cum va reuși Jan să ne găsească?

Interveni o pauză scurtă, după care Susan răspunse:

– Prin mine. Trebuie doar să-și dea seama că lipsește colecția și să afle cîte ceva despre circumstanțele dispariției și va ști și cine a luat-o. Apoi continuă: Apropo, David, noi credem că n-are nici o putere specială care să-l ajute să mă găsească. Va trebui s-o facă în modul tradițional.

David dădu din cap.

– Așa că eu am impresia că ar trebui să dispărem – eu și tu.

– Cum, să o luăm la fugă? întrebă ea.

– Cred că am avut o intuiție bună cînd ne-am îndreptat spre Brighton, răspunse el. Acum o să ne îndreptăm spre o destinație pe care nici măcar noi să n-o putem prevedea. Așa cum ai spus, doar dacă nu ne-a pus niște microfoane, altfel nu văd cum ar putea să ne găsească.

– Și după aceea? întrebă Susan.

– După aceea, imediat ce ne aflăm în siguranță, vom întocmi în liniște un plan adecvat, răspunse David.

CAPITOLUL 29

ÎN ACEEAȘI ZI
DUMINICĂ, 27 APRILIE

La o oră după ce hotărîseră să dispară, David și Susan se aflau în automobilul lui David, care era la volan. Căzuseră de acord ca unul din ei să întocmească un plan inițial, iar celălalt să îl modifice puțin – astfel următoarea lor mișcare nu putea fi bănuită nici chiar de cineva care i-ar fi cunoscut bine pe amîndoi.

Recunoscuseră că ideea e ușor paranoică și ridicolă, dar nici unul din ei nu voise să renunțe la ea.

– În ordine. Am niște rude pe care nu le-am văzut niciodată și care locuiesc la sud de Dublin, începu David. Vom lua feribotul de la Holyhead și vom părăsi țara; e un fel de ușă din dos a Angliei. Portul și vaporul sînt spații închise și aglomerate, dar înainte de a ajunge acolo avem destul timp să controlăm dacă ne urmărește cineva. Îmi pare rău, reluă el cînd își dădu seama cît de morbid și melodramatic suna aventura.

Susan ridică din umeri.

– E în regulă, aprobă ea. Îmi place ideea feribotului. Dar care e cel care ajunge în partea cea mai de sud a Irlandei?

– Cel de la Fishguard la Rosslare, răspunse David după un moment de gîndire.

– Exact. Mergem pe acolo și apoi ne îndreptăm cu mașina spre nord. În plus, nu vom lua legătura cu rudele tale decît

dacă avem nevoie de ceva. Va fi ca și cum am avea niște prieteni locali, pe care să-i putem chema în ajutor în caz că se ivește vreo problemă – și în același timp nu există riscul ca ei să dezvăluie unde ne aflăm. Zîmbi melancolic. Acuma cine vorbește ca un spion?

– Deci e stabilit, zise David.

Susan lăsă să treacă cîteva minute, după care îl întrebă:

– De ce n-ai încercat să mă convingi să renunț la această mică escapadă? Ai făcut o tentativă cu profesorul. Vreau să spun, nu te-aș fi ascultat, dar, oricum, ai fi putut să încerci.

– La ora actuală, zise David serios, nu cred că putem să-i dovedim lui Jan că tu nu ești implicată. El o să continue să creadă asta chiar dacă noi doi sîntem de acord că nu e chiar așa. Dacă te întorci la stilul tău de viață obișnuit, cred că el nu va face decît să... știi... David nu putu găsi un mod potrivit de a termina propoziția. În loc de asta, continuă: N-ai scăpa de el.

– Da, comentă Susan deprimată. Mi-am închipuit că e ceva de genul acesta.

– Am putea să-i dăm colecția, zise deodată David, asta ar rezolva problema.

Sugestia lui rămase în aer, pentru că nici unul nu păru să vrea să o comenteze.

După un minut Susan reluă subiectul:

– Am să mă ocup de codificarea CD-ului aceluia. Am un program care zice că poate codifica orice bază de date. Dar încă nu știu exact cum să-l folosesc.

Își luă geanta de pe bancheta din spate și își puse laptopul pe genunchi. În următoarea oră mormăi doar pentru sine, după care în sfîrșit anunță că a reușit.

– Vrei să știi care e parola secretă? întrebă ea.

– Sigur că da, răspunse el.

– E Fuzzbundle Milton, într-un cuvînt, cu cele două litere Z sub formă de șapte și cu litera O ca un zero, răspunse ea.

– De ce anume? întrebă David.

– O, a fost numele pisicii mele, explică Susan. Dar mama a refuzat să plătească pentru ca toate literele să-i fie gravate pe plăcuța de la gît, așa că pentru străini era doar Fuzz. Privirea lui Susan se pierdu în depărtare.

David se întoarse și îi zîmbi blînd, fără să spună nimic. O clipă mai tîrziu, Susan continuă:

– Ce să facem cu ăsta? Ținea în mînă vechiul CD necodificat.

– Ai o pungă de plastic? o întrebă David.

Susan scoase punga de la magazinul de birotică de unde cumpărase discurile goale și încărcătorul telefonic. Luîndu-și ochii de la trafic, David îi luă CD-ul din mînă și, vîrîndu-și mîna în pungă, îl îndoi în două. Discul se sfărîmă cu zgomot în cîteva bucăți zimțate și o mulțime de fragmente mai mici.

– Nu știu de ce, comentă Susan, dar întotdeauna am crezut că un CD-ROM poate fi îndoit.

– Poate că te-ai gîndit la cărțile de credit, răspunse David.

Susan se uită la bucățile din pungă.

– Ar trebui să fii realmente foarte meticulos ca să reconstitui discul ăla. Ridică una dintre cele mai mici bucățele, asemănătoare unei fărîme de lumină pe vîrful degetului, și o plimbă pe sub nasul lui David. Niște flecuștețe, pronunță ea, savurînd cuvîntul.

Jupui învelișul metalic de pe unele fragmente, lăsînd doar plasticul. Apoi își scuturâ palmele, pentru a elimina de pe ele orice foiță de metal.

– Și ia uite aici, zise ea, arătîndu-i noul disc codificat. Cu o carioca scrisese pe el „Compilație Rap" și desenase cîteva stele. Îmi închipui că, dacă există ceva pe care un tip de nouăzeci de ani să nu fie în stare să-l suporte, e muzica rap.

– Nostim, comentă David amuzat. Bine gîndit! Apoi continuă: Și va fi și mai bine dacă vei codifica pe un disc o grămadă de vechituri și vei scrie pe ele frumos și clar: „Colecția Teracus". În filme, oamenii încetează întotdeauna

să mai caute în momentul în care găsesc ceva promițător. Așa că, dacă Hollywood-ul n-a ajuns atît de disperat după scenarii încît să înceapă să inventeze chestii, sîntem în regulă.

Amîndoi zîmbeau. Încă o dată se așternu liniștea. David se concentră asupra șofatului, Susan cugeta.

După cîtva timp ea zise:

– Știi de ce îmi place ideea traversării cu feribotul?

– Pentru că vrăjitorii nu pot umbla pe apă? glumi David.

– A, știi, cred că ai dreptate. Fac pariu că nu le place mediul acvatic.

În mod evident Susan voia să-i împărtășească teoria ei, așa că David o încurajă:

– Ei bine?

Ea își dădu drumul:

– Știm că pot crea acel scut în jurul lor, care oprește aproape tot, chiar și gloanțele, sînt sigură. Dar ce se întîmplă dacă îi prinzi pe un vapor, pe care îl scufunzi? N-ar putea să facă nimic. S-ar îneca, la fel ca oricine altcineva. Pe pămînt, poate că nici o armată nu e în stare să-i oprească; pe mare însă, o săgeată aprinsă s-ar putea să fie suficientă. David părea impresionat. Totuși, continuă Susan, nu acesta a fost motivul pe care îl aveam în minte. Își păstră vocea neutră cînd continuă: Vreau să folosesc din nou bentița de aur. Apoi îi povesti lui David despre încercarea ei de a mișca un cuțit de tăiat hîrtie și despre panica teribilă ce o cuprinsese cînd își dăduse seama că putea astfel atrage atenția lui Jan – și a oricărui alt inițiat aflat în preajmă – asupra ei. Cîteva ore pe mare ar fi suficiente, zise apoi. Vreau să spun, care sînt șansele ca maestrul magiei să meargă cu feribotul? La fel cum nu-mi închipui ca Dass să fi avut vreodată o căruță cu coviltir, rînji ea.

David se uită la ea, observîndu-i strîmbătura.

– Pari plină de optimism la ideea acestei călătorii, zise David curios.

Susan mormăi:

– Ei bine, nu-mi prea plac alternativele. Și am intrat într-una din acele perioade cînd moartea iminentă prin mijloace supranaturale nu pare să mă neliniștească prea tare. În acest moment, viața reală nu-mi pare prea reală. Poate că mi-e doar foame. Susan se uită prin geamul lateral la peisajul rural ce se desfășura de-a lungul drumului. Știi ce e cu adevărat ciudat? M-am simțit grozav cît am stat la profesor – în ciuda tuturor problemelor. A avea prea multe griji pe cap e aproape ca și cum n-ai avea nici una.

O vreme David nu zise nimic, apoi reluă o idee mai veche:

– Știi că vrăjitoria e unul dintre așa-numitele păcate trupești, conform Bisericii Catolice. E caraghios că încă o mai pun în aceeași oală cu imoralitatea și lăcomia.

În următoarele cîteva ore, continuară să discute, cu mici întreruperi. Din cînd în cînd Susan îi povestea lui David ce mai citise în colecție sau ce vorbise cu profesorul; în alte momente vorbeau despre lucruri fără nici o legătură, se întrebau ce specie or fi fost păsările pe care le vedeau fîlfîind din aripi și planînd deasupra acostamentelor înverzite, gata să plonjeze asupra oricărei vietăți de jos.

În timp ce vorbeau despre păsări de pradă, atenția lui David se îndreptă în altă parte. Văzîndu-l că-și pierde interesul, Susan se opri și-l întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

David se reculese, puțin vinovat, și o întrebă sfios:

– Cum a reușit Jan să coboare de la fereastra aceea a biroului? Nu este... N-a putut să zboare, nu-i așa?

Susan îi adresă un zîmbet politicos și nu rîse, recunoscînd astfel că întrebarea putea să *sune* ridicol, fără însă să fie așa. Apoi răspunse:

– Nu cred. Nicăieri nu se vorbește despre zbor. Inițiații pot emana un soi de forță de amortizare, care le susține o parte din greutate. Așa că pot sări mai sus decît oamenii normali și o cădere de la mare înălțime le va părea inofensivă – forța aceasta însă nu pare suficient de puternică pentru a-i înălța de la pămînt. Se pare că pot genera ceva mai intens,

dar nu o forță de împingere, ci mai degrabă ceva ca izbitura unui ciocan. Nu e o chestie pe care să încerci s-o folosești pe tine însuți.

David dădu din cap, aparent ușurat.

– Prietenul meu Banjo spune că puterea lor seamănă cu o armă totală.

Susan reflectă asupra afirmației și descoperi că e de acord:

– Cred că așa e. Sau poate cu un set de echipamente sportive pe care nu e nevoie să le cari după tine. Apoi începu să enumere pe degete: Există un scut, există ceva care poate să înfierbînte sau să răcească, există un mijloc de a sări de la înălțime, există un echipament de prim-ajutor și există un ciocan. Păru deodată cufundată în gînduri.

Doamne, de unde crezi că vin toate astea? Crezi că a încercat vreodată cineva să afle sursa acestor forțe? Nu există nimic în colecție care să explice asta. Și n-au cum să fie forțe fizice naturale. Se uită la David pentru a obține o confirmare. Nu?

David părea nesigur.

– Nu văd cum. Nu e vorba de aptitudinile în sine; sînt exact genul de experimente pe care noi le făceam la orele de fizică, dar nu cred că mintea umană poate să ajungă să acționeze ca o telecomandă pentru forțele naturii. Ridică din umeri, în timp ce gîndurile i se împrăștiau. Dar ai putea măcar să judeci logic ceva de felul ăsta? Vreau să spun că logica obișnuită ne-ar spune că toată treaba asta e imposibilă. Oricum, continuă el după un moment, crezi că această listă a forțelor e *tot?* Oare nu mai sînt și alte surprize neplăcute?

– Prea multe documente coincid în această privință – plus că se potrivește cu ceea ce am văzut noi, răspunse Susan. Cred că asta este lista completă. Numai misticii nebuni pot face mai mult și se pare că nimeni n-a reușit pînă acum să implice pe vreunul dintre tipii ăștia în vreo aventură lumească – precum vînarea unor victime.

David dădu din cap, dar nu răspunse, și amîndoi se retraseră fiecare în universul lui interior, lăsînd conversația să treacă printr-un alt răstimp de tăcere, pînă ce o nouă idee i-ar fi venit unuia din ei.

La un moment dat, în mijlocul acestei lungi perioade de liniște, David se uită la Susan și descoperi lacrimi alunecîndu-i pe obraz. Dar, pentru că ea nu arăta vreun alt semn de suferință, nu comentă. Apoi, cîteva minute mai tîrziu, lacrimile îi dispărură și ea păru să revină într-o dispoziție tot atît de bună ca de obicei, oferindu-și din nou părerile despre autostrăzile americane și despre cît de bune erau restaurantele din State.

Se opriră să alimenteze automobilul și să cumpere sandvișuri, apoi Susan se hotărî să moțăie în cea mai mare parte a călătoriei prin Țara Galilor. În final se trezi, exact cînd sosiră în port. David se pregătea să oprească pentru a cumpăra bilete. O clădire vastă, dar scundă, din beton și sticlă, se afla chiar în fața lor, și David parcă într-unul din spațiile aflate de-a lungul ei.

– Nu durează mult. Claxonează-mă dacă ai nevoie de mine, îi spuse el lui Susan vesel, arătîndu-i claxonul. Apoi își desfăcu centura de siguranță și sări afară.

De pe locul pasagerului, Susan privi în jur, în timp ce David intra în fugă în clădirea din față. Era pe înserate. Soarele apusese deja și briza se întețise. Pe cer se vedeau cîțiva pescărușI întîrziați, rotindu-se cu mișcări imprevizibile.

În spatele mașinii lor se întindea o suprafață vastă acoperită cu ciment, decorată cu marcaje misterioase, stîlpi de iluminat, șine îngropate și cozi șerpuitoare de mașini. Aparent incompatibilă cu peisajul, monstruoasa siluetă a unui vapor se profila puțin mai departe, ca și cum cineva ar fi construit vasul chiar la marginea parcării, ca un fel de atracție turistică. Nu aveai deloc senzația că te afli pe țărmul mării.

Cînd David se înapoie, sări repede în mașină, iar aerul rece năvăli în interior timp o secundă, cît portiera fusese

deschisă. Își trase nasul, pe care frigul îl umezise. Susan șezuse pe banchetă înfofolită în haină și cu picioarele ascunse sub ea. Acum se așeză mai comod și-l ascultă.

– Ei bine, începu el. Am venit la fix. Toate vapoarele au mare întîrziere. Cel care era programat să plece după-amiază n-a reușit, din cauză că marea a fost agitată. Abia acum a început îmbarcarea și am luat una dintre ultimele trei cabine.

Puse motorul în funcțiune și ieși din parcare, pentru a se așeza la una dintre enormele cozi ce se formaseră la urcarea pe vas. Agenții de circulație, înfofoliți din cauza temperaturii scăzute, dădeau din mîini, gesticulînd ca o trupă de dansatori eschimoși, pentru a dirija mașinile ce se apropiau, acționînd după un plan ininteligibil pentru un observator din afară.

Trecu aproape o oră pînă cînd David și Susan părăsiră Saab-ul printre vehiculele ce înțesau puntea mașinilor, aflată într-o permanentă semiobscuritate. Apoi se alăturară mulțimii care urca scările înguste de metal spre puntea pasagerilor, bine luminată.

Cîteva minute mai tîrziu părăsiră gloata și își găsiră cabina, mică, dar confortabilă. David închise ușa după ei și traversă încăperea pentru a se trînti pe unul din cele două paturi înguste. Apoi se ridică o clipă, pentru a-și scoate cizmele, după care se întinse complet îmbrăcat pe cușeta din dreapta.

Sunete depărtate și o senzație vagă de imponderabilitate le sugerară că porniseră la drum.

– Arăți frînt, zise Susan, stingînd lumina principală de pe plafon și aprinzînd o mică lampă de toaletă de deasupra oglinzii. Micuțul bec era acum singura sursă de lumină din cabină.

– Am nevoie doar să închid puțin ochii, cîteva minute, zise el în semiîntuneric, ținînd ochii deja închiși.

– Fă-mi și mie loc, îi zise ea, înainte de a se strecura în cușeta îngustă, lîngă el, cu umerii apăsîndu-l pe piept pînă ce reușiră să-și găsească o poziție mai confortabilă.

El așternu peste ea o parte a jachetei lui grele de piele, ținîndu-și brațul întins de-a lungul ei, cu palma pe șold. După

un minut ea îi luă mîna stîngă, o băgă sub haină și și-o lipi strîns de piept, lăsîndu-și mîna peste a lui.

– Dormi! porunci.

Cînd David se trezi, era singur în pat. Susan se afla pe podea, șezînd cu picioarele încrucișate și cu spatele la el. Ținea capul aplecat și în lumina scăzută David nu putu să vadă ce făcea. Era îmbrăcată tot în blugi, dar își scosese bluza și rămăsese în maieu și în bustieră.

David se răsuci în cușetă, apropiindu-se mai mult de ea, în așa fel încît lumina de la mica aplică de deasupra oglinzii sclipi pe bentița de aur pe care Susan o avea pe cap și făcu vizibile picăturile de sudoare ce-i șiroiau de-a lungul obrajilor.

Îi privind umerii dezgoliți și putu să deosebească proeminențele și adînciturile grupurilor de mușchi compacți de pe brațele ei, formele lor delimitîndu-se pe sub piele în timp ce-și schimba ușor poziția. Dacă Dee avea proporțiile mlădioase ale unei balerine, Susan avea extraordinarul tonus muscular al unei dansatoare. Și, deși mușchii ei netezi și bine conturați nu o făceau deloc greoaie, n-ar fi făcut-o nici vulnerabilă sau fragilă, așa cum părea uneori Dee.

David se lăsă să alunece puțin mai jos pe pat, pînă putu să vadă ce face, peste umărul ei.

Susan pusese un disc rotund de plastic pe podea, chiar în fața ei – un cerc roșu cu un diametru de cîțiva centimetri, acoperit cu un capac tare, transparent.

David se uită mai atent. Era un joc ieftin, un mic labirint acoperit, prin care se putea mișca o biluță de metal – dacă discul era ținut de o mînă fermă și mișcat cu măiestrie.

În timp ce David stătea acolo privind-o, o picătură de transpirație căzu din părul lui Susan și-și croi drum în jos, printre omoplați, coborînd pe făgașul neted al coloanei vertebrale.

Luîndu-și ochii de la pielea ei umedă, David i se uită din nou peste umăr, spre jucăria din plastic.

Bila argintie se mișca prin labirint.

Mîinile lui Susan erau încrucișate în poală, iar jocul se afla pe podeaua nemișcată a cabinei, în micul disc, fără să fie atins de ceva. Și totuși bila continua să se miște prin labirintul de plastic roșu.

David putea să o audă pe Susan respirînd – adînc și greu.

În acea clipă ea îl zări cu coada ochiului și instantaneu bila se opri.

– Cere foarte multă concentrare, zise ea printre dinți. Acum bila stătea nemișcată, cu tot efortul ei evident. Fir-ar să fie, am pierdut-o, murmură ea, dînd drumul aerului din piept. Apoi își mută ochii de la joc și-l privi în față.

– E incredibil, zise el, privind-o la rîndul lui cu uimire.

– Da, sper să-l pot provoca pe Jan la un joc de noroc pe automat, cam peste doi ani, comentă ea ironică. Deșurubă capacul unei sticle de apă și bău îndelung. Cînd termină, întrebă: Vrei și tu puțină? Și-i întinse sticla.

– Mulțumesc, murmură el, așezîndu-se din nou confortabil în cușetă și bînd.

– Doamne, ce treabă extenuantă! zise ea, ștergîndu-și fruntea umedă cu palma. Ridică ochii și-l descoperi pe David privindu-i formele care se vedeau de sub bluza udă ce i se lipise de trup. Îți place? întrebă ea în glumă, imitînd accentul de pe Coasta de est și făcînd un gest teatral cu mîinile. Ridică sugestiv din sprîncene, cu colțurile gurii ridicate într-un zîmbet.

David rîse, aproape înecîndu-se cu apa pe care tocmai o înghițea. Tuși de cîteva ori, încă amuzat. Susan se ridică în picioare plină de grație.

Fără nici un avertisment, se îndreptă spre pat și-și puse o mînă pe umărul lui. Înainte ca David să-și dea seama ce face, se aplecă spre el și-și apăsă buzele încă umede de apă minerală pe ale lui. Sărutul fu pasional și dură cîteva secunde, în timpul cărora Susan își desfăcu buzele și-i mîngîie ușor ceafa cu degetele. Cînd se depărtă de el, arăta în culmea fericirii și avea răsuflarea tăiată.

– Te simți mai bine, nu-i așa? zise ea provocatoare și privindu-l în ochi.

David părea de-a dreptul năucit.

– Mi-a scăpat mie ceva? Nu cumva magia e un fel de afrodisiac? o întrebă el, apoi adăugă: Nu că m-aș plînge. Poți face asta oricînd dorești, accentuă el ultimele două cuvinte.

Susan zîmbi și se gîndi o clipă cum să răspundă:

– Cine știe, poate fi chiar un soi de excitare. Am să văd cum am să mă simt data viitoare. Apoi îl privi și continuă: Dar asta, se referi ea la sărut, a fost totuși în legătură cu altceva. Apoi adăugă visătoare: Pînă la urmă mîine s-ar putea să nu mai existăm. Vorbea cu gîndul în altă parte, ca și cum ar fi fost năpădită de amintiri.

– O, exclamă David cu totul dezumflat. Îmi dau seama ce veselă te face gîndul ăsta, sublinie el, sugerînd exact contrariul celor afirmate.

– Știi ce vreau să spun, zise Susan, privindu-l fix. De ce să ne batem capul cu ce o să fie pe urmă? La ora actuală totul pare cam pretențios. De ce să nu ne bucurăm de ceea ce avem?

– Presupun că ai dreptate, răspunse David, nefiind prea sigur dacă să se simtă ușor insultat sau nu.

Se ridică din pat și-și așeză picioarele pe podea. Apoi încercă să apuce una din ghete.

Aceasta îi fugi de sub mînă.

David se uită la Susan cu asprime. O expresie de concentrare dureroasă îi încordase trăsăturile și o făcuse să rămînă cu gura căscată. Se relaxă însă repede și zise, scuzîndu-se ușor:

– Am vrut doar să văd dacă pot.

– Începi să mă sperii, zise el pe jumătate în glumă.

Apoi își încălță ghetele, în timp ce ea se întindea. Își mișcă și maxilarul ca și cînd ar fi descoperit că-și ținuse dinții încleștați prea mult timp.

Vasul își schimbase mișcările.

– Cred că am ajuns la mal, zise Susan, scoțîndu-și bentița de pe cap. Îi dădu lui David o scurtă sărutare pe obraz și intră în mica baie a cabinei, dînd drumul la duș. Nu durează decît un minut, îi strigă ea.

El se scotoci prin buzunare și scoase niște hîrtii, în timp ce ea continua să facă zgomot de partea cealaltă a peretelui despărțitor foarte subțire. Răpăitul surd al dușului răsuna ca o ploaie grea pe un acoperiș de tablă.

Cînd apăru, Susan era îmbrăcată cu aceleași haine, dar părul îi era umflat și nepieptănat.

– Va fi nevoie să mergem iar să-mi cumpăr niște haine, în curînd, altfel oricine dispune de un minim simț olfactiv va ști unde să mă găsească.

Se așeză pe cușeta nefolosită de vizavi de David, care studia o hartă pe care o luase împreună cu biletele.

– Ar fi o călătorie destul de agreabilă, dacă n-ar fi în timpul nopții, comentă el.

Un țîrîit le atrase atenția. Susan își dădu seama într-o clipă că era telefonul ei. Îl scoase din geantă și văzu că are un mesaj.

– Hmm, rosti ea gînditoare, apoi îl deschise.

Ascultă doar cîteva secunde, apoi și-l smulse de la ureche, apăsă un buton pentru a o lua a de la început și se prăbuși alături de David. Cu telefonul între ei și cu capetele apropiate, micul difuzor era suficient de puternic pentru ca ei să poată asculta mesajul împreună.

După ce vocea automată anunță ora receptării mesajului, se auzi o voce de bărbat, cu un accent ca al unui comandant de aviație dintr-un vechi film de război, îngrijorat de întorsătura pe care o lua confruntarea.

– Îmi închipui că ghicești cine e la telefon, începu vocea, pe un ton agreabil, dar lipsit de entuziasm. Apoi, ca și cum ar fi continuat o conversație mai veche, spuse: Lumea vorbește despre violență ca și cum ar fi cine știe ce. Dar, în mod sigur, asta trivializează valoarea vieții. Bineînțeles că există împotrivire – dat fiind că fiecare din noi vrea altceva – și în mod evident această împotrivire poate să se transforme în ceva foarte neplăcut. Dar, după mine, există o diferență enormă între lupta cinstită și rănirea unui ostatic lipsit de apărare. Un farmec grețos emana acum din vocea lui – ca al

vocilor pline de prietenie folosite în reclamele la asigurări de înmormîntare. Pe cîtă vreme tortura, continuă vocea, e pur și simplu accesibilă oricui posedă un stomac tare și are acces la o trusă de scule. Apoi păru ușor încurcat: Nu, e un gînd oribil, realmente – nu pot să văd cum ar găsi cineva satisfacție în ceva de genul ăsta. Suspină, apoi oftatul se transformă într-un chicotit prelung. Mă ascult vorbind astfel – ca și cum n-aș fi traversat jumătate de continent tăind în carne vie. Oftă din nou amuzat și apoi își drese glasul, trecînd parcă fără chef la lucruri serioase: Oricum, iată de ce te-am sunat: dacă nu vrei ca sora ta să-ți fie restituită în bucăți, soluția este să-mi aduci documentele care mă interesează. Și încheie plin de amabilitate: Sună-mă oricînd pe telefonul ei mobil. Am eu grijă de el, în locul ei, mai adăugă el.

Nici David, nici Susan nu se mișcară și nu spuseră nimic cît timp robotul anunță diversele opțiuni privind salvarea sau ștergerea mesajului. Vocea automată înșira un al doilea set de opțiuni, evident rezervat celor care nu erau atrași de meniul standard, cînd Susan ieși din reveria sumbră ce pusese stăpînire pe ea și închise telefonul.

CAPITOLUL 30

DIMINEAȚA URMĂTOARE DEVREME
LUNI, 28 APRILIE

Mesajul telefonic puse capăt bunei dispoziții a lui Susan. Se obișnuise ca propria ei viață să fie în pericol, apelînd la un fel de strategie ce-i permisese să funcționeze aproape normal. Părea că luase cunoștință de pericolul în care se vîrîse, fără însă a-i permite să-i paralizeze acțiunile. Dar știrea despre răpirea lui Dee îi străpunsese pavăza, surprinzînd-o într-o situație pentru care era complet nepregătită.

Deși evitase să dea semne de panică – nu strigase și nici nu plînsese –, atenția îi fusese cumva deturnată de la prezent și trecuse de la situația de fapt la un fel de purgatoriu interior. Cînd David îi vorbea, era ca și cum ar fi încercat – fără succes – să ia parte la o conversație pe care doar ea o auzea.

Răspunsurile ei la întrebările lui erau întîrziate și vagi. Nu-l privea în ochi și nici nu părea conștientă de mișcările lui în timp ce el se învîrtea nervos prin mica lor cabină.

În sfîrșit, David se opri și-și înhăță jacheta, spunîndu-i:

– Rămîi aici!

Ea ședea cu mîinile în poală, cu privirea pierdută și întoarsă de la el, pe cușeta de vizavi. Îl auzise? David se apropie și se aplecă spre ea:

– Mă duc să aranjez să putem pleca imediat înapoi, spre Anglia. Probabil că va lua ceva vreme și va trebui să scot mașina.

Atitudinea ei nu se schimbă. David încercă să vadă dacă reușise să-i capteze atenția, ghemuindu-se în fața ei și atingîndu-i mîna.

– Așa că tu rămîi aici, repetă el blînd.

Ochii ei larg deschiși trecură peste el, fără să-l fixeze. Dădu din cap, ceea ce putea să fie un semn de acceptare sau o încurajare că poate să plece. Nu zise nimic, dar păru că totuși îi înregistrase cuvintele.

Lăsînd-o prinsă în hățișul propriilor gînduri, David părăsi cabina și își croi drum în jos, spre îmbulzeala pasagerilor care se pregăteau să înceapă debarcarea. De mai multe ori trebui să se ferească de vreun braț aruncat neatent în lături sau să-și facă drum pe lîngă vreo familie care ocupase toată lățimea coridorului sfădindu-se. Cînd găsi biroul de informații, luminile portului irlandez alunecau glaciale prin ferestrele întunecate și bătute de ploaie.

Însoțitorul de bord care stătea la birou arăta hărțuit și încerca să liniștească o pasageră aprigă, cu obrajii în flăcări, care-l ocăra pe un ton strident și plin de dispreț. Cînd sosi David, aceasta se depărtă ca o furtună, lăsîndu-l pe însoțitor ros de remușcări și de adrenalina nefolosită.

Asistînd la scenă și dîndu-și seama de dispoziția omului, în timp ce se apropia de birou David își schimbă graba care-l stăpînea într-o ezitare tulbure. Își compuse o înfățișare aproximativ asemănătoare cu supărarea lipsită de expresie a lui Susan.

Cînd se află în fața însoțitorului care fierbea, spuse monoton și ezitînd, neajutorat:

– Nu știu ce să fac. S-a întîmplat ceva îngrozitor. Tocmai am primit un telefon. Trebuie să ne întoarcem în Anglia.

Se uita la mîinile lui, fără să privească în ochii omului, continuînd să imite starea de șoc a lui Susan.

Contrastul dintre trupul masiv al lui David, ce sugera un tip dur, și comportamentul lui de om lipsit de apărare și de compătimit creă un vacuum de autoritate în care însoțitorul

de bord păși încîntat. Afișă un mic zîmbet grav și rosti calm și autoritar:

– Spuneți-mi ce s-a întîmplat, domnule. Sînt sigur că vom putea să vă ajutăm.

David își spuse povestea aparent cu mult efort, fiind cît se poate de zgîrcit cu detaliile și lăsînd situația neplăcută a lui Dee neexplicată, dar potențial interpretabilă ca un fel de urgență medicală. Spicuind tot ce putu ea din cele spuse, însoțitorul îl luă cu el pentru a-l duce la căpitan.

Conversația cu acesta păru că se desfășoară mai bine cînd David vorbi puțin, limitîndu-și contribuția la una sau două priviri sălbatice și lăsîndu-l pe însoțitorul de bord să pledeze în favoarea lui. Căpitanul fu la fel de decis și de săritor în fața nenorocirii lui David ca și subalternul lui.

După ce se convinse că David era în stare măcar să conducă mașina, căpitanul aranjă ca, atunci cînd va ieși dintre celelalte mașini, David să fie deviat de la ruta normală de coborîre. Urma să aștepte cîteva minute într-un spațiu rezervat, lîngă rampă, după care i se dădea voie să se urce înapoi pe vapor, fiind astfel prima mașină îmbarcată, pentru călătoria de întoarcere.

A fost nevoie de aproape o oră pînă ce biletele pentru întoarcerea în Anglia fură cumpărate, mașina fu mutată și David putu să se întoarcă în cabină.

Cînd deschise ușa, văzu că Susan părea să fi ieșit din visarea ei morbidă. Ridicînd ochii la intrarea lui, cu o privire de nedescifrat, părea conectată din nou la realitatea înconjurătoare.

David i se adresă cu o expresie stînjenită:

– Ei bine, am terminat de jucat rolul de „Lassie cu laba ruptă". Slavă Domnului că a funcționat. Căpitanul încearcă să se conformeze programului, așa că am putea să pornim pe drumul de întoarcere cam într-o oră. Nu s-a putut nicicum mai repede de atît.

Susan dădu din cap. Stătea ghemuită într-un colț al cușetei pe care o împărțiseră, cu o pernă așezată la spate și un carnet și un pix în mînă.

Își întoarse privirea spre carnet și mîzgăli ceva, absorbită total de ceea ce scria.

David veni și îngenunche aproape de ea, lîngă cușetă. Apoi se întinse și-i luă mîna, ridicînd-o blînd de pe carnet și strîngînd-o în pumnul lui. Ea ridică privirea încet, ochii ei luminoși și inexpresivi întîlnind privirea lui serioasă ce o examina.

– Nu știu ce să spun, i se adresă el.

Continua să-i rețină mîna, în timp ce ochii ei reci rămaseră ațintiți asupra lui, pe cînd el îi cerceta figura, încercînd să o descifreze. Apoi David vorbi din nou, cu un ton mult mai pasionat, ca și cum un fel de emoție izvora din ființa lui, fără ca el să poată să și-o stăpînească:

– Nu te neliniști, Susan. Te rog, nu te neliniști. Voi găsi o cale să o aduc pe Dee sănătoasă înapoi, îți promit. Nu-mi pasă ce va trebui să fac. Ai încredere în mine; voi găsi eu o cale.

Calmul lui Susan, senin și aproape misterios, continuă să o stăpînească încă o secundă sau două după ce el termină de vorbit, apoi începu să se evapore. O roșeață ușoară îi coloră obrajii și desenul perfect al sprîncenelor ei se îmbină într-o încruntare disperată, în timp ce echilibrul i se destrăma și umerii începură să i se încovoaie.

Își retrase mîna din strînsoare și își așeză palma deasupra mîinii lui. Părea copleșită de emoție.

– Ce e? întrebă el, sesizînd ceva. Ce am spus?

Ea ridică mîna și îi mîngîie blînd obrazul, cu dosul palmei. Atingerea fu delicată, plină de grijă și într-un fel tragică.

– Știu că așa ai face, David. Știu că ai face tot ce poți pentru a ne salva pe Dee și pe mine – dar nu pot fi de acord. Știu că vrei doar ce e mai bine pentru noi, dar îți dai seama că niciodată nu mi-o voi ierta dacă te voi lăsa să iei totul asupra ta? Nu pot admite așa ceva. Știu ce am de făcut și tu trebuie doar să mă ajuți. Acum ea îi căuta privirea, care

începuse să se tulbure de nedumerire pe măsură ce ea vorbea. Susan încheie: Am un plan.

Zece minute mai tîrziu își sorbeau cafeaua fără zahăr din cești albe de plastic. David găsise pe cineva din personalul restaurantului care îi servise cu cafea și cornuri. Și se folosise de întrerupere pentru a-și ascunde surpriza neplăcută și durerea pe care i le provocase refuzul ei de a se lăsa ajutată. Susan putea să vadă că el voia să se justifice, să explice că nu încerca să ia conducerea și că ea îl nedreptățea. Dar David se abținu.

Susan îl observa cum își înăbușea impulsul de a se depărta de ea, de a se retrage. Pe măsură ce își dădea seama mai bine că Susan credea că a-l lăsa pe el să dirijeze lucrurile era un lux pe care nu puteau să și-l permită, durerea i se vădea pe figură. Din ochii plini de afecțiune ai lui Susan aproape că țîșniră lacrimi cînd îl văzu cum își înăbușă mîndria rănită. În timp ce ea vorbea, el păruse surprins și aproape insultat, simțind că relația lor își schimbă centrul de greutate, dar îl văzu apoi cum se sileşte să alunge aceste sentimente, ca pînă la urmă să-i descopere în ochi o privire hotărîtă și receptivă. Era clar că trecuse deja peste reacția instinctivă de iritare și că îi accepta conducerea.

Se așezase lîngă ea, pe marginea cușetei, și-i dădu una din cănile cu cafea.

– Deci, care e planul? întrebă el cu o voce sinceră și încurajatoare.

Cu un zîmbet tremurîndu-i pe buze, ea întinse mîna și-i atinse ușor buza de jos cu o parte a degetului mare. El păru uimit, dar nu mai întrebă nimic.

– Într-o zi, începu ea, am să-ți spun de ce aceste cuvinte înseamnă pentru mine mai mult decît orice. Apoi dînd din cap, ca și cum s-ar fi hotărît asupra unui lucru pe care-l dezbătuse pînă atunci în sinea ei, îi răspunse la întrebare: Un armistițiu. Am încercat să mă gîndesc la un loc neutru unde să ne întîlnim – un loc sigur pentru a face schimbul. Mi-am

sfărîmat creierii să îmi dau seama dacă există ceva pe care un inițiat să-l respecte suficient pentru a nu încerca să ne înșele.

– Și la ce concluzie ai ajuns? întrebă el.

– Singurul lucru care ar părea să-i oprească e un conflict deschis – adică perspectiva unei lupte de anvergură, ce poate fi remarcată de alții. Așa că am hotărît să mă folosesc de asta. Susan luă o gură de cafea și continuă: Am hotărît că avem nevoie de un loc unde Jan ar fi silit să se confrunte cu sute de oameni dacă ar încerca ceva. Bătu cu mîna peste carnețel. Am făcut o listă cu cerințele noastre. Avem nevoie de un loc foarte bine supravegheat, plin de oameni, cu o cale de scăpare pentru noi, una într-adevăr bună – dacă e posibil, un loc cu zeci de paznici bine înarmați. Recunosc, la o adică asta nu l-ar opri, dar i-ar face viața destul de grea și nouă ne-ar oferi, să sperăm, posibilitatea de a scăpa. Și, la modul ideal, să fie undeva unde el să nu poată să-și pună bentița de aur, undeva unde să existe detectori de metal. Mă urmărești? Toate astea îți sugerează ceva?

– O închisoare? spuse el nesigur, ridicînd din umeri.

– Un aeroport, răspunse ea, accentuînd cuvîntul. Sigur, Jan ar putea să treacă de gărzile înarmate, dar imaginează-ți ce haos s-ar crea. Niciodată n-ar putea să controleze un astfel de loc. Și va trebui să treacă printre detectorii de metal. Îi vom cere să n-aibă bagaj, iar noi vom aștepta lîngă intrare și vom vedea dacă atunci cînd intră se declanșează alarma.

– Și dacă se declanșează? întrebă David. Nu putem pleca nicăieri. Nu-i va interzice nimeni să aibă asupra lui o bentiță și două brățări de aur; nu vor suspecta nimic rău. Așa că el va putea să intre și să ne găsească.

– Nu și dacă găsim noi o cale de a distruge colecția înainte ca el să ne poată ajunge și dacă facem în așa fel încît el să știe asta.

Privi în jos la carnețel. La un moment dat, în timp ce David ieșise din cabină, pe hîrtie trebuie să fi picat o lacrimă. Hîrtia era acum încrețită acolo unde picătura șterse o parte din scris.

Expresia lui Susan sugera că exista încă un amănunt care nu-i dădea pace.

– Cum îi spune oare? vorbi ea pentru sine, sprijinindu-şi bărbia pe încheietura unui deget. Ridică ochii spre David şi explică: Lucrez foarte mult cu arhivele. Aşa că trebuie să ştiu cîte ceva despre cum se depozitează documentele şi despre diferitele tipuri de hîrtie. Am ascultat odată pe nişte tipi care prezentau un fel de hîrtie indestructibilă, fără acizi, inventată de ei pentru a fi folosită în arhive. Cît au fost acolo, îmi aduc aminte că mi-au spus că mai au şi alte produse de vînzare. Brusc păru că e în culmea fericirii: MPD, aşa îi spune! Se dizolvă în apă instantaneu, după cum zice pliantul. E un fel de inovaţie; poţi să înfăşori în ea săruri de baie şi să arunci pachetelul în cadă, fără a mai fi nevoie să-l deschizi în prealabil.

David tocmai se întreba dacă a priceput ceva.

– Deci vom face o copie a colecţiei pe această hîrtie? Şi vom ameninţa că o dizolvăm, dacă ne sileşte cineva?

Susan dădu din cap.

– Exact. Nu putem da foc la nimic în mijlocul unui aeroport şi, chiar dacă am putea, n-ar fi o mişcare suficient de rapidă. Dar imaginează-ţi că punem hîrtiile într-o pungă transparentă, pentru ca el să le poată vedea, şi că ţinem pregătită alături o sticlă cu apă, desfăcută. Nu va arăta suspect, iar noi vom avea nevoie doar de o fracţiune de secundă pentru a distruge totul.

Încet-încet David se încălzea.

– Şi de unde luăm această hîrtie? întrebă el.

Ea îi adresă o privire plină de milă şi răspunse:

– Nu o luăm de nicăieri. Tot ce trebuie este să-i spunem lui Jan despre ea. Poate verifica foarte lesne că aşa ceva există. O să printez ceva în latină, orice, pe hîrtie obişnuită, cu litere mici, şi poate să închei cu cîteva fragmente irelevante din colecţie. Vor arăta bine cînd le va studia şi credinţa că hîrtia e solubilă în apă îl va determina să acţioneze corect.

David părea ușor șocat:

– Deci, n-ai intenția să-i dai colecția? Credeam că ai... că n-ai vrea să riști... Nu-și termină gîndul.

Susan răspunse răbdătoare:

– Chestia e că, dacă reușim să ne punem în aplicare planul, astfel încît să plecăm în siguranță și el să nu ne atingă, nu contează dacă îl înșelăm sau nu.

David nu părea prea convins, așa că Susan continuă să explice:

– Hai s-o luăm altfel. Dacă sîntem cinstiți cu el, asta nu ne garantează că nu ne va ucide. Iar dacă plănuim totul în așa fel încît să nu poată să ne omoare, putem foarte bine să-l păcălim. O scînteiere aprigă străluci în ochii ei cînd declară: N-am de gînd să-i mai ofer acestui ticălos încă un secol de viață.

David începuse să fie îngrozit:

– Și după ce l-am înșelat, ce va fi? Se va întoarce după noi urlînd, imediat ce va descoperi păcăleala.

Susan refuză să se lase derutată de întrebările lui și spuse:

– N-am lămurit asta complet, bănuiesc că nu trebuie să se întîmple neapărat așa, dar mă gîndeam că vom fugi. Avantajul desfășurării acestei acțiuni în sala de așteptare a unui aeroport este că noi putem să luăm bilete pentru un avion, el, pentru altul – fără să știm nici unul dintre noi unde pleacă celălalt, și, presupunînd că nu vom avea întîmplător aceeași destinație, data următoare cînd punem piciorul pe pămînt putem fi oriunde în lume. Nu va avea de unde să știe dacă vom lua avionul spre China, Islanda sau Ghana. Am în minte un loc unde să o ascund pe Dee pentru o vreme. Trebuie doar să-l conving pe tata să o ia pe mama într-una dintre excursiile lor cu cortul prin păduri. Va trebui să faci și tu același lucru cu familia ta, desigur. Susan îl privi întrebătoare și văzu îndoiala de pe figura lui. Poate că pentru mine e mai ușor. E puțin probabil să-mi continui studiile, știind ceea ce știu, și în Anglia nu sînt decît un simplu turist – nu am

rădăcini aici. Dar probabil că nici tu nu ai prea multe rude care să poată fi folosite împotriva ta, nu-i așa?

În timp ce vorbea, David o privise cu o nerăbdare din ce în ce mai mare; acum ridică mîinile.

– Susan, asta e o nebunie. Nu putem să fugim tot timpul și să ne ascundem undeva în munți. Nu putem să zburăm în partea cealaltă a lumii. Trebuie să existe o altă cale.

Susan îl lăsă puțin să se gîndească singur, apoi spuse:

– Ori îi dăm ce dorește, ori îl ucidem sau fugim. Spune-mi ce alte opțiuni avem? Îl privi în ochi și continuă: Crezi că ar trebui să-l ajutăm? La asta te gîndești?

David arăta stînjenit, departe de a fi convins, dar incapabil să formuleze vreo obiecție. Așa că ea reluă:

– Gîndește-te ce ar face în următorii o sută de ani. Crede-mă, n-o să înceapă să facă acte de caritate. Noi sîntem singurii care l-am putea opri. Dacă-l ajutăm, cum crezi că te vei simți cînd te vei întoarce la munca ta, gîndindu-te la asta în următorii cincizeci de ani și știind că el se află pe undeva, în libertate? Asta presupunînd că nu va încerca să ne urmărească. Recunoaște: viețile noastre nu vor mai fi aceleași, indiferent cum se va termina povestea asta. Patosul ei se transformase într-un fel de furie cînd completă: Dumnezeu știe ce i-a făcut lui Dee. Nu va primi niciodată un ajutor din partea mea.

Rămaseră tăcuți cîteva secunde. Susan respira greu. Se ambalase și un val de furie îi înroșise ceafa și chipul.

David se gîndi pînă la capăt. Îi adresă lui Susan un zîmbet strîmb și nefericit, și spuse:

– Într-una din aceste zile am să încetez să te subestimez, în mod sigur. Dădu din cap de cîteva ori, scoțîndu-și în afară buza de jos. Ai dreptate – în legătură cu tot. Ai categoric dreptate.

Ea se aplecă să-l strîngă de umăr, încercînd să-i zîmbească nesigură. El îi luă mîna de pe braț, i-o strînse între palmele lui, o ridică la buze și o sărută.

– Aș fi ajuns și eu la aceeași concluzie curînd, să știi, zise el pe jumătate în glumă.

– Sigur că da, răspunse ea dînd încet din cap și cu zîmbetul din ce în ce mai cald, sigur că da!

Încă îi mai ținea mîna într-ale lui cînd o întrebă:

– Acum că am căzut de acord că n-avem scăpare, indiferent ce am face, care e următoarea mișcare?

Desprinzîndu-și blînd mîna dintre ale lui, Susan puse carnetul de notițe jos și își lăsă picioarele pe podea.

– Micul dejun, desigur, răspunse ea. Avem treburi de făcut.

CAPITOLUL 31

MAI TÎRZIU, ÎN ACEEAȘI DIMINEAȚĂ
LUNI, 28 APRILIE

Susan închise radioul, care oricum se auzise doar în surdină.

– Dacă ultimii o sută de ani l-au învățat ceva despre oameni, începu ea, garantez că aceasta este certitudinea că tuturor le e frică de el.

David reacționă.

– Și totuși ar trebui să negociem puțin, spuse el. Hîrtia care se dizolvă e o idee puțin cam fantezistă. Și apoi, să insistăm asupra unui aeroport este prea mult. Ar suna ca și cum noi sîntem cei care fac jocurile, care țin situația sub control. Se mai gîndi puțin. Cred că ai dreptate că nu se va aștepta să i se opună cineva, dar nu ne putem permite să-l facem bănuitor. Bătu darabana cu degetele pe volan. Am putea eventual să facem totul să sune ca și cum am ales aeroportul pentru că vrem să scăpăm de el. Spune-i că vrem să se urce imediat într-un avion și să nu ne mai deranjeze. Din punct de vedere psihologic, e o afirmație credibilă din partea unei victime – sună ca și cum teama ne face să gîndim așa.

Erau din nou în automobil, refăcînd drumul prin Țara Galilor pe care veniseră în ziua precedentă. Soarele dimineții tîrzii era blînd și aproape total ascuns în spatele

norilor ce atîrnau jos, deasupra cîmpiei, de ambele părți ale autostrăzii.

– Îmi place ideea, comentă Susan. Apoi zîmbi. Văd că te obișnuiești tot mai mult să gîndești ca un ratat. Prima oară pe vapor, acum asta.

– Treaba de pe vapor a fost o umilire voluntară, răspunse el, dar cînd am făcut-o mă gîndeam cum să te ajut. Vezi ce efect ai asupra mea?

– Ți-ai dat seama totuși că va funcționa. Puteau să ne fi răspuns că trebuia să ne facem rezervările ca toți ceilalți.

David dădu din cap oficial, ca și cum s-ar fi înclinat, și spuse:

– Mașinațiunile de la birou sînt un bun profesor. Pînă foarte recent, păream întotdeauna să fiu cel mai tînăr participant la orice ședință. Am descoperit că trebuie să creezi o situație în care celălalt să se simtă bine spunînd „da". Adesea oamenii se împotrivesc dacă au senzația că-i provoci. Soluția e să-i lași pe ei să facă pe eroul sau pe grozavul.

Susan păru impresionată, dar chipul ei exprima și o aversiune amuzată.

– Jură că-ți vei folosi puterile doar în slujba binelui, zise ea serioasă.

David îi aruncă o privire plină de suspiciune.

– Ce? Vrei să spui că tu nu manipulezi oamenii? Deloc?

Susan se strîmbă.

– Nu, în general îi trosnesc bine întîi cu sinceritatea mea. Manipularea vine abia după aceea, cînd încerc să le pansez rănile provocate de mine și să-i determin să continue să-mi vorbească.

David își țuguie buzele, cîntărindu-i cuvintele, după care anunță:

– E admirabil să nu încerci să-i controlezi pe oameni. E un scrupul pe care nu cred că mi-l pot permite, dar e foarte nobil. Ca și cum ai bate pe cineva pe umăr, înainte de a-i sări la beregată. N-ai să mă vezi pe mine făcînd asta, mai adăugă el.

Susan pufni, amuzată, dar dezaprobatoare.

David păru tulburat de un gînd nou și reluă:

– Continui să cred că în planul nostru există o lacună. Nu cred că am rezolvat cum o luăm pe Dee în siguranță. Dacă vine în sala de așteptare împreună cu Jan, înseamnă că va avea un bilet ca și al lui – și asta înseamnă că el îi va ști destinația. Am putea să-i cumpărăm bilet și să-l lăsăm la aeroport să-l ia ea, dar el va fi alături de ea. Dacă știe unde merge, poate să o urmărească, dacă vrea. Îi aruncă o privire lui Susan. Mă întreb cîte avioane își vînd toate locurile la clasa întîi sau business pînă înainte de plecare? Bănuiesc că nu prea multe. Deci el poate să cumpere în ultimul minut un bilet pentru avionul ei și să pună din nou mîna pe ea. Așa că nu vom reuși să facem nimic, cu toate planurile noastre sofisticate.

Susan îl bătu blînd pe mînă.

– Ești așa un panicat; mai ai și puțină încredere! zise ea, părînd amuzată.

– Susan, e o treabă serioasă, replică el. Dar, imediat ce rosti cuvintele, știu că spusese ce nu trebuia.

Figura ei se înnoură.

– Știu că e serioasă, rosti ea cu o voce furioasă, iritată.

– Scuză-mă, scuză-mă, reluă el. Sigur că știi. Desigur!

Ea se calmă și cîteva secunde mai tîrziu reluă:

– Cred că șansele ca Jan să fi luat pașaportul lui Dee sînt destul de mici. Vreau să spun, de ce ar face-o? Așa că noi cumpărăm trei bilete pentru avionul nostru. Am să-mi pun o perucă neagră și am să mă machiez pentru a semăna cu Dee. Apoi intru și mă dau drept ea, cu toate bagajele ei. După care scap de perucă, îmi schimb hainele, aștept o jumătate de oră și mă așez la alt rînd, unde mă prezint drept eu însămi. Dacă a doua oară cineva mă recunoaște, pot să spun că sîntem gemene – compania aeriană nu are data nașterii lui Dee, nu-i așa? Dat fiind că *sîntem* surori, nu văd cum am putea să fim descoperite.

David se gîndea la cele spuse.

– Dar Jan cumpără și el bilet pentru Dee? întrebă el.

– Da, răspunse ea. Odată ce eu mi-am jucat rolul, tu lași pașaportul ei la informații – le spui că l-ai găsit – și, cînd sosește Dee, îl ridică – va spune că l-a pierdut. În acest fel Dee poate să fie înregistrată simultan pentru două destinații, iar Jan o va ști numai pe una din ele. Permisul de îmbarcare pentru primul avion îi va permite accesul în sala de așteptare, după care folosește cel de al doilea bilet după ce o despărțim de Jan.

Expresia lui David era tot gînditoare.

– Mă gîndesc la cel de al doilea bilet. Tu te prefaci că ești Dee pentru a te înregistra, dar apoi biletul rămîne la tine pînă în momentul îmbarcării. Biletul acela nu apare la controalele de securitate sau la controlul pașapoartelor. Așa că sare peste mai multe etape. O vor lăsa să urce în avion dacă biletul n-a trecut pe la toți?

Susan ridică din umeri.

– Nu cred că vor controla. Dar, chiar dacă o fac, de ce anume o pot acuza? Va fi Dee cea adevărată, cu pașaportul și biletul ei, gata să urce în avion. Pot să o suspecteze că s-a teleportat în sala de așteptare, dar cred că tot trebuie să o lase să urce în avion. Vor presupune că tipii de la controale au făcut o boacănă.

David dădea din cap, părînd aproape convins.

– Merge, nu? Și ce se întîmplă cu celălalt bilet, cel pe care îl cumpără Jan? Nu vor fi probleme dacă Dee nu apare la avionul respectiv?

– Deoarece nu va exista nici un bagaj în cală, pînă la urmă vor decola fără ea. Poate că vor fi intrigați, dacă fac vreo investigație, dar nu cred că își vor da seama vreodată ce s-a întîmplat. Nici un contrabandist sau terorist nu folosește un astfel de truc, deoarece nu rezolvă nimic. Cineva și-a rezervat bilete pentru două avioane și a folosit doar unul. Nu merită cine știe ce scandal.

– Da, admise David, ca și cum ar fi fost în sfîrșit convins. Da. Am înțeles. Îi adresă un zîmbet scurt. Deci, încotro vrei să zburăm?

Susan privi afară pe fereastra din dreptul ei la norii plini de apă ce măturau vîrfurile dealurilor, la aerul îmbibat de ceață, la burnița deasă ce îneca întreaga cîmpie verde.

– Undeva unde e cald, zise ea, apoi adăugă: și de unde există zboruri regulate spre SUA, ca s-o putem duce pe Dee acolo în siguranță.

Merseră în liniște cîteva minute, apoi Susan vorbi din nou, cu prudență:

– Ascultă, David, vreau să fac puțină practică.

David fu curios.

– Vrei să spui...?

Își aruncă ochii spre geanta ei pusă pe bancheta din spate, în care se aflau brățările și bentița de aur.

Susan dădu afirmativ din cap.

– Da. Apoi, fără a mai fi întrebată: Îmi dau seama că mergem cu 130 de kilometri la oră, că e plin de mașini pe șosea, deci sîntem niște indivizi oarecare. Dacă vreun inițiat mă depistează, ce ar putea să facă? Zburăm cu peste doi kilometri pe minut. Deci vom ieși din teritoriul lui chiar înainte de a-și da seama ce s-a întîmplat. În afară de asta, cine locuiește exact lîngă autostradă? Așa cum spuneam, nu-i văd pe tipii ăștia trăind în condiții precare.

David nu-i prea urmărea argumentele. Așteptă să se oprească, pentru a interveni:

– Chestia asta mă neliniștește. Te-ai tot jucat cu ea și la venire, apoi *și* la întoarcere. De ce e nevoie să o mai faci o dată, atît de curînd?

Susan îi studie expresia.

– Ce, nu cumva îți închipui că am devenit dependentă sau așa ceva?

David era ușor agitat.

– Nu știu dacă e ca un drog, dar am să-ți spun următoarele: nu cred că-ți face bine. Mi-ar plăcea să cred că există inițiați care luptă de partea îngerilor, dar, realist vorbind, mă îndoiesc. Dacă te iei după ceea ce ai citit, sînt un grup de psihopați, înnebuniți după putere. Se uită la ea. Nu-i așa?

Susan încuviință:

– Dar nu magia e ceea ce-i face astfel. Păru în defensivă cînd își dădu seama cît de penibil sunase. Chiar nu cred că magia e de vină, David, cred că așa sînt ei. Orice putere are acest efect. Cîți politicieni faimoși crezi tu că sînt oameni buni, animați doar de bune intenții? Orice fel de putere poate să corupă dacă o iubești suficient de mult. Eu însă n-o iubesc. Nu vreau deloc să posed genul acesta de putere.

David aproape o imploră:

– Atunci de ce vrei să te folosești de chestia asta iar? De ce nu lași obiectele alea în pace, dacă într-adevăr nu ți-au creat dependență?

Susan inspiră adînc și vorbi puțin mai calmă:

– Pentru că nu mai am timp să aștept. Jan are o sută de ani și eu mai am doar cîteva zile. Se răsuci spre el. Magia e singurul lucru de care dispunem și care l-ar putea încetini, l-ar deraia, l-ar surprinde. Cînd devine stăpînul acestei puteri, nimic din ceea ce ai învățat la cursurile tale de arte marțiale nu l-ar putea face nici măcar să se oprească pentru o clipă. Poate literalmente să te ucidă cu un gest al mîinii și să meargă mai departe. N-ar conta defel dacă ai fi înarmat cu un cuțit sau altă armă sau ai avea alături de tine o mînă de prieteni. Ar trece prin voi ca prin brînză. Ăsta e singurul lucru care ar putea să-l frîneze.

Un gînd neplăcut apăru în mintea lui David.

– Vrei să spui că ai să iei cu tine podoabele de aur la aeroport? Că l-ai înfrunta?

Chipul lui Susan rămase complet inexpresiv.

– Dacă nevoia o va cere, răspunse ea cu grijă. Nu am pus asta în plan. Dar, dacă lucrurile merg prost, voi avea nevoie de ceva cu care să-l înfrunt, pentru a cîștiga puțin timp.

– Adică, în timp ce eu și Dee vom pleca, tu îi vei ține piept?

Pe un ton neutru, Susan confirmă:

– Doar dacă va fi nevoie. În caz că totul merge prost. Am nevoie de ceva.

Cuvintele ei rămaseră parcă atîrnate în aer timp de un minut. Apoi Susan încercă să însenineze puțin atmosfera:

– Ce e cu gîndirea asta superficială? Dacă nu ai un plan de rezervă, înseamnă că n-ai nici un plan.

David făcu un efort să zîmbească, în ciuda expresiei lui posomorîte.

– Nu sînt deloc încîntat de asta, Susan.

– Nu, răspunse Susan răbdătoare, presupun că nu.

În loc să întindă mîna pentru a-și lua geanta, Susan rămase liniștită. Mai trecură cîteva minute. Cînd vorbi din nou, se scursese destul timp pentru ca atmosfera dintre ei să se fi schimbat.

– Ți se întîmplă să fii obsedat de o propoziție? întrebă ea distantă. Nu reușesc să-mi scot din cap o expresie.

David nu răspunse, întrebîndu-se dacă ea avea intenția să continue. Susan reluă:

– Tatăl meu avea un frate mai mare. Acum e mort. A fost în Europa în timpul războiului – cred că în Franța. Cînd eram copii, ne făcea vizite din cînd în cînd. Vocea lui Susan era visătoare, încărcată de amintiri: Avea el o expresie care pentru o vreme a fost pentru mine și Dee ca o lozincă. Ne spunea cu ce se mai ocupă, și uneori ne povestea chiar despre război, de obicei mici fapte inofensive. Apoi adăuga: „Sînt depășit și totuși funcționez". Parcă-l văd spunînd asta cu un rînjet pe figură. Dee și cu mine îl imitam, pentru că în felul acesta ni se părea că sîntem și noi oameni mari, era ca o glumă pe care nu o înțelegeam. Sînt depășit și totuși funcționez. Se scutură, încercînd să trivializeze ceea ce simțea, apoi continuă: A fost un moment cam sinistru, nu-i așa? Pentru o clipă evită privirea lui David.

În timp ce vorbea, el se uită la ea atent, acordîndu-i cît de mult putea din atenția pe care trebuia să o îndrepte asupra drumului. Ceva din povestea ei îl emoționase în mod clar. Ar fi dorit să-i spună și el ceva, așa că făcu un efort:

– Tu... zise el, după care încercă din nou: Tu ești chiar... Apoi schimbă tactica. Cînd mă gîndesc la tine...

Și apoi, în loc să rămînă serioși, începură amîndoi să rîdă. Susan spuse:

– E cît se poate de elocvent. Știi, o mulțime de bărbați au dificultăți în formularea sentimentelor, dar tu se pare că dispui de o abilitate uluitoare de a te exprima; presupun că o poți numi talent.

– Ha, ha, ha, rîse David batjocoritor. Nu e ușor. Nu există cuvinte obișnuite pentru ceea ce încerc eu să spun. Încă mai rîdea, părînd în același timp foarte conștient de sine însuși. Oricum, acum ai distrus totul cu ironiile tale. Aceasta a fost singura mea tentativă de a mă exprima. Probabil că de acum încolo voi rămîne blocat emoțional toată viața.

Susan își desfăcu centura de siguranță și se răsuci, astfel încît să poată ajunge la bancheta din spate. Își întinse degetele spre cureaua genții. Fu nevoită să se lipească de umărul lui, ceea ce o aduse suficient de aproape de el pentru a-i șopti la ureche:

– Cred că știu ce ai încercat să-mi spui. Apoi îi ciuguli cu dinții lobul urechii.

– Ei! rosti el mai mult surprins, decît de durere. Fii cuminte!

– Da, știu, repetă ea, apucînd geanta.

Apoi își încheie brățările la mîini și își puse bentița de aur pe cap. Își înfoie părul, pentru a o ascunde vederii oricui s-ar fi uitat pe geamul mașinii.

– Am vrut de mult să întreb: e aur obișnuit? o întrebă David.

– Da, răspunse ea. Și acum, liniște!

David își aruncă din cînd în cînd ochii spre ea, pentru a vedea ce face, dar, în afară de expresia de concentrare de pe fața ei și de ochii pe jumătate închiși, nu părea să se întîmple nimic.

Ca și prima dată, după cîteva minute de efort, o peliculă de transpirație îi acoperi pielea.

Deodată se auzi un scrîșnet de pneuri și Saab-ul derapă. Indicatorul turației țîșni în sus și mașina sălta înainte în

momentul în care David trase puternic de volan, încercînd să restabilească direcția. Un claxon urlă în spatele lor.

David se înroși brusc în timp ce privea în jur la celelalte automobile, căutînd cauza celor întîmplate.

– La naiba! îi scăpă tare lui Susan, apoi: Scuză-mă. Vai de mine, scuză-mă. Eu sînt de vină. M-am zăpăcit pentru o clipă.

– Ce?? o întrebă David, respirînd zgomotos și cu furie. Dumnezeule! Tu ai făcut asta?

Susan arăta jalnic, strîmbîndu-se de stînjenită ce era.

– Îmi pare tare rău. Gata, mă opresc. N-ai de ce să-ți faci griji. S-a terminat!

Timp de cîteva secunde David respiră adînc, așteptînd să se calmeze, mușcîndu-și buzele. Susan continuă sfioasă:

– Cream scuturi; e nevoie de practică. M-am jucat cu ploaia.

Acum că i se atrăsese atenția, David se uită la parbriz, observînd că pe el nu se vedea nici o picătură de ploaie și ascultînd scrîșnetul sec al ștergătoarelor de parbriz, deși ziua era cît se poate de umedă. Chiar în momentul cînd observa toate acestea, ploaia începu să bată din nou în parbriz.

– Probabil că am atins motorul cu unul dintre scuturi, rosti Susan. Sînt obosită.

Și într-adevăr chiar așa arăta. Respira greu și transpirația de pe obrajii ei părea rece. Pleoapele îi tremurau ușor.

– Nu-ți face probleme, zise David în sfîrșit. Doar că m-a luat prin surprindere. Sîntem încă întregi.

Nu părea prea entuziasmat, dar furia îi dispăruse.

Susan profită de ocazie pentru a aduce în discuție ceva. Vocea ei era foarte înceată.

– Cînd îl sunăm, făcu o pauză pentru a-i permite lui David să-și dea seama la cine se referă, ai putea s-o faci tu? întrebă ea aproape în șoaptă.

David fu prins ușor nepregătit.

– Hm, presupun că da, dacă așa vrei tu.

Susan dădu din cap.

– M-am gîndit mult și nu sînt sigură că pot să mă adun. Vocea ei era ușor ezitantă. Dacă nu mă gîndesc prin ce trece ea, cît de speriată trebuie să fie, atunci sînt oarecum... Răsuflă o clipă – emoția, nu efortul făcut, îi întrerupsese șirul cuvintelor. Atunci sînt oarecum în regulă, termină ea pînă la urmă, vocea devenindu-i din ce în ce mai stridentă pe măsură ce încerca tot mai insistent să-și oprească hohotele de plîns.

Dar, după ce termină de vorbit, suspină de cîteva ori.

– Desigur, zise David. Desigur. Voi face tot ce dorești, dar... făcu el o pauză. Așa voi face, dacă vrei tu, dar nu hotărî încă nimic. Ar fi mai bine, după cum te văd acum, ar fi mai bine dacă ai vorbi tu cu el. Apoi adăugă blînd: Așa n-ar suspecta nimic.

Ea îl privi printre lacrimi, cu o expresie îndurerată pe figură.

– Ești așa de calculat, zise ea, înghițindu-și lacrimile.

David nu răspunse, lăsînd-o să-și învingă durerea. Așa că aproape nici n-o auzi cînd zise:

– Ai dreptate. Am să-l sun eu.

CAPITOUL 32

MAI TÎRZIU ÎN ACEEAȘI ZI
LUNI, 28 APRILIE

Ajunseră la Londra după-amiază. Amîndoi arătau epuizați. Mai ales Susan. Totuși, amîndoi erau hotărîți că odihna mai poate aștepta – aveau cîteva treburi de pus la punct.

În primul rînd aveau nevoie de un loc unde să stea. Nici unul nu era convins că adresele lor obișnuite nu îi erau deja cunoscute lui Jan. Dacă știa unde stătea Dee sau, și mai rău, dacă o interogase chiar pe ea, însemna că putea deja să știe tot.

Optară pentru un hotel și David sugeră să stea la cel unde o cazase pe Dee, cel din care fusese răpită.

Era îngrozitor de scump, dar aveau nevoie să intre cumva în posesia lucrurilor ei, și era mult mai ușor dacă locuiau și ei în aceeași clădire.

În plus, explică David, trebuia să accepte că viața lui e pe cale să se schimbe. Economisise bani pentru a călători și avea puși deoparte mai mulți decît îi erau de fapt necesari, deci puteau să se folosească de aceste economii. Pentru că, de fapt, chiar asta făcea, călătorea, cu toate că nu în felul în care își imaginase.

David se înregistră la recepție, solicitînd o cameră dublă – nici nu se mai puse problema unor camere separate de data aceasta. Susan ședea pe unul dintre fotoliile din holul hotelului, citind un ziar, în timp ce David închiria camera. Se afla la o oarecare distanță, purtîndu-se ca o femeie singură.

Imediat ce el plecă de la recepție, puse ziarul jos și se îndreptă într-acolo.

– Scuzați-mă. Numele meu e Dee Milton. Mi-e teamă că mi-am pierdut cheia camerei, i se adresă ea funcționarului, exagerîndu-și accentul american.

– În ce cameră ați fost, doamnă? o întrebă acesta.

Trecînd peste întrebare, Susan continuă:

– Am venit din New York și sînt încă sub influența diferenței de fus orar. De-abia pot să mă țin pe picioare. Apoi arătă spre computerul lui. Numele meu este M-I-L-T-O-N Dorothy, dar mi se spune Dee.

Recepționerul tastă o clipă pe computer, apoi întrebă:

– Aveți vreo legitimație, doamnă Milton?

– Sigur că am, dar totul se află în camera mea, zise ea, zîmbind dulce. Pot să vă dau adresa de acasă, sau numărul de telefon, sau ceva de genul ăsta.

– Da, e în regulă, zise omul.

Susan dădu datele lui Dee.

– Cred că mi-am încuiat cheile înăuntru, mai zise ea. Dacă m-ați putea ajuta să intru, probabil că asta e tot.

Recepționerul îi adresă un zîmbet profesional și-i făcu semn unui tînăr valet. După care îi șopti ceva la ureche. Tînărul ieși din spatele biroului și îi spuse lui Susan:

– Dacă sînteți drăguță să mă urmați, rezolvăm totul. Și o conduse spre lifturi.

Susan începu să flecărească, în timp ce tînărul zîmbea politicos:

– Desigur, cînd sînt acasă, în mod normal nu mă ating de alcool la prînz. Cred totuși că a fost vorba de efectul diferenței de fus orar – te dă peste cap. Ai fost vreodată în această situație?

– Nu, doamnă, răspunse acesta.

Cînd coborîră din ascensor, ea privi în jur, prefăcîndu-se încă o dată dezorientată. Așa că-i permise lui să o conducă spre cameră.

Peste un minut, Susan stătea în mijlocul camerei 319. Valetul rămăsese lîngă uşă. Pe una dintre noptiere Susan localiză rapid o punguţă de hîrtie în care se afla o cheie de plastic ca o carte de credit. În mod evident conţinuse iniţial două.

– Iată-le, zise ea, întorcîndu-se şi ridicînd cheile. Mulţumesc foarte mult.

– Cu plăcere, doamnă. Şedere plăcută, zise el, retrăgîndu-se spre coridor şi închizînd uşa.

Susan aruncă o privire rapidă prin cameră. Erau puţine lucruri interesante de văzut; în mod clar, de cînd fusese folosită ultima oară, menajera făcuse curăţenie. Era, de asemenea, clar pe care din cele două paturi duble dormise Dee.

Susan ridică receptorul, formă zero şi ceru să i se facă legătura cu camera lui David Braun. Pronunţă numele literă cu literă. O clipă mai tîrziu se auzi sunînd.

La al doilea ţîrîit, David răspunse.

Şi Susan îi comunică:

– Sînt în camera 319. Nu vii pînă aici?

– Într-un minut, răspunse el, închizînd.

Şi cîteva secunde mai tîrziu bătea la uşă.

Amîndoi începură să cerceteze comodele şi să deschidă uşile glisante ale dulapurilor. Susan aprinse lumina în baie şi se uită în jur.

– Nu lipsesc prea multe, zise ea. Chiar şi geanta ei de umăr e aici. Se pare că a plecat doar cu telefonul şi portvizitul, şi poate cu o haină.

Petrecură cîteva minute împachetînd lucrurile lui Dee, punîndu-i hainele în valiză şi în sacii pentru îmbrăcăminte. Pe un birou de corespondenţă, Susan găsi o vedere scrisă pe jumătate cu cuvintele „Dragă mămico şi tăticule" în partea de sus şi în rest nimic altceva. Ezitînd, Susan aruncă ilustrata în coşul de hîrtii.

Cărară bagajele două etaje mai sus, în propria cameră, aproape aidoma cu a lui Dee. Punînd jos genţile, David

începu să umble încoace-și-ncolo, în mod evident frămîntat de gînduri.

Susan se așeză pe patul cel mai îndepărtat. Răscolea prin geanta de umăr a lui Dee.

– Avem cel puțin pașaportul ei, zise ea. Din păcate, al meu e la Cambridge.

David arăta ca și cum ar fi fost gata să bombăne la aflarea noutății, dar n-o făcu. Spuse în schimb:

– Presupun că în acest caz avem de făcut cîteva drumuri. Em am nevoie să-mi iau cîte ceva din apartament. Poate cel mai bine ar fi să facem toate astea mîine-dimineață, înainte de a se trezi cineva. Putem să prindem puțin somn și să plecăm înainte să se aglomereze.

– Mda. Deși nu știm dacă Jan are complici și dacă există cineva care supraveghează locurile pe unde am putea trece, spuse Susan.

– Pînă acum și-a rezolvat singur treburile lui murdare. Dacă voia să ceară întăriri, cred că ar fi făcut-o deja. Și nu mai are nevoie să ne întindă nici o cursă; o are pe Dee, comentă David.

– Chiar și așa...

El îi completă fraza:

– Chiar și așa, va trebui să fim atenți. Mîine-dimineață devreme este cel mai potrivit moment pentru plecare. Nimeni nu e cu adevărat treaz la ora patru dimineața.

– În mod sigur nu eu, fu de acord Susan. A, și mai e ceva! Trebuie să trecem și pe la casa profesorului, în centru.

De data aceasta, David bombăni:

– Desigur. De ce nu și pe la ferma părinților tăi din Idaho?

– Nu e decît o casă și se află în New Mexico. Și cred că deocamdată putem să ne descurcăm și fără rochia mea de la balul absolvenților și anuarul din clasa a douăsprezecea, zise ea sarcastic.

David dădu din cap.

– O, asta e foarte bine.

În ciuda faptului că glumeau, în cameră tensiunea era în creştere. Venise vremea să ia legătura cu Jan şi certitudinea că se apropia momentul decisiv începuse să-i afecteze. Nici unul din ei nu părea pregătit să abordeze subiectul.

David se aşeză la biroul de corespondenţă.

– Ar trebui să sun la serviciu, zise el. Trebuie să le spun... ceva.

– Spune-le că te-ai îndrăgostit, zise Susan, aruncîndu-se pe pat cu faţa în jos.

El se prefăcu că studiază în mod serios problema.

– Presupun că nu e *prea* departe de adevăr.

Înainte ca Susan să poată răspunde, David apucă telefonul şi începu să formeze numărul. Apoi i se adresă, pe un ton oficial:

– Cred că e bună ideea de a strecura ceva adevărat în ceea ce le voi spune. Îmi va fi mai uşor să continui povestea mai tîrziu. Ţinea telefonul fixat sub bărbie şi-l asculta sunînd. Apoi adăugă enigmatic: Cred că eşti pe cale să fii promovată.

Chiar atunci i se răspunse la telefon şi David îl ceru pe Reg Cottrell. Cînd fu pus în legătură cu acesta, începu prin a-i spune că o vreme nu va mai veni la birou. Apoi întrebă cum mai merg treburile. După felul cum se desfăşura conversaţia, reieşi clar că reputaţia lui crescuse foarte mult în cadrul firmei. O salvase de la faliment, recuperînd proprietatea lui Dass, în ciuda riscului considerabil la care se expusese. Fusese apreciat şi faptul că îi sfătuise pe asociaţi să anuleze contul lui Dass cît mai repede posibil. Sugestiile lui David avuseseră ca rezultat o serie de schimbări imediate – schimbări ce urmau să reducă mult responsabilitatea firmei în cazul în care urmaşii lui Dass găseau vreun motiv pentru a ridica pretenţii.

Reg îl asigură că o absenţă din motive extraordinare nu ridică nici o problemă pentru cineva cu o reputaţie atît de bună ca a lui.

– E vorba de familia logodnicei mele, explică David. În pat, Susan se burzului. E un fel de criză familială și vreau realmente să le fiu de ajutor. Ea e americancă și probabil va trebui să mergem pînă acolo. David rămase tăcut, în timp ce Reg răspundea. Susan stătea pe pat, privindu-l. David reluă: N-am spus prea multor persoane. N-am stabilit încă o dată.

Reg vorbi iar, la care David răspunse:

– E foarte amabil din partea ta, Reg. Te rog transmite mulțumirile mele și celorlalți asociați pentru că au fost atît de înțelegători.

O altă pauză, în timpul căreia vorbi Reg. Apoi David:

– Să știi că, în mod categoric, asta îmi ușurează foarte mult situația. Deci, te sun cam în două săptămîni, să-ți spun cum merg treburile. Încă o dată, mulțumesc!

Puse receptorul în furcă și, întorcîndu-se spre Susan, i se adresă:

– Ehei! Se gîndesc să mă facă asociat. Reg chiar a insistat să-mi iau cîteva zile libere. Se pare că *amîndoi* am fost promovați.

Susan coborî din pat și se apropie de birou. Apoi se așeză pe genunchii lui David, înconjurîndu-i gîtul cu brațele, și își luă accentul ei de frumusețe sudică, sacadat:

– Și ce spui de micuța ta lo-god-ni-că? psalmodie ea cele patru silabe.

David păru o clipă stînjenit, dar o înconjură la rîndul lui cu brațele și rosti:

– M-am gîndit că, dacă le spun că de-abia ne-am întîlnit, pribegia mea în jurul lumii alături de tine ar putea să pară ciudată. Așa e mai ușor, dacă se va dovedi necesar să vorbești direct cu ei, din vreun motiv.

Ea își frecă nasul de ceafa lui.

– Și asta fără cerere în căsătorie? Fără să-mi faci curte? Fără *inel?* întrebă ea, tachinîndu-l.

– Am să-ți spun ceva, răspunse David. Dacă peste o lună mai sîntem încă în viață, vei căpăta tot ceea ce-ți dorești – inclusiv inele.

Susan alunecă jos de pe genunchii lui, ușor îmbufnată.

– Nu mai ești nostim deloc, zise ea de-a dreptul supărată.

– Am spus că vei putea avea tot ce-ți dorești; ce nu-ți convine? întrebă el.

– Îmi plăcea mai mult cînd puteam să te tachinez. Trebuia să te fîțîi pe scaun și să roșești. Erai nostim, insistă ea.

La care el răspunse:

– Susan, cred că am depășit acest moment. Dacă te gîndești la toate cele prin care am trecut și la tot ce încă se întîmplă, nu poți să te aștepți să mă mai atingă tachinările tale.

– O, foarte bine, oftă ea. Atunci va trebui să mă gîndesc la un nou joc. După care se îndreptă spre baie. Am trecut prin multe împreună, acceptă ea. Și, chiar înainte de a dispărea pe ușă, continuă gînditoare: Crezi că vom ajunge să facem și sex vreodată?

Deși în mod cert nu putea să-l vadă din baie, vocea ei străbătu prin ușa întredeschisă ajungînd pînă la el.

– Ai văzut? Încă mai poți să te simți jenat, pînă la urmă, îi strigă ea.

Cînd ieși din baie, amîndoi rîdeau, dar asta nu dură prea mult. Sosise vremea să-l sune pe Jan și orice încercare de a glumi suna fals.

Pe măsură ce se apropia momentul, entuziasmul lui Susan scădea. Inima ei ușoară fusese doar o fațadă frivolă, atîta timp cît nimic nu-i amintea de Dee și de ceea ce putea să pățească.

Incapabilă să-și mai scoată din minte acest gînd, încercă să-l întrebe pe David în ce stare crede el că le va fi înapoiată Dee – dar nu reuși decît să se lupte cu cuvintele. Nu era în stare să formuleze întrebarea în nici un fel suportabil.

Dar, din ceea ce putu să articuleze, David ghici unde voia să ajungă, așa că își spuse părerea. La ora aceea, să-i facă rău lui Dee nu i-ar fi de nici un folos lui Jan. De fapt, avînd în vedere necesitatea de a se mișca liber împreună cu ea, cu cît era mai puțin suferindă, cu atît mai bine. Avea rost ca Jan să-i facă ceva rău doar dacă ar fi simțit că ei nu colaborau total. Însă, cum planul lor era să pară că i se supun, a-i face rău lui Dee n-ar fi dus decît la periclitarea acestei colaborări.

Susan nu era pe deplin convinsă, dar în mod evident cuvintele lui o ajutară. Timp de cîteva minute își adună gîndurile, apoi luă în mînă mobilul și formă numărul.

– Alo? răspunse vocea stilată de la celălalt capăt al firului. Cu cine am plăcerea să vorbesc?

– Sora lui Dee la telefon, răspunse Susan tăios.

Vocea lui suna diafană și teatrală cînd răspunse:

– A, domnișoara Milton cea mare. Dar atît de tîrziu! Te-ai ascuns bine dacă abia acum mi-ai primit mesajul. Mă întreb încotro te-ai grăbit așa. Tocmai începusem să cred că va trebui să măresc miza.

– Ce i-ai făcut lui Dee? întrebă Susan. Vreau să vorbesc cu ea.

Vocea lui Jan păru mai puțin prietenoasă cînd răspunse:

– Ei bine, vom ajunge acolo imediat. Sînt sigur că te-ai uitat destul la televizor ca să ai o vagă idee despre ce se poate întîmpla. Întîi cădem de acord, apoi vei vorbi cu sora ta și terminăm cu cîteva amenințări deșarte despre ce-mi vei face dacă îndrăznesc să mă ating de ea. Da? Susan nu răspunse, iar Jan continuă: Acord tacit, bănuiesc. Foarte bine. Iată prima întrebare pentru tine: ești pregătită să-mi dai documentele pe care le vreau?

Susan ezită un moment, apoi răspunse:

– În anumite condiții.

– Ei poftim! o apostrofă el. Am ajuns să ne tocmim. Da sau nu? Sînt sigur că Dorothy speră că vei spune ceea ce trebuie.

– Da, răspunse Susan cu buzele strînse.

– Eşti sigură? Splendid. Dorothy pare uşurată. Acum, ai un pix? Am să-ţi spun ce va trebui să faci.

– Nu, răspunse ferm Susan.

– Poftim? Nu, n-ai un pix? întrebă Jan.

– Nu. Nu vreau să-mi expui planul tău. Nu am încredere în tine, răspunse Susan.

Jan păru că se gîndeşte la cele afirmate.

– Presupun că încrederea este o pasăre rară. S-o întrebăm pe Dorothy ce crede ea că ar trebui să faci?

Susan îşi contractă gîtul şi-şi muşcă buzele:

– Ascultă, te rog, ce vreau să-ţi spun.

Interveni o pauză, apoi Jan răspunse:

– În regulă. Dă-i drumul.

– Nu eşti un prost. Dacă îţi dau colecţia, n-ai nici un motiv să mă laşi pe mine sau pe Dee să plecăm nevătămate. Ai reuşit să scapi şi de poliţie, cînd te-au arestat. Trebuie să ne întîlnim undeva unde nu vei putea să ne faci nici un rău, după care va trebui să fii de acord să părăseşti ţara, imediat.

– Aşa... răspunse Jan. Dar ai cumva de ales? Dorothy e aici, o creatură cît se poate de fragilă. Gîndeşte-te ce aş putea să-i fac dacă nu mă ajuţi. Doar gîndeşte-te. Vorbea ca şi cum avea de gînd să-i facă ceva chiar în acea clipă.

Susan era înnebunită.

– Nu, te rog, nu! Nu-i face nimic. Ascultă-mă doar un minut. Pentru că Jan nu răspunse, Susan continuă: Vrei să te cred că ne vei da drumul cînd vei avea ceea ce vrei, dar acum îmi spui ce uşor ţi-ar fi să-i faci rău surorii mele. Trebuie să-mi dai un motiv să te cred că n-ai să ne ucizi pur şi simplu pe amîndouă. Dacă nu, nu-mi dai posibilitatea de a o salva, îmi oferi doar ocazia de a muri alături de ea, şopti Susan, încercînd să nu izbucnească în plîns.

Din nou Jan nu scoase nici o vorbă, dar era încă pe fir. Aşa că Susan continuă:

– Dacă eşti de acord să nu-i faci nimic, să ne întîlnim undeva unde putem să fim în siguranţă şi să părăseşti ţara

imediat ce obții ceea ce vrei, atunci am să-ți aduc colecția. Dar nu-mi cere să mă sinucid, dacă nici măcar n-ar ajuta-o pe Dee.

Jan interveni:

– Spune-mi ce propui. Părea furios și periculos.

Susan răspunse răbdătoare:

– Ne întîlnim într-un aeroport – în sala de așteptare. Vii fără bagaje de mînă și eu te voi urmări trecînd printre detectoarele de metal. Nici o șmecherie, nici o armă! Acesta fusese unul dintre lucrurile asupra cărora Susan și David căzuseră de acord. Susan urma să nu dea nici un semn că ar crede în magie. Și să nu-l pomenească pe David. Astfel încît continuă: Voi tipări colecția și o voi avea la îndemînă. Dacă încerci să mi-o iei cu forța, sau dacă nu o aduci pe Dee, o voi distruge. Voi folosi hîrtie solubilă în apă, așa că va trebui să fii cu mare băgare de seamă cum o mînuiești.

– Mai departe, zise Jan părînd încîntat, aproape vesel.

– După ce facem schimbul, o voi lua pe Dee cu mine și ne vom urca într-un avion. Tu te vei urca în al tău și nu te vei întoarce; ne lași în pace să ne vedem de viețile noastre. Făcu o pauză de o clipă. Va trebui să-i cumperi lui Dee un bilet și vei avea nevoie de pașaportul ei, pe care am să-l las la biroul de informații.

– Foarte bine, rîse Jan pe înfundate. Îmi permiți să-ți sugerez ceva? Îți înțeleg punctul de vedere: dacă vreau să-ți riști capul, atunci trebuie să te asigur cumva de buna mea credință. Îți dau cuvîntul meu că tot ce vreau este colecția, dar îmi dau seama că asta nu te convinge. Jan își drese glasul. Atunci, de ce să nu-ți ușurez altfel situația? Voi sta cu desăvîrșire deoparte. Îți voi trimite pe cineva inofensiv, micuța mea prietenă Sati. Are cam nouăsprezece ani și e subțire ca un băț. Îi vine lui Dorothy pînă la umăr. Am să-i spun să se îmbrace cu ceva sub care să nu poată fi ascunsă nici o armă.

Susan rămase fără cuvinte, așa că Jan continuă:

– Voi pleca din țară. Asta se potrivește foarte bine cu planurile mele, dar micuța Sati cred că trebuie să rămînă aici. Ce ar fi ca și voi, și ea să vă îmbarcați pe curse interne? E mai ușor pentru amîndouă să ajungeți acasă; tu poți lua un tren, dacă nu vrei să zbori, și înseamnă că scăpăm de tevatura cu pașapoartele. Ea va zbura mai departe, să zicem pînă la Aberdeen, iar tu poți să faci o călătorie mai scurtă. Ți-ar conveni? Cum se potrivește asta cu planurile tale?

– Hm... Susan nu era prea sigură. Presupun că merge, continuă apoi, sceptică.

– Răspunde tuturor pretențiilor tale, ba e chiar mai mult. Eu am cîteva treburi de rezolvat mîine. Tuși și-și drese din nou glasul. Dar miercuri vom avea timp să aranjăm totul.

– Deci tu nici nu vei fi pe acolo? întrebă Susan.

– Pe nicăieri prin apropiere. Ești liberă să distrugi colecția dacă vei ajunge să crezi altceva, dar nu voi fi pe aproape. Îți promit. E bine?

Susan mai ezită cîteva secunde, apoi răspunse simplu:

– Da.

– Ei bine, să spunem atunci terminalul de nord al aeroportului Gatwick, ora 14? Și acum bănuiesc că vrei să vorbești puțin cu sora ta. Nu te alarma, dar am considerat că e mai bine pentru toți dacă își va aduce aminte de cît mai puține lucruri din această aventură. De aceea, cînd vei vorbi cu ea, vei putea să-ți dai seama că a luat ceva diazepam. Sînt convins că n-ai fi preferat să fie îngrozită.

Interveni o pauză, apoi se auzi vocea lui Dee:

– Bună!

Părea ametită.

Susan își duse mîna la gură:

– Dee, sînt eu, Susan. Nu-ți fie teamă de nimic, vom avea grijă de tot.

– Susie? Ești chiar tu? întrebă Dee, bolborosind.

– Dee, sînt eu, Susan. Dee, totul e în ordine? Te simți bine?

– O, da, răspunse Dee. Părea confuză. Poate puțin somnoroasă.

Aici interveni Jan:

– Dă-mi de știre dacă te mai pot ajuta cu ceva. După care închise.

Susan puse telefonul jos și se întoarse spre David, cu ochii strălucind de lacrimi.

– Cred că Dee e bine și că o să ne-o dea înapoi.

David se aplecă spre ea și o îmbrățișă. Rămaseră așa, nemișcați, multă vreme.

CAPITOLUL 33

DOUĂ ZILE MAI TÎRZIU
MIERCURI, 30 APRILIE

Un perete de sticlă despărțea magazinele și băncile din sala de așteptare de zona de control. Susan și David stăteau privind prin geam cele trei rînduri de oameni ce se tîrau spre ei – fiecare trecînd printr-una dintre porțile cu detectori de metal. Lîngă fiecare poartă se afla un aparat radiografic.

Femeia la care se uita Susan se întoarse spre un prieten, dezvăluindu-și astfel pentru prima oară trăsăturile. Cînd reveni la poziția inițială, rîdea. Nu era Dee.

– Știi ce-mi place mie la dentist? întrebă David.

Pentru moment Susan se întoarse pentru a-l privi, recunoscătoare că intenționa astfel să-i distragă atenția, dar destul de sceptică apropo de remarcă.

– Îți place să mergi la dentist? întrebă la rîndul ei.

– De cînd ești în Anglia? E o mostră de sarcasm. Urăsc să merg la dentist. Își ridică umerii, mimînd o postură de tip dur, și continuă: După cum îți poți imagina, nu-mi pasă prea mult de durere, dar mă deranjează sentimentul acela de neputință. Deloc plăcut! În orice caz, ceea ce mă amuză întotdeauna este momentul cînd se fac radiografiile dentare și toată lumea o ia la goană din cabinet. Adică pentru mine nu e deloc periculos, dar ei se risipesc ca iepurii, adăugă el, nefiind prea sigur dacă să zîmbească sau nu.

Ochii lui Susan treceau de la o persoană la alta, scrutînd mulțimea care intra în zona de control. Se opri doar o clipă, gîndindu-se la cuvintele lui David, și zise:

– Cred că e vorba de faptul că tu îți faci radiografie doar de două ori pe an, pe cînd ei sînt radiați și de douăzeci de ori pe zi.

– Așa e, răspunse David alene. Deci cum crezi tu că se simt tipii ăștia? arătă David spre cel mai apropiat operator de la aparatul radiografic. Stau toată ziua la 20 de centimetri de o sursă de raze ce funcționează permanent, suficient de puternică pentru a scana tot interiorul unei valize metalice.

Susan răsuflă cu zgomot, dar nu răspunse. O clipă mai tîrziu spuse:

– Iat-o.

David verifica un alt rînd de oameni. Urmări privirea lui Susan și descoperi o fată înaltă și slabă, cu părul șaten închis, care intra tocmai atunci în zona de control: Dee. Purta un pulover negru de mohair și jeanși albi, care arătau de la distanță murdari. Părea nesigură pe picioare și mergea agățată de brațul unei fete cu un cap mai scundă decît ea.

Fata avea pielea măslinie și părul negru. Trăsăturile ei păreau indiene, dar veșmintele nu. Era îmbrăcată cu pantaloni purpurii foarte strîmți, dintr-o țesătură subțire, cizme argintii și un tricou roz mulat pe corp, prea mic chiar și pentru trupul ei subțire. Tricoul avea inscripționat pe piept cuvîntul „Babe", cu litere sclipitoare argintii. Era o costumație de petrecere, ieftină, dar veselă, purtată de o fată destul de tînără și de atrăgătoare pentru a o face să pară haioasă, atîta că arăta complet nepotrivită cu locul, în special pentru că era în contrast total cu expresia feței ei. Cearcănele negre de sub ochi sugerau orice, numai nu o viață ușoară. Avea aspectul unei persoane aproape bolnave de atîtea griji.

În timp ce le priveau, asiatica o împinse pe Dee înainte, aducînd-o cu cîțiva pași mai aproape de aparatul radiografic.

În ciuda aspectului neîngrijit și somnambulic, Dee arăta totuși mult mai sănătoasă decît fata care o ținea de braț.

David se întrebă cu glas tare:

– Nu pare să fie o inițiată, nu-i așa?

Susan era surprinsă la rîndul ei.

– Mai mult narcomană decît inițiată, aș spune eu. Îmi amintește de unele dintre fetele pe care le vedeam la centrul unde am făcut muncă voluntară. Arată mai mult ca o femeie de stradă, și nu una de succes.

David se simțea puțin dezgustat privind-o pe fata care o trăgea pe Dee spre ei. Vocea îi era lipsită de umor cînd zise:

– Îmi dau seama ce a vrut el să spună, că nu va ascunde nici o armă.

– Ei bine, răspunse Susan, va trebui totuși să fim atenți. Vom aștepta pînă vor trece printre detectoarele de metal și apoi ne vom retrage puțin.

Dee, și imediat după ea cea care o ținea, trecură pe sub poarta cu detectorul de metal fără să declanșeze alarma. Nu aveau bagaje de mînă, în afară de telefoanele mobile și mica geantă a lui Dee.

– Probabil că n-ar trebui să riscăm să ne vadă împreună, i se adresă Susan lui David.

Acesta dădu din cap și se depărtă, rămînînd lîngă unul dintre telefoanele publice din sală. Ridică receptorul și începu să mormăie cuvinte fără șir, ca și cum ar fi purtat o conversație. Privirea din coada ochiului i se muta de la Susan la cele două fete care se apropiau de ea.

Susan ținea într-o mînă geanta ei sport și în cealaltă o sticlă de apă minerală fără dop. În interiorul genții, prin foliile transparente, era vizibil un teanc de hîrtii albe, tipărite pe o imprimantă laser. Susan stătea nemișcată în picioare, în mijlocul sălii de așteptare, cam în calea celor care ieșeau din zona de securitate.

Dee o descoperi ușor și reacționă zîmbindu-i obosit, dar mișcîndu-se încet, ca și cum era prea beată pentru a-și da

seama de ceea ce se întîmplă. Fața lui Susan era o mască rigidă.

– Tu trebuie să fii Sati, i se adresă ea asiaticei.

Figura încordată a fetei se zbîrci de dezgust la auzul vorbelor lui Susan.

– Nu. Sînt Priya. Dar așa îmi spune el. E un fel de glumă, răspunse ea aproape scuipînd cuvintele, în jargonul ei londonez.

Susan o privi pe Dee, apoi se uită la fată.

– Nu i-ai făcut nimic rău? o întrebă ea.

– N-am făcut rău nimănui, răspunse asiatica, oftînd adînc – un sunet involuntar, de care nu păru conștientă.

– Nu lucrezi pentru Jan? mai întrebă Susan, curioasă.

Fata schiță un surîs lipsit de veselie.

– Ai niște hîrtii pe care trebuie să mi le dai. Nu plec fără ele.

Susan era nesigură. Începuse să fie îngrijorată pentru fată, și asta se simți în cuvintele ei:

– Te-a amenințat?

– Tu ce crezi? rosti aceasta cu furie, ca și cum cuvintele îi epuizau și bruma de energie pe care o mai avea. Apoi întinse mîna.

Susan o privi o clipă nedumerită, de parcă i se ceruse să dea mîna cu ea, apoi realiză sensul gestului și puse punga de plastic în mîna întinsă.

Apucînd-o, fata îi dădu lui Dee un mic ghiont în direcția lui Susan. Dee făcu cîțiva pași și-i căzu lui Susan în brațe.

Printre dinții încleștați, Priya zise:

– Sper că sora ta e în regulă. Apoi se întoarse și plecă, înainte ca Susan să poată să mai spună ceva.

După ce Priya dispăru, David se apropie de ele și o ajută pe Dee, conducînd-o spre unul dintre scaunele din apropiere. Apoi zise:

– Se pare că nimeni nu ne-a supravegheat. Nu era decît fata.

Apoi rămaseră împreună șezînd, în timp ce Susan o mîngîia pe Dee pe păr. Capul ei i se odihnea pe umăr, cu pleoapele căzute.

– Fata aia părea să fie o victimă ca și noi. Dumnezeu știe cu ce o are la mînă, rosti Susan.

David o privi pe Dee, observîndu-i trăsăturile vlăguite și hainele murdare.

– Cum se simte? întrebă el.

Susan îi ridică capul și o privi în ochi. Dee îi zîmbi strîmb.

– Drogată pînă peste urechi, dar nu pare să aibă nici măcar o zgîrietură. Dacă i-a dat doar diazepam, efectul va dispărea în cîteva ore.

Susan o înconjură cu brațele, strîngînd-o cu recunoștință și legănînd-o ușor. Dee nu opuse nici o rezistență.

După cîteva clipe, Susan vorbi din nou:

– Ajută-mă să o conduc spre ieșire.

Figura ei demonstra că deocamdată prefera să nu se simtă ușurată. Trăsăturile îi erau la fel de încordate cum fuseseră și pînă atunci.

O oră și jumătate mai tîrziu, se aflau în aer. Dee stătea pe locul de lîngă hublou, încă somnoroasă și incapabilă să vorbească, dar nu atît de apatică și ameţită cum fusese. Susan ședea pe locul din mijloc, iar David pe cel de lîngă culoar.

Imediat ce avertizorul de fixare a centurilor de siguranță se stinse, Susan se întoarse spre David și zise:

– Ce mi-a scăpat? Am reușit? S-a sfîrșit?

– Ți-ai ținut respirația de vreo două ore, nu-i așa? întrebă la rîndul lui David.

Ea îi oferi un surîs nervos.

– Mda! fu ea de acord.

– Ei bine, reluă el, se pare că eu, tu și Dee sîntem întregi. Totul pare să ne dea speranțe, aș zice.

– Crezi că pot să răsuflu ușurată? întrebă ea.

David se aplecă spre ea și o prinse de mînă, dînd afirmativ din cap.

– Mulțumesc, continuă ea. Vreau să știi că sînt conștientă că nu ți-a fost ușor să mă lași pe mine să plănuiesc totul și tu doar să-mi urmezi indicațiile și apreciez în mod sincer faptul că ai făcut-o, cu toate că nu ți-a fost ușor.

David ascultă atent micul ei discurs.

– Te-ai gîndit la toate și ai întocmit un plan grozav, zise David pe post de explicație. *Cel puțin* la fel de bun ca orice aș fi conceput eu... Ezită.

– Ce e? întrebă ea zîmbind, încurajîndu-l să continue.

– Nimic, doar că speram că am putea să discutăm despre asta, răspunse el.

– Despre ce anume? Nu am nimic de spus în afară de „mulțumesc".

David rosti prudent:

– Vreau să spun, de ce a fost... o problemă, în primul rînd. Știi, problema încrederii. Făcu o pauză. Îmi dau seama că nu e cel mai bun moment, dar nu e nici un moment rău, și eu simt nevoia să discut despre asta mai degrabă mai curînd decît mai tîrziu.

Susan arăta stingherită, dar nu încercă să-l oprească. El inspiră adînc și continuă:

– Susan, pot să văd că ai unele sentimente pentru mine, indiferent ce spui tu. Iar eu, hmm, ei bine, sper că ți-ai dat seama ce simt pentru tine, cît de mult țin la tine. Zîmbi: Am vrut doar... să lămurim toate astea... ce ne împiedică – ce nu e în regulă în relația noastră. În fine, atinse motivul principal: Sper că ai ajuns în punctul în care să-ți dai seama că poți avea încredere în mine.

Susan părea jenată și se fîțîia în fotoliu, alegîndu-și vorbele cu atenție.

– Nu e chiar așa de simplu, spuse ea.

– Sigur. Bine, acceptă el. Tocmai de aceea vreau să vorbesc cu tine.

– Chiar vrei să vorbim? întrebă ea fără mînie; părea totuşi să sune ca şi cum spera că el va răspunde „nu".

Însă David rosti încet:

– Nu crezi că am făcut destul, că ţi-am arătat că sînt suficient de pregătit să risc, ca să merit să ştiu? Vorbise blînd, dar provocarea din cuvintele lui era evidentă.

– În regulă. Dacă tu eşti sigur că vrei să avem această discuţie... Susan încerca să se adune, în mod evident fără plăcere, dar făcînd eforturi să vorbească înainte ca hotărîrea să îi slăbească. Problema nu e atît dacă eu am încredere în tine sau nu; problema e că tu n-ai încredere în mine – cel puţin nu în singurul fel în care am eu nevoie s-o faci. Vocea îi deveni mai blîndă: Dar nu-ţi fac o vină din asta: e felul tău de a fi. Dar, de cînd te-am întîlnit, pentru mine a fost clar în ce fel gîndeşti. Nu e în firea ta să laşi pe cineva să-ţi spună cum să iei o hotărîre – să-l laşi să afle ce se petrece realmente în mintea ta. Ai putea s-o faci dacă încerci, dar pentru tine este un efort şi, de fiecare dată cînd eşti sub presiune, te întorci la ceea ce ştii; gîndeşti şi acţionezi de unul singur – eşti atent la nevoile celorlalţi, dar fără să-i consulţi în prealabil. Susan îşi puse mîna pe braţul lui. Este clar că nu te critic, îţi dai seama? Este felul tău de a fi. Tot aşa cum şi eu am felul meu de a fi, pe care nu-l pot schimba. Fac pariu că sînt sute de fete cărora le-ar plăcea să le porţi de grijă, să iei asupra ta sarcinile lor, dar eu nu sînt una dintre ele. Nu pot fi.

David încercă să răspundă:

– Eu nu... nu am vrut realmente... Dar nu-şi putu termina fraza.

Aşa că Susan continuă:

– Iată de ce m-am înfuriat aşa tare de fiecare dată cînd te-ai repezit înainte de unul singur, fără să-mi spui şi mie. Adică da, ai acţionat destul de iresponsabil de cîteva ori, dar ceea ce m-a deranjat a fost faptul că m-am lovit constant de numai două alternative, ambele neplăcute: ori mă lăsam dusă de tine, ori te alungam de lîngă mine. Ceea ce n-am putut să obţin – şi de asta aveam nevoie – a fost un parteneriat

echitabil. N-am nevoie să fiu salvată, dacă asta înseamnă să cedez, să renunț la mine însămi. Asta a făcut mama – și n-a mers. L-a lăsat pe tata să ia conducerea și asta a făcut-o nefericită. Era singurul mod de a rămîne împreună cu el, dar nu era corect. Cînd văd ce influență a avut asta asupra ei, îmi dau seama că aș prefera să rămîn singură. Fu gata să plîngă în timp ce rostea ultimele cuvinte.

David făcea eforturi să-și formuleze răspunsul. Voia să-i infirme spusele, să le demonstreze netemeinicia:

– Nu e adevărat! Vreau să spun că, într-adevăr, așa am fost înainte, dar nu e ceva bătut în cuie. Te respect mai mult decît pe oricine altcineva și te-am lăsat să faci cum ai crezut, cînd a fost vorba să o recuperăm pe Dee. Nu-i așa? Nu m-am plîns nici o clipă.

Susan dădu din cap.

– Și asta aproape că te-a ucis. Am văzut clar. Iată de ce îți sînt atît de recunoscătoare că ai făcut-o.

– Greșești, Susan. Da, e adevărat că m-a întărîtat puțin și presupun că ai dreptate: niciodată pînă acum nu m-am lăsat pe mîinile altcuiva. M-ai citit corect: nu-mi place să las pe altcineva să-mi pătrundă în gînduri. Dar cu tine e altceva. În tine am încredere. Prima dată poate că mi-a fost greu, dar acum aș face-o din nou. Nu e nevoie să mi te supui. Nu e nevoie să te schimbi. Îmi placi așa cum ești. David se opri, arătînd brusc vulnerabil, stînjenit, dar după aceea făcu efortul de a continua și vocea îi sună ciudat cînd reluă: Sau, ca să fiu mai corect, te iubesc așa cum ești.

Acum Susan plîngea – blînd, fără să fie rănită de vorbele lui, dar prea mișcată pentru a se putea abține. Oftă și zise:

– Aș vrea să cred asta. Aș vrea s-o cred mai mult decît orice altceva pe lume. Fac tot ce pot, dar trebuie să înțelegi felul meu de a fi. Se uită spre Dee care dormea neliniștită, schimbîndu-și tot timpul poziția în scaun. Așa că Susan coborî vocea: Cît am fost copil, părinții mei n-au făcut decît să mă împingă. Erau fericiți doar cînd reușeam ceva. Dee... Dumnezeule! Dee trebuia doar să fie, să existe, asta era

suficient. Oriunde se ducea, își făcea prieteni. Nu trebuia să facă nimic, era doar ea însăși și oamenii reacționau. Eu n-am fost niciodată așa. Dacă nu fac eforturi nu sînt fericită, nu mă simt mulțumită de mine însămi, nu mă simt... demnă de a fi iubită. Nici nu sînt sigură că *sînt* ușor de iubit decît dacă sînt ocupată cu ceva pe care știu că-l fac bine. Nu sînt o persoană pe care oamenii s-o adore pentru ce este. Dacă sînt deosebită în vreun fel, este datorită rezultatelor pe care le pot obține. Iată motivul pentru care n-am putut să urmez calea mamei mele. Adesea mi-am dorit să fiu ca Dee, dar nu sînt.

Susan se opri, lăsînd cuvintele să-și facă efectul. După o clipă realiză că un sunet se auzea dinspre locul de lîngă ea. Se întoarse și o descoperi pe Dee trează și rîzînd. Era un rîs silențios, totuși destul de intens – un hohot venit din interior, care îi zguduia tot trupul.

– Dee, zise Susan îngrijorată, te simți bine?

Dee continuă să rîdă o vreme, apoi spuse:

– Patru ani și optzeci și opt de mii de dolari! Rîdea în continuare, aparent incapabilă să se oprească.

David și Susan o priveau uluiți – ușurați totuși că era trează și vorbea, dar deconcertați de comportamentul ei.

Reușind să-și recapete controlul, Dee zise:

– Am fost săptămînal la un psihoterapeut, timp de patru ani, exact pentru a vorbi despre cît de fermecătoare și atrăgătoare mă simțeam. Cîte ore înseamnă asta? Nu știu. Dar nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că eu am fost cea norocoasă.

Se așeză dreaptă în fotoliu și se întoarse pentru a i se adresa lui Susan:

– Ai dreptate, mama și tata nu mi-au făcut niciodată zile fripte; nu s-au plîns de notele mele, nu m-au cicălit dacă nu învățam lucruri noi sau dacă nu eram aleasă în echipele școlii. De fapt, nu mi-au reproșat niciodată nimic, indiferent ce făceam, cît de tîrziu veneam acasă sau cu cine întîrziam. Spre sfîrșit, chiar înainte de a pleca de acasă, am fost

hotărîtă să-i fac să afle că exist, să le captez măcar pentru o secundă atenția îndreptată doar spre tine. Și știi ce? N-am putut. Așa că am plecat. I-am lăsat cu fiica lor cea perfectă, cea la care țineau. Dee începu să rîdă din nou, apoi continuă: Și ia ghiciți ce s-a întîmplat? Aflu că nici tu nu te-ai simțit iubită. Tu, care te-ai bucurat de atenția mamei în fiecare secundă din fiecare zi a fiecărei săptămîni: nici tu nu te-ai simțit iubită!

Susan părea șocată.

– Niciodată n-am știut asta, zise ea.

Dee ridică din umeri.

– Mda, cred că nu e o conversație obișnuită. Nu te simți iubită? Ei bine, nici eu, surioară. Făcu pauză un moment și continuă: Anul trecut m-am dus să vorbesc cu mama. Psihoterapeutul meu credea că mi-ar face bine. Și poate că așa a fost. N-a schimbat nimic din ceea ce simt față de mine; dar am încetat să am resentimente față de mama. Susan era acum numai urechi. Știi ce mi-a spus? M-a pus să stau jos, cum făcea cînd eram copil, și mi-a zis: „Dar Dorothy, iubito, tatăl tău și cu mine am hotărît să nu vă tratăm la fel pentru că nu sînteți la fel. Eu am crescut încercînd să fiu o fiică bună, așa cum și tatăl tău a încercat să fie un fiu bun. N-a contat cine voiam noi să fim. Trebuia să ne purtăm într-un anumit fel și eram tratați într-un anumit fel. Tatăl tău și cu mine am promis că vom face în așa fel încît tu și Susan să nu treceți prin așa ceva. Am recunoscut că tu și sora ta sînteți niște individualități distincte, cu personalități și calități diferite, și am încurajat aceste calități, nu le-am înăbușit încercînd să vă facem să vă conformați criteriilor noastre. Nu te-am împins niciodată așa cum am împins-o pe Susan fiindcă am văzut că tu posedai deja tot ce îți trebuia pentru a face față vieții. Pentru Susan eram îngrijorați că nu va reuși fără să o împingem noi, și știam că, dacă nu-și va atinge potențialul, va fi nefericită."

Susan se smiorcăi din nou:

– A spus ea toate astea?

Dee dădu afirmativ din cap.

– Nu pot să jur că ți-am redat cuvînt cu cuvînt ce mi-a spus, dar foarte pe aproape. Chiar dacă n-aș fi fost jurnalistă, mi-aș fi adus aminte perfect această discuție.

Susan comentă:

– Întotdeauna mi-am închipuit că mama încerca să trăiască prin mine, că voia să realizez tot ceea ce ea a regretat întotdeauna că nu a făcut.

– Cine știe? Pot însă să-ți confirm că asta crede ea, deoarece am putut să văd în ochii ei că vorbea sincer. Ea crede că te-a împins de la spate deoarece știa ce înseamnă să nu funcționezi la întreaga capacitate, să nu reușești, așa cum s-a întîmplat cu ea, și a fost hotărîtă să te țină departe de această durere.

Acum Susan plîngea de-a binelea, și asta o mișcă și pe Dee. Susan se întoarse și își înlănțui sora cu brațele, și aceasta îi răspunse în același fel.

– Dumnezeule! interveni David, pretinzînd că e dezgustat. Sîntem în Anglia. Nu vă aflați în țara îmbrățișărilor spontane.

– Taci din gură, se smiorcăi Susan, desprinzîndu-și mîna dreaptă din îmbrățișarea lui Dee și întinzînd-o pentru a-l apuca pe David. Îl trase spre ea, astfel încît acuma toți trei erau strîns îmbrățișați.

Rămaseră așa aproape un minut, timp în care atît Dee, cît și Susan plîngeau, suspinînd ușor, aproape fericite. După o clipă, David renunță să se mai opună. Se desprinseră din îmbrățișare doar cînd o stewardesă se opri pe culoar în dreptul lor și îi întrebă dacă totul e în regulă.

David fu cel care răspunse:

– Aniversare de familie! Și le arătă pe cele două fete înlăcrimate, încă îmbrățișate. N-ați putea să ne oferiți niște șampanie?

– Desigur, domnule. Mă duc să văd ce avem, zise stewardesa, îndepărtîndu-se în grabă.

– Pentru mine nu, rosti Dee, desprinzîndu-se de Susan și luîndu-și capul în mîini. Mă simt mai rău decît în dimineața de după petrecerea de majorat. Sărbătoriți voi pentru mine întoarcerea mea în siguranță. Și poate că, după ce terminați, veți putea să-mi spuneți ce s-a întîmplat în timp ce mă aflam în mica mea vacanță de dopaj. Totul în ultimele cîteva zile a fost un haos și... Doamne! Susan și David se uitară amîndoi în jur, pentru a vedea ce o alarmase pe Dee. Dar ea privea în jos, spre jeanșii ei albi și murdari. Cu ce dracu' sînt îmbrăcată?

CAPITOLUL 34

MAI TÎRZIU, ÎN ACEEAȘI DUPĂ-AMIAZĂ
MIERCURI, 30 APRILIE

Susan și Dee se îmbrățișară din nou, lîngă poarta de control de pe aeroportul din Manchester. Pe lîngă ele trecea un fluviu neîntrerupt de oameni care-și croiau drumul spre terminalele pentru zboruri internaționale. David stătea lîngă cele două fete, cu una din mîini pe umărul lui Dee și cu un picior pe muchia căruciorului cu bagaje.

– Nu cred că va dura mult, Dee, începu Susan. Faci cum crezi, dar Lincoln și Petey vor avea mare grijă de tine dacă îi vei lăsa. Meseria lor este să ajute femeile abuzate de soți, așa că n-ar face nimic neobișnuit pentru ei. Oricum, sînt băieți simpatici și știu cum să-i facă pe oameni să se simtă în siguranță. Îi dădu lui Dee o ultimă îmbrățișare. Și-ți promit că am să-ți dau de știre imediat ce vom putea să revenim cu toții la normal.

Dee dădu din cap.

– Cum am să-i recunosc cînd ajung la Newark?

Susan rîse.

– Ai să-i recunoști. Un alb înalt și un negru de înălțime mijlocie – în permanentă dispută. Dacă ai vreo problemă, spune la informații să-i cheme la difuzor pe Frații Zorro. Așa își spuneau ei pe vremea cînd lucram împreună.

Dee rîse.

– Desigur, fiindcă tu erai...

Susan termină fraza în locul ei:

– Sora mai mică a lui Zorro. Exact. Rîdea și ea.

Apoi Dee deveni serioasă și o mai strînse o dată în brațe, pentru ultima oară.

– Ai grijă! Se uită la David. Amîndoi să aveți grijă! Indiferent în ce sînteți vîrîți, sper să se termine în curînd. Și, cînd nebunia a luat sfîrșit, poate că veniți împreună să-mi faceți o vizită. Fac pariu că, nu peste multă vreme, veți avea nevoie de o vacanță. În ce mă privește, eu sigur voi avea.

– Ai grijă de tine, Dee, zise și David, aplecîndu-se și sărutînd-o pe obraz.

Dee își luă căruciorul cu bagaje – conținea reviste și tot felul de bunătăți – și se depărtă. Era îmbrăcată cu ceea ce-și cumpărase de la unul dintre magazinele de pe aeroport, după ce aterizaseră; fostul ei echipament ajunsese direct la lada de gunoi.

Cu multe fluturări din mîini și sărutări adresate lui Susan, Dee prezentă permisul de îmbarcare femeii de la biroul de control și dispăru în direcția sălii de așteptare.

După ce Dee ieși din raza lor vizuală, Susan zise:

– Sper că va *exista* un moment în care să putem să revenim la normal. Vreau doar s-o știu pe ea mai întîi în siguranță, apoi mă voi gîndi și la ce se va întîmpla dacă situația asta mai durează încă o lună.

– Nu cred că va mai dura chiar atît de mult, zise David. Între noi fie spus, vom reuși să găsim o cale de ieșire înainte să treacă o lună. Vorbind, își strecură un braț în jurul taliei lui Susan, iar ea se sprijini relaxată de el.

David arătă spre un șir de scaune din apropiere.

– Putem să ne așezăm cîteva minute? Sînt frînt. Apoi continuă: Despre ce a fost vorba în povestea aia cu Zorro? Nu mi-am dat seama.

– Haida-de! Trebuie să-l știi pe Zorro! Doar e popular și pe aici, nu-i așa? Lupta pentru dreptate etc. Făcu o mișcare cu mîna, pentru a înscrie în aer litera „Z"[1].

– Bine, bine. Știu cine este Zorro. Dar ce legătură are asta cu tine? întrebă David.

Ea deveni rigidă, apoi își întoarse fața spre el, ușor uimită.

– Oare n-am mai purtat această conversație? Se încruntă. Probabil că nu. Apoi ridică din umeri. Ei bine, asta fac cînd nu mă ocup de istorie: scrimă. De fapt... continuă ea, luînd pentru o clipă o atitudine plină de fanfaronadă: ... cînd eram adolescentă mi s-a spus că am șanse mari, poate chiar să ajung în echipa olimpică. Se strîmbă. N-a mers, pentru că ne-am schimbat des domiciliul din cauza muncii tatălui meu, dar m-am ținut o vreme. În orice caz, cînd aveam doisprezece ani și am fost atinsă de fapt de microbul scrimei, obișnuiam să bat la cap pe toată lumea întrebînd dacă Zorro a avut vreodată o soră. Cred că speram să găsesc un model cu care să mă pot identifica – preferabil unul feminin. Nu-mi aduc aminte exact ce s-a întîmplat, dar este una dintre acele istorii de familie care apoi se transformă în legendă. Îi adresă un fel de rînjet prostesc și apoi ridică din umeri. După care deveni serioasă pentru o clipă și adăugă: Asta e ceea ce m-a făcut să încerc să folosesc tributul lui Jan. M-am gîndit că, dacă inițiații luptă cu spadele, doar povestea cu magia ar putea să mă pună în dezavantaj. Vreau să spun că, dacă pot învăța să fac un scut în felul în care îl fac ei, poate că realmente aș avea o șansă împotriva vreunuia dintre ei.

David părea dezorientat.

– Spade? Nu înțeleg.

Susan fu șocată.

– Dumnezeule! Nici despre asta n-am vorbit? Știu că eu și domnul profesor am avut o discuție lungă pe tema asta. La

[1] Însemnul caracteristic, scrijelit cu spada, pe care Zorro îl lasă în urma sa. (n.red.)

naiba! Iartă-mă. A fost o săptămînă cam plină, continuă ea încurcată. Apoi explică: Inițiații nu pot folosi magia pentru a se ataca unul pe altul, așa e?

– Da, acceptă David ușor nerăbdător. Asta știu.

Susan îl strînse de braț, în semn de „iartă-mă", apoi reluă:

– Așa că trebuie să găsească un alt mod de a se răni unul pe altul. Problema e însă că un inițiat poate pur și simplu să se înfășoare într-un scut și gata, e în siguranță – așa că nu poți să forțezi pe nimeni să lupte dacă nu vrea. Dar greutatea e că, avînd un scut compact în jurul tău, nu poți nici tu să te miști – e ca și cum te-ai afla într-un bloc de gheață – ești protejat, dar și tu ești prins într-un fel de colivie. Așa că, dacă vrei să te poți mișca sau să-l pocnești pe celălalt, trebuie să-ți construiești doar un scut parțial – unul cu găuri în el, găuri prin care se poate înfige o spadă. În felul acesta luptă ei. Adică, sînt sigură că ar prefera să-și ucidă inamicii în timp ce dorm, dar, dacă asta nu le reușește, folosesc spadele.

– Nu armele de foc? întrebă David.

Susan scutură din cap.

– Ia gîndește-te, zise ea ajutîndu-l pe David să împingă căruciorul spre scaunele din apropiere. Vrei să lupți cu cineva și amîndoi aveți arme, așa că amîndoi vă construiți niște scuturi compacte. În mod evident, n-ai să renunți la el decît în momentul în care tragi. Dar scutul celuilalt îți oprește glonțul. Deci e nevoie ca amîndoi să trageți în aceeași clipă, ca într-un duel, deoarece acela e singurul moment în care amîndouă scuturile sînt abandonate. Dacă reușiți, muriți amîndoi, dar, dacă unul din voi a calculat greșit timpul, amîndoi rămîneți în viață – deci alternativele sînt jalnice. Spadele însă pot fi folosite în apărare; chiar și cu un scut incomplet nu ești expus în totalitate, deoarece poți să-ți folosești spada pentru a te apăra. În acest gen de luptă, cele mai multe răni se fac din riposte. Lași spada celuilalt să pătrundă și apoi transformi apărarea în contraatac, deoarece acesta este momentul în care știi unde s-a format în scutul celuilalt o breșă.

– Dacă-ți poți face un scut cînd vrei, cum ajungi să fii lovit vreodată? întrebă David.

– Pentru că a-ți crea un scut nu este la fel de rapid ca a-ți mișca brațul; se întîmplă mai încet, ca și cum ai mișca ceva greu. Poți muta sau schimba un scut cam așa, zise ea, mișcîndu-și rapid brațele în jur, ca și cum ar fi dansat. Dar nu așa – execută o mică fandare de parare cu o viteză surprinzătoare. Un copil din apropiere o trase pe mama lui de mînă, arătînd spre Susan, dar, în momentul în care mama privi în jur, nu mai era nimic de văzut.

Se așezară.

– Asta e... începu David, în mod evident întrebîndu-se ce era de fapt, ... e foarte amuzant, concluzionă el.

– Da, spuse Susan. Nu-i așa? Chiar dacă sînt doar amatoare cînd e vorba de a-mi crea un scut, doar punîndu-mi tributul și adoptînd un minim de concentrare va fi suficient pentru a-l opri pe un alt inițiat să folosească magia asupra mea. Așa că trebuie numai să mă încred în măiestria mea de scrimer. Bănuiesc că un inițiat slab, dar bun în mînuirea spadei, poate să-i vină de hac unuia ale cărui calități sînt viceversa.

David interveni:

– Ei bine, am făcut și eu ceva ore de kendo[1].

– Hmm..., rosti Susan fără convingere. Acolo se folosește o armă care în principiu taie. Ar fi destul de complicat să-l tai pe un inițiat, deoarece lama acoperă un spațiu mare; ai toate șansele să te lovești de scutul celuilalt. Ai nevoie cu adevărat de o armă cu care să împungi, de pildă o floretă. Și ripostezi urmînd exact mișcările celuilalt. Medită o clipă. Cred că, dacă celălalt are și el o armă care taie, s-ar putea ca treaba să funcționeze, deoarece va trebui practic să-și abandoneze scutul pentru a ataca. Dar, dacă n-am șansa de a alege eu arma celuilalt, n-aș încerca.

David părea iritat.

---

[1] Artă marțială japoneză, un fel de scrimă cu spade de bambus. (n.red.)

– Aproape cincisprezece ani de arte marțiale și de pomană.

– Ei bine, n-au fost totuși ani irosiți degeaba. Cu rapiditatea, puterea și echilibrul tău, poți învăța să practici scrima în jumătate din timpul de care ar avea nevoie un muritor obișnuit, zise Susan și îi surîse. Ți-ar trebui doar vreo opt ani pentru a ajunge tot atît de bun ca mine. Apoi arătă spre oamenii din jur. În loc de dublu, cît le-ar lua celorlalți.

David îi adresă un zîmbet sarcastic. Susan se aplecă spre el, cuibărindu-se în haina lui, și continuă:

– Regret că nu ți-am spus toate astea pînă acum. În special după lungul meu discurs despre faptul că nu mă consulți și pe mine cînd îți croiești marile tale planuri.

El o înconjură cu brațele.

– Ei bine, acum știu, zise el, și apoi și mai delicat: Și ai avut intenția să-mi spui; asta e diferența. Doar că ai fost copleșită de tot ce s-a întîmplat în ultima vreme.

Ea își ascunse fața în gulerul lui, apăsîndu-și vîrful nasului pe el.

– Deci mă ierți? întrebă aproape șoptit.

– Mm, fu el de acord. Nu numai că ai fost iertată, dar am să încerc să găsesc un mod de a-ți dovedi că faci în mod oficial parte din cercul meu intim, cînd va fi vorba să-mi plănuiesc viața. E o promisiune.

Ea suspină la gîtul lui – încîntată și epuizată în același timp.

– În regulă, pronunță somnoroasă.

După cîteva momente, mintea lui David hoinărise suficient de departe pentru a sări la altceva:

– Cînd tipii de aici au hotărît să facă aceste scaune din folie de oțel, crezi că le-a fost teamă că prea mult confort îi va ademeni pe oameni să rămînă așezați toată ziua și astfel să piardă avionul?

Susan se mișcă ușor și bombăni:

– Sînt cam tari.

– Mesajul designerilor a fost clar: orice, numai să fim siguri că își vor ridica fundurile să plece din țară.

Susan chicoti înăbușit și apoi ridică capul, rămînînd dreaptă pe locul ei.

– Mă duc să caut o toaletă și apoi aduc niște cafele. Te uiți puțin și la geanta mea?

– Categoric, răspunse el. Ridică privirea spre ceasul digital. Probabil că în curînd ne vor lăsa să intrăm.

– De ce nu-l suni pe domnul profesor, să-i spui cum s-au desfășurat lucrurile? Am să vorbesc și eu cu el cînd mă întorc, îl îndemnă ea, dînd din cap. Apoi îi dădu un sărut ușor pe obraz și se ridică. Privi în jur, orientîndu-se, și se îndepărtă.

David rămase pe loc cîteva minute, pierdut în propriile gînduri, apoi își scoase mobilul din buzunarul hainei și căută în memoria telefonului numărul profesorului. Cîteva clipe mai tîrziu suna.

– Cambridge 2616, rosti profesorul.

– Domnule profesor Shaw, Joseph, David la telefon.

Acesta păru încîntat:

– David. Ce noutăți ai de pe front?

David zîmbi.

– Pînă acum destul de bune. La ora asta, Dee e în avion, Susan a plecat să aducă niște cafea și eu stau pe aici fără să fac nimic. Lucrurile par să se îndrepte.

– Sînt încîntat. Mi-am dat seama din tonul tău că veștile sînt bune. Vocea profesorului luă o notă de îngrijorare cînd continuă: Sora lui Susan, în ce stare e?

– Mai bine decît am îndrăznit să sper, zise David cu gravitate. Fizic e bine, deși cam ametită. A ținut-o în permanență sub tranchilizante, ceea ce probabil că a făcut treaba mult mai ușoară pentru ea. Sînt sigur că n-a fost intenția lui, dar se pare că pentru ea totul a fost ca un vis. Știe că a fost răpită și dusă undeva, dar, pînă cînd să-și dea seama ce se întîmplă, era deja drogată cu diazepam. Ar fi putut să fie mult mai rău.

– Totuși, biata fată! zise profesorul. Nimeni nu-și poate imagina prin ce a trecut!

David reluă:

– Ar fi trebuit s-o vezi pe fata care o însoțea pe Dee; în mod evident a fost obligată să facă asta. O clipă mai tîrziu își continuă ideea inițială: Nu, totul s-a desfășurat perfect. Singura mică dezamăgire, dacă poți s-o numești așa, în această escapadă atît de fericit terminată, este că Dee nu poate să ne spună multe despre Jan. Nici măcar nu știe unde a fost dusă. Singurul lucru pe care l-a putut spune a fost că a auzit sfîrșitul unei conversații telefonice, cînd Jan a intrat o dată la ea să o controleze. L-a auzit menționînd Secția Cinci. Noi nu știm ce înseamnă; ne întrebam dacă ai auzit tu de așa ceva. Cred că e un fel de... ei, care-i echivalentul masculin al unui sabat de vrăjitoare?

Profesorul răspunse mecanic, cu gîndul parcă în altă parte:

– Un sabat adună vrăjitoare de orice sex, începu el, dar era o notă de alarmă în vocea lui cînd continuă: Secția Cinci nu e totuși o întrunire de vrăjitoare. Cel puțin nu acea Secție Cinci pe care o știu eu.

La care David întrebă:

– Ei bine, atunci ce este?

Profesorul răspunse cu gravitate:

– Este fostul nume al MI5. Serviciul secret intern englez.

David nu știa cum să ia aceste informații:

– De ce ar vorbi el cu MI5? Căzu pe gînduri. Deși asta te face să te întrebi dacă nu cumva știu și ei cîte ceva. Crezi că e posibil ca guvernul să cunoască existența inițiaților?

În loc să răspundă, profesorul întrebă:

– A auzit Dorothy și contextul în care a fost menționat acest nume?

David își fricționă fruntea cu un gest obosit. Apoi răspunse:

– Oarecum. Crede că l-a auzit spunînd: „Tu faci parte din Secția Cinci, deci spune-mi tu mie". Deși nu era prea sigură.

– David, asta e ceva într-adevăr îngrijorător, zise profesorul. Cînd am discutat cu Susan evenimentele recente, am

ajuns amîndoi la concluzia că Jan operează singur, cel puțin în ceea ce s-ar putea numi „activitate de teren". N-am observat nici un semn că ar avea servitori la care poate apela. Pe de altă parte, mi s-a părut plauzibil faptul că are legături la care *poate* apela pentru informații sau pentru echipament. Am tins să excludem contacte în interiorul poliției, deoarece părea să fie să fie complet neinformat despre investigațiile privind furtului Markerului. Totuși, a fost cumva în stare s-o localizeze pe Dorothy. Și ceea ce știa despre planurile de călătorie ale lui Dass a fost corect. Să zicem că asta se poate explica prin existența unui aliat secret în cadrul organizației lui Dass. Dar localizarea lui Dorothy necesita totuși un alt fel de informator.

– N-a mers pe urma cardului ei bancar? întrebă David. Crezi că a putut cineva să-i dea acest gen de informație? Apoi mormăi doar pentru el: Deși pare că n-a fost în stare să ne ia urma, mie și lui Susan.

Profesorul avea evident un alt gînd în minte.

– Știi dacă Dorothy și-a rezervat recent bilete undeva? întrebă el. MI5 supraveghează în mod curent intrările și ieșirile din țară.

– Nu știu dacă-și făcuse rezervare, dar știu că avea de gînd să-și pregătească întoarcerea acasă chiar înainte de a fi răpită. Începu să pară foarte îngrijorat cînd continuă: Crezi că a putut să-i ia urma după biletul de avion? O, Doamne! David era acum în picioare, privind în jurul lui.

În timp ce scruta cu îngrijorare mulțimea de oameni din terminal, căutînd figura lui Susan, profesorul zise:

– În mod sigur, MI5 ține evidența rezervărilor la avioane. N-ar fi ceva neobișnuit pentru ei să caute un nume de familie. Din puținul pe care sora mea obișnuia să mi-l spună în legătură cu acest subiect, se pare că acest gen de informații se află oricînd la dispoziția instituției. Activitatea computerizată și paranoia recentă în legătură cu siguranța călătoriilor cu avionul trebuie să le fi facilitat accesul.

David se îndrepta spre locul unde o văzuse pe Susan pentru ultima oară, și spuse:

– Susan credea că Jan a acceptat planurile noastre cam prea iute. Ni s-a părut că am reușit să-l manipulăm. Ce prostie! Probabil că ideea aeroportului l-a făcut să devină interesat. Își aruncă privirea înapoi spre bagajele lor, care păreau acum abandonate.

Nesigur de ce trebuia să facă, David se grăbi să ajungă la cărucior, la scaunul unde stătuseră, și se urcă pe el. Ochii lui scotoceau înfrigurați mulțimea, trecînd de la un individ la altul, căutînd silueta lui Susan.

Ținea încă telefonul la ureche.

– Ne-a sugerat să luăm un avion de cursă internă; a spus că e mai ușor pentru toți, pentru că va fi o călătorie mai scurtă. Am fost de acord, deoarece n-am vrut să știe că avem intenția să părăsim țara. De asemenea, s-a oferit de bunăvoie să trimită pe cineva neprimejdios, în loc să o aducă el însuși pe Dee, lucru care ni s-a părut perfect. Vocea lui David era încărcată de tensiune: Dar asta i-a lăsat lui libertatea să vină încoace înaintea noastră.

Profesorul ajunsese deja la o concluzie. Liniștit, dar fără optimism în glas, întrebă:

– Încerci s-o descoperi pe Susan, nu-i așa?

David continua să caute cu privirea.

– N-o văd pe nicăieri, zise el total distrus. Se uită apoi la ceasul digital. Susan plecase de cincisprezece minute. Își exprimă gîndurile cu glas tare cînd îi răspunse profesorului: S-a oferit chiar să o trimită pe asistenta lui undeva cît mai departe. Voia să se asigure că noi vom alege ceva mai apropiat.

Profesorul rosti liniștit:

– Mi-e teamă că, odată ce a descoperit care vă este destinația, s-a hotărît să ajungă acolo cu mașina.

Ochii lui David nu mai răscoleau mulțimea. Acum nu mai erau fixați pe nimic. Ajunsese și el la aceeași concluzie, așa că rosti:

– Pentru că, dacă în drumul de înapoiere urma să aibă cu el pe cineva care călătorea împotriva voinței sale, nu putea să-l urce în avion cu sila.

– Chiar așa, confirmă blînd profesorul. Apoi adăugă calm: David? Trebuie să plec în curînd într-o călătorie și am nevoie să stabilesc cîteva amănunte cu tine. Te las acum să o cauți pe Susan și poate vei fi așa amabil să-mi telefonezi din nou, după ce termini.

– Ai dreptate, zise David și închise telefonul.

Părea aproape în stare de șoc. Se dădu jos încet de pe scaun, cu mișcări nesigure. Puse telefonul la loc, bîjbîind pînă își găsi buzunarul. Apoi pe neașteptate clătină violent din cap, îndreptîndu-și atenția în jur.

Se întoarse spre perechea de vîrstă mijlocie, care se așezase la cîteva scaune depărtare, și li se adresă:

– Ați putea să vă uitați puțin și la bagajul meu?

Cei doi nu părură prea încîntați și era clar că erau gata să spună „nu", cînd David continuă rugător:

– Doar cîteva minute. Mă întorc imediat.

– N-ar trebui să ne cereți asta, comentă femeia. Nu vă uitați la știri?

David se îndepărtă de ei. Se uită la bagajul lui, și cu coada ochiului putu să vadă perechea cum îl urmărește cu privirea. Dacă ar fi plecat acum, cei doi ar fi alertat poliția.

Apoi îi trecu ceva prin minte. Apucă geanta lui Susan de pe locul unde stătuse ea, se așeză și și-o puse pe genunchi, începînd să-i răscolească conținutul. Telefonul lipsea.

Scotocindu-se după propriul mobil, David formă numărul lui Susan și apăsă butonul verde. Ținîndu-l la ureche putu să audă cum începe să sune. Sună astfel de patru ori, apoi încă o dată.

În sfîrșit, i se răspunse. Pe un zgomot de fond – o mașină? –, o voce cultivată de bărbat zise:

– Interesant. Deci lucrați împreună. Omul inspiră adînc. Să începem cu începutul: dacă ai fi fost suficient de rapid, ai fi putut să blochezi șoselele, dar cred că amîndoi știm că

asta nu m-ar fi oprit, iar doamna Milton nu ți-ar fi fost restituită întreagă.

David părea incapabil să spună ceva. Așa că Jan continuă:

– Nu-ți port pică! Făcu o pauză pentru a tuși într-un fel neplăcut. De fapt, dezamăgirea ta mi se pare mai curînd agreabilă. Cred că ați fost atît de mîndri de voi! Tonul lui deveni mai rece: Pe de altă parte, desigur, trebuie să-ți dai seama că ți-ai epuizat creditul. N-am să mai ascult sugestiile ingenioase pe care ai vrea să mi le faci. De data aceasta, pur și simplu vei face ceea ce ți se spune.

Mintea lui David lucra cu înfrigurare. Își umezi buzele și-și dădu seama că-și ținuse respirația în timp ce lupta să accepte noua și oribila întorsătură pe care o luaseră lucrurile.

– Alo?!? rosti Jan. Să știi că n-ar face decît să ajute la rezolvarea treburilor dacă ai fi așa de amabil să vorbești atunci cînd ți se vorbește.

– Scuze, zise David fără să gîndească. Mai ezită o clipă, cu o expresie de concentrare maximă pe figură. Apoi zise: Sînt gata să fac orice vrei, fără discuție, dar e ceva pe care trebuie să-l știi: Susan e bolnavă. Are... – își drese vocea pentru a-și ascunde clipa de ezitare – ...are cancer la ficat. Nu poate suporta tranchilizantele, ca Dee – ar putea să o ucidă. Îi lăsă lui Jan o secundă pentru a asimila vestea și adăugă: Știu că ar face orice pentru a te opri să intri în posesia hîrtiilor, dar trebuie să-mi promiți că o să o ignori dacă-ți propune să o droghezi. Indiferent ce conțin aceste hîrtii, nu merită să-și dea viața pentru ele. Tot ce mă interesează este să o păstrez pe Susan în siguranță. Ai grijă de ea și vei avea orice dorești. David suna disperat, ca și cum cu greu putea să se gîndească la altceva din pricina îngrijorării.

– Ei bine, asta îmi încălzește inima, îndeosebi încrederea mișcătoare pe care o ai în promisiunile mele. Vocea lui Jan fu înăbușită pentru moment, sugerînd că își întorsese capul. În mod clar, mie mi se pare că e destul de sănătoasă. Apoi, după o altă clipă, adăugă: Însă am învățat că aparențele

înșală. În orice caz, îmi place atitudinea ta. Fă exact ceea ce ți se spune și o vei primi înapoi repede. Supunere necondiționată.

– Nici o condiție din partea mea, zise David, dovedește-mi înainte de a ne întîlni că e întreagă și nevătămată și îți dau hîrtiile. Vocea lui avea aproape tonul pe care-l folosea cînd vorbea cu Banjo – mai puțin educat, glasul cuiva neobișnuit să conducă.

Jan rosti dur:

– Nici o condiție cu excepția acesteia, vrei să spui. Apoi se mai îmblînzi. Cu care mă pot acomoda. De fapt, e ceva clasic. Vocea lui adoptă tonul unui om de afaceri, în timp ce-l instruia pe David: Nivelul acesta de supunere e bun. Dar nu mai gîndi de unul singur, nu deveni nesupus. Nu vreau să-ți pierzi vremea căutînd ceva ingenios... – se opri o secundă și tuși din nou – .... vreo mică schemă ingenioasă, care nu va face decît să te ucidă. Ne întîlnim mîine, cînd te voi anunța eu și în locul ales de mine. Tu aduci hîrtiile și eu îți aduc prietena. Cînd ajungi acolo, rămîi afară și telefonează-mi să-mi spui că ai sosit. Am să ți-o dau la telefon. Dacă sîntem amîndoi încîntați de felul cum se desfășoară lucrurile, poți intra înăuntru și vom face schimbul. Voi fi undeva în centrul Londrei, așa că ai grijă să fii în zonă pînă atunci. Vrei să adaugi ceva? David nu răspunse, așa că Jan încheie: Bun băiat! Apoi închise.

CAPITOLUL 35

ÎN ACEEAȘI DUPĂ-AMIAZĂ
MIERCURI, 30 APRILIE

La cîteva minute după convorbirea cu Jan, David îl sună din nou pe profesor. Îi trebuiseră cîteva minute pentru a-și reveni și a fi gata să discute cu cineva.

Profesorul răspunse imediat.

– A răpit-o? sosi întrebarea fără altă introducere.

– E cu el, confirmă David, cu o voce în care se simțea o mare greutate sufletească.

O liniște de plumb se instală între ei. David rupse pînă la urmă tăcerea relatîndu-i profesorului conversația pe care o purtase cu Jan și ce crede el că ar implica informațiile primite. Începuse să-și formuleze deja un plan, chiar în timpul cît vorbise cu Jan, dar – așa cum îi mărturisi profesorului – acesta avea lacune uriașe.

Îi împărtăși cele cîteva amănunte la care se gîndise.

– Vreau să-l fac să creadă că nu sînt prea curajos și că sînt cam prost. Ar fi bine să mă arăt și macho.

– Foarte bine, zise profesorul, încurajîndu-l. Mi se pare că ți-ai folosit bine capul în niște circumstanțe îngrozitor de tulburi. Vocea profesorului era plină de o energie gravă.

David schiță un zîmbet slab și zise:

– Apreciez sprijinul tău moral, Joseph. În caz că ți-ai pus întrebarea, să știi că psihologic mă descurc. Dar, din păcate, se pare că va fi nevoie să fac mult mai mult decît să mă descurc.

Apoi continuă: Cred că singura cale de a nu înnebuni este să nu mă gîndesc la nimic altceva decît la recuperarea lui Susan. Făcu o pauză de cîteva secunde și adăugă: Problema care realmente mă neliniștește este ce trebuie să fac cu colecția. Nu-mi imaginez că Susan ar dori să-l las pe Jan să pună mîna pe ea, dar nu văd nici o posibilitate de a o recupera pe ea dacă nu-i dau ceea ce-și dorește.

Profesorul vorbi precaut:

– Mie mi se pare că te afli într-o situație aproape imposibilă. Și nu m-aș hazarda să-ți sugerez cel mai bun mod de a o rezolva. Știi tot așa de bine ca și mine că, dacă Jan reușește să întinerească, va continua să distrugă vieți atîta timp cît va umbla pe pămînt. Făcu o pauză pentru a accentua ideea, apoi reluă: Dar întotdeauna au existat pe lume oameni îngrozitori ca el – și în mod sigur nu tu i-ai făcut să fie așa cum sînt. David nu răspunse și profesorul îi mai spuse precaut cîteva cuvinte: Nu știu dacă filozofia e potrivită în astfel de momente, dar mi se pare că dilema ta nu este în totalitate nouă. Multor medici li s-a cerut să prelungească viața unui asasin sau a unui tiran și mulți au făcut-o fără scrupule – și fără ultimatumul inuman cu care te confrunți tu. Trase adînc aer în piept. Orice ai alege, vei sfîrși prin a te simți copleșit de vină – ți-aș sugera să alegi pur și simplu acea povară pe care crezi tu că vei fi capabil să o duci. Asta este tot ce poți face: să te gîndești cu ce ești în stare să continui să trăiești. Apoi concluzionă: Am să mă gîndesc în mod sigur la tine și la problema ta.

David nu răspunse. Nu era clar cît din cuvintele profesorului pricepuse deîndată sau dacă ele îl ajutau cu ceva. Dar acesta nu încercă să spună mai mult.

Așa că discuția lor se mută spre alte subiecte. Înainte ca planul lor original să fie dat peste cap, David și Susan plănuiseră să călătorească de la Manchester spre Spania. Cum ideea aceasta căzuse, David voia să se întoarcă pe Aeroportul Gatwick cît de repede. Hotărî să ajungă apoi cu mașina la Cambridge, mai tîrziu, și să treacă pe la profesor,

cu intenția de a lua cu el cîteva obiecte de care urma să aibă nevoie a doua zi – inclusiv colecția.

După aceea, David întrebă:

– Se întîmplă să știi unde pot găsi un lumînărar bun, cu marfă modernă?

Odată ce David îi răspunse la inevitabila întrebare cum de ajunsese să fie interesat de astfel de obiecte, profesorul îi sugeră o prăvălie pe care o folosise cîndva, cu mulți ani înainte, și care credea el că încă mai făcea negoț – deși nu putea să-l asigure că nu se mutase între timp.

Lui David îi veni un alt gînd în minte.

– Am o mulțime de treburi de făcut. N-ai mai descoperit nimic pe care ar trebui să-l știu – ceva puteri noi? După cunoștințele tale, Jan n-ar putea să aibă și alți ași în mînecă?

– Nu-ți pot garanta sută la sută, răspunse profesorul. Dar documentele coincid în mare măsură cînd e vorba de asta. Am aici traducerea lui Susan. Dă-mi voie o clipă... Se putea auzi cum răsfoiește prin hîrtii. Apoi reveni la telefon. Iat-o. Dă-mi voie să-ți fac un rezumat.

David ascultă în tăcere. După o clipă, profesorul adăugă:

– Posedă un fel de clarviziune. Apoi, abilitatea de a încălzi sau a răci. De a construi ceea ce Susan numește un scut. O forță de împingere, alta de sfărîmare. Și o abilitate de a vindeca, pe care pot învăța să o mînuiască. Astea și faptul că magia protejează împotriva magiei. E o listă formidabilă, recunosc, dar asta nu i-a împiedicat pe mulți dintre ei să-și găsească de-a lungul anilor un sfîrșit nefericit din pricina unor oameni obișnuiți.

David nu răspunse; își mușca buzele, gîndindu-se la cuvintele profesorului. După cîteva secunde de liniște, reveni la discuție și întrebă, cît de afectuos putu:

– Deci ce e povestea asta cu călătoria? Cînd pleci?

– Am crezut că ar fi o idee bună să dispar și să petrec cîteva săptămîni în Cornwall. Probabil că am să o iau din loc mîine-dimineață devreme. Dacă totul merge bine, vei putea să mă contactezi. Cînd Susan stătea aici, mi-a sugerat că

n-ar fi rău să încerc să intru în secolul douăzeci și unu – sau cel puțin să folosesc tehnologia lui. Mi-a sugerat unele lucruri și i-am urmat sfatul. Așa că acum sînt în posesia unui laptop de ultimă generație și a unui telefon mobil. Și profesorul continuă: Una dintre cele mai bune studente ale mele vine cu mine în voiaj. Ea crede că două săptămîni de efort sîrguincios din partea ei, chiar dacă nu vor fi suficiente pentru a mă transforma într-un hacker, ar putea totuși să fie de ajuns pentru a mă învăța cîteva operații de bază pe computer. Cînd o s-o recapeți pe Susan, poți să-i spui că studenta mea mă ajută și cu PGP[1]; știe ea ce vreau să spun.

David își notă numărul noului mobil al profesorului și adresa lui de e-mail și fu de acord să-l sune imediat ce va intra din nou în contact cu Jan. Apoi își luară la revedere.

La începutul serii, David se afla din nou pe aeroportul Gatwick. Următoarea etapă, de la aeroport pînă la locul unde era parcat automobilul lui lîngă casa lui Banjo, îi luă mai mult decît drumul de la Manchester. Încărcă bagajul lui și al lui Susan în mașină, pentru că nu avea unde să-l depoziteze mai bine, și se îndreptă apoi spre Cambridge.

Cînd în sfîrșit sosi, profesorul îi ură un bun venit călduros. Au stat amîndoi de vorbă pînă noaptea tîrziu. Era aproape ora trei cînd David s-a îndreptat spre casă, închizînd ușa în urma lui.

Profesorul se întrebase cît de înțeleaptă era hotărîrea lui David de a se întoarce acasă. Dar David simțea că, din moment ce se plănuise schimbul din ziua următoare, era puțin probabil ca Jan să îl caute. Indiferent de valabilitatea acestui raționament, de fiecare dată cînd, în noaptea aceea, David se trezi cu o tresărire în propriul lui pat, descoperi că e singur și nevătămat.

Plecase de la profesor cu originalul colecției, în timp ce acesta rămăsese cu discul încifrat – și-și notase în minte

---

[1] Pretty Good Privacy, program pentru încifrarea datelor pe computer. (n.red.)

parola. Hîrtiile erau tot acolo cînd în dimineața următoare, la ora opt, David, cuprins de groază, controlă locul unde le ascunsese.

La opt și jumătate se afla într-un autobuz ce-l ducea în oraș, pentru a-i face o vizită comerciantului recomandat de profesor.

Pînă la ora unu, reuși să achiziționeze toate articolele de pe lista lui de cumpărături de-a dreptul exotică. În momentul în care se îndrepta dinspre stația de autobuz spre apartamentul lui, sună telefonul. Ecranul afișa numărul lui Susan.

– Da, răspunse el la apel, pe un ton cît putu de neutru.

– Ai un pix? se auzi vocea veselă a lui Jan.

David scoase din buzunar un pix și apucă un bon dintr-una din sacoșele lui cu cumpărături.

– Dă-i drumul, zise el.

– Biserica mănăstirii Sfîntul Bartolomeu cel Mare, zise Jan. Se află între spitalul Bart și Piața Smithfield. Să fii acolo la noapte, la ora două și jumătate. Nu sosi mai devreme și nu aduce nimic cu tine, cu excepția telefonului și a colecției. Sună-mă la numărul ăsta înainte de a intra pe ușa principală. Ai înțeles tot? întrebă apoi Jan. Nu vreau să avem probleme!

– Am înțeles, confirmă David cu vocea sugrumată.

– Și asigură-te că aduci colecția în original, mai adăugă Jan. Am să te supun unui mic test înainte de a-ți permite să intri.

– În regulă, zise David cu glas resemnat.

– Fruntea sus, mai zise Jan, totul e aproape gata! Și închise.

David își luă cumpărăturile și se îndreptă repede spre apartamentul lui. O jumătate de oră mai tîrziu, se înapoia pe același drum, cu un rucsac plin atîrnat de umăr.

CAPITOLUL 36

NOAPTEA URMĂTOARE
VINERI, 1 MAI

Biserica se afla imediat în afara vechilor ziduri ale oraşului, într-un colţ unde regulile normale ale arheologiei nu funcţionaseră. Aici noul nu acoperise vechiul, ci îl înghesuise pur şi simplu într-un colţ.

Acum părea că face parte din curtea unui bloc de apartamente, dintr-un cartier construit după război. Cărarea ce ducea la intrarea principală a vechii biserici traversa iarba şi se afla într-un mic canal – cu cîţiva zeci de centimetri mai jos faţă de nivelul terenului din jur. Clădirile de pe partea opusă se conturau atît de aproape şi atît de înalte, încît biserica – în ciuda arhitecturii ei normande, solidă şi voluminoasă – era aproape invizibilă pînă nu ajungeai lîngă ea.

La această oră din noapte, toate becurile din apartamentele blocului erau stinse – doar felinarele stradale dădeau puţină lumină. Piaţa din apropiere era tăcută şi, în timp ce se apropia dinspre locul unde îşi parcase maşina, David nu întîlni pe nimeni.

Mergînd pe cărare, observă că terenul se ridica în mod constant, pînă ajunse chiar în faţa bisericii. În mîna dreaptă avea telefonul, iar în stînga căra o cutie grea. Era îmbrăcat cu un pulover uşor, fără haină, o ţinută în mod ostentativ lipsită de posibilitatea de a ascunde arme, pentru a nu-l înfuria pe răpitorul lui Susan.

Oprindu-se la cîțiva metri de vestibulul întunecos, David puse cutia jos timp de o secundă și formă numărul telefonului lui Susan.

– Sînt aici, zise el cînd i se răspunse.

– Citește-mi ceva din colecție, îl instrui Jan.

– Ce? întrebă David.

– Ia o bucată de hîrtie din colecție, continuă Jan cu o voce didactică, profesorală, și citește-mi ceva de pe ea.

David deschise cutia, scoase una dintre mapele transparente și începu să citească un pasaj în latină.

– Destul, zise Jan, ca și cum pronunția lui David l-ar fi deranjat. Sîntem gata.

Interveni o pauză, apoi se auziră cîteva cuvinte înăbușite și Susan încercînd să vorbească:

– David, sînt eu.

Tonul era nesigur, dar vocea era clară și puternică – și într-adevăr părea să fie a lui Susan. Indiferent de starea ei fizică, era clar că, într-un fel important și fundamental, era nevătămată.

Auzindu-i vocea, David se trezi că o imploră:

– N-ai nici o grijă, Susan, n-ai nici o grijă!

Apoi se auzi din nou vocea lui Jan.

– Bine, bine, îi tăie el nerăbdător asigurările. E vie și nevătămată, așa cum am promis. Acum, te rog, vino aici, mai zise el.

David termină convorbirea și strecură telefonul în buzunarul blugilor. Trase de ușa grea de stejar a vestibulului, lăsînd-o să se închidă singură după ce intră, și traversă pardoseala din lespezi de piatră, pătrunzînd printr-o altă ușă, interioară, în spațiul bisericii.

Înăuntru, biserica semăna cu o cavitate uriașă săpată în stîncă: împrejmuită și împodobită, întunecoasă și scînteind, înțesată de coloane ce susțineau console și nișe geometrice înghesuite una într-alta – centrul ei înalt și boltit semăna cu o gaură în miezul unui fruct mineral.

Deasupra intrării, pe zidul din fundul bisericii, se afla o orgă complicată care înconjura un amvon. Tuburile de lemn acopereau capătul de piatră al vechii capele ca un cuib de viespi.

În mijlocul bisericii se afla o cristelniță de piatră, flancată din toate părțile de rînduri de bănci joase. Pe marginea pardoselei din mozaic, pereții din trei rînduri de arce din piatră sprijineau nervurile transversale întunecate ale tavanului. În spatele rîndului inferior de arce se afla un spațiu îngust ce înconjura întreaga biserică, ducînd înapoi, spre intrare.

Cînd David ieși de după colonadă și intră în spațiul boltit din centru, îi văzu în mijloc pe Jan și pe Susan, rezemată de cristelnița masivă din piatră de calcar.

Lumina existentă provenea de la cîteva pîlcuri de lumînări din fața icoanelor și de la o duzină și mai bine de lumînări mari și groase ca niște obuze de artilerie, înfipte pe piedestale înalte de metal.

Cînd Jan se întoarse spre el, David putu să vadă că înfățișarea i se schimbase. O pată ca de cerneală i se întinsese pe gît și pe partea inferioară a unuia dintre obraji, neagră ca o vînătaie recentă. Și totuși nu era leziunea pe care David o văzuse ultima oară cînd se întîlniseră; era ceva recent. O parte a gîtului lui Jan era umflată, ca și cum îi creștea ceva înăuntru.

În ciuda acestor semne de morbiditate incontrolabilă, mișcările lui erau agile și fluide, și o nouă bentiță de aur îi strălucea pe frunte.

Privirea lui David se îndreptă apoi spre Susan. Stătea tot rezemată de cristelniță, dar acum el putu să vadă că nu era din cauza oboselii, ci pentru că era legată de ea. Două funii erau înfășurate în jurul bazei solide a cristelniței. Una făcea o buclă cam de un metru, strîngîndu-i gleznele, iar cealaltă era fixată de lanțul din mijlocul unei perechi de cătușe de crom, ce-i imobilizau încheieturile mîinilor.

Fizic, Susan părea nevătămată. Arăta obosită și încordată în același timp și îi întoarse îngrijorată privirea lui David, cercetîndu-i fața de parcă ar fi sperat să citească pe ea ceva important.

Cristelnița de care era ancorată se afla la intersecția a două culoare perpendiculare ce tăiau șirurile de bănci. Unul se întindea de-a lungul spațiului central, urmînd linia tavanului, cealaltă mergea prin mijlocul bisericii, diametral. Împreună formau o cruce zveltă, în centrul căreia se afla Susan.

David începu să înainteze de-a lungul coridorului mai lung spre cele două siluete. Jan îl aștepta, privindu-i atent fiecare mișcare.

Cînd ajunse la cincisprezece metri de Jan, se opri și puse cutia jos. Apoi, desfăcîndu-i închizătorile, îi săltă capacul și făcu un pas înapoi. Se dădu apoi într-o parte, retrăgîndu-se printre șirurile de bănci și lăsînd cutia singură pe interval.

– Unde te duci? întrebă Jan suspicios, în timp ce David se îndepărta.

– Iată-ți hîrtiile, îi arătă David spre cutie drept răspuns și se așeză pe o bancă. Se lăsă pe spate, ferindu-se de Jan, ca și cum i-ar fi fost frică.

Jan suspină, exasperat că are de a face cu un imbecil. Se îndreptă apoi spre cutie, pașii lui răsunînd puternic în biserica goală. După care amenință:

– Dacă această cutie conține vreo capcană idioată, să știi că pot s-o ucid de aici.

Jan se opri lîngă cutie și făcu un gest cu mîna. Cutia se răsturnă pe o parte și un teanc de pungi de plastic se rostogoli pe podeaua de piatră. Jan se aplecă și luă cîteva dintre cele mai apropiate. În diagonală pe spatele lui îndoit apăru o spadă fără teacă, cu profilul bine conturat. La tîmple îi strălucea ceva de aur.

Răsfoi cîteva dosare, încercînd să-l țină pe David sub supraveghere și din cînd în cînd aruncîndu-și ochii înapoi

spre Susan, care continua să rămînă imobilă, ţintuită cam la douăzeci de metri în spatele lui.

Cîteva clipe Jan rămase nemişcat, citind, concentrat asupra unui anumit document, dar, atunci cînd ridică privirea, David nu mai era de zărit.

– Hei, mîrîi Jan ameninţător, ieşi afară! Instinctiv, mîna dreaptă i se îndreptă spre spadă, care se odihnea de-a curmezişul spatelui, cu garda chiar la nivelul umerilor.

Brusc, David sări în picioare şi începu să alerge. Fusese pentru moment ascuns sub una dintre bănci, iar acum sări afară, descoperindu-se, şi o luă la fugă, cît mai departe de Jan, spre coridorul transversal, care ducea spre cristelniţă.

Înainte de a se ascunde, mîinile lui fuseseră goale; acum ducea cu el două arme, cîte o spadă în fiecare mînă. Mai era ceva schimbat în înfăţişarea lui: un lanţ de aur îi înfăşura de două ori tîmplele.

Jan dădu drumul hîrtiilor din mînă şi se întoarse, simţurile lui supraumane detectînd imediat prezenţa unui al doilea iniţiat. Pentru moment, nu-şi dădu seama că acesta putea fi David. De aceea, îşi îndreptă ochii spre intrare – David uitat pentru o clipă – gata să reacţioneze în faţa noii ameninţări.

După un moment, privirea i se întoarse spre David şi observă în sfîrşit strălucirea aurului.

Jan alergă înapoi pe drumul pe care venise, scoţînd spada din legăturile ei de pe spate şi strigînd ceva incoerent.

David ajunse primul la cristelniţă. În mîna stîngă ţinea o mică geantă neagră de catifea. Deschise pumnul, aruncînd geanta şi una dintre spade la picioarele lui Susan. Acum, că avea o mînă liberă, apucă teaca celeilalte spade şi o trase afară. Lama ei era lungă, perfectă şi uşor curbată: o sabie japoneză, o katana. Avea doar o muchie extraordinar de ascuţită, care se întindea pe toată lungimea ei exterioară.

O clipă mai tîrziu, Jan ajunse şi el la cristelniţă şi-l atacă pe David. Spadele lor se încrucişară.

David putu să-i devieze lovitura. Apoi ripostă la rîndul lui, îndreptîndu-și tăișul spadei spre mijlocul expus al lui Jan, cu vîrful strălucitor arcuindu-se spre stomacul lui.

Dar tăișul mortal nu atinse carnea; o barieră invizibilă devie într-o parte asaltul. Jan sări înapoi.

Acum David se afla între Jan și cristelniță. Cît timp își menținea concentrarea, Jan nu putea să-l atace direct cu magia. Se retrase puțin, asigurîndu-se că era destul de aproape de Susan pentru a o apăra.

– Geanta, rosti repezit David, răsucîndu-și ușor capul pentru a-i vorbi. În acest timp, ținea spada cu ambele mîini, cu vîrful îndreptat spre fața lui Jan.

Acesta luase o poziție total diferită. Stătea răsucit pe o parte, cu spada în mîna întinsă, ca un scrimer tradițional, cu excepția faptului că mîna stîngă îi atîrna în jos pe lîngă șold, nu era ridicată.

Spada lui Jan era un hibrid ciudat. Era îngustă și dreaptă, cu vîrful ascuțit, semănînd puțin cu o floretă, deși nu chiar atît de subțire – iar lama era netedă și cu ambele muchii ascuțite. Putea să străpungă, dar și să taie.

În timp ce David și Jan se aflau față în față, privindu-se în ochi și cu spadele pregătite, Susan făcu ceea ce i se spusese. Stînjenită de cătușe, reuși să verse conținutul genții pe podea. Fosta bentiță de aur a lui Jan și două brățări grele de aur, asemănătoare cu cele de la încheieturile lui David, se rostogoliră din ea. Ignoră brățările – încă le mai purta pe ale ei proprii –, dar luă bentița și și-o puse imediat pe cap.

Pleoapele îi tremurară pentru o clipă, în timp ce se concentra.

În timp ce Susan culegea de pe jos bentița, Jan făcu cîțiva pași spre stînga, înconjurîndu-i pe amîndoi. Deodată fandă, nu spre David, ci spre Susan. David sări în față, coborînd spada pentru a o devia pe a lui Jan.

În timp ce arma acestuia se îndrepta în jos, ochii îi sclipiră spre David, care fusese de fapt ținta lui. Lăsă tăișul

spadei sale să coboare cu vîrful în jos, dar astfel şi-o eliberă, în timp ce David îşi continuă, din inerţie, mişcarea, victimă a propriului avînt.

Odată ce spada lui fu eliberată, Jan îi schimbă brusc direcţia, îndreptînd-o înapoi spre trupul întins al lui David, astfel că vîrful ei făcu o tăietură adîncă în umărul stîng al acestuia, oprindu-se o clipă în ţesutul muscular, înainte de a ieşi.

Lui David i se tăie răsuflarea, apoi îşi reveni. Se răsuci, aşa încît să se plaseze din nou între Jan şi Susan.

– Unde ţi-e scutul, băiete? se repezi Jan. Ştii măcar ce faci?

În loc de răspuns, David schiţă un pas înainte, repezindu-se la Jan de două ori, o dată la cap şi a doua oară la piept. Dar, ca răspuns parcă la întrebarea lui Jan, ambele lovituri fură deviate de bariere invizibile.

Susan îi şopti:

– Eu pot să-mi fac scut, nu e nevoie să mă protejezi pe mine, dar nu pot să-mi desfac cătuşele; nu ştiu cum. Apelul suna disperat.

Jan ignoră, sau nu auzi, şoapta ei şi zise:

– În plus: ce interesantă alegere a armei! Tonul era ironic.

– Oţel japonez stratificat, răspunse David printre dinţii încleştaţi. Cele mai bune spade făcute vreodată; pot să reteze lama adversarului.

Jan era plin de dispreţ:

– Fascinantă hiperbolă de şcolar. Dar nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu-ţi sînt folositoare cînd lupţi împotriva Celui Trezit?

David se mişcă puţin de lîngă Susan, ceva mai departe de cristelniţă, pentru a-şi crea mai mult spaţiu de luptă.

– Oricît ar părea de caraghios, mi s-a spus, zise David, încercînd să sune nonşalant. Din fericire, Susan are puţin mai multă încredere în judecata mea decît tine.

Îşi aruncă privirea semnificativ spre ea. Susan se încruntă, uimită, încercînd să înţeleagă ce voia să spună.

Acum se aflau într-un triunghi aproximativ echilateral. David și Jan se priveau unul pe altul, cu vîrful spadelor aproape atingîndu-se. Susan se uita de la unul la celălalt.

– M-a sfătuit să iau o spadă ca a ei, continuă David. În spatele lui, Susan își ridică arma, o lamă lungă, dreaptă, cu un mîner elaborat și un vîrf ascuțit ca un ac, dar fără tăiș. O scosese din teacă, însă, cu mîinile încătușate, o ținea destul de stîngaci. Desigur, o armă ca aceasta, continuă David făcînd un semn spre spada lui Susan, are și dezavantaje. Nu poți tăia cu ea, explică el.

Pentru o clipă, Jan îl privi batjocoritor, în mod evident convins că David bătea cîmpii. O secundă mai tîrziu se repezi spre mijlocul lui David, împingîndu-i spada într-o parte și demonstrîndu-i utilitatea unei arme ce împunge. David nu fu în stare să pareze la timp, dar sări înapoi destul de repede pentru ca lovitura să nu-l atingă.

Apoi își reveni, ajustîndu-și ținuta. În spatele lui, o expresie de înțelegere înflori pe figura lui Susan. Își mută spada în mîna stîngă, ținînd-o într-o parte, și se aplecă spre cristelniță, cu pumnii întinși în față.

– Ia gîndește-te ce prost m-aș fi simțit dacă în geanta aceea aș fi pus un cuțit și apoi aș fi descoperit că ai folosit cătușe, continuă David.

Își ridică spada deasupra capului și imediat Jan se aplecă ușor pe spate, gata să se retragă. În momentul acela, David se răsuci spre Susan.

Întinzînd lanțul dintre cătușe cît putea, ea își depărtă mîinile, așezîndu-le pe piatra netedă a bordurii cristelniței. Spada lui David coborî brusc, țintind mijlocul lanțului.

Jan, prins pentru moment pe picior greșit, realiză ce făcea David și se înțepeni pe piciorul din spate, încercînd să transforme retragerea într-un atac.

Spada lui David străluci, izbind bordura cristelniței, și tăie lanțul la ultima verigă din stînga, periculos de aproape

de mîna lui Susan, exact în momentul cînd Jan se avînta înainte.

David își trase spada eliberînd-o și sări înapoi, dar nu suficient de repede pentru a scăpa de spada lui Jan. Vîrful acesteia îl străpunse într-o parte, alunecînd de-a lungul coastelor, pe o lățime de o palmă.

David se clătină și căzu pe spate. În timp ce se prăbușea, scoase un gîfîit.

Susan, cu mîinile de-acum eliberate din cătușe, zvîcni din spadă cu mîna stîngă și crestă cu vîrful ei o rană pe o parte a capului lui Jan, care se aplecă și sări într-o parte, luat prin surprindere.

Se aflau din nou în linie dreaptă, de data asta Susan între Jan și David. Dar, în timp ce Jan încerca să-și șteargă sîngele ce i se scurgea pe obraz din rana de la cap, căutînd astfel să-și dea seama cît e de gravă, David se afla tot la pămînt.

Susan stătea între ei, cu spada ținută expert în mîna dreaptă – dar picioarele îi erau încă legate, funia rănindu-i gleznele din cauza strînsorii și nelăsînd-o să adopte o atitudine de scrimer sau să facă un pas întreg înainte.

David se ridică în picioare, clătinîndu-se, cu mîna stîngă încleștată pe coaste, imobilizîndu-și mușchii străpunși. Mîna dreaptă ținea spada, al cărei vîrf se mișca nesigur în direcția lui Jan, ridicîndu-se și coborînd, în timp ce David făcea eforturi să se țină drept.

Jan stătea, privindu-l. Mîrîi, ca și cum voia să spună că nu-l mai considera pe David un pericol. Apoi ocoli încet spre el, ținîndu-se departe de Susan.

Cînd trecu pe lîngă ea, Susan fandă, împingîndu-și spada înainte în toată lungimea ei, dar nu suficient pentru a-l atinge. În timp ce vîrful spadei ei împungea spațiul gol din dreapta lui, el îi aruncă o privire batjocoritoare.

– Pînă la urmă, cred că regreți că n-ai pus un cuțit în geanta aia, zise Jan cu un zîmbet răutăcios pe figură.

Fața lui David se contractă în ceea ce ar fi putut să fie un rîs dureros.

– Da, recunoscu el, și cătușe, *și* funie. Te gîndești la astfel de lucruri prea tîrziu și-ți vine să-ți dai cu pumnii în cap.

Jan se apropiase de el, mișcîndu-se spre dreapta, astfel că pentru a treia oară se aflau în linie dreaptă. De data aceasta Jan era la mijloc, cu spatele spre Susan, care era prea departe de el pentru a-l ajunge.

– Ei bine, și acum ce mai urmează? întrebă Jan. Ea nu se poate elibera. Tu se pare că ești incapabil să te aperi. Și inexistenta ta stăpînire a acestei arte este împinsă la limită de simpla încercare de a mă împiedica să-ți străpung inima de aici. Mai există ceva în strălucitorul tău plan? Sau se încheie cu tine sîngerînd mortal, cu mine rămas cu colecția și cu prietena ta imobilizată și lăsată complet la dispoziția mea pentru a fi ucisă? Pentru că David nu răspunse imediat, Jan îl îmboldi cu un prietenos: Hmmm?

David dădu din cap.

– Mai am încă una sau două idei, dar încă nu le-a venit timpul.

De-abia perceptibil din cauza respirației lui hîrîite se auzea zgomotul picăturilor de sînge ce cădeau de pe degetele mîinii lui stîngi pe podeaua tare de piatră.

– Nu, zise Jan tăios, bănuiesc că nu le-a venit. Privind în jos la rana lui David și la sîngele care curgea din coasta lui, adăugă plin de solicitudine: Dacă ai dispune de numai o săptămînă, ai putea probabil să te vindeci. Hai să vedem ce reușești să faci în cele cinci minute pe care le mai ai de trăit.

Făcu un pas înainte, încercînd să-și înghesuie adversarul.

David se clătină pentru o clipă. Fu gata să spună ceva, dar un brusc acces de durere îl făcu să-și rețină răsuflarea. Apoi încercă din nou:

– Am avut o mare dilemă, zise el, căutînd să-și țină spada ridicată. Să las un gunoi ca tine să facă ravagii, distrugînd viețile oamenilor încă o sută de ani, sau să risc ca femeia

pentru care aş face orice pe lume să fie ucisă pentru că mă împotrivesc ţie?

În timp ce cei doi se pîndeau unul pe altul, Susan se ocupa de nodul funiei care o lega de cristelniţă. Era foarte strîns. Nu era chip să-l dezlege folosind doar unghiile şi o spadă fără tăiş. Se întinse spre cea mai apropiată dintre lumînările cele mari, dar era mult prea departe pentru a o putea ajunge. Închise ochii şi se concentră puternic, dar suportul greu de-abia se mişcă pe baza lui mare.

– E complicat, zise David.

Făcu cîţiva paşi spre dreapta, concentrîndu-se cu toată puterea şi începînd să pară mai conştient. Jan răspunse, ocolindu-l la rîndul lui, cu o expresie indulgentă, ca şi cum avea tot timpul din lume şi era pregătit să-i amîne uciderea pînă ce va afla tot ce victima mai avea interesant de spus. Trăsăturile lui bolnăvicioase exprimau încredere în sine.

Continuîndu-şi micşcarea în cerc, David aproape se împiedică. Apoi se îndreptă, ignorînd poticnirea, şi zise:

– Un prieten mi-a spus că ar trebui să aleg varianta cu care aş simţi eu că pot să trăiesc mai bine. Aşa că m-am gîndit la asta noaptea trecută. Care ar fi cea mai grea povară pentru mine? Se crispă din nou într-un surîs dureros, iar Jan îl privi întrebător. În sfîrşit, David continuă: Apoi mi-am dat seama de ceva.

Se deplasă cîţiva paşi spre dreapta, după aceea spre stînga, îndreptîndu-se cu totul. După care se aruncă înainte spre stînga, dar spada lui Jan îl bloca instantaneu. David se retrase.

– Mi-am dat seama că nu am de ce să-mi fac griji, zise David şi vocea lui deveni triumfătoare, pentru că nu există nici o cale de a supravieţui poveştii ăsteia.

Zicînd aceasta, se întinse spre dreapta, şfichiuind aerul cu spada în direcţia lui Jan, care îşi ridică arma pentru a para, forţat totuşi de energia atacului să facă un pas înapoi.

Susan țopăi cît mai departe de cristelniță, atît cît îi permitea funia, întinzînd-o cît de mult putu. David se repezi pentru a doua oară la Jan, cu spada alunecînd peste scutul care-l proteja, apoi o întinse înainte în toată lungimea ei pentru a tăia funia lui Susan.

Pentru moment Jan fusese împins înapoi, dar își reveni, înainte ca David să-și fi terminat manevra. David crease o breșă prin care putu să întindă sabia, dar nimic nu împiedica un contraatac al lui Jan. Cînd David zvîcni înainte, se lăsă complet descoperit în fața ripostei acestuia.

O fracțiune de secundă fața lui Jan păru surprinsă că David riscase ceva atît de nesăbuit. Apoi, tot atît de repede cum apăruse, surpriza dispăru și fălcile i se încleștară cu furie. Cînd spada lui David coborî, tăind aproape complet funia cu care era legată Susan, Jan făcu un pas înainte, lovind cu spada ținută cu ambele mîini, astfel că lama sa fulgeră, tăișul ei atingînd brațul lui David și pătrunzîndu-i profund în carne, despicîndu-i osul cubitus și oprindu-se cînd era aproape gata să-i reteze mîna în întregime.

Pentru a doua oară, David se prăvăli la pămînt. De data aceasta, spada îi căzu din mîna distrusă.

Susan sări înapoi, trăgînd de funia care încă o mai ținea legată, și rupînd astfel ultimele cîteva fibre rămase intacte; nodul din jurul gleznelor se desfăcu. Eliberată, ea lansă o serie de atacuri furioase spre Jan, aproape smulgîndu-i sabia din mînă și făcîndu-l să tresară, chiar și cînd scutul lui respingea loviturile ei cele mai violente.

Fu astfel obligat să se retragă de lîngă trupul lui David. Își ajustă puțin ținuta, în mod evident retrăgîndu-și ușor scutul, pentru a oferi armei lui mai mult spațiu, și o provocă pe Susan, bizuindu-se pe felul în care mînuia spada pentru a face față asalturilor ei. Deși era încrezător și abil, nu putu totuși să nu se lase împins înapoi, astfel că lupta se desfășura acum în lungul culoarului principal dintre bănci, îndreptîndu-i spre ușa de intrare.

– Poate că m-am grăbit cînd i-am vorbit băiatului, zise Jan respirînd greu. Făcu semn cu capul spre silueta lui David, întinsă pe jos. N-aș fi putut să fac *asta* fără o lamă cu tăiș. Susan îl privi cu dezgust, cu buzele dezgolindu-i dinții, dar nu rosti nici un cuvînt.

Era furioasă și își concentra întreaga înverșunare în avalanșa de atacuri îndreptate asupra lui, deplasîndu-și rapid scutul pentru a-i respinge loviturile.

Pe podea, David începu să se miște. Era protejat de atacurile invizibile ale lui Jan doar atît timp cît se putea concentra. Atît Susan, cît și Jan puteau să-și dea seama cînd începea să șovăie. Susan riscă o aruncătură de ochi în direcția lui.

– Concentrează-te, David! îi strigă ea.

David nu-i răspunse, dar începu să se tîrască, depărtîndu-se de cristelniță, în siguranța relativă a șirurilor de bănci, trăgînd după el spada cu mîna stîngă.

– O să lase garda jos destul de curînd și am să-l scutesc de suferință, o asigură Jan.

Susan se folosi de clipa lui de relaxare pentru a-și înteți atacurile. Jan își trase violent mîna înapoi din fața spadei ei fulgerătoare. După care spuse:

– Ai noroc că practici scrima.

Susan ridică din umeri. Pe un ton extrem de tăios, zise:

– Pur și simplu am găsit un alt mod de a te opri.

– Desigur, asta nu e exact scrimă, zise Jan, ignorîndu-i remarca. Tîmpenia pe care o predau în zilele noastre, cu spadele alea flexibile, de jucărie. Și cu puncte acordate pentru o lovitură ușurică pentru care, dacă ai încerca-o într-o luptă adevărată, o fracțiune de secundă mai tîrziu ai rămîne fără mațe.

– O, te rog, zise Susan, trimițîndu-și spada în sus o secundă, în așa fel încît Jan putu s-o vadă. Departe de a fi ușoară și modernă, era o sabie grea, tradițională, cu lama rigidă. Susan începu să-l împingă înapoi cu și mai mare

forță și comentă: Dacă vezi că fac ceea ce fac, crezi că am învățat doar tehnicile moderne?

Și, în timp ce spunea asta, alunecă mînerul lamei ei de-a lungul spadei lui Jan, împingînd-o ușor pe lîngă țintă, astfel că asaltul lui brutal fu deviat la dreapta ei, fără să o rănească, în timp ce vîrful sabiei ei îi pătrunse în mușchiul de pe cutia toracică.

Deși spada îi atinsese lui Jan o coastă și nu pătrunsese prea adînc, îi lăsă totuși în urmă o rană pe o latură, care se umplu pe loc de sînge. Materialul negru sintetic al bluzei cu mîneci lungi pe care o purta era acum despicat, descoperindu-i rana.

Jan țipă de durere și lansă un contraatac care țintea capul lui Susan, tăind cu spada în loc să împungă, în încercarea de a o surprinde cu garda jos. Dar fu prea încet; Susan se trase cu ușurință înapoi din fața armei, oprind atacul cu scutul.

Jan făcu un salt în urmă și se ascunse după o strană de lemn, plasînd-o între ei.

La cîțiva metri în spatele Susanei, David se tîrîse printre șirurile de scaune. Se afla acum sub aceeași bancă sub care se ascunsese mai înainte. Cu toată starea lui de slăbiciune, părea că se luptă cu ceva.

Jan se retrase puțin mai departe de strană, dar, de fiecare dată cînd Susan făcea o mișcare pentru a înconjura obstacolul și a se apropia de el, el se repezea în direcție opusă, continuînd să mențiînd strana între ei. Susan se retrase la rîndul ei ușor, sperînd să-i poată da o lovitură din lateral.

Deși chipul lui exprima durere, vocea îi era încă fermă atunci cînd zise:

– Indiferent ce ai fost tu învățată, aici regulile sînt altele. Făcu încă un pas înapoi, ca și cum era gata să o ia la fugă, într-o direcție sau alta. Susan se retrase și ea, mărind distanța dintre ei, în așa fel încît strana să nu-i stea în drum, dacă ar fi trebuit s-o ia la fugă după Jan. De exemplu, continuă el răsuflînd greu, acoperirea trebuie să rămînă aproape de tine, făcu

el un semn cu capul spre strana ce stătea în spațiul dintre ei, sau poate deveni o țintă, concluzionă el, și în momentul acela pleoapele îi tremurară. Strana de lemn explodă, sfărîmată în bucăți, una dintre ele lovind-o pe Susan în piept și aruncînd-o înapoi, unde se prăbuși printre bănci.

Pentru prima oară, Jan și Susan se aflau la mai mult de doi metri unul de altul. Acesta fu pentru David un semnal să încerce să se ridice în picioare. Ținea ceva strîns în mîna stîngă, cea dreaptă atîrnîndu-i neputincioasă de-a lungul trupului.

Jan prinse mișcarea și îl privi sfidător. Își deschise larg brațele, invitîndu-l pe David să-l atace. Aerul păru că înghețe cînd Jan își ajustă scutul.

– Indiferent ce e, băiete, nu va fi suficient.

David ținea în mînă ceea ce părea a fi o sticlă de whisky. O trînti cu fundul de banca de lîngă el și apoi o azvîrli cît de bine putu spre Jan.

Pe o parte a sticlei de whisky era lipită cu vîrful în jos o rachetă semnalizatoare. Armată deja, cu capacul desfăcut, racheta avea nevoie doar de o lovitură violentă pentru a aprinde substanțele chimice din interior. O lumină roșie orbitoare șuieră prin aer, făcînd să strălucească sticla înecată în fum.

Sticla lovi scutul lui Jan și ricoșă. Căzu și se sparse de lespezile de piatră, strălucirea și bubuitul benzinei aprinse inundînd întreaga biserică. În mijlocul flăcărilor ce se răspîndeau, scutul lui Jan crease un fel de bulă protectoare, prin care focul nu putea să treacă.

Dar, o secundă mai tîrziu, lichidul arzînd se strecură pe sub marginea de jos a barierei lui defensive și începu să ardă în interiorul bulei.

Pentru moment, bula rezistă – cu o mică flacără în interior, separată de focul cel mare –, dar apoi Jan țipă și bula dispăru. Cîteva secunde, Jan fu pierdut printre flăcări.

Susan zăcea dincolo de limita la care ajunsese focul. Se ridică greu pe picioare și își recuperă spada. Apoi începu să se apropie de combustibilul care ardea, încercînd să-l descopere pe Jan. David căzu pe spate, neputincios, între două rînduri de scaune, pentru moment incapabil să se miște.

Cînd Susan se apropie de văpaie, flăcările scăzură brusc. Focul începu să se stingă, în ciuda faptului că pe lespezi se mai vedea încă benzină nearsă. Printre flăcările din ce în ce mai palide, Jan se ridică în picioare, cu spada în mînă și cu trăsăturile pîrjolite încordate din pricina concentrării.

Temperatura din jurul lui scăzuse vertiginos, flăcările stingîndu-se în continuare și aerul căpătînd un curios aspect cristalin, pe măsură ce se răcea. Cîteva secunde mai tîrziu, ultima licărire de flacără mai clipi o clipă, apoi incendiul fu complet stins. Deasupra lui, un praf de cristale de gheață cobora în spirală din aerul înghețat. Strălucind și reflectînd lumina pe măsură ce cădeau, se așternură apoi într-o pătură de chiciură la picioarele lui Jan. Respirația îi ieșea din gură sub formă de aburi, pe măsură ce inhala cu greutate aerul în plămînii lui pîrjoliți.

Cămașa îi era parțial lipită de piept și focul deschisese în ea mari găuri zdrențuite, sub care pielea întunecată se vedea carbonizată și zbîrcită. Părul i se pîrlise, expunînd porțiuni ale țestei înnegrite de funingine. Pielea de pe față i se trăsese înapoi de pe dinți, într-un rînjet sardonic.

Susan făcu un pas spre el, ridicînd spada și aruncînd totodată o privire spre David. O expresie de panică îi traversă figura.

– David, nu te simt, strigă ea, concentrează-te!

Jan încercă să vorbească, dar nu putu scoate nici un sunet, cu excepția unui horcăit uscat. Tuși, ciudat de brusc și rapid, ca un animal, înghițind în gol cu un sunet neplăcut. Încercă din nou să vorbească.

– Nu va trece mult și am să-l distrug, zise el cu o voce ca un șușotit de-abia auzit, cu respirația șuierată distorsionîndu-i cuvintele.

– David, strigă din nou Susan panicată, trebuie să rămîi treaz, altfel o să te atace.

Nici un răspuns. Susan își aruncă din nou ochii spre locul unde zăcea David. Apoi, ridicînd ochii, îl văzu pe Jan că-și focaliza privirea asupra lui.

Înainte ca Jan să poată să lanseze un atac, Susan se azvîrli asupra lui. Spada lui se ridică nesigură pentru a devia atacul, dar ea îl evită și-i provocă o rană lungă, superficială, pe antebrațul înnegrit de foc.

Însă el păru că nici n-a observat rănirea. Se retrase puțin, recompunîndu-și scutul, încercînd să o țină pe Susan la distanță. Ochii lui se îndreptară din nou spre David.

Disperată, Susan sări înapoi și se întoarse cu fața spre David. Pleoapele lui Jan coborîră complet timp de o secundă. Cu un trosnet, o despicătură apăru în șirul de bănci aflat în spatele lui David și un mănunchi de așchii explodă în aer.

– David! țipă Susan și se întoarse exact la timp pentru a para atacul lui Jan.

Dar nu fu suficient de rapidă, astfel că vîrful spadei lui i se înfipse în mușchiul coapsei. Susan răsuflă convulsiv, pe măsură ce durerea se instala. Era o rană netedă și, deși profundă, nu-i vătămase prea rău mușchiul. Putea să stea încă dreaptă, deși picioarele îi tremurau puțin.

– David, chemă ea din nou, de data aceasta fără să mai strige.

– Sînt aici, zise el amețit. Ea se dădu rapid înapoi și riscă o privire în direcția lui. Sînt aici, repetă el și mai slab.

Încercă să se ridice pentru a se așeza pe cea mai apropiată bancă, reușind doar la a doua tentativă. Mîna dreaptă neputincioasă îi zăcea pe genunchi, iar blugii îi erau îmbibați de sînge. Mîna stîngă strîngea slab spada, al cărei vîrf se odihnea

pe banca din față. Și, chiar în timp ce ea îl privea, pleoapele lui căzură.

Îndreptîndu-și înapoi atenția spre Jan, Susan încercă să-l ocolească, înlăturînd de mai multe ori din calea ei vîrful spadei lui, dar fără să se apropie suficient ca să-i permită s-o atace. Nu-i lăsă nici o clipă de răgaz și îl încolți atît de tare, încît Jan nu mai apucă să se gîndească la nimic altceva decît la propria apărare.

Încet-încet îl făcu să se răsucească, astfel încît Jan se afla acum cu spatele la David. Susan începu să-l atace cu toată forța. Îi oprea sabia, i-o ocolea, înțepîndu-l constant, și de două ori rată la milimetru cîte o lovitură ce l-ar fi putut străpunge. Îl forță treptat să se retragă, apropiindu-l de banca pe care David reușise să se proptească, cu spada în mînă.

Jan era din ce în ce mai nesigur pe picioare. Reacțiile lui erau încetinite și de-abia putea să se țină în apărare. Împotriva voinței lui, trebuia să se retragă centimentru cu centimetru spre inamicul înarmat din spatele lui.

În sfîrșit, spinarea lui Jan se află la îndemîna spadei lui David. Dar acesta părea să aibă dificultăți. Făcu efortul de a ridica arma, dar ea aproape îi alunecă din mînă. Susan îl împinse pe Jan înapoi cu încă un pas, dar David tot nu putu să atace.

În sfîrșit, cu o rafală frenetică de fandări, ea reuși să-i arunce lui Jan din mînă spada, ce zbură în aer, căzînd printre șirurile întunecoase de scaune.

– David, șuieră Susan, apropiindu-se pentru a-l ucide pe Jan.

Dar pe figura lui David nu se vedea decît un zîmbet vinovat, lipsit de orice fel de vlagă. Spada îi căzu din mîna stîngă și ochii i se închiseră.

Jan țîșni înapoi, sărind peste picioarele lui David și apucă spada căzută a rivalului său. O clipă mai tîrziu, îi ținea vîrful apăsat pe pieptul lui David, deasupra inimii, cu mîinile încleștate pe mîner, gata să-și desăvîrșească opera.

Susan ezită.

Jan înghiți din nou, scoțînd sunetul acela ciudat, și zise:

– Tu hotărăști.

În mod clar, Susan calcula distanța pe care ar fi trebuit să o parcurgă pentru a-l dezarma. Îi era imposibil să se miște suficient de repede pentru a-l opri să se lase cu toată greutatea pe spadă.

Lăsă în jos vîrful spadei ei, pînă atinse podeaua. Stătea acolo gîfîind și privindu-l pe Jan, în timp ce dezamăgirea înfrîngerii i se răspîndea pe figură.

– Spada, ceru Jan, făcînd semn cu capul într-o parte.

Ea azvîrli arma.

– Și bentița mea, mai zise el, arătînd cu capul spre cercul de aur din jurul tîmplelor ei.

Ea ridică bentița și o aruncă după spadă.

– Dacă aș fi fost în locul tău, zise el, aș fi continuat să lupt. Scoase apoi lanțul de aur din jurul capului căzut al lui David și-l aruncă deoparte. Abandonarea luptei n-o să te salveze, zise răbdător cu o voce cîrîitoare, ca și cum ceva dinăuntrul lui încerca să iasă afară. Deși presupun că asta înseamnă că nu va trebui să-l vezi murind.

Ridică spada de pe pieptul lui David și o aduse pe lîngă corp. Apoi inspiră adînc și închise ochii o secundă. Susan fu aruncată înapoi și căzu printre scaune, în partea cealaltă a culoarului dintre bănci. Rămase acolo unde căzuse – conștientă, dar ametită.

– Dacă asta te consolează, reluă Jan, să știi că nu v-aș fi lăsat în viață indiferent cum s-ar fi desfășurat lucrurile.

Ridică spada și înaintă spre ea.

Dar bufnetul ușii de la intrare îl opri.

Din capătul bisericii răzbătu o voce feminină care zise:

– Ne discreditezi, Jan.

De-a lungul culoarului dintre bănci se vedea venind o femeie foarte înaltă, blondă și cu pielea palidă, scandinavă. Era îmbrăcată impecabil, într-un taior de lînă cenușiu, cu

vagi dungi albe. În mîna elegantă purta o sabie cu un mîner cu apărătoare. O ținea nonșalant, ca și cum ar fi vrut să i-o dea unui prieten.

Capul lui Jan se răsuci brusc pentru a o privi. Timp de o secundă, cu dinții lui dezveliți și expresia barbară, păru sălbatic, încolțit.

– Cum m-ai găsit, Karst? întrebă el.

– Un bătrîn, răspunse ea amabil, probabil un prieten al celor pe care îi torturezi în clipa asta.

Jan se dădea înapoi. Părea că uitase complet de Susan. Se retrăgea spre locul unde își văzuse pentru ultima oară spada.

Karst măsură cu privirea podeaua de piatră pîrjolită, strana spartă, trupurile și sîngele. Și scoase o exclamație de ciudă.

Sări pe o bancă și merse grațioasă de-a lungul ei, în loc să treacă printre rînduri. Se îndrepta spre cutia cu capacul deschis abandonată în capătul șirului de bănci.

Cînd ajunse la ea, se uită la hîrtiile răscolite și începu să le strîngă.

– Cred că bătrînul a mințit. A amenințat că face colecția publică dacă nu-l ajut. Dar se pare că n-ar fi putut s-o facă. Ridică amabilă din umeri. Ei bine, presupun că i-am promis să vin direct aici, în loc să pierd o oră căutîndu-ți bîrlogul. Puse hîrtiile înapoi în cutie și închise capacul.

Apoi se întoarse cu fața la Jan și începu să avanseze spre el, hotărîtă. El își regăsise spada, înlocuind-o pe a lui David, dar se retrăgea plin de teamă din fața ei. Era evident că arma recuperată nu-i oferea prea multă siguranță.

– Spune-mi unde e Markerul, zise Karst glacială, și vom ajunge la o înțelegere, ca să nu mă văd obligată să te transform în frigăruia cu care ai început să semeni.

Jan dădea din cap și continua să se retragă.

– Ai nevoie de toți prietenii pe care ți-i poți face, adăugă Karst pe un ton patern. Ai ocazia să îmi intri în grații. Unde e Markerul?

– În nici un caz acolo unde ai să-l cauți, Karst, zise Jan cu toată sfidarea de care era în stare.

Ea ridică mîna stîngă și își privi o clipă pielea imaculată.

– Aș zice că mai am încă șaptezeci de ani pînă voi avea din nou nevoie de el. Karst se afla acum aproape deasupra lui. Cred că pînă atunci pot să-l găsesc și fără ajutorul tău.

Sabia ei sclipi. În ultima clipă el o blocă, doar pentru a realiza că ea deja ataca din nou. Încercă să-i devieze lovitura, dar, chiar cînd începu să se miște, ea își aruncă spada pentru a treia oară, atît de repede, încît părul luată dintr-un film din care lipseau cadre. Dădu două lovituri rapide și sabia ei îl împunse parcă singură. Apoi, cu o răsucire finală și lipsită de efort, îi rupse spada, exact deasupra mînerului.

Umbra ei argintie se răsuci în aer, oprindu-se cu vîrful armei pe traheea lui.

– Ăștia doi, zise ea, indicîndu-i cu ochii pe Susan și pe David, sînt amîndoi victime sau unul din ei ți-e complice?

– Fata e cu mine, răspunse Jan.

– Hmm, mormăi Karst, ca și cum se gîndea la afirmația lui.

Apoi își înfipse vîrful spadei sub barba lui Jan și i-o ridică diagonal prin țeastă. Cînd el căzu, ea scoase lama și o scutură de sînge. Trupul lui Jan se prăvăli ca un sac cu grăunțe.

Îi lăsă cadavrul unde era și se îndreptă spre Susan, care își legăna brațul rupt, rămasă acolo unde căzuse. Privi în sus la cealaltă femeie cu ochi înspăimîntați.

Karst o atinse cu vîrful săbiei și îl plimbă ușor în sus pe tîmpla lui Susan, ca și cum ar fi căutat ceva tare ascuns în părul ei. Apoi își aruncă ochii mai jos, privindu-i încheieturile mîinilor, acum goale.

– Uită ce s-a întîmplat aici! zise Karst cu un fel de zîmbet.

Pentru o clipă ochii ei se îndreptară spre locul unde era căzut David, în mijlocul unei bălți de sînge. Îl învrednici doar

cu o scurtă privire, apoi își mută atenția spre o masă așezată lîngă unul dintre pereții bisericii. Fața de masă albă era de plastic, dar cu aparență de pînză. Cu mîna stîngă Karst o smulse de pe masă, împrăștiind niște foi volante și un suport de cărți.

Apoi se duse înapoi la Jan, întinse fața de masă pe podea și, cu o simplă lovitură de bocanc, îi împinse cadavrul peste ea.

Îl înveli bine, îl ridică pe umăr aparent fără efort și se întoarse pentru a lua cutia. Lăsîndu-se într-un genunchi, apucă mînerul cu mîna stîngă, ținînd în dreapta sabia, și se îndreptă spre ieșire. Ușa se închise cu zgomot în urma ei.

Cu mare efort, Susan se ridică în picioare și se îndreptă, șchiopătînd, cît de repede putu, spre locul unde zăcea David. Cu o mînă bîjbîi după telefonul din buzunarul lui și formă un număr.

CAPITOLUL 37

Către: **Dee_Milton@AtlanticMagazines.com**
De la: **Zorro_Lil_Sis@hotmail.com**

Dee,

E foarte drăguț din partea ta să spui asta, dar sînt sigură că orice soră mai mare ar fi făcut același lucru. Și desigur, continui să cred că, în primul rînd, nu te-ai fi vîrît niciodată în toate astea dacă n-aș fi fost eu. Dar oricum, îți mulțumesc. Și eu sînt mîndră de tine.

Primul lucru care trebuie făcut e chestia asta cu codificarea mesajelor. David și-a pus-o deja în funcțiune, așa că nu putem să rămînem noi descoperite. În mod clar sînt cîteva lucruri pe care nu vreau ca specialiștii voștri în computere să le citească. Am să-ți trimit cîteva pagini de web care să te ajute să-ți instalezi programul.

În orice caz, cred că mama și tata pot să înceteze să-și mai facă griji pentru noi. Dacă am supraviețuit chestiei ăsteia, înseamnă că educația pe care ne-au dat-o n-a fost chiar atît de dezastruoasă. Am de gînd să le dau un telefon peste cîteva zile, așa că ar fi mai bine ca poveștile noastre să coincidă – nu cred că sînt pregătiți pentru versiunea originală.

Și, o, Doamne, nu pot să cred că te vezi cu Petey. Nu că aș fi surprinsă. E un fel de prinț, dacă reușești să-l cunoști – așa cum bănuiesc că ai descoperit deja. Din păcate pentru tine, asta va însemna să-l lași pe Lincoln să aterizeze la tine acasă și să dea iama prin frigider. Ceea ce seamănă puțin cu încercarea de a ține în casă un rinocer. În mod clar va trebui să prevezi cheltuieli mai mari la băcănie.

E ciudat că probabil nu l-ai fi întîlnit pe Petey dacă nu s-ar fi întîmplat toate astea. Știu că asta nu înseamnă că a fost plăcut – trebuie să fi fost groaznic pentru tine –, dar mă uit la David și mă întreb dacă ne-am fi însoțit vreodată în circumstanțe normale. După toate prin care am trecut, nu pot să-mi imaginez că n-aș avea încredere în el – sau că mi-aș pierde timpul întrebîndu-mă dacă mă iubește. Vreau să spun că era gata să continue lupta, dacă asta ar fi însemnat să mă protejeze pe mine. E mai mult decît dacă mi-ar aduce flori în fiecare zi.

Așa că presupun că lucrul pe care încerc să-l spun e că există și unul sau două motive de consolare în tot ce s-a întîmplat. În plus, Petey poate realmente să te conecteze la „stradă" (așa se zice?), cum ai fost în Chicago. Poate să te ducă în cluburi a căror existență n-ai bănuit-o niciodată înainte. Doar să nu te încalți cu pantofii cei mai buni.

Crezi că tata va face vreun comentariu prostesc cînd va afla că ai prieten un negru? Sper din tot sufletul că pînă acum a reușit să iasă din anii cincizeci. În ce o privește pe mama, știu că pentru ea nu va fi o problemă. Și, în caz că-ți pui întrebarea, n-am avut niciodată nimic, nici cu el, nici cu Lincoln. De fapt, cînd i-am cunoscut, am presupus că erau împreună. Nu le spune că am zis asta.

Oricum, noi vom mai sta aici o vreme. Nici eu, nici David nu ne grăbim să ne ducem acasă – indiferent unde va fi asta. Sîntem pe cale să-l primim aici pe cel mai bun prieten al lui David, Banjo (trebuie să-i aflu numele adevărat – presupun că n-a fost botezat chiar Banjo), și pe prietena lui. Poate ați putea veni și tu și Petey. Mi-e teamă că nu e absolut nimic de făcut aici, dar măcar o dată cred că ai putea să faci și tu față unei astfel de situații. Avioanele sînt desfătarea mea, apropo – am să-ți spun mai multe cînd vom folosi mesajele încifrate. Oricum, ținem legătura.

Iubita ta soră, Susan

P.S. Dacă tu și Petey veniți, ar fi mai bine să-l invitați și pe Lincoln. Se va prăpădi de dor și vă va distruge tot mobilierul, dacă-l lăsați de capul lui.

Către: **WorldOfBanjo@hotmail.com**
De la: **SecretSquirrel@EuroMail.com**
Cod: **PGP 8.0.2 Freeware for Macintosh**

Banjo,

Sînt încîntat să aflu că Melissa continuă să se iluzioneze că eşti o partidă bună(!). Doamne ajută să dureze!

Mi s-a spus că ai venit să mă vizitezi pe cînd zăceam, dar mi-e teamă că n-aş fi putut să-ţi ţin cine ştie ce companie. Eram încă în lumea poveştilor. Şi, pînă să mă trezesc, Susan hotărîse să mă răpească.

Şi în sfîrşit am înţeles ce voiai să spui cu mica ta ghicitoare zen despre Susan care avea nevoie de ajutorul meu. Se pare că s-a petrecut chiar la timp – deşi am fost cam la mustaţă.

Nu cred că Susan ar putea realmente să ceară o mai bună dovadă că sînt pregătit să-mi împart deciziile cu ea decît faptul că am plănuit o încercare de salvare în care ea trebuia să preia comanda pe la jumătate. Unii ar putea să spună că n-am dus planul pînă la capăt, dar m-am gîndit: pune-o pe picioare, dă-i mînă liberă şi va găsi ea un mod de a se descurca. Şi, într-adevăr, a fost magistrală.

Dacă n-aş fi leşinat (şi te rog să nu trîmbiţezi chestia asta), cred că l-ar fi dat gata chiar atunci. Deşi, într-un fel, sînt bucuros pentru ea că nu şi-a încărcat conştiinţa. Nu că el n-ar fi meritat, dar bănuiesc că asta oricum ar fi răvăşit-o puţin.

Pînă la urmă, cînd s-a pus problema, n-a fost aşa de greu să am încredere în ea cum îmi închipuiam. Cred că aici contează mult să găseşti persoana potrivită. Sau poate că eram pregătit pentru asta. Cine ştie?

Oricum, după ce am împovărat-o cu jumătate din acţiune, probabil că acum va începe să se plîngă că nu-mi asum suficiente responsabilităţi.

Nu, glumesc doar. M-a îngrijit ca un înger. M-a scos din spitalul ăla cînd eram încă într-o stare destul de proastă. Nici nu apucaseră să-i explice clar că îmi pierdusem mîna pentru totdeauna, deşi i-au spus. În mod clar au crezut că e nesănătoasă să mă scoată de acolo cînd eram încă în pragul morţii – dar, pentru că avea acordul

meu, n-au putut să o oprească. Și, desigur, ea avea un remediu puțin mai eficient în minte.

Următoarea problemă a fost să mă urce în avion pe jumătate mort. De fapt, nici brațul ei rupt nu era vindecat la vremea aceea – a fost ferm hotărîtă să mergem amîndoi într-un loc sigur și liniștit înainte de a începe aiureala asta cu vindecarea. Zborul spre Atena a fost de fapt chiar nostim, într-un fel cam macabru. În avion, rănile mele au început să se deschidă și am fost siguri că vom fi opriți la vamă din cauza sîngerărilor. Și atunci tipii ar fi cerut și niște explicații în legătură cu ceea ce Susan căra în geantă (mai multe despre asta imediat). Și totuși am reușit să trecem.

Oricum, trebuie să spun că insula asta e raiul pe pămînt. Locuiesc pe ea vreo treizeci de persoane. Există două baruri și două restaurante, amîndouă jos la chei, unde pot acosta bărcile ce vin în vizită. Mai e și o biserică – dar fără preot – și cîteva case. Noi stăm sus pe deal și avem o vedere superbă asupra mării.

În timp ce-ți scriu, o văd pe Susan de la fereastră. Are un măslin sub care să se așeze și o carte – din păcate, nu și capra – dar nu cred că e o mare pierdere. Și, de fapt, după doar două săptămîni tastez cu amîndouă mîinile. Ar fi trebuit să vezi în ce stare era încheietura mîinii mele cînd mi-am scos bandajele. Ar fi fost suficient să te facă vegetarian pentru totdeauna. Arăta groaznic! Acum am doar cîteva umflături în jurul rănii, de o formă bizară, și foarte multă piele nouă, roz. Arată încă destul de ciudat, dar mă pot folosi de ea și nici nu mă mai doare! Gaura din coaste e aproape vindecată și ea.

Mi-a luat cîteva zile să aflu cum să intru în transa vindecătoare. Simpla folosire a talismanelor te ajută să te vindeci repede, dar există și un proces de vindecare accelerată pe care îl poți provoca dacă știi ce să faci și ești grăbit.

De fapt, Susan spune că asta a făcut Jan în seara dinainte de a merge să mă întîlnesc cu el în biserică. Se pare că trebuia să petreacă zilnic ore întregi pentru a se vindeca, dar în mod clar era o bătălie pierdută. Poate că era mult mai bătrîn decît am crezut noi. Sau poate că era ceva genetic – poate că, dacă ar fi dus o viață normală, ar fi murit la patruzeci de ani.

Oricum, dacă nu mi-ar fi spus cu mult înainte unde voia să ne întîlnim, aș fi fost pierdut. N-aș fi putut să ascund nimic în biserică (deși Dumnezeu știe că a fost un chin să-i conving pe cei de acolo că nu aveam bombe, sau droguri, sau nimic altceva). Dar el a avut nevoie să stea cîteva ore în transă, pregătindu-se pentru întîlnire, așa că a sunat mai devreme. E uimitor cum niște mici amănunte pot să conteze atît de mult. Dacă m-ar fi sunat în ultimul minut, poate că n-aș mai fi acum aici. (Deși oricum n-aș fi dacă n-ar fi fost intervenția profesorului, desigur.) Poate că n-a depins totul de convorbirea aceea. Așa cum spune Susan, poate că am fi găsit o altă cale.

De asemenea, trebuie să mă scuz că l-am asmuțit (știi, treaba aia pe care o faci cu cîinii) pe Hammond asupra ta. A trebuit pur și simplu să-i dau un nume și o adresă din Marea Britanie, în caz că voia să ia legătura cu noi. Știu că e puțin cam căpătînos, dar fără ajutorul lui n-am fi rezolvat încă povestea asta. Ne-a fost de ajutor faptul că Dass era italian, pentru că Hammond s-a gîndit imediat la Mafia (oare încă mai există?). Și Susan a putut să-i spună o poveste care conținea un număr surprinzător de fapte reale. Am evitat să-i spunem despre răpirea lui Dee, pentru că tipul îi urăște pe cei care încearcă să-și facă dreptate singuri, dar i-am spus despre Susan că a fost răpită și că prețul răscumpărării a fost colecția. În plus, Susan i-a explicat de ce eu nu l-am implicat și pe el, amintindu-i că el m-a atenționat să nu iau legătură cu poliția. Apoi, cînd ea i-a spus că a apărut cineva de la firma unde lucrase Jan care l-a omorît, se pare că Hammond a mormăit „asasinat în gașcă", aproape emoționat. Se pare că el consideră spadele doar o parte din răsplată, pe care „ucigașul plătit" a uitat-o la locul crimei, ceea ce pe noi ne ajută. Totuși nu fi îngrijorat, nu trebuie să le potrivești chiar pe toate. Știe că tu n-ai fost martor la nimic din toate astea. M-am gîndit doar că ai vrea să știi. Și tot el m-a ajutat să-mi ridic mașina de unde mi-au sechestrat-o, fără să plătesc un ban. Rezultatul: Susan spune că toate cheile se află în dulapul de pe hol, așa că servește-te-te dacă vrei.

Gata, cred că e destul pentru astăzi. Doar că te-am amenințat să-ți spun ce a fost cu geanta lui Susan. Nu știu dacă Jan a crezut în mica mea minciună că Susan ar fi bolnavă sau dacă doar n-a

simțit nevoia s-o drogheze – oricum, ea a fost mult mai capabilă să-l spioneze decît Dee. Nu știe unde a ascuns Markerul, dar a localizat unul din ascunzișurile lui – unul pe care Karst l-a ratat. Susan, temerară (nebună?) cum e, s-a dus înapoi acolo, în timp ce eu mă distram pe masa de operație, și a șterpelit tot. A găsit o sumă aproape incredibilă, în special dolari, și un fel de caiet de notițe sau jurnal. Eu nu înțeleg nici un cuvînt, dar Susan se ocupă de el și crede că ar putea să găsească acolo tot felul de informații interesante. A găsit chiar și un pasaj în care Jan se plînge că nimeni nu mai poartă azi pălării. E adevărat: se pare că nu mai avem încredere în oamenii care-și acoperă capul. Are sens.

Ideea aici este că sînt probabil o alegere bună în cazul în care ai nevoie de ceva bănuți. Asta înseamnă desigur că eu și Susan nu vom avea nevoie să muncim o vreme pentru a ne cîștiga existența. (Vei fi încîntat să afli că șefii mei îmi păstrează postul pînă mă voi reface – deși nu mă văd ducîndu-mă înapoi).

În orice caz, sînt sigur că nu trebuie să-ți spun să fii prudent cu corespondența asta electronică. După cîte am înțeles, codificarea asta e practic inviolabilă, dar n-o lăsa pe Melissa să-ți citească peste umăr, ar putea să înceapă să se îngrijoreze pentru tine.

Bea una și pentru mine,

David

P.S. Grăbește-te și fă o rezervare încoace. Vreau să văd cum acționează fierbintele soare grecesc asupra pielii tale delicate de albinos.

Către: **SecretSquirrel@EuroMail.com**
De la: **jhs1192@cam.ac.uk**
Cod: **PGP 8.0 Freeware for Windows**

Dragii mei Susan și David,

Presupunînd că descifrați codul și că eu am făcut ceea ce trebuia, veți citi aceasta stînd la soare undeva pe malul Mării Egee. Cine și-ar fi imaginat! Data viitoare o să vă apucați de făcut filme!

Dar, destul cu frivolitățile, voi trece direct la scuze și la lingușiri. Sper că e clar pentru amîndoi că n-am intenționat să vă anulez dreptul de a vă alege singuri destinele. Știu că nu m-ați acuzat de asta, dar poate că totuși ați gîndit-o. Vă rog să credeți că am vrut doar să vă ajut.

I-am dat lui David un anumit sfat – prefațîndu-l desigur cu asigurarea că nu-mi voi lua niciodată libertatea de a da indicații (dar presupun că ipocrizia e cel mai puțin grav dintre defectele mele). De-abia îi spusesem ce-i spusesem și, ironia sorții: am fost trădat de propriile cuvinte. Cînd am analizat opțiunile lui David, mi s-a părut că, orice cale ar urma, trebuia să ducă o cruce mai grea decît merită un tînăr.

Și, realmente, nu m-am îndoit nici o clipă. David ar fi ales desigur să-ți salveze viața, Susan, dacă ar fi fost în puterea lui s-o facă. Mi-am dat seama că, dacă aș fi de acord să transfer povara pe umerii mei, asta însemna că am posibilitatea să vă dau o mînă de ajutor. Comunicînd prietenilor lui Dass asta, în situația neplăcută în care vă aflați, am crezut că pecetluiesc atît soarta colecției, cît și a Markerului: ar rămîne încă o dată instrumentele ticăloșiei. Dar am hotărît s-o fac oricum.

Sînt extrem de încîntat că Markerul n-a fost găsit. Colecția nu este o pierdere prea mare, dacă ne gîndim că deținem propria copie și că informațiile conținute în ea trebuie să fi fost deja în mare parte cunoscute prietenilor lui Dass.

Oricum, am hotărît că abandonarea Markerului ar fi un bun preț pentru răscumpărarea vieților voastre. Și am simțit că aș fi fost în stare să trăiesc timpul care mi-a mai rămas cu gîndul că am ajutat un inamic. În timp ce mi-a fost clar că David nu era pregătit să se agațe de acest ultim firicel de speranță de teamă, Susan, că ar fi părut că te trădează. În orice caz, tu îi arătaseși clar că n-aveai de gînd să le înapoiezi acestor oameni prețioasa lor comoară. Eu aș fi preferat ca tu să rămîi în viață, chiar dacă asta ar fi însemnat sfîrșitul prieteniei noastre – dar în mod cert David nu se putea împotrivi tot așa de ușor dorințelor tale celor mai intense. A fost o hotărîre pe care am simțit că numai eu pot să o iau.

Sper că îmi veți ierta o imagine exagerat de melodramatică – poate că monstruoasa mea vanitate vă va amuza chiar –, dar situația a fost ca și cum mi-aș fi dat singur foc, într-un sens karmic, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Bravură ridicolă, răsuflată, știu, și totuși irezistibilă. Îmi place să cred că acela care îmi va scrie într-o zi necrologul va avea mai mult material la dispoziție decît expresia „savant neobosit".

I-am lăsat pe cei pe care i-am contactat să creadă că fuseserăți amîndoi ținuți ostatici. Le-am promis că nu voi face public conținutul colecției dacă Jan ar fi fost făcut să dispară, iar voi doi ați fi fost lăsați să plecați liberi. După cîte am înțeles, s-au ținut de cuvînt cu o lipsă de integritate comparabilă doar cu a mea – un risc profesional, poate, cînd mincinoșii tratează cu ticăloșii.

Mă întreb acum dacă, în ciuda tuturor pericolelor cărora amîndoi a trebuit să le faceți față, momentul în care Karst a hotărît asupra destinelor voastre n-a fost cel mai periculos. Dacă ar fi dat cu ochii de aur pe vreuna din siluetele voastre prăbușite, asta v-ar fi pecetluit soarta. Dar ideea bună pe care ai avut-o, Susan, a completat treaba pe care Jan o începuse cînd te-a dezarmat – și astfel, în ciuda dorințelor lui, el v-a salvat de Karst. Dacă tu n-ai fi reușit să ascunzi toate bijuteriile de aur, probabil că v-ar fi trimis pe lumea cealaltă pe amîndoi, pur și simplu din precauție. Apoi, din nou, mi se pare că a văzut în Susan o protejată. Gîndiți-vă: nicăieri în colecție n-am găsit nici o mențiune despre inițiați-femei. O, dar nu e nevoie să stăruim asupra acestor lucruri. Nu acum, cînd soarele strălucește (cel puțin acolo unde sînteți voi) și totul e în regulă.

Așa că, în loc să bat azi cîmpii toată ziua, voi lăsa restul cugetărilor mele pentru episodul următor. O să ies acum la plimbare pe promontoriu – aerul marin îmi face bine, sau cel puțin așa îmi imaginez, ceea ce e aproape același lucru. Astăzi am o inimă de leu.

Desigur, poate că însănătoșirea nu are de-a face cu marea. Ar putea să fie de vină schimbarea ritmului sau vreo modificare subtilă, dar importantă, a regimului alimentar. Ar putea să fie chiar acele interesante tehnici de meditație pe care le-am găsit în colecție.

(Dacă draga mea soră dispărută dintre noi ar putea să mă vadă cu bijuteriile ei, cred că și-ar pierde orice speranță în privința mea.)

Ceea ce mă aduce la gîndul cu care vreau să închei. Cînd voi doi vă veți fi reparat și veți avea puțin timp pentru voi – e vorba de cîteva luni, după toate cele întîmplate –, după ce veți simți că v-ați revenit, va trebui să ne gîndim puțin la ce vrem să facem cu toate astea. Există aici lucruri pe care poate că lumea întreagă ar trebui să le știe.

Oricum, cred că pot să spun cu siguranță că eu voi fi încă printre cei vii cînd veți considera că e timpul, așa că nu vă grăbiți să reveniți din cauza mea. Și sînt sigur că Susan va dori să știe că mi se pare că am mai găsit încă un cod în colecție, iar documentele în care este folosit sînt de-a dreptul tulburătoare. Evident, au o vechime de trei sute de ani, așa că, tulburătoare sau nu, pot să mai aștepte pînă la toamnă (deși curiozitatea lui Susan, probabil stîrnită din nou, s-ar putea să nu mai aștepte pînă atunci).

Mă duc acum să văd dacă pot găsi un cub de gheață. Vă vine să credeți? Îmi crește un dinte nou!

Cu cele mai bune urări, prietenul vostru,

Joseph Shaw

O spargere stranie – spărgătorii sînt găsiți morți la locul faptei, iar ceea ce lipsește este un ciudat obiect din platină care, conform unei străvechi credințe chinezești, deține secretul tinereții veșnice și al renașterii fizice. David Braun, angajatul unei exclusiviste firme de asigurări, și Susan Milton, expert în antichități exotice, trebuie să descopere adevărul pe care crimele vor să-l ascundă.

„Un impresionant volum de debut, care combină romanul polițist cu thrillerul ocult...
Este varianta britanică a marilor succese *Codul lui da Vinci* și *Misterul manuscrisului.*"

THE TIMES

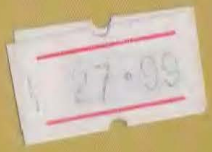

ISBN (10) 973-576-948-4
ISBN (13) 978-973-576-948-2

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com